A Doua
Lună Plină
Kelley
Armstrong

KELLEY ARMSTRONG

A DOUA LUNĂ PLINĂ

Cuprins

Prolog----------4
Demonic----------14
Ceai----------23
Hocus-pocus----------31
Houdini----------44
Asociaţia veteranilor----------56
Prezentări----------68
Ordinea de zi----------77
Arsură----------86
Disecţie----------95
Oaspeţi----------105
Distracţii----------114
Confruntare----------128
Închisoare----------136
Expoziţie----------147
Savannah----------156
Truc----------166
Contact----------177
Petrecere----------188
Fantome----------195
Respingere----------205

Renaştere----------217
Winsloe----------226
Jocul----------236
Eşec----------246
Infirmieră----------255
Crize----------267
Ieşire----------276
Transformări----------289
Ogar----------302
Sacrificiu----------311
Exil----------319
Prăpăd----------330
Tortură----------343
Alianţă----------358
Evadare----------366
Încolţite----------376
Plecare----------386
Fugă----------394
Recuperare----------404
Devotament----------415
Încoronare----------424
Revenire----------434
Infiltrare----------446
Anihilare----------460

Prolog

Ura pădurea. Îi ura peticele de umezeală şi întuneric. Îi ura nesfârşitul amestec de copaci şi boscheţi. Îi ura mirosul de vegetaţie în stare de putrefacţie, de animale moarte, totul muribund, până şi creaturile vii urmărindu-şi neîncetat viitoarea lor masă, la un eşec distanţă de începeata traversare în moarte. Curând corpul lui ar fi încă o duhoare poluând aerul, ori îngropat, ori lăsat pentru necrofagi, moartea lui amânând-o pe a lor cu încă o zi. Avea a moară. Ştia asta, nu cu intenţia unică de suicid sau cu disperarea fără speranţă a blestematului, ci cu simpla resemnare a unui om care ştie că este la numai câteva ore distanţă de trecerea din lumea aceasta spre următoarea. Aici, în duhnindul, întunecatul şi al naibii de umedul loc, avea să moară.

Nu îşi căuta moartea. Dacă ar fi putut, ar fi evitat-o. Dar nu a putut. A încercat, plănuindu-şi scăparea cu zile înainte, conservându-şi energia, forţându-se să mănânce şi să doarmă. Apoi a scăpat, surprinzându-se chiar şi pe el însuşi. Nu a crezut niciodată că ar putea funcţiona. Bineînţeles, nu a funcţionat deloc, doar i s-a părut, precum un miraj strălucind în deşert, numai că oaza nu s-a transformat în nisip şi soare, ci în umezeală şi întuneric. A scăpat din aşezare pentru a se găsi în mijlocul pădurii. Încă plin de speranţă, a fugit. Şi a tot fugit. Şi nu a ajuns nicăieri. Veneau după el acum. Îl vânau.

Putea să audă ogarii lătrând, venind rapid pe urmele lui. Trebuie să existe vreun mod prin care să îi păcălească, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum. Născut şi crescut în oraş, acolo ştia cum să evite să fie descoperit, cum să devină invizibil în plină stradă, cum să

efectueze o apariţie atât de banală încât oamenii s-ar fi putut uita direct la el şi să nu vadă pe nimeni. Ştia cum să îşi salute vecinii în blocul unde locuia, cu ochii plecaţi, dând doar uşor din cap, fără cuvinte, astfel încât dacă oricine ar fi pus întrebări despre locatarii de la 4l2, nimeni nu ar fi ştiut cu adevărat cine locuieşte acolo: cumva cuplul acela mai în vârstă? Poate familia de tineri? Sau fata oarbă? Niciodată mitocan şi nici prea prietenos pentru a atrage atenţia, dispărând într-o mare de oameni prea adânciţi în propriile lor vieţi pentru a o observa pe a lui. Acolo era maestru al invizibilităţii. Dar aici, în pădure? Nu mai pusese piciorul într-una de la l0 ani, când părinţii lui, disperaţi până la urmă că nu vor putea face niciodată din el un aventurier, l-au lăsat să stea cu bunica în timp ce fraţii şi surorile lui făceau drumeţii şi camping. Aici era pierdut. Complet pierdut. Ogarul avea să îl găsească iar vânătorii să îl ucidă.

— Nu ai de gând să mă ajuţi, nu? a întrebat el, rostind vorbele în gând.

Pentru moment, Qiona nu i-a răspuns. O putea simţi, spiritul care îl ghida, în adâncul minţii sale, acolo unde s-a dus cel mai departe de el de când şi-a făcut simţită prezenţa pe când era doar un copil care nici nu învăţase încă să vorbească.

— Vrei să te ajut? a întrebat ea într-un final.

— Nu mă vei ajuta. Chiar dacă vreau. Asta e ceea ce vrei tu. Ca eu să mă alătur ţie. Nu vei opri urmărirea.

Ogarul a început să cânte, bucuria intrându-i în voce cu melodia pe măsură ce se apropia de ţintă. Cineva a strigat.

Qiona a oftat, sunetul fluturând ca o briză prin mintea lui.

— Ce vrei să fac?

— Pe unde scap? a întrebat-o el.

Şi mai multă linişte. Mai multe ţipete.

— Pe acolo, i-a arătat ea în gând.

El ştia în ce direcţie se referea ea, deşi nu putea s-o vadă. Un ayami avea prezenţă şi substanţă, dar nu formă, o idee imposibil de explicat oricui care nu era un şaman şi la fel de uşor pentru un şaman să înţeleagă, precum conceptul de apă sau cer.

Întorcându-se către stânga, a luat-o la fugă. Ramuri îi biciuiau faţa, pieptul dezgolit şi braţele, provocându-i răni precum urmele unei flagelări. La fel de autoprovocate, s-a gândit el. Parte din el dorea să se oprească. Să renunţe. Să accepte. Dar nu putea. Nu era pregătit să renunţe încă la viaţă. Simplele plăceri umane păstrau încă prea multă ispită: brioşe englezeşti cu unt şi gem de căpşune la cafeneaua Talbot, balconul de la etajul doi, cea mai îndepărtată masă pe stânga, soarele încălzindu-i braţele, romanul poliţist zdrenţuit într-o mână, cana de cafea în cealaltă, oamenii ţipând, râzând pe strada aglomerată de sub balcon. Lucruri prosteşti, ar pufni Qiona. Ea era geloasă, bineînţeles, aşa cum era pe orice altceva ce nu putea împărtăşi, orice îl ţinea pe el legat în trup. El vroia să i se alăture, dar nu încă. Nu încă. Aşa că a fugit.

— Opreşte-te! i-a cerut Qiona.

El a ignorat-o.

— Las-o mai încet! a insistat ea. Linişteşte-te!

El a ignorat-o.

Ea s-a retras, furia ei înteţindu-se ca un foc rapid în creierul lui, strălucitor şi fierbinte, apoi mocnind, aşteptând să izbucnească din nou. Încetase să audă ogarul, dar numai pentru că sângele pulsa prea zgomotos. Plămânii îi luaseră foc. Fiecare respiraţie îl ardea, precum un foc nimicitor. El a ignorat-o. Asta îi venea uşor. Ignora majoritatea comenzilor corpului său, de la foame la sex şi până la durere. Corpul său era numai un vehicul, un mediu pentru transmiterea lucrurilor precum gem de căpşune, râset şi lumina zilei pentru sufletul său. Acum după o viaţă de ignoranţă faţă de corpul său, îi cerea să îl salveze şi acesta nu ştia cum. Din

spate se auzea lătratul ogarului. Era mai zgomotos acum? Mai aproape?

— Urcă-te în copac! l-a îndemnat Qiona.

— Nu de câine îmi e frică. Ci de oameni.

— Atunci începeţeşte! întoarce-te! Bagă-i în ceaţă! Laşi o urmă prea evidentă. Mergi mai încet!

Nu avea cum. Sfârşitul pădurii era aproape. Trebuia să fie. Singura lui şansă era să ajungă acolo înainte să îl ajungă câinele. Ignorând durerea, şi-a adunat fiecare urmă de putere care îi mai rămăsese şi merse mai departe.

— Las-o mai încet! îi strigă Qiona. Ai gri...

Ficiorul său stâng a lovit o mică ridicătură, dar s-a redresat, aruncându-şi piciorul drept înainte pentru echilibru. Totuşi piciorul drept îi coborî în aer. Pe când se apleca înainte, a văzut pârâul dedesubt, In baza unei mici ravene, erodată de decenii de apă curgătoare. A sărit peste marginea ei, s-a arcuit în aer, încercând să se gândească cum să aterizeze fără să se rănească, dar din nou nu ştia cum. Pe când atingea pietrişul de dedesubt auzea şi ogarul. l-a auzit cântecul de triumf atât de tare încât timpanele ameninţau să se spargă. Întorcându-se ca să se ridice, a văzut trei capete canine arătându-se peste marginea ravenei, un ogar şi doi câini masivi de pază. Ogarul şi-a ridicat capul şi a lătrat. Ceilalţi doi au făcut o pauză numai pentru o secundă, apoi au sărit.

Ieşi din trup! a ţipat Qiona. Ieşi acum!

Nu! Nu era pregătit să plece. A rezistat pornirii de a-şi despărţi sufletul de corp, încleştându-se într-o minge de parcă aia l-ar fi ţinut înăuntru. A văzut piepturile câinilor pe când săreau de pe stâncă. Unul a aterizat drept pe el, eliminându-i ultimul strop de suflare. Colţii i s-au înfipt în antebraţ. A simţit o durere cumplită. Apoi s-a înălţat. Qiona îl trăgea afară din corp, departe de durerea morţii.

— Nu te uita înapoi! l-a îndemnat ea.

Bineînţeles că s-a uitat. Trebuia să ştie. Şi cum s-a uitat în jos, a văzut câinii. Ogarul rămăsese tot în vârful ravenei, urlând şi aşteptând oamenii. Ceilalţi doi câini nu au aşteptat. I-au sfâşiat corpul într-un maldăr de carne şi sânge.

— Nu! a gemut el. Nu!

Qiona l-a încurajat cu şoapte şi sărutări, l-a rugat să se uite în altă parte. Încercase să îl salveze de durere, dar nu a reuşit. El o simţea în timp ce se uita în jos spre câinii care îi distrugeau corpul, nu simţea durerea provocată de colţii lor, ci agonia unei pierderi şi dureri incredibile. Se terminase. Totul.

— Dacă nu m-aş fi împiedicat! s-a plâns el. Dacă aş fi fugit mai repede...

Qiona l-a întors atunci să se uite peste pădure. Întinderea de copaci se tot continua, sfârşind într-un drum atât de îndepărtat încât maşinile păreau nişte gândaci târându-se pe pământ. Şi-a privit din nou corpul, o ciopârţeală de sânge şi oase. Bărbaţii tocmai ieşeau din pădure. I-a ignorat. Nu mai contau. Nimic nu mai conta. S-a întors spre Qiona şi a lăsat-o să îl conducă.

*

— Mort, îi spuse Tucker lui Matasumi de cum intră în corpul de gardă al puşcăriei.

Îşi şterse noroiul de pădure de pe ghete.

— Câini l-au prins înainte să ajungem noi la el.

— Ţi-am spus că îl vreau viu.

— Iar eu ţi-am spus că avem nevoie de mai mulţi ogari. Rottweilerii sunt pentru pază, nu pentru vânătoare. Un ogar îşi aşteaptă vânătorul. Un rottie ucide. Nu ştie să facă nimic altceva.

Tucker îşi scoase ghetele şi le puse pe preş, perfect aliniate la perete, cu şireturile înăuntru. Apoi luă o pereche identică dar curată şi le trase în picioare.

— Nu înţeleg ce mai contează. Tipul era oricum pe jumătate mort. Epuizat. Nefolositor.

— Era un şaman, îi aminti Matasumi. Şamanii nu au nevoie să fie atleţi de olimpiadă. Toată puterea lor stă în minte.

Tucker pufni.

— Şi l-a ajutat tare mult împotriva câinilor, dă-mi voie să îţi spun. Nu au lăsat nicio bucată din el întreagă mai mare decât pumnul meu.

Matasumi îi întoarse spatele, dar chiar atunci cineva împinse uşa şi îl lovi în bărbie.

— Hopa, exclamă Winsloe rânjind. Scuze, bătrâne. Ale naibii, au nevoie de ferestre.

Bauer trecu pe lângă el.

— Unde-i şamanul?

— Nu a... supravieţuit, îi răspunse Matasumi.

— Câinii, adăugă Tucker.

Bauer îşi scuturã capul şi continuă să meargă. Un paznic apucă uşa interioară, ţinând-o deschisă să poată trece mai departe. Winsloe şi paznicul o urmară. Matasumi încheia şirul. Tucker rămase la corpul de gardă, probabil pentru a pedepsi pe oricine îl lăsase pe şaman să scape, deşi ceilalţi nu se obosiră să întrebe. Asemenea detalii erau sub demnitatea lor. Pentru asta îl angajaseră pe Tucker.

Următoarea uşă era din oţel gros, având cu un mâner alungit. Bauer făcu o pauză în faţa unei mici camere. O rază îi scană retina. Una dintre cele două luminiţe de deasupra uşii se aprinse verde. Cealaltă rămase roşie până când femeia apucă mânerul uşii iar senzorul îi verifică şi amprenta. Când cea de-a doua luminiţă se făcu verde, deschise uşa şi păşi înăuntru. Paznicul o urmă. Pe când Winsloe înainta, Matasumi se întinse să îl apuce de braţ, dar ratã. Alarmele ţipară. Luminile licăriră. Sunetul a jumătate de duzină de bocanci militari tropăiau în pas

alert sincronizat de-a lungul unui coridor îndepărtat. Matasumi smulse o staţie de emisie-recepţie de pe masă.

— Te rog cheamă-i înapoi, vorbi Matasumi în microfon. Era numai domnul Winsloe. Iar.

— Am înţeles, domnule! se auzi vocea lui Tucker cârâind din radio, li poţi reaminti domnului Winsloe că fiecare combinaţie de scanare de retină şi amprentă autorizează trecerea unei singure persoane din personal angajat plus un însoţitor.

Amândoi ştiau că Winsloe nu avea nevoie să i se reamintească aşa ceva, din moment ce el crease sistemul. Matasumi apăsă butonul de deconectare al staţiei. Winsloe se mulţumi să rânjească.

— Scuze, bătrâne, zise Winsloe. Testam senzorii doar.

Făcu un pas înapoi spre scanerul de retină. După ce computerul îl recunoscu, prima luminiţă se făcu verde. Apucă mânerul uşii, a doua luminiţă licări şi ea verde apoi se deschise uşa. Matasumi putea să îi ureze fără scanare, la fel cum făcuse paznicul, dar preferă să lase uşa să se închidă şi să urmeze întreaga procedură. Acceptarea unui însoţitor era menită să permită trecerea captivilor dintr-o secţiune a închisorii în alta, într-un ritm de un captiv per angajat. Nu era permis ud i coacă doi angajaţi împreună. Matasumi trebuia să îi amintească lui Tucker să-şi instruiască paznicii mai sever. Toţi erau autorizaţi să treacă dincolo de aceste uşi şi ar trebui să o facă în mod corect, nu să apeleze la scurtături.

Dincolo de uşile de siguranţă, holul interior arăta ca un coridor de hotel, mărginit în fiecare parte de camere mobilate cu paturi duble, o masă mică, două scaune şi o uşă care ducea spre o baie. Cazare de lux în niciun caz nu era, în schimb sobru şi curat, aşa cum găseai în partea superioară a spectrului de oferte pentru călătorul cumpătat la buget, deşi ocupanţii acestor camere nu s-ar mai fi bucurat atât de mult de călătorie. Uşile aici se deschideau numai din exterior.

Peretele dintre camere şi coridor era unul dintr-o sticlă special creată, mai rezistentă decât barele de oţel - şi mult mai plăcută privirii. Din hol, un observator putea să studieze ocupanţii ca pe nişte şoareci de laborator, aceasta fiind şi ideea. Uşa spre fiecare cameră era de asemenea din sticlă pentru ca priveliştea observatorului să nu fie obstrucţionată. Chiar şi peretele frontal al fiecărei băi era din plexiglas transparent. Pereţii transparenţi ai băilor erau o renovare recentă, nu pentru că observatorii deciseseră că vroiau să studieze practicile de eliminare ale subiecţilor, ci pentru că descoperiseră că atunci când toţi cei patru pereţi ai băilor erau opaci, unii dintre subiecţi îşi petreceau acolo ziua întreagă pentru a scăpa de cercetarea permanentă.

Peretele exterior de sticlă era de fapt o sticlă unidirecţională. Dezbătuseră pe această temă, unidirecţional faţă de bidirecţional. Bauer permisese ca Matasumi să aibă el ultimul cuvânt în luarea deciziei finale, iar el îşi trimisese în grabă asistenţii de cercetare după fiecare tratat de psihologie care studia efectele observaţiei permanente. După cântărirea probelor, se decisese că sticla unidirecţională era mai puţin invazivă. Ascunzând observatorii astfel, era mai puţin probabil să agite subiecţii. Greşise. Cel puţin cu sticla bidirecţională subiecţii ştiau când erau urmăriţi. Cu unidirecţionala, ştiau doar că sunt urmăriţi - niciunul nu era atât de naiv încât să confunde un perete întreg din oglindă cu vreo decoraţiune - dar nu ştiau şi când, aşa că stăteau mereu în alertă, ceea ce le producea un efect mai traumatizant asupra sănătăţii lor mentale şi fizice.

Grupul trecu prin faţa celor patru celule ocupate. Un subiect îşi întorsese scaunul spre peretele din spate şi stătea nemişcat, ignorând revistele, cărţile, televizorul, radioul, orice îi fusese pus la dispoziţie pentru a-i distrage atenţia de la captivitate. Se aşezase cu spatele la peretele de sticlă unidirecţional şi nu făcea nimic. Acela

fusese băgat la puşcărie de aproape o lună. Un alt ocupant ajunsese abia în această dimineaţă. Stătea de asemenea pe scaun, dar cu faţa spre peretele de sticlă unidirecţional, încruntându-se la el. Sfidător... deocamdată. Nu avea să ţină prea mult.

Tess, una dintre asistenţii de cercetare pe care Matasumi îi adusese la proiect, stătea în faţa celulei ocupantului sfidător, luându-şi notiţe pe clipboard. Ridică privirea şi salută uşor din cap în timp ce Crupul trecea pe lângă ea.

— Vreo mişcare? o întrebă Bauer.

Tess se uită la Matasumi, îndreptându-şi răspunsul către el.

— Nu încă.

— Pentru că nu poate sau nu vrea? insistă Bauer.

O altă privire spre Matasumi.

— Se pare... aş spune...

— Ei bine?

Tess inspiră.

— Atitudinea ei sugerează că dacă ar putea să facă mai mult, ar face.

— Nu poate, atunci, se lămuri Winsloe. Ne trebuie o vrăjitoare Coven. De ce ne-am obosit cu această...

Bauer îl întrerupse.

— Ne-am obosit pentru că se presupune că ar fi extrem de puternică.

— Potrivit lui Katzen, comentă Winsloe. Dacă tu îl crezi. Eu nu îl cred. Vrăjitor sau nu, tipul spune numai prostii. Se presupune că ne ajută să îi prindem pe aceşti monştri. În schimb, tot ce face este să ne spună unde să căutăm, apoi stă deoparte cât timp oamenii noştri îşi asumă toate riscurile. Pentru ce? Pentru asta?

Îşi întinse un deget acuzator spre captivi.

Cea de-a doua vrăjitoare inutilă. Dacă continuăm să ascultăm de Katzen, vom rata nişte descoperiri reale.

— Cum ar fi vampiri şi vârcolaci?

Buzele lui Bauer se curbară într-un mic zâmbet.

— Eşti încă îmbufnat pentru că ne-a spus Katzen că nu există.

— Vampiri şi vârcolaci, mormăi Matasumi. Suntem pe cale să dezlegăm o forţă mentală inimaginabilă, o adevărată magie. Avem un potenţial acces spre vrăjitori, necromanţi, şamani, vrăjitoare, către orice posibil vas de magie... iar el vrea creaturi care sug sânge şi urlă la lună. Conducem o cercetare ştiinţifică serioasă aici, nu umblăm după baubau.

Winsloe se opri în faţa lui Matasumi, înfruntându-l cu cei l5 cm în plus la înălţime faţă de el.

Nu, bătrâne, TU conduci o cercetare serioasă aici. Sondra îşi caută sfântul gral. Iar eu, m-am băgat pentru distracţie. Dar aduc şi un sprijin financiar acestui proiecţel, aşa că dacă eu spun că vreau să vânez un vârcolac, ai face bine să îmi găseşti unul pe care să îl vânez.

— Dacă vrei să vânezi un vârcolac, atunci îţi sugerez să-ţi creezi unul în jocurile tale video, pentru că noi nu putem să îţi oferim ceva ce nu există.

— Mă rog, vom găsi noi ceva să vâneze şi Ty, îi linişti Bauer. Dacă nu putem să găsim unul din monştrii lui, îl vom lăsa pe Katzen să convoace un demon pe măsură.

— Un demon? exclamă Winsloe. Asta ar fi chiar mişto.

— Sunt sigură că ar fi, murmură Bauer deschizând uşa de la fosta celulă a şamanului.

Demonic

— Te rog spune-mi că nu crezi în poveştile astea, spuse o voce de lângă umărul meu.

M-am uitat la vecinul meu de scaun. Trecut de patruzeci, costum, laptop, dungă nebronzată în jurul degetului său inelar de unde îşi scosese verigheta. Frumoasă urmă. Foarte greu de observat.

— Nu ar trebui să citeşti prostii din astea, spuse el arătându-şi dinţii pătaţi de cafea. O să-ţi putrezească creierul.

Am încuviinţat, am zâmbit politicos cu speranţa că o să plece, cel puţin atât de departe cât să fie într-un avion care să zboare la o altitudine de câteva mii de metri. Apoi m-am întors la cititul paginilor pe care le printasem de pe website-ul believe-punct-com.

— Se referă chiar la vârcolaci? spuse vecinul meu de scaun. Adică din ăia cu dinţi şi blană? Michael Landon? „Am fost un vârcolac adolescent?”

— Michael?...

Ei, un vechi film. Din alte timpuri. Pe video, ştii.

O altă încuviinţare politicoasă. O altă încercare nu atât de politicoasă de a mă întoarce la studiul meu.

— E pe bune? mă întrebă vecinul de scaun. Cineva vinde informaţii despre vârcolaci? Vârcolaci! Ce fel de oameni ar crede o asemenea tâmpenie?

— Oameni ca mine.

S-a oprit, cu degetul în aer deasupra hârtiilor mele, luptându-se să se convingă pe sine că cineva ar putea crede în vârcolaci fără să fie un ţăcănit, cel puţin nu dacă

acel cineva era o tânără femeie obligată să aştepte în scaunul alăturat încă o oră. Am decis să îl ajut.

— Sigur, am spus cu cel mai bun accent de blondă care să-ţi taie răsuflarea. Vârcolacii sunt la modă. Vampirii sunt atât de învechiţi. Prea gotic, neah. Am încercat şi eu o dată cu nişte prieteni, dar când mi-am vopsit părul negru, s-a făcut verde.

— Ei, na...

— Verde! Îţi vine să crezi? Şi hainele pe care vroiau să le purtăm! Absolut scârbos. Aşa că atunci, Chase, mă rog, a venit cu ideea, ce zici de vârcolaci? A auzit el de un grup din Miami, aşa că am vorbit cu ei şi ne-au spus că vampirii nu mai sunt la modă. Vârcolacii sunt noul trend. M-am dus cu Chase să-i vedem şi aveau nişte costume, blănuri şi dinţi şi tot felul de chestii, ni le-am pus pe noi şi am luat nişte pastile şi imediat am devenit vârcolaci.

— Hă, serios?! se minună el, căutând cu ochii o cale de scăpare. Ei bine, sunt convins că...

— Puteam să fugim şi să sărim şi să lătrăm şi am plecat la vânătoare, şi unul dintre tipi a prins un iepure şi, mă rog, ştiu că sună grosolan, dar eram atât de înfometaţi şi mirosul de sânge...”

— Scuză-mă, mă întrerupse bărbatul. Trebuie să mă duc până la baie.

— Sigur. Arăţi un pic verde. Probabil răul de înălţime. Prietenul meu Tabby suferă grav de aşa ceva. Sper că te simţi mai bine, pentru că vroiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine diseară. Ştiu un grup de vârcolaci în Pittsburgh. Organizează un Urlet Grandios diseară. Mă întâlnesc cu Chase acolo. Poţi să-i spui că-i iubitul meu, dar îi place şi cocoşelul, mă rog, şi e chiar foarte drăguţ. Cred că ţi-ar plăcea.

Omul a murmurat ceva şi a ţâşnit pe culoar mai repede decât şi-ar putea imagina cineva c-ar putea un tip care arăta că nu şi-a obosit picioarele mai mult decât la o plimbare de când a terminat liceul.

— Aşteaptă să îţi spun despre Urletul Grandios! am strigat după el. Sunt atât de tari.

Zece minute mai târziu, încă nu se întorsese. Mare păcat. Răul de înălţime poate deveni o adevărată pacoste.

M-am întors la lectura mea. Believe-punct-com era un website care vindea informaţii despre paranormal, un fel de eBay supranatural, înspăimântător că există asemenea lucruri. Chiar mai înspăimântător era că puteau face şi profit. Believe-punct-com avea o întreagă categorie dedicată licitaţiei de epave de nave spaţiale care, cel puţin la ultima numărătoare, ajungeau la 320 piese oferite spre vânzare. Vârcolacii nu prezentau nici măcar propria lor clasificare. Erau puşi laolaltă în categoria „Zombie, Vârcolaci şi Diverse Fenomene Demo nice”. Diverse fenomene demonice?! Partea cu demonic înţepa într-un fel. Eu nu eram demonică. Mă rog, poate faptul că am ridicat un tip nefericit de pe locul său din avion nu era chiar drăguţ, dar cu siguranţă nu era demonic. Un divers fenomen demonic ar fi fost să îl împing prin trapa de ieşire. Nici măcar nu am fost tentată să-i fac aşa ceva.

Da, eram vârcolac, am fost de când aveam douăzeci de ani, de acum aproape doisprezece ani. Spre deosebire de mine, majoritatea vârcolacilor se nasc vârcolaci, deşi nu-şi pot schimba forma până când nu ajung la maturitate. Gena este transmisă de la tată la fiu - la fiice nu se aplică. Singură cale ca o femeie să devină vârcolac este să fie muşcată de un vârcolac şi să supravieţuiască. Lucru rar, nu partea cu muşcatul, ci partea cu supravieţuirea. Supravieţuisem în primul rând pentru că am fost adoptată de Haită - care este exact ceea ce ştim că este: o structură socială bazată pe haita de lupi, cu un Alpha, cu un teritoriu protejat şi reguli bine definite, regula numărul unu fiind să nu ucidem oameni decât dacă este absolut necesar. Dacă ne răzbea foamea, intram în cel mai

apropiat fast-food ca toată lumea. Vârcolacii care nu făceau parte din Haită, pe care îi numeam corciţi, mâncau oameni pentru că nu se oboseau să se lupte cu dorinţa de a vâna şi de a ucide, iar oamenii se găseau din belşug. Lupii din haită vânau cerbi şi iepuri. Da, i-am ucis şi i-am mâncat pe Bambi şi Thumper. Uneori mă întrebam dacă oamenii nu ar considera asta şocant, într-o lume în care un câine aruncat din maşină atrage mai multă atenţie din partea mass-media decât copiii ucişi. Dar divaghez.

Ca parte din haită, trăiam împreună cu masculul Alpha - Jeremy Danvers - şi Clayton Danvers, fiul său adoptive / bodyguard / secund, care era de asemenea partenerul / iubitul / ciuma existenţei mele...

Dar povestea devine complicată. Mă întorc la subiect. La fel ca toată lumea din Haită, aveam şi eu responsabilităţi. Una dintre sarcinile mele era să monitorizez internetul pentru eventuale semne că vreun corcit atrăgea atenţia asupra sa. Un loc în care căutam constant era believe-punct-com, deşi rareori găseam ceva care să merite mai mult decât o citire în diagonală. În februarie trecut am urmărit ceva în Georgia, nu atât pentru că postarea trăgea mari semne de alarmă, ci pentru că în Statul New York se pornise o furtună de zăpadă de vreo săptămână iar orice loc la sud de Carolina părea să fie un paradis.

Postarea pe care o citeam acum era diferită. Îi zăngănea alarma atât de tare încât după ce am citit-o marţi, am lăsat un mesaj pentru vânzător imediat, am aranjat o întâlnire cu el în Pittsburgh vineri, aşteptând trei zile numai pentru că nu vroiam să par prea nerăbdătoare.

Anunţul spunea:

„Vârcolaci. Informaţii preţioase de vânzare. Numai pentru adevăraţii încrezători. Doi oameni fără adăpost au fost ucişi în Phoenix in perioada l993-94. Iniţial s-a crezut că au fost omorâţi de câini. Gâturile rupte. Corpurile parţial mâncate. O urmă canină exagerată găsită lângă

cel de-al doilea cadavru. Toate celelalte urme şterse (câini foarte ordonaţi?). Zoologul a identificat amprenta ca fiind un lup extrem de mare. Poliţia a investigat grădinile învecinate şi a concluzionat că zoologul se înşală. A treia victimă era o prostituată. I-a spus colegei de apartament că avea o invitaţie pentru toată noaptea. A fost găsită moartă trei zile mai târziu. Modelul se potrivea cu primele victime. Colega de cameră a condus poliţia la hotelul folosit de către victimă.

Au fost găsite urme curăţate de sânge în cameră. Poliţia reticentă la a îndrepta atenţia spre un ucigaş uman. A decis că cea de-a treia victimă a fost un caz de copie la indigo. Cazul rămâne deschis. Toate detaliile sunt informaţii publice. Accesează Arizona Republic pentru a verifica. Vânzătorul ştie mai multe. Reprezentanţii mass-media bineveniţi."

Fascinantă poveste. Şi complet adevărată. Jeremy era responsabil cu verificarea ponturilor din ziare despre răniri şi alte potenţiale activităţi ale vârcolacilor. In Arizona Republic găsise articolul descriind cea de-a doua crimă. Prima nu ajunsese în ziare - un om al străzii mort nu era cine ştie ce ştire. Mă dusesem să investighez, ajungând prea târziu pentru a o ajuta pe cea de-a treia victimă, dar la timp pentru a mă asigura că nu urma a patra. Corcitul vinovat a fost îngropat la doi metri sub nisipul deşertului. Haita nu se uita cu îngăduinţă la ucigaşii de oameni.

Nu fusesem îngrijoraţi de investigaţia poliţiei. Din experienţa mea, detectivii de la omucideri sunt o adunătură de isteţi, destul de deştepţi să ştie că nu există vârcolaci. Dacă ar fi găsit răni cu urme canine, ar fi văzut un măcel comis de un câine. Dacă ar fi găsit răni cu urme umane, ar fi văzut o crimă înfăptuită de un psihopat. Dacă ar fi găsit răni cu urme atât umane cât şi canine, ar fi văzut un psihopat cu un câine sau ar fi considerat că

locul faptei a fost alterat de un câine. Nu ar vedea niciodată un cadavru parţial mâncat, urme de tălpi şi blană de câine şi să spună: „Dumnezeule, avem un vârcolac!” Chiar şi ţăcăniţii care cred în vârcolaci n-au văzut asemenea crime ca fiind înfăptuite de vârcolaci. Erau prea ocupaţi să caute bestii înnebunite, jumătate umane, care urlă la lună, fură copii din leagănul lor şi lasă urme care se schimbă în mod misterios din labe în picioare. Aşa că atunci când am citit o astfel de ştire, a trebuit să mă îngrijorez ce alte informaţii avea în ofertă vânzătorul.

Partea cu reprezentanţii mass-media bineveniţi mă îngrijora şi ea. Aproape toate ştirile care apăreau pe believe-punct-com se încheiau cu „reprezentanţii mass-media nu au ce să investigheze.” Deşi pe de o parte vânzătorii pretindeau că avertizarea era menită să-i descurajeze pe jurnaliştii de tabloide care le-ar fi denaturat poveştile, pe de altă parte erau chiar îngrijoraţi că s-ar putea trezi cu un reporter legitim care să îi umilească. Când mergeam să investighez asemenea revendicări, mă prezentam drept membră a unei societăţi de paranormal. De data aceasta, din moment ce vânzătorul nu avea nicio problemă cu media, am pretins că sunt jurnalist, lucru care nu era prea departe de adevăr din moment ce asta era chiar profesia mea, deşi specializarea mea erau articolele independente despre politica administraţiei canadiene, care nu includeau niciodată vreo menţionare a vreunui fenomen demonic, oricât de bine ar putea explica urcarea neo-conservatorilor.

*

Odată ajunsă in Pittsburgh, am luat un taxi, m-am cazat la hotel, mi-am lăsat lucrurile şi m-am îndreptat spre întâlnire. Trebuia să mă întâlnesc cu vânzătoarea -

Domnişoara Winterbourne - în faţa unui local numit Ceai pentru Doi. Exact cum îi spunea numele, era o frumuseţe de local în care se serveau ceaiuri pentru după-amiază şi prânzuri uşoare. Exteriorul din cărămidă albă părea spălăcit cu roz pal şi margini bleu. Rânduri de ceainice antice se aliniau pe pervaze. Înăuntru se vedeau mici mese de bistro cu feţe de masă albe şi scaune din fier forjat. Apoi, după ce s-au chinuit să facă un local cât de ameţitor de dulce fusese posibil, cineva lipise pe geamul vitrinei o bucată de carton scrisă de mână cu markerul anunţând trecătorii că localul vindea şi cafea, espresso, latte şi „alte băuturi pe bază de cafea”.

Domnişoara Winterbourne îmi promisese că ne întâlnim în faţa localului la trei şi jumătate. Am ajuns la trei şi treizeci şi cinci, am aruncat un ochi înăuntru şi nu am găsit pe nimeni aşteptând, aşa că iun ieşit din nou. Să îţi pierzi vremea prin faţa unei ceainării nu era t a ni cum ai sta la o cafenea. După câteva minute, oamenii dinăuntru începură să se holbeze. O chelneriţă ieşi să mă întrebe dacă mă poate ajuta cu ceva. Am asigurat-o că aşteptam pe cineva, în caz că mă confundase cu vreo vagaboandă care cerşeşte biscuiţii rămaşi.

La ora patru, o femeie tânără s-a apropiat de mine. Când m-am întors, mi-a zâmbit. Nu era foarte înaltă, cu vreo cincisprezece centimetri mai mică decât cei l,75 m ai mei. Probabil la vreo douăzeci de ani. Păr lung cârlionţat, trăsături comune şi ochi verzi — genul de femeie care de cele mai multe ori este descrisă drept „frumuşică”, acea descriere atotcuprinzătoare care înseamnă că nu era o frumuseţe, dar aici nu avea nimic care să o ducă pe meleagurile urâţeniei. Purta ochelari de soare, o pălărie cu boruri şi o rochie de vară care îi punea în evidenţă talia pe care o iubesc bărbaţii iar femeile o urăsc, curbele pline atât de maligne într-o lume a lui Jenny Craig şi SlimFast.

— Elena? întrebă ea pe un ton contralto deosebit de adânc. Elena... Andrews?

— Ă, da, i-am răspuns eu. Domnişoara Winterbourne?

Mi-a zâmbit.

— Una dintre ele. Eu sunt Paige. Mătuşa mea va veni în scurt timp. Ai ajuns devreme.

— Nu, am contrazis-o cu un zâmbet energic. Tu ai întârziat.

Ea clipi, surprinsă de îndrăzneala mea.

— Nu trebuia să ne întâlnim la patru şi jumătate?

— Trei şi jumătate.

— Eram sigură că...

Am scos din buzunar foile imprimate ale corespondenţei noastre pe email.

— Vai, se scuză ea după o scurtă privire. Trei şi jumătate. Îmi pare atât de rău. Trebuie că mi-am notat eu greşit. Mă bucur atunci că am venit mai devreme. Ar fi bine să o sun pe mătuşa mea şi să o anunţ.

În timp ce îşi scotea telefonul din geantă, m-am îndepărtat ca să îi las intimitate, deşi cu simţurile mele auditive ridicate puteam să ascult murmurul unei conversaţii de la treizeci de metri depărtare. Prin telefon am auzit o femeie mai în vârstă oftând. A promis să ni se alăture imediat ce era posibil şi a rugat-o îngrijorată pe nepoata ei să nu cumva să începem fără ea.

— Ei bine, spuse Paige închizând telefonul. Scuze din nou, Doamnă Andrews. Pot să îţi spun Elena?

— Te rog. Putem aştepta înăuntru?

— De fapt, este un loc nepotrivit pentru aşa ceva. Mătuşa Ruth şi cu mine am servit cafeaua aici în această dimineaţă. Mâncarea e minunată, dar este mult prea multă linişte. Poţi auzi conversaţii din cealaltă parte a camerei. Presupun că ar fi trebuit să ne fi dat seama de asta, dar nu suntem foarte experimentate la aşa ceva.

— Nu?

Ea râse, o chicoteală gâtuită.

— Presupun că auzi des asta. Oamenii care nu vor să recunoască că sunt interesaţi de astfel de lucruri. Noi suntem interesate. Nu voi nega asta. Dar asta e prima noastră... cum ai numi-o? Vânzare? Oricum, din moment ce ceainăria s-a dovedit a fi o alegere proastă, am cerut nişte platouri şi le-am luat la noi la hotel. Vom ţine întâlnirea acolo.

— La hotel?!

Credeam că locuia în Pittsburgh. Vânzătorii de obicei aranjează întâlniri în oraşul lor natal.

— Încoace la câteva străzi distanţă. O plimbare uşoară. Intimitate garantată.

Ditamai clopotele de alarmă. Orice femeie, chiar şi una cu o feminitate îndoielnică precum a mea ştia că nu trebuie să urce în camera de hotel a unui străin. Era ca un film horror în care eroina intră singură în casa abandonată după ce toţi prietenii ei mor în condiţii oribile iar publicul spectator ţipă din sală: Nu te duce, proasto! Mă rog, în cazul de faţă eu eram cea care ţipa, Hai să mergem, dar pune mâna pe Uzi! Să te arunci ca berbecul spre pericol era una, dar să mergi neînarmată era cu totul altceva. Norocul meu, eram înarmată cu puterile unei Superfete. Şi dacă asta nu era de ajuns, jocul meu de-a Clark Kent venea cu dinţi şi gheare. 0 scurtă privire spre această femeie, scundă de l,60 m, aproape cu un deceniu mai mică decât mine, m-a lămurit că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Bineînţeles, trebuia să mă arăt îngrijorată. Era de aşteptat.

— Hmm, mă rog... m-am bâlbâit, uitându-mă furiş peste umăr. Aş prefera un loc public. Fără supărare...

— Nicio problemă, mă asigură ea. Dar toate lucrurile mele sunt la hotel. Ce zici dacă trecem pe acolo şi în caz că tot nu te simţi confortabil, putem să-mi iau lucrurile, ne întâlnim cu mătuşa mea şi mergem în altă parte. Bine aşa?

— Cred că da, am spus eu nu prea convingător şi am urmat-o în josul străzii.

Ceai

Hotelul era o clădire din acelea vechi cu un hol la intrare cât o sală de bal, cu candelabre de sticlă şi liftieri îmbrăcaţi în uniforme ca nişte flaşnetari. Camera lui Paige se afla la etajul patru, a doua pe stânga de la lift. A descuiat uşa şi a ţinut-o deschisă pentru mine. Am ezitat.

— Aş putea pune ceva sub uşă să o las deschisă, mi-a spus ea.

Faţa ei emana o inocenţă deplină, dar nu i-am ratat inflexiunea batjocoritoare din voce, gândindu-se poate că eram mult mai înaltă şi într-o condiţie fizică mai bună. Chiar fără puterea vârcolacului, aş fi putut să o dobor în luptă. Totuşi, asta nu însemna că nu mă puteam aştepta la vreo namilă pândind cu o armă semiautomată după uşă. Toţi muşchii din lume n-ar opri un glonţ în cap.

M-am uitat în jur şi am intrat. A luat un caiet de notiţe de pe masă, gesticulând cu el spre uşa închisă.

— Nu va fi necesar, am asigurat-o eu.

— Telefonul e chiar aici.

A ridicat receptorul ca să pot auzi tonul.

— Vrei să-l aduc mai aproape? Sunt convinsă că şi Pittsburgh-ul are serviciul de urgenţe.

Bine, bine, era clar că acum făcea băşcălie de mine. O prostănacă mică. O fraieră ca multe altele care-şi lasă maşinile noaptea în parcări pustii şi se laudă ce curajoase sunt. Impulsivitatea tinereţii, m-am gândit eu cu maturitatea cuiva care mai are aproape doi ani până să împlinească treizeci.

Pentru că nu i-am răspuns, Paige s-a oferit să facă un ceai şi a dispărut în camera adiacentă apartamentului. Eu

rămăsesem în partea de living, mobilată cu o măsuţă, două scaune, o canapea, un fotoliu şi un televizor. O uşă parţial deschisă dădea spre dormitor. Prin crăpătură se vedeau nişte valize aliniate lângă perete şi foarte multe rochii atârnate pe un stativ. Lângă uşa de la intrare erau trei perechi de pantofi, toţi de femeie. Niciun semn că în cameră s-ar fi aflat şi un ocupant masculin. Până acum, domnişoarele Winterbourne păreau a fi pe faţă. Nu că m-aş fi aşteptat ca vreun tip cu o armă semiautomată chiar să sară de după uşă. Devenisem suspicioasă din fire. Ca vârcolac ajungi să te schimbi.

În timp ce mă aşezam la masă, mi-am aruncat privirile spre platourile aduse de la ceainărie. Sandvişuri, prăjituri şi produse de patiserie. Aş fi putut devora toate cele trei platouri pline ochi ca pe o gustare. O altă trăsătură de vârcolac. Precum majoritatea animalelor, petreceam mare parte din vieţile noastre angajându-ne în cei trei M de bază pentru supravieţuire: mâncare, mardeală şi... montă. Partea cu mâncarea era o necesitate. Ardeam calorii aşa cum arde focul mocnit – fără o rezervă constantă, energiile noastre se epuizau. Trebuia să am grijă când mâneam de faţă cu oamenii. Ceea ce nu era corect. Bărbaţii puteau devora câte trei Big Mac deodată şi nimeni nu clipea. La mine se uitau imediat cruciş dacă terminam doi.

— Deci informaţia pe care spuneţi c-o vindeţi, am început eu de uniată ce s-a întors Paige, este la fel de bună precum cazul Phoenix, corect?

Mai bună, s-a lăudat ea aranjând tava de ceai pe masă. Este dovada că vârcolacii există.

— Crezi în vârcolaci?

— Tu nu?

— Eu cred în orice ajută revistele să se vândă.

— Deci nu crezi în vârcolaci?

Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet enervant.

— Fără supărare, dar subiectul nu-i pe gustul meu. Eu doar scriu chestiile astea. Le vând revistelor. Cei ca tine le cumpără. Nouăzeci la sută din cititori nu cred nici ei. Le consideră doar o fantezie nevinovată.

— Mai bine să rămână aşa, nu? O fantezie nevinovată. Dacă începi să crezi în vârcolaci, atunci trebuie să recunoşti posibilitatea altor lucruri, cum ar fi vrăjitorii, vrăjitoarele şi şamanii. Ca să nu mai pomenesc de vampiri şi fantome. Apoi vin demonii, şi cu ei o întreagă cutie a Pandorei pe care nu vrei s-o deschizi.

Fie. Acum clar făcea băşcălie de mine. Mi-a lipit cineva pe spate un mare semn cu „la-mă la mişto”? Poate că mă simţeam ofensată mai mult decât era cazul. Priveşte treaba asta din punctul ei de vedere. Ca o persoană care credea în chestii de genul ăsta, probabil că se uita şi ea la cei care nu credeau întocmai cum se uitau la ea cei care nu creau, ca la nişte ignoranţi patetici. Şi iată-mă aici, gata să cumpăr informaţii pentru a pătrunde un mit în care nu credeam, vânzându-mi integritatea pentru chiria pe luna următoare. O curvă jurnalistică. Nu meritam un pic de băşcălie?

— Unde-i informaţia? am întrebat-o cât de politicos puteam.

Mm întins spre marginea mesei, unde stătea un dosar. Pentru moment l-a răsfoit, cu buzele încordate. Apoi a scos o foaie şi a pus-o între noi. Era o fotografie în care se vedea bustul unui bărbat în floarea vârstei, asiatic, un nas subţire şi o gură sinistră înmuiate de nişte ochi blânzi

— Îl recunoşti?

— Nu prea cred, i-am răspuns eu. Dar este o faţă destul de comună.

— Dar pe acesta? Mai puţin comun.

în următoarea fotografie se vedea un bărbat pe la treizeci de ani. Purta părul roşcat închis într-o coadă strânsă la spate, un detaliu de modă care nu avantaja pe nimeni peste vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Precum

majoritatea tipilor care continuă acea coafură peste primul sfert din viaţă, părea să compenseze pentru o chelie care deja recidivase mai departe decât Golful Fundy la reflux. Faţa i se buhăise, trăsăturile semifrumoase pe vremuri pierzându-se la fel de repede ca şi părul.

— Ei da, pe el îl recunosc, am spus eu.

— Da?

— Bineînţeles. Haide. Ar fi trebuit să trăiesc în Tibet să nu îl recunosc. La naiba, chiar şi jurnaliştii din Tibet citesc Time sau Newsweek. Au scris acolo despre el de cât, de vreo cinci ori în ultimul an? Ty Winsloe. Miliardar şi geniu al calculatoarelor.

— Deci nu l-ai cunoscut niciodată în persoană?

— Personal? Aş vrea eu. Oricât de multe interviuri ar fi dat, un material exclusiv despre Ty Winsloe ar fi totuşi un mare salt în cariera unui reporter anonim ca mine.

S-a încruntat, de parcă aş fi răspuns la o altă întrebare. În loc să spună totuşi ceva, a aşezat ambele poze în faţa mea şi a aşteptat.

— Bine, mă dau bătută, am spus eu. Ce au pozele astea de-a face cu dovada existenţei vârcolacilor? Te rog, te rog, te rog să nu-mi spui că tipii ăştia sunt vârcolaci. Ăsta e jocul tău? Pui o poveste decentă pe net, ademeneşti o jurnalistă toantă aici, apoi fluturi o enormitate despre vârcolaci miliardari?

— Ty Winsloe nu e un vârcolac, Elena. Dacă era, ai fi ştiut.

— Cum să...? mi-am scuturat eu capul nedumerită. Cred că facem o confuzie. Precum scriam în emailul meu, asta ar fi primul meu articol despre vârcolaci. Dacă există şi experţi în domeniu, mă înspăimânt numai gândindu-mă la aşa ceva, dar eu nu mă număr printre ei.

— N-ai venit aici pentru a scrie un articol, Elena. Eşti o jurnalistă, dar nu genul acela.

— Ei, na, am comentat. Deci, ia zi-mi, de ce-am venit aici?

— Pentru a-ţi proteja Haita.

Am clipit. Cuvintele mi s-au oprit în gât. Momentul de linişte depăşise cele trei secunde clasice de uimire, iar eu mă chinuiam să le umplu cu ceva.

— Să-mi... ce?

— Haita. Ceilalţi. Ceilalţi vârcolaci.

— A, deci eu sunt... - m-am forţat să afişez un zâmbet ironic - vârcolac.

Inima îmi bătea atât de tare încât puteam să o aud. Aşa ceva nu mi se mai întâmplase. Am mai avut parte de suspiciuni, dar numai întrebări generale despre comportamentul meu - de pildă: Ce faci în pădure după lăsarea întunericului? - dar niciodată ceva care să mă compare direct cu un vârcolac. În lumea normală, oamenii normali nu-şi aruncă acuze unii altora că ar fi vârcolaci. O persoană, cineva cu care eram apropiată, chiar m-a văzut schimbându-mi forma şi s-a convins că halucina.

— Elena Antonov Michaels, a început să recite Paige. Antonov fiind numele de domnişoară al mamei tale. Născută pe 22 septembrie l968. Ambii părinţi morţi într-un accident auto în l974. Crescută în numeroase orfelinate din sudul statului Ontario. Ai intrat la cursurile Universităţii din Toronto. Ai renunţat în cel de-al treilea an. Te-ai întors câţiva ani mai târziu să îţi termini cursurile cu diplomă de jurnalist. Motivul întreruperii? O muşcătură. De la un iubit. Clayton Danvers. Fără alte nume. Născut pe l5 ianuarie l965...

Nu am auzit restul. Sângele îmi vuia în urechi. Podeaua îmi fugea de sub picioare. M-am apucat de marginea mesei pentru a mă echilibra şi m-am luptat să mă ridic. Buzele lui Paige se mişcară. Nu am auzit ce a spus. Nici nu-mi păsa.

Ceva m-a trântit înapoi în scaun. Presiunea creştea în jurul picioarelor de parcă cineva mi le lega. M-am smucit în sus dar nu mă puteam ţine pe picioare. Am privit în jos dar nu am văzut nimic care ml mă strângă.

Paige s-a ridicat. M-am izbit de scaun. Picioarele nu mă ascultau.

Panica a început să-şi facă loc în pieptul meu. Am respins-o. Era vorba de un truc. Un simplu truc.

— Orice îmi faci, am avertizat-o, ţi-aş sugera să te opreşti. Număr până la trei.

— Nu mă ameninţa...

— Unu!

— ... tu pe mine, Elena. Pot să-ti fac...

— Doi!

— ... mult mai mult decât să te leg...

— Trei!

— ... de scaunul ăla.

Am lovit cu pumnii sub tăblia mesei şi am aruncat-o în aer. Imediat ce presiunea din picioare mi-a dispărut, am sărit peste locul acum liber dintre noi şi am împins-o pe Paige de perete. A început să murmure ceva. Am strâns-o puternic de gât, oprindu-i cuvintele în gât.

— la te uită! Pare-se c-am ajuns exact la ţanc! s-a auzit o voce din spatele nostru.

M-am uitat peste umăr spre femeia care tocmai intra în cameră. Avea cel puţin şaptezeci de ani, scundă şi durdulie, cu părul alb, o rochie înflorată şi un şirag de perle asortat cu cerceii, imaginea perfectă a unei bunicuţe de prin l950.

— Eu sunt Ruth, mătuşa lui Paige, s-a prezentat ea cu seninătate de parcă stăteam la taclale la un ceai cu nepoata ei în loc să o îmbrâncesc. Încerci să rezolvi lucrurile pe cont propriu din nou, Paige? Acum na, uite ce-ai făcut. Vânătăile o să-ţi treacă de-abia peste câteva săptămâni şi nici nu ne-am adus bluze pe gât.

Mi-am slăbit strânsoarea din jurul gâtului lui Paige încercând să formulez un răspuns pe măsură. Nu mi-a venit nici unul. Ce-i puteam spune? Să-i cer o explicaţie? Prea periculos, implicând faptul că aveam ceva de ascuns. Mai bine să mă comport ca şi cum acuzaţiile lui Paige păreau nebuneşti şi că aveam de gând să plec naibii de acolo. Odată ieşită din situaţie, puteam să îmi dau seama de următoarea mişcare. I-am aruncat lui Paige privirea prudentă pe care o folosesc oamenii când au de-a face cu cineva cu o sănătate mintală limitată şi am făcut un pas lateral spre uşă.

— Te rog să nu pleci.

Ruth a pus o mână pe braţul meu, ferm dar nerestrictiv.

— Trebuie să vorbim cu tine, Elena. Poate eu o să mă descurc mai bine.

La asta, Paige s-a înroşit şi şi-a ferit privirea. Mi-am eliberat braţul din strânsoarea lui Ruth şi am mai făcut un pas spre uşă.

— Te rog să nu pleci, Elena. Te pot reţine, dar prefer să nu apelez la asta.

M-am întins spre uşă şi am apucat mânerul cu ambele mâini. Ruth a murmurat ceva. Mâinile mi-au îngheţat. Am dat să le trag de pe mânerul uşii, dar nu mai vroiau să se desprindă. Am încercat să răsucesc mânerul. Nici degetele nu vroiau să răspundă.

— Aşa trebuie să funcţioneze vrăjile, a comentat Ruth cu vocea şi faţa radiind calmul unei profesoare sezoniere care se ocupă de un elev recalcitrant. Nu se va rupe până nu dau eu comanda.

A mai murmurat câteva cuvinte. Mâinile mi-au zburat libere, dezechilibrându-mă. În timp ce mă împleticeam înapoi, Ruth m-a sprijinit cu o mână pentru a mă echilibra. Mi-am revenit şi m-am dat repede la o parte.

— Te rog rămâi, m-a rugat ea. Vrăjile de legat îşi au locul, dar nu sunt extrem de civilizate.

— Vrăji de legat? m-am mirat eu, scuturându-mi mâinile încă amorţite.

— Vrăjitorie, a recunoscut Ruth. Dar sunt sigură că ţi-ai dat seama deja de asta. Dacă vrei să crezi sau nu poate fi o altă discuţie. Hai să o luăm de la început, vrei? Eu sunt Ruth Winterbourne. Acea tânără impulsivă din spatele tău este nepoata mea Paige. Trebuie să vorbim cu tine.

Hocus-pocus

Aşa aveam un chef să fug. Să dau cu uşa de perete, să fug şi să nu mă opresc până când Ruth şi Paige Winterbourne nu vor fi dispărut, nu doar din faţa mea, dar şi din capul meu. Vroiam să fug până când m-ar fi durut picioarele şi mi-ar fi luat foc plămânii, şi nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât să mă opresc, incapabilă să consum un strop de energie pentru a înţelege ce mi se întâmplase. Nu era cel mai matur comportament. Sunt conştientă că nu. Dar la asta eram eu bună. Să fug. Făcusem asta toată viaţa. Chiar când nu fugeam, când mă propteam pe călcâie şi mă confruntam cu propriile-mi temeri, o parte din mine tot trăgea să fugă cât mă ţineau puterile.

Ştiam ce aveam de făcut. Să stau şi să rezolv problema, să combat acuzele lui Paige şi să descopăr cât de mult cunoşteau aceste femei. Dacă Paige ar fi spus pur şi simplu că ştie că sunt vârcolac, pe cât de deranjant ar fi fost asta, m-aş fi descurcat. Dar când mi-a recitat biografia, deşi până la urmă se afla disponibilă în documente publice, violarea părea cumva mai personală. Apoi pomenind în treacăt despre povestea mea cu Clay ca şi cum mi-ar fi recitat data naşterii, ei bine, fiecare fibră din mine mi-a urlat să fug, să scap de acolo, să iau distanţă, să mă ocup de asta mai târziu. Numai demonstraţia de putere a lui Ruth m-a ţinut să nu fug. Mi-a dat în acelaşi timp răgazul necesar să mă opresc şi să mă gândesc.

Ţineam neapărat să mă întorc la Jeremy şi să mă plâng că două străine m-au acuzat că aş fi vârcolac iar eu am

luat-o la sănătoasa? Ehe, el nu s-ar supăra. M-ar înţelege. Asta era partea cea mai gravă. Nu vroiam ca el să înţeleagă de ce am clacat. Vroiam ca el să fie mândru de mine. Da, ştiu, eram mult prea bătrână să mai caut acceptul de la un surogat de tată, dar aşa ajunsesem. După ce m-a muşcat Clay, Jeremy avusese grijă de mine, punându-şi propria viaţă în cui pentru a o aduna pe a mea. De fiecare dată când porneam în vreo investigaţie, îi arătam lui Jeremy că nu făcuse o greşeală, că îmi dovedeam valoarea în faţa Haitei recompensându-i eforturile înzecit. Acum, pusă pentru prima dată în faţa unei iminente expuneri, aveam să mă întorc la New York şi să-i spun: „Scuze, Jer, dar nu m-am descurcat?” Niciodată cât voi trăi. Dacă o luam la fugă acum, trebuia să continui să fug. Tot ce muncisem din greu să clădesc în ultimii ani - faptul că am acceptat să trăiesc la Stonehaven, cu Haita, cu Clay - ar fi fost aruncat la gunoi iar eu m-aş fi întors la stadiul de ratată şi nefericită aşa cum eram cu optsprezece luni în urmă.

Aşa că am rămas. Am ajuns cu Ruth la o înţelegere. Eu aveam să o ascult, nerecunoscând nimic. Dacă preferam, puteam să tratez povestea ei ca pe nişte bălmăjeli ale unei bătrâne senile şi să pretind că o ascultam doar din politeţe.

Ne-am aşezat la masă, Paige în partea îndepărtată, cu scaunul tras înapoi. Nu rostise un cuvinţel de când apăruse mătuşa ei.

— Crezi în vrăjitoare? m-a întrebat Ruth în timp ce îmi turna o ceaşcă de ceai.

— Gen Wicca? am întrebat precaută.

— Nu. Vrăjitoare. Vrăjitoare înnăscute. La fel ca şi vârcolacii ereditari.

A ridicat o mână pe când eu mă apucam să protestez.

— Nu-ţi cer o mărturisire, cum ne-am înţeles? Faci doar pe plac unei bătrâne. Ei bine, dacă nu crezi sau nu ai crezut în vrăjitoare, atunci trebuie să presupun că nu

crezi în nimic altceva fantastic. Prea bine, atunci. Hai să începem cu începutul. Să pretindem că ar exista vrăjitoare şi... alte lucruri. Să pretindem, de asemenea, că aceste fiinţe - rase le numim noi - ştiu unele despre altele şi se adună periodic pentru a disemina informaţiile şi a rezolva o potenţială expunere. Acuma, la un moment dat vârcolacii făceau parte din această colaborare.

Am deschis gura, dar Ruth şi-a ridicat din nou mâna.

— Prea bine, a acceptat Ruth. Nu ai nevoie de o lecţie de istorie. Nu am venit aici pentru asta. Cum ar fi trebuit să-ţi spună Paige, am venit să te avertizăm. A ajuns măcar până la partea aceea?

I-am arătat fotografia, a intervenit Paige. Nu am trecut la explicaţii.

— Dă-mi voie atunci. Indivizii aceia doi, oameni, ne-au tot dat bătăi de cap. Bătăi serioase de cap. Confruntări, acuzaţii, răpiri. Ar părea i a ştiu mai multe decât ar trebui.

— Aceia doi? am întrebat eu arătând spre dosar. Ty Winsloe? Răpeşte vrăjitoare? M-ai pierdut. N-are niciun sens.

— Ce mai are sens? m-a provocat Ruth cu un mic zâmbet. O dată ca niciodată nu trebuia să ne temem decât de rug şi de Marea Inchiziţie. Acum avem magnaţi malefici ai computerelor. Nu voi intra în detalii, pe de o parte pentru că bănuiesc că nu vei zăbovi destul de mult să mă asculţi, iar pe de altă parte pentru că sper ca un pic de curiozitate să-ţi poată atrage Haita la o întâlnire comună.

Chiar nu...

— Ei au aflat despre vârcolaci şi îi caută, aşa cum ne caută şi pe toţi ceilalţi.

M-am lăsat pe spate în scaun şi m-am uitat când la Ruth, când la Paige. Ruth mă examina cu ochii ei verzi şi pătrunzători. Paige pretindea că mă examinează şi ea, dar aceeaşi ochi verzi păreau înfundaţi şi distanţi, privind spre mine dar nevăzându-mă.

— Ştii cum sună asta, nu? le-am întărâtat eu. Să zicem că AŞ FI vârcolac. Voi două mă ademeniţi aici cu o poveste cretină şi îmi spuneţi că sunteţi vrăjitoare. Nu numai că sunteţi vrăjitoare, dar faceţi parte dintr-o organizaţie mondială a supranaturalului. Ca delegate ale acestei organizaţii, aţi decis să mă contactaţi cu această poveste despre maeştrii demonici ai computerelor...

— Nu sunt demonici, m-a contrazis Ruth. Precum spuneam, sunt oameni.

— Voi chiar luaţi lucrurile astea în serios, nu?

— Totul este serios, a insistat Paige holbându-se la mine cu o privire îngheţată. Poate că am făcut o greşeală alegându-te pe tine...

— Şi asta. De ce să mă alegeţi pe mine? Sau aţi pus povestea pe internet şi aţi presupus că doar un vârcolac vă va răspunde? Hai să zicem că această conspiraţie există, şi că nişte oameni undeva acolo caută vârcolaci. Ce îi va opri pe ei să răspundă la anunţul tău?

— Am primit multe răspunsuri, a intervenit Ruth. Dar noi îl aşteptam pe al tău.

— Pe al meu?

— Acum câţiva ani, consiliul nostru a avut o întâlnire cu un vârcolac. Nu era unul din Haita ta. Ci un paria. L-am urmărit, în caz că aveam nevoie vreodată să contactăm vârcolacii. Când au început problemele acestea, am dat de el şi... l-am convins să ne împărtăşească nişte informaţii. Ştia despre haita ta, cine o conduce, cine e în ea, unde locuieşte fiecare. Mai mult, ştia totul despre tine şi trecutul tău. Fiind singura femeie vârcolac, se pare că ai dobândit un statut destul de legendar printre ai tăi.

Bătrâna a zâmbit. Eu doar m-am holbat la ea. Ruth a continuat:

— El ştia că urmăreşti apariţii realiste ale vârcolacilor, urmărind orice comportament deviant. Destul de interesant. Şi noi facem la fel, urmărim vrăjitoarele care au părăsit Adunarea. Aşa că am decis să încercăm să

dăm de tine prin varianta anunţului înainte de a încerca să te contactăm direct.

— De ce eu?

— Faci parte din Haită. De asemenea, fiind singura femeie, păreai o... alegere mai bună pentru contact. Părea mai uşor de vorbit cu tine decât cu confraţii tăi bărbaţi.

Cu alte cuvinte, mai credulă? Mai puţin probabil să contrez cu violenţă o ameninţare? Dacă vroiau a doua opţiune, ar fi trebuit să ne ducă direct la vârf. Jeremy era cel mai calm şi înţelegător dintre noi. Era de asemenea cel mai deschis la minte. Ar fi fost cea mai bună alegere pentru această întâlnire. Nu ar fi avut mai mult sens să îşi ducă îngrijorările direct la masculul alpha? Dacă nu cumva, din diverse motive, exact asta nu vroiau să facă.

— Vă daţi încă seama cum arată toată povestea asta, am comentat eu. Să lăsăm deoparte modul şi motivul pentru care m-aţi ales pe mine. Mă aduceţi aici, emiţând replici din filme de categoria B gen „Ştim cine eşti”. Scuze, dar mă uit după camera ascunsă. Hai să spunem că eu aş crede tot acest hocus-pocus. De ce, dacă această organizaţie nu include vârcolaci, aţi vrea brusc acum să îi contactaţi? Dacă sunteţi vrăjitoare, trebuie să fi dat peste oameni răi şi înainte.

— Şi noi riscăm expunerea la fel de des ca voi, mi-a explicat Ruth. Dar întotdeauna lucrurile se întâmplau pe rând. De data aceasta este diferit. Ceea ce ne implică pe toţi, de aceea trebuie să ne adunăm toţi.

— Unul pentru toţi şi toţi pentru unul, am mormăit eu.

— Cu aşa ceva nu-i de glumă, m-a apostrofat Paige.

— Tot nu ne crezi, nu? a insistat Ruth. Chiar şi partea cu vrăjitoarele, în ciuda micii noastre demonstraţii.

— Am putea face una mai de amploare, a propus Paige. Să zicem că ţi-am coase gura. Permanent.

— Paige! a domolit-o Ruth. Iartă-i nepoatei mele exuberanţa tinereţii. Dacă vrei, totuşi, aş putea cu

siguranţă să îţi fac o demonstraţie mai bună. Nimic necivilizat precum o vrajă de legat, bineînţeles.

— Nu, mulţumesc, am refuzat eu.

— De ce? a întrebat Paige. Pentru că nu crezi? Sau pentru că nu vrei să crezi?

— Am făcut ce am zis că voi face. Am stat. Am ascultat. Acum plec.

În timp ce mă ridicam în picioare, Ruth mi-a atins braţul.

— Cel puţin transmite-i liderului vostru ce am spus noi. Ne întâlnim peste două zile. Delegaţi din marile rase vor fi acolo pentru a discuta problema. Ne-ar plăcea ca Haita voastră să ni se alăture. Ai aici cartea mea de vizită.

Mi-a dat o carte de vizită. Aproape că mă aşteptam să scrie „Ruth Winterbourne, Vrăji şi Poţiuni”. În schimb, era o carte de vizită cu „Winterbourne Designs, Croitorie la Comandă pentru Femei” Adresa era din Massachusetts, deşi dezamăgitor că nu din Salem.

— Da, a spus Ruth cu un zâmbet. Este o carte de vizită reală pentru o afacere reală. Nu ies cine ştie ce bani din vrăji zilele astea.

— Eu nu...

— Pune-o în buzunar şi vom pretinde că o vei arunca imediat ce nu te mai vedem. Dacă suni, foloseşte numărul de mobil. De aici ne ducem direct la întâlnirea din Vermont. Nu va fi un drum lung de la New York dacă vă decideţi să veniţi. Sper că o veţi face.

Am bâlbâit ceva care să nu sune a promisiune, am băgat cartea de vizită în buzunar şi am plecat.

*

După aceea, mi-am petrecut mai mult timp gândindu-mă la vrăjitoare decât la teoriile conspiraţiei miliardarilor. Gândul la alte fiinţe supranaturale mă intriga, deşi îmi venea greu să cred. Bine, scepticism de la cineva care din

când în când se metamorfoza într-un lup poate suna ipocrit, dar nu puteam să mă abţin. Devenisem vârcolac de şase luni înainte să cred în existenţa lor. M-am metamorfozat, l-am văzut şi pe Jeremy transformându-se, totuşi am reuşit să mă conving singură că ce vedeam nu era adevărat. Negare serioasă. Poate era mai uşor să cred că vârcolacii sunt o aberaţie a naturii, felul în care unii oameni - inclusiv eu - credem că universul conţine doar o planetă populată. Gândul că zombii şi vampirii se plimbă pe pământ era prea ciudat. Dar Ruth nu a menţionat zombi şi vampiri. Spusese numai vrăjitoare şi... alte lucruri. Puteam să cred în vrăjitoare. Ideea că unii oameni puteau înhăma puterile pământului era mai uşor de acceptat decât ideea că, să spunem, unii oameni s-ar putea transforma în lupi.

*

Când am intrat în camera mea de hotel, telefonul suna. Am stat în uşă, contemplând dacă să fac stânga împrejur, apoi m-am resemnat să răspund. Şi apoi, s-ar putea să nu fie cine mă aşteptam.

— Ce dracu cauţi în Pittsburgh? a zbierat vocea de la telefon înainte să apuc măcar să duc receptorul la ureche.

Am căutat un buton de volum la telefon, nu am găsit unul, şi m-am gândit să apăs „accidental” clapeta de închidere.

— Şi mie îmi pare bine să te aud, Clayton. Zborul meu a fost bun, mulţumesc. Cum e în Detroit?

— Mai cald decât în Hades, a mormăit el şi accentul său tărăgănai de sudist s-a resuscitat pe măsură ce vocea îi cobora la câţiva decibeli mai jos de nivelul de spargere a timpanului. Miroase şi mai rău, do asemenea. De ce nu m-ai sunat să îmi spui că te duci la Pittsburgh?

— Pentru că ai fi insistat să te întâlneşti cu mine aici. Nu am nevoie de...

— Prea târziu. Deja împachetez.

— Nu am nevoie de ajutorul tău şi nu am nevoie nici de protecţia ta.

— Dar de compania mea, dragă? Presupun că nu ai nevoie nici de asta.

— Ia o pauză. Abia ai plecat ieri şi ne vedem luni.

— Atunci pot să te scutesc de două zboruri. Vin la tine în seara anta si când ai terminat acolo, pot să te aduc înapoi la Detroit...

— Nu.

— Încerc doar să fiu...

— Manipulator, posesiv, prea protector.

— Mi-e dor de tine.

— Bună încercare. Răspunsul este în continuare nu. Pot să mă descurc singură.

— Mai exact cu ce te ocupi?

— Îţi voi spune mâine, am încercat eu să-l domolesc. După ce vorbesc cu Jeremy.

— Ceva de bine?

— Posibil.

— Distractiv? s-a interesat curios.

— Clar un posibil dezmăţ.

— Haide. Spune-mi.

— Mai târziu.

— Mă tachinezi, a mârâit el.

— Vrei să auzi tachinare? l-am întrebat.

— Sigur, dacă vrei să fiu în Pittsburgh într-o oră.

— Faci şase ore pe drum.

— Punem pariu?

Am ţinut-o aşa o vreme, patruzeci şi cinci de minute mai exact. Înainte să terminăm conversaţia Clay a fost de acord - foarte reticent să nu mă urmeze la Pittsburgh. Trebuia să recunosc că de când ieşeam din nou împreună, se muncea serios să fie mai puţin manipulator,

posesiv şi prea protector. Nu că ar fi renunţat şi m-ar fi lăsat să doc o viaţă semi-independentă. Aveam dormitoare separate, dar până aici. Încă se aştepta de la mine să fiu cu el douăzeci şi patru de ore pe zi. Chiar şi chestia cu dormitoarele separate era o glumă. Având propria mea cameră însemna numai că aveam un loc unde să îmi depozitez lucrurile. Oriunde dormeam eu, dormea şi Clay.

Ca parte din eforturile mele de a salva relaţia, trebuia să recunosc că această stare de împreună făcea parte din natura lui Clay. Muşcat de copil, uitase să fi fost vreodată uman şi nimic din experienţele lui ulterioare nu l-au convins că pierduse ceva. Era mai mult lup decât eu. În legătură cu faptul că eram împreună, Clay ar fi susţinut că nu ai vedea niciodată un lup spunându-i partenerului că trebuie să stea separaţi o vreme sau că are nevoie de ceva spaţiu personal. Ei formau legături de-o viaţă care păreau să funcţioneze perfect în ciuda lipsei grave de terapie de cuplu.

Clay şi cu mine fusesem împreună aproape doisprezece ani. Mă rog, „împreună” era doar o uşoară exagerare. Începusem acum doisprezece ani, apoi a venit partea cu muşcatul. După zece ani de împăcări şi despărţiri, renunţasem şi recunoscusem că îl iubeam şi nu puteam să trăiesc fără el - toată acea poveste din colecţiile Harlequin se adeverea. Totuşi, relaţia noastră semăna prea puţin cu modelul ideal propus de romanele Harlequin. Clay şi cu mine funcţionam precum focul şi benzina - căldură intensă, explozii incredibile şi, ocazional, distrugere devastatoare. Ajunsesem să înţeleg că aşa eram noi. Nu aveam o relaţie calmă, stabilă, nu ar fi fost niciodată, şi, sincer, niciunul dintre noi nu îşi dorea aşa ceva. Fericirea domestică era pentru alţi oameni. Nouă dă-ne scântei şi explozii, atât de natură pozitivă cât şi de natură negativă, şi eram pe cât de fericiţi puteam fi.

*

Nu am putut să dorm în acea noapte.

Am zăcut în pat, uitându-mă pe tavan, luptându-mă cu o neliniște care mă ţinea să nu închid ochii.

Mai întâi, aveam întrebarea cu vrăjitoarele. Erau vrăjitoare sau nu? în orice caz, nu aveam încredere în motivaţia lor. Prea mult din ce spuseseră nu avea sens. Ar fi trebuit să îl sun pe Jeremy imediat ce părăsisem hotelul în care erau cazate. Nu avea să fie foarte fericit când ar fi aflat că am pierdut o zi întreagă până să îi spun. Cel puţin doi oameni ştiau că sunt vârcolac iar eu nu îi spusesem nici lui Clay, nici lui Jeremy. Unde naiba îmi era capul? Să îl sun pe Jeremy acum? Era 2:45 dimineaţa. Zborul meu era programat pentru 8:00. Asta putea să aştepte. Putea? Trebuia?

Am ieşit pentru o tură să îmi mai limpezesc capul. Să alerg, vreau să zic. Deşi să mă transform în lup şi să dau o tură prin Pittsburgh putea însemna ceva distracţie, nu era deloc genul de agrement de care aveam nevoie. Mi-am tras pe mine nişte pantaloni scurţi şi un tricou, am ieşit din camera de hotel şi am urmărit un labirint de alei spre o zonă industrială părăsită. Oraşele mari nu era locul unde să alergi târziu în noapte. Oricine ar vedea o tânără alergând prin Pittsburgh la trei dimineaţa s-ar fi uitat să vadă cine o urmăreşte.

Alergasem aproape jumătate de kilometru când mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Nicio surpriză. Precum spuneam, tinerele care ies să alerge noaptea atrag atenţia, de obicei într-un sens negativ. Sigur, dacă vreun tip sărea pe mine, îl puteam lipi de primul perete şi lumea ar fi avut un posibil violator mai puţin de care să se teamă.

Dar asta însemna un cadavru de care trebuia să scap într-un oraş străin. Nu numai asta, dar nu-mi venea uşor să o fac. De vorbit mă duce gura, dar nu sunt atât de

dură. Chiar dacă vreun hoţ ar scoate un pistol la mine şi aş fi nevoită să îl omor, m-ar cuprinde remuşcările. M-aş întreba dacă nu cumva am reacţionat exagerat, dacă tipul era poate la prima abatere şi o bună spaimă l-ar fi îndreptat pe calea cea mină, dacă avea poate o soţie şi copii acasă şi vroia doar nişte bani de mâncare. Mai bine să evit să intru într-o situaţie unde asemenea acţiuni ar fi necesare. Lupii sălbatici supravieţuiesc evitând confruntarea cu oamenii. Vârcolacii deştepţi fac la fel.

Când am auzit paşi uşori alergând în apropiere, mai întâi m-am asigurat că nu era o coincidenţă. M-am întors trei străzi mai jos şi am făcut un tur complet până unde fusesem. Paşii m-au urmat. Apoi am mers în direcţia vântului şi am verificat mirosul, în caz că era un alt vârcolac. Ca singura femeie vârcolac într-o ţară cu câteva duzine de masculi, eram considerată un trofeu. Faptul că iubitul meu era cel mai de temut şi duşmănit vârcolac din zonă se adăuga la valoarea mea. Dacă corciţii nu vroiau să mi-o tragă mie neapărat, vroiau să i-o tragă lui Clay - iar şansa de a le face pe amândouă deodată era o tentaţie mult. prea mare să-i poată rezista cineva. Deşi nu ştiam să fie vreun mi cit în zona Pittsburgh, ei erau un soi de nomazi iar dosarele mele ne dovedeau mereu depăşite.

Urmăritorul meu nu era corcit. Vârcolacii au un miros specific distinct iar acest tip nu îl avea. Era un individ - un bărbat, adică. În afară de asta, mirosul lui nu îmi spunea multe. Nu folosea aftershave. Un slab miros al corpului, de parcă deodorantul său era expirat. Altfel, curat. Foarte curat. Nu mă aşteptam la asta de la un violator sau hoţ. Da, ştiu că nu orice nemernic este un vagabond jegos şi nebărbierit. Majoritatea nu sunt. Dar de obicei nu sunt nici fanatici ai igienei. Curiozitatea odată stârnită, am decis să arunc o privire asupra urmăritorului meu.

Încă dornică să evit o confruntare, am decis să fac două lucruri deodată, să arunc o privire şi să mă fac

nevăzută. Ca să îl găsesc, m-am oprit în mijlocul străzii goale, m-am aplecat şi mi-am relegat şireturile. Apoi am mormăit ceva de una singură, le-am desfăcut rapid şi le-am relegat. La a treia legătură, urmăritorul a devenit nerăbdător, probabil înjurându-mă pentru că m-am oprit în drum în loc să mă opresc frumos într-un colţ întunecat. A ieşit din ascunzătoare, dându-se de gol cu o mişcare înceţoşată pe strada altfel liniştită. Se ascundea în arcada unei clădiri din stânga mea.

Îndreptându-mă, m-am lansat într-o înşiruire de întinderi de tendoane. La jumătatea celui de-al doilea set, am luat startul. Fugind, am ajuns pe aleea de lângă clădirea unde se ascundea urmăritorul meu. În timp ce el venea după mine, eu mă ascundeam deja în spatele clădirii adiacente. M-am oprit lângă uşa din spate şi am căutat pe jos. La câţiva metri la stânga mea am văzut ce vroiam. Ceva întunecat precum o rachetă. Şase sticle de bere erau împrăştiate la uşă. Apucând-o pe cea mai apropiată, am aruncat-o pe aleea din spate. S-a spart undeva în spatele clădirii următoare. Din fericire, urmăritorul meu nu era surd. Când a ajuns la capătul aleii lăturalnice, s-a întors spre locul impactului şi s-a îndreptat în acea direcţie, depărtându-se de mine.

Rămânând în umbră, am urmărit bărbatul pe când se depărta. l,87, poate l,90. Greutate medie. Îmbrăcat în pantaloni şi jachetă ambele de culoare neagră. Un fel de pălărie. Şapcă de baseball? A încetinit, a făcut o pauză, căutându-şi repere cunoscute. Apoi s-a lăsat pe vine şi s-a furişat târâş înainte, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, ca un lunetist furişându-se prin junglă. Ceva atârna în mâna lui. O armă.

O armă mare. Sigur, Elena. Erai urmărită prin Pittsburgh de un veteran din Vietnam înarmat. Asta primesc pentru că m-am uitat cu Clay la Platoon săptămâna trecută. Tipul ducea probabil o sticlă de whiskey.

Rămânând lipită de perete, m-am strecurat tiptil spre urmăritorul meu. Lumina unui bec neacoperit a dezvăluit ce ţinea în mână. Clar o armă. Mi-am mijit ochii să-i văd mai bine îmbrăcămintea. Purta haine de camuflaj negre. Gata, destul cu amintirile din Platoon. Hainele de camuflaj nu sunt toate de culoare neagră, cel puţin eu aşa ştiam. Tipul purta nişte pantaloni largi şi negri, o jachetă la fel de largă, o şapcă de baseball şi ghete cu talpă groasă.

S-a oprit. M-am aplatizat de perete şi am aşteptat. Smulgându-şi şapca cu o mână, s-a scărpinat în cap cu cealaltă. În liniştea nopţii, unghiile lui scârţâiau prin părul scurt. Părul foarte scurt. Tunsoare militărească. Cu şapca dată jos, a scos ceva din buzunar, şi-a mişcai scurt încheietura şi a ridicat obiectul spre ureche.

— A ieşit pe acolo? a murmurat el în staţia radio.

Am presupus că e o staţie pentru că nu l-am văzut să tasteze vreun număr de telefon.

— Da... nu. Trebuie că m-a simţit. S-a speriat şi a fugit. M-a prins cu garda jos... da... nu, nu. Aş fi observat asta. Destul de greu de ratat un lup pe aici.

Lup? A spus lup?

Astăzi chiar nu era ziua mea bună.

Houdini

— Nu, a răspuns urmăritorul meu în staţia radio. Ce?... Da. Probabil. Verifici cu Tucker? Nuu, merg pe jos. Spune-i lui Pierce să parcheze în spate... Da? Păi, nu-i departe... Ne vedem imediat.

Şi-a îndesat staţia în buzunar. Apoi şi-a ridicat arma şi i-a făcut ceva să devină mai mică, a rabatat ţeava sau a deşurubat-o cumva. Hei, sunt canadiancă. Nu cunosc armele de stradă. Cumva a scurtat arma la jumătatea dimensiunii iniţiale, şi-a ridicat jacheta şi a băgat urma într-un toc.

L-am urmat pe urmăritorul meu înapoi în stradă. Acolo s-a întâlnit cu un al doilea bărbat, de asemenea îmbrăcat în ţinută de spărgător/camuflaj gotic. Amândoi şi-au scos şepcile şi le-au băgat într-un rucsac pliant. Apoi şi-au desfăcut fermoarele la jachete, făcându-se să pară pe cât de normali era posibil fără să îşi dezvăluie armele. Au pornit spre est. I-am urmat.

După a treia cotitură, am ştiut unde se duc. Mai aveam trei sferturi de kilometru până acolo, dar am ştiut. După cum m-am aşteptat, au trei străzi, au făcut la stânga, au făcut la dreapta, au mai mers trei străzi şi s-au oprit în faţa hotelului unde m-am întâlnit cu Winterbourne în acea după-amiază. Iată deci că îngrijorarea mea în legătură cu bărbaţii înarmaţi ascunzându-se în camera de hotel a domnişoarelor Winterbourne nu fusese o paranoia până la urmă. Doar că în loc să îşi pună cohoarta de slugi să sară

atunci pe mine, au aşteptat să vină după mine la adăpostul nopţii.

M-am aşteptat ca bărbaţii să intre direct în holul hotelului. M-au surprins să văd că nu, apoi mi-am dat seama că doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care intră în holul unui hotel scump la ora patru dimineaţa ar ridica câteva sprâncene... şi ar porni câteva alarme. Cazaţi sau nu în hotel, o luau pe ruta din dos. Au făcut un ocol până la o uşă laterală. Urmăritorul meu s-a lipit de perete, blocându-mi priveliştea, în timp prietenul lui s-a jucat la încuietoare. Au trecut două minute. Apoi a deschis iar ei au intrat. Am numărat până la douăzeci, apoi am intrat după ei.

Cei doi bărbaţi au luat-o pe scări. S-au urcat până la etajul al patrulea, au deschis uşa de urgenţă şi s-au uitat afară. După câteva minute de discuţii, însoţitorul urmăritorului meu a intrat în hol, lăsându-l pe urmăritor pe scări.

Acum aveam o dilemă. Din poziţia în care mă aflam sub nivelul urmăritorului, nu puteam vedea nimic - nici pe el şi evident nici pe însoţitorul său, chiar dacă proptiseră ceva în uşă s-o ţină deschisă. În schimb aveam o altă opţiune. Când venisem cu Paige, observasem o a doua scară în cealaltă parte a holului. Puteam ieşi la etajul al treilea, să găsesc ieşirea spre a doua scară, să urc până la etajul cinci şi să fac un ocol până înapoi la scara pe care urcasem. De pe treptele de deasupra, aş fi fost în stare să văd. Plus că urmăritorul s-ar fi aşteptat mai probabil la un pericol venind de dedesubt, cineva urcând de la parter. Pe de altă parte, planul însemna de asemenea să ies din raza de acoperire a simţului auditiv sau olfactiv pentru cel puţin câteva minute. Era mai bine să stau unde puteam să îmi folosesc cele două simţuri? Cu cât aşteptam mai mult, cu atât era mai riscant să plec. M-am furişat în jos pe scări până la etajul al treilea.

Să fac un ocol n-a fost o problemă. Ieşirile erau marcate vizibil la fiecare capăt al holului. M-am întors înapoi la prima scară, mi-am scos pantofii, m-am furişat prin uşa de la etajul al cincilea şi am coborât în jos pe scări până am ajuns la şase trepte de nivelul etajului al patrulea unde aştepta urmăritorul. Trăgându-mi pantofii înapoi în picioare, m-am aplecat să mă uit prin balustradă. Perfect. Acum aveam sunet, miros şi imagine. Partenerul urmăritorului meu era la camera 406. Unde se cazaseră domnişoarele Winterbourne. Se lăsase pe vine în faţa uşii, mânuind nişte şperacle. Va să zică nu erau musafiri poftiţi. Poate că domnişoarele Winterbourne spuseseră adevărul despre faptul că ne aflam în pericol. Cel puţin, spuneau adevărul despre ele că se află în pericol. Dar eu? Ei bine, nu aş fi venit în Pittsburgh dacă nu ar fi fost ele, corect? Cumva mă îndoiam că indivizii ăştia care se jucau de-a soldaţii m-ar fi urmărit în seara asta dacă stăteam acasă. Că domnişoarele Winterbourne erau sau nu complice în toată treaba asta, puteam oricum să le învinovăţesc pe ele. Coincidenţă norocoasă, că oricum vroiam să le condamn pentru ceva.

Urmăritorul s-a ridicat de pe călcâie pe vârfuri, mormăind ceva în barbă. Pe coridor, companionul său şi-a şters faţa transpirată de umăr. S-a ridicat, şi-a întins oasele şi s-a lăsat iar pe vine. De câteva ori a încercat mânerul uşii, apoi s-a întors către partenerul său şi a dat din cap. În cele din urmă urmăritorul meu i-a făcut semn cu mâna să vină înapoi. Am urcat repede trei trepte, ieşind din raza lor vizuală. Au ieşit pe casa scărilor şi au închis uşa.

— Nu merge, s-a plâns tipul cu încuietoarea. Nu înţeleg. Sunt convins că am descuiat broasca, dar nu vrea să se deschidă.

— Poate cilindrul n-are bolţ?

Spărgătorul a scuturat din cap.

— Am verificat locul în această dimineaţă. Încuietori clasice cu chei.

— Sună-l pe Tucker. Am văzut un telefon public afară în faţă. Linie terestră. Aştept aici.

Tipul cu încuietoarea a coborât în fugă pe scări. Exact când uşa de la parter se închidea în spatele lui, am auzit o altă uşă deschizându-se, la etajul al patrulea. Urmăritorul a crăpat uşa scării să se uite pe coridor. Apoi a scos un zgomot guturalnic, ca un chicot. M-am furişat câteva trepte mai jos, m-am lăsat din nou pe vine şi m-am uitat prin uşa crăpată.

Paige Winterbourne stătea pe hol, cu braţele încrucişate la piept, îmbrăcată într-o cămaşă verde de mătase şi halat asortat. Încruntată, scruta coridorul. Apoi s-a oprit şi s-a uitat fix spre ieşirea unde ne ascundeam noi. Deşi uşa era deschisă numai câţiva centimetri, trebuie să fi văzut lumină sau o umbră strecurându-se înăuntru. În timp ce femeia privea atentă uşa, urmăritorul a stat un pic pe gânduri, ţinând de mânerul uşii, gata să o închidă. Dacă femeia se întorcea în camera ei să cheme paza, el ar fi fugit. Dar ea nu s-a întors. Şi-a mijit ochii şi a pornit spre noi. Încă un clişeu din filmele de groază. Când prostănaca ingenuă aude un zgomot în noapte, se retrage cumva în siguranţă şi sună după ajutor? Bineînţeles că nu. Trebuie să vadă ce e dincolo de uşa parţial deschisă. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Paige era să îşi piardă neglijeul, ca să poată fugi dezbrăcată şi ţipând pe hol după ce, deschizând larg uşa, îl găsea pe ucigaş pitit în spatele ei.

Urmăritorul însă nu a respectat scenariul clasic. În loc să o aştepte pe Paige să deschidă larg uşa, şi-a scos arma şi a rabatat-o la loc. Apoi a tras încet de uşă încă un centimetru şi a ridicat arma prin deschizătura uşii. Anul trecut, văzusem o femeie inocentă omorâtă din cauza mea. Că Paige era inocentă sau nu era o altă discuţie, dar mă îndoiam că merita să fie omorâtă pe un coridor de

hotel. Am sărit peste balustradă şi am aterizat în cârca bărbatului. Şocul l-a trântit în faţă. I-am apucat capul şi i-am sucit gâtul. Cel mai simplu, tăcut şi curat mod de a ucide.

I am lăsat capul să cadă inert înapoi pe podea şi m-am uitat spre Paige care ţinea uşa deschisă şi se holba.

— Stai de pază, i-am ordonat. Camera voastră e descuiată?

— A noastră?... A, da.

Am ridicat mortul pe umăr şi am intrat pe lângă ea în hol.

— Am spus să stai de pază. Nu era singur.

— Unde te duci... Hei, stai. În camera noastră? Nu poţi să-l laşi...

S-a oprit.

— Du-l în camera de lângă a noastră. Uşa de dinainte. E goală.

— Cu atât mai bine.

— Pot deschide uşa cu o vrajă, mi-a spus ea.

A trecut în grabă pe coridor pe lângă mine, murmurând cuvinte într-o limbă străină. In timp ce vorbea, mi-am acoperit mâna cu cămaşa, m-am aplecat şi am lovit clanţa camerei libere.

— Du-te şi adu-i arma, i-am cerut. Apoi trezeşte-o pe mătuşa ta şi veniţi amândouă înăuntru.

Am văzut-o pe Paige ezitând, un reflex necondiţionat împotriva ordinelor. A înţeles că ar face mai bine să nu se certe şi a stat doar o clipă pe gânduri înainte să alerge spre scări. Am târât mortul în baie, am închis uşa şi i-am verificat buzunarele în căutarea unui act de identitate. Nimic. Văzând staţia radio în buzunar mi-am amintit că mai aveam un al doilea bărbat înarmat iar Paige şi mătuşa ei nu se grăbeau să-şi evacueze camera.

Am deschis uşa băii chiar în timp ce femeile intrau în camera neocupată. Paige era încă îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat. Haina lungă de casă a lui Ruth îi

acoperea îmbrăcămintea de noapte. Amândouă aveau schimburi de haine şi poşetele, iar Paige avea arma.

— Bună idee, le-am felicitat eu. Aveţi toate actele cu voi?

— Nu avea sens să le lăsăm vreun indiciu în caz că dau buzna în cameră, a răspuns Paige. Dacă suntem nevoite, putem lăsa restul lucrurilor în urmă.

— Paige mi-a spus ce s-a întâmplat, m-a anunţat Ruth. Suntem foarte recunoscătoare. Şi foarte impresionate în acelaşi timp. Ai nişte reflexe excelente.

— Cursuri de autoapărare, am zis eu.

— Încă nu suntem gata să admitem chestia cu vârcolacul? m-a întrebat Paige.

Am intrat în baie şi am ţinut uşa deschisă.

— L-aţi mai văzut vreuna dintre voi vreodată pe acest tip? Să nu atingeţi nimic. Poliţa va căuta amprente.

— Poliţia? a repetat Paige ca un ecou.

— Da, poliţa. Cine credeţi că se va ocupa de investigarea crimei? Paza hotelului?

— Crimă? Vrei să spui că e mort?!

— Nicidecum, trage un pui de somn confortabil, i-am răspuns în zeflemea. Oamenii se odihnesc întotdeauna mai bine cu capul răsucii la nouăzeci de grade. Arată confortabil, nu?

— N-avem nevoie de sarcasm, s-a împotrivit Paige încordată. Poate că tu eşti învăţată să târăşti cadavre de colo colo, dar eu nu sunt.

— Ce viaţă dulce. Se presupune că eşti vrăjitoare dar nu a trebuit niciodată să omori pe nimeni?

Vocea lui Paige s-a încordat şi mai tare.

— Noi folosim metode alternative de apărare.

— Cum ar fi? Să facem o vrajă care să-i oblige pe atacatori să se gândească la lucruri vesele? Să-şi pună flori în arme? Pace şi dragoste pentru toţi?

— Aş fi folosit o vrajă de legat, m-a contrat Paige. L-aş fi ţinut pe lip în viaţă pentru a-l putea interoga. Ia uite! O

idee nouă. Dacă nu lui fi omorât am fi putut să vorbim cu el.

— Ei, ai dreptate. Vraja de legat ultraeficientă a lui Paige. Hai să iţi spun ceva. Data viitoare când văd un tip cu o armă îndreptată spre line, te voi lăsa să faci lucrurile cum ştii tu. Începi invocaţia şi vezi ducă reuşeşti să finalizezi înainte să te împuşte. De acord?

Paige a ridicat arma, a deschis-o, a scos săgeata tranchilizantă şi a ţinut-o la vedere.

— Nimeni nu a vrut să mă omoare.

— Eşti sigură de asta? a întrebat o voce de bărbat.

Eu şi Paige am tresărit. Chiar şi Ruth s-a uitat în sus, înmărmurită. În colţul băii stătea un bărbat în aceleaşi haine de camuflaj negre întocmai ca şi mortul de pe podea. Era de înălţime şi greutate medie, cu păr şaten tuns scurt, dar nu stilul milităresc. Numai o trăsătură distinctivă - o cicatrice subţire ca hârtia întinzându-se de la tâmplă la nas - m-a asigurat că nu îl văzusem niciodată pe acest bărbat. M-am uitat spre uşa coridorului. Era încă închisă şi încuiată. Schimburile de haine pe care le adusese Paige stăteau neatinse în dreptul uşii. Şi atunci cum a intrat tipul ăsta?

— Mă bucur să aud că tu nu l-ai fi omorât pe sărmanul Mark, a comentat bărbatul aşezându-se pe marginea patului, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi gleznele. Foarte corect din partea ta. Presupun că ce se spune despre vrăjitoare este adevărat. Atât de altruistă, atât de îngrijorată pentru alţii, atât de incredibil de naivă.

Am făcut un pas spre el.

— Nu! mi-a şuierat Paige.

— Ea e vârcolacul?

Bărbatul şi-a întors ochii cenuşii spre mine măsurându-mă rapid din cap până în picioare şi zâmbind sarcastic.

— Arată mai bine decât mă aşteptam. Deci, vii şi tu, fată-lup? Sau trebuie ca lucrurile să devină... fizice?

Zâmbetul i s-a lărgit repede într-un rânjet. M-am uitat la Paige şi la Ruth.

— O, vin şi ele, m-a asigurat bărbatul. Dar nu ele mă îngrijorează. Doar nişte vrăjitoare, ştii. Vor face ce li se spune.

Paige a scos un zgomot gutural, dar Ruth i-a pus o mână restrictivă pe braţ.

— Deci ne răpeşti? l-am întrebat eu.

Bărbatul a căscat plictisit.

— Aşa se pare, tu ce zici?

— Tu cu ce te alegi? s-a interesat Paige.

— Vezi? s-a uitat el la mine. Aşa sunt vrăjitoarele. Mă fac să mă simt vinovat. Apelează la partea mea mai bună şi mai amabilă. Metoda ar putea funcţiona, dacă aş fi bun şi amabil.

— Adică tu lucrezi pentru Ty Winsloe? m-am interesat eu.

— Ei, ce naiba, doamnelor. Oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale despre motivele mele şi despre şansele Yankeilor la Campionat...

M-am aruncat spre el, zburând cei doi metri dintre noi. Mâinile mele s-au întins, pregătite să îl prindă de piept şi să îl izbească înapoi. Dar nu au făcut-o. În schimb am lovit aerul şi m-am prăbuşit pe pat, răsucindu-mă repede pentru a mă îndrepta înaintea contraatacului. Nu m-a atacat. M-am întors şi l-am văzut pe tip stând lângă uşa dormitorului, cu aceeaşi expresie plictisită pe faţă.

— Asta e tot ce poţi? a oftat el. Mare dezamăgire.

Am înaintat spre el, încet, fixându-l cu privirea. Când am ajuns destul de aproape să-i aud bătăile inimii, m-am oprit. A rânjit iarăşi şi ochii îi străluceau cu o anticipare băieţească, ca un copilandru nerăbdător să înceapă jocul. Gâtul îi pulsa, cuvintele mişcându-i-se spre gură. Înainte să poată spune ceva, mi-am balansat piciorul drept în faţă, i-am prins picioarele şi l-am secerat. S-a prăvălit pe spate. Apoi a dispărut, într-o secundă picând greu ca un

pietroi, în următoarea dispărând. Pur şi simplu nu mai era acolo.

— Deşteaptă, m-a felicitat el de undeva din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut în baie lângă cadavru.

— Începi să te prinzi, mi-a zis el şi rânjetul i-a luminat ochii. Mi-ar plăcea să îţi mai dau o şansă, dar îmi vin compatrioţii. Nu pot să îi las să mă găsească jucându-mă cu duşmanul. Nu m-ar înţelege. Oameni, de!

S-a aplecat să ridice arma cu tranchilizante pe care o scăpase Paige. Buzele lui Ruth s-au mişcat. Omul s-a oprit aplecat de mijloc, cu degetele suficient de aproape încât să se strângă şi să apuce metalul. Dar mâna nu i s-a mişcat.

— Să mergem! ne-a comandat Ruth, apucându-şi geanta de pe podea. Nu o să ţină prea mult.

Paige s-a repezit prin cameră, mi-a apucat braţul şi m-a târât spre uşă. M-am smuls şi m-am întors spre bărbat. Era imobilizat. Nu conta că nu-l ţinea prea mult. Nu aveam nevoie de mult. Am păşit spre el. Paige m-a apucat iar de braţ.

— N-avem timp! mi-a spus. Ar putea scăpa în orice clipă.

— Duceţi-vă voi, le-am îndemnat.

— Nu, s-a opus Ruth.

Împreună m-au propulsat afară pe uşă. Am rezistat, dar era clar că nu plecau nicăieri fără mine iar eu nu aveam de gând să risc viaţa nimănui, inclusiv pe a mea. Aşa că am fugit spre scări. Ele m-au urmat.

Am coborât aproape două rânduri de scări când am auzit tropăit de paşi venind de jos. M-am răsucit pe călcâie şi am împins-o pe Paige înapoi în sus. În timp ce căutam ieşirea de la etajul trei, cineva a ţipat de jos. Bocănitul paşilor s-a transformat într-un ritm alert grăbindu-se in sus pe scări după noi.

Am trecut de Ruth şi Paige şi le-am condus înainte pe coridor spre cealaltă scară. Urmăritorii noştri tocmai ajungeau la etajul al treilea in timp ce noi ieşeam pe cealaltă uşă. În jos pe scări. Şi afară pe ieşirea de urgenţă de la parter. Cu alarmele vuind.

Paige s-a îndreptat spre nord. Am apucat-o de braţ şi am tras-o înapoi.

— Pe acolo e strada, am sâsâit şi am împins-o în faţa mea pentru a fugi spre sud.

— Nu ne vor împuşca în faţa oamenilor, mi-a strigat ea.

— Ai chef să pariezi? Câţi oameni crezi că au ieşit pe afară la patru jumătate dimineaţa?

— Fugiţi! ne-a îndemnat Ruth. Vă rog.

Alarmele păreau să încetinească oamenii. Poate i-a oprit cineva. Habar n-aveam şi nici nu-mi păsa. Tot ce conta era că am reuşit să ajungem la capătul sudic al aleii, am cotit spre vest şi am ajuns la jumătatea drumului înainte să aud urmăritorii ieşind din hotel, lătrându-şi unul altuia ordine. Aleea dinspre vest se sfârşea. Opţiunile noastre erau spre sud către un drum închis sau spre nord către stradă. Cu Ruth şi Paige în rochii de noapte, nu eram sigură că fuga spre o posibilă siguranţă a străzii erau o idee aşa de bună. Dar stradă închisă suna într-adevăr ameninţător. Aşa că am luat-o spre nord şi am continuat să alerg. De fapt, exagerez când spun că am alergat. Să îi spunem un mers alert. Dacă Paige reuşea să se ţină aproape de mine, s-o oblig pe mătuşa ei în vârstă să alerge la fel de repede ca mine ar fi egalat tot cu o execuţie la fel şi dacă aş fi lăsat-o singură în urmă.

Undeva într-o parte a străzii, am văzut o alee îngustă care ducea spre vest şi am cotit pe ea. Bărbaţii ajunseseră acum la colţul nordic, respiraţiile lor greoaie precum lătratul câinilor pe urmele noastre. Eram fericită că Ruth şi Paige nu-i puteau auzi. În faţă, o pubelă de gunoi bloca drumul spre vest. Am văzut o variantă spre sud şi am presupus că undeva era şi o bifurcaţie spre

nord. Dar nu era. Mai rău chiar, bifurcaţia de la sud sfârşea într-un perete de peste doi metri înălţime.

— Peste pubelă, am şoptit eu. Săr eu peste ea şi vă trag şi pe voi.

Ruth a dat energic din cap.

— Pe acolo, m-a îndemnat ea gâfâind şi a întins mâna spre sud.

— Dar pe acolo nu e...

— Ascunde-te, mi-a spus ea.

M-am ascuns pe aleea întunecată. Nu aveam nici un adăpost în afară de umbră. M-am întors spre Ruth să-i spun măcar atâta, şi atunci i-am văzut faţa. Congestionată, pieptul i se ridica greoi, respiraţia obosită făcând-o să se strâmbe. Nu putea merge mai departe.

Aprobând din cap, le-am condus înainte pe aleea dinspre sud şi le-am făcut semn să stăm lipite de peretele vestic, unde umbrele erau cele mai adânci. Am pus-o pe Ruth, în rochia ei de noapte de un galben palid, ultima, să fie acoperită de Paige şi de mine. Nu prea ne ajuta. Tot puteau să ne vadă. O privire în lungul aleii şi am fi fost prinse. Tot ce puteam să fac acum era să mă pregătesc pentru confruntare.

Abia ce ne aşezasem la adăpostul umbrelor când trei bărbaţi s-au oprit brusc în faţa pubelei. Unul era spărgătorul de broaşte, celălalt era Houdini din camera de hotel iar cel de-al treilea o altă clonă în stil militar.

— Nu te mişca, mi-a şoptit Paige atingându-mi braţul.

Nu credeam că avea să ne ajute în vreun fel, dar dacă le făcea să se simtă mai bine, aveam să stau nemişcată până în momentul în care urma să fim descoperite. Bărbaţii s-au uitat la pubelă, apoi s-au uitat pe aleea de sud, prea rapid ca să ne vadă. Spărgătorul de broaşte a mers de la un capăt al pubelei la celălalt.

— Blocat, a anunţat el. Nici o altă cale decât peste.

— Cu o bătrână? s-a mirat tipul cel nou. În nici un caz.

Houdini s-a sprijinit de peretele nordic de cărămidă, a scos o ţigaretă din buzunar şi a aprins un chibrit. Flacăra i-a luminat faţa pentru o secundă, apoi a dispărut în întuneric. A tras un, fum cât dezbăteau ceilalţi doi militari probabilitatea ca noi să fi sărit peste tomberon. Alo! Eram la şase metri distanţă, aproape în câmp deschis. Dar nimeni nu a spus vreodată că armata recruta bărbaţi pentru creierul lor. Şi apoi, cu cât vedeam mai mult din aceşti oameni, cu atât mă îndoiam că acţionau sub auspiciile vreunei aripi a armatei SUA. Deci ce erau? Poate militari pensionaţi? Mai degrabă trecuţi în rezervă. Sau acele grupuri paramilitare care apar cu o frecvenţă alarmantă la ştirile americane. Nu conta. Deştepţi nu erau.

Pe când mă întorceam cu privirea spre Houdini, el s-a uitat fix spre mine. Ştia exact unde eram. De ce nu le-a spus camarazilor lui? Pentru că vroia ca noi să transpirăm. Lungind jocul de-a şoarecele şi pisica. A ridicat ţigareta şi a inhalat. Jarul roşu a strălucit în noapte, apoi a căzut, rostogolindu-se, licărind în noapte înainte de a lovi pământul într-o floare de scântei. În timp ce făcea un pas pe aleea dinspre sud, m-am încordat şi mi-am ţinut respiraţia. Ochii lui au scrutat aleea, mai întâi pe noi apoi în cealaltă parte. Ce drăguţ. Pretinde că nu ne poţi vedea. Lasă-ne într-un fals sentiment de siguranţă. Nemernic sadic. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am pregătit de atac.

Asociaţia veteranilor

Houdini s-a apropiat la mai puţin de jumătate de metru de mine, s-a uitat spre peretele opus, apoi şi-a rotit privirea în direcţia mea. Stai că vine. Nu se grăbea deloc, pretinzând că nu mă vede. Apoi, mi-ar fi întâlnit brusc ochii şi bingo, ar fi savurat frica pe care se aştepta să o vadă în ei. Am scrâşnit din dinţi în timp ce capul i se întorcea spre mine. Dar privirea a continuat să se mişte, direct peste faţa mea, cu ochii nici măcar clipind spre mine. A mormăit. Un muşchi de sub cicatrice s-a contractat. S-a întors spre peretele de la capătul aleii şi s-a uitat în sus. Apoi a dispărut. Un trosnet de hârtie s-a auzit din partea cealaltă a peretelui. O înjurătură. Apoi a apărut înapoi, îndreptându-se spre soldaţii caraghioşi.

— Gunoi neperturbat de partea cealaltă a peretelui, i-a anunţat el. Nu s-au dus pe acolo. Ori peste pubelă, ori aţi luat-o voi greşit. Verific de partea cealaltă a pubelei, dar pariez pe a doua variantă. Oameni, de!

Confraţii lui au început să comenteze, dar Houdini dispăruse deja. Un minut mai târziu s-a întors.

— Băltoace, a rezumat el. Fără urme umede care să iasă din ele. Aţi dat-o în bară.

Spărgătorul de uşi l-a privit duşmănos.

— Dacă eşti aşa bun căutător de urme, de ce nu preiei conducerea?

— Nu e treaba mea, l-a refuzat Houdini şi s-a îndreptat spre est pe alee. Sunt de la operaţiuni speciale.

— Păi da, a strigat în urma lui spărgătorul de uşi. Ai superputeri. Aşa că ar fi trebuit, să poţi să te propulsezi la ieşirea hotelului înainte să fi scăpat. Vai, scuze. Am uitat. Nu eşti chiar atât de puternic, aşa-i?

Houdini nu s-a întors, şi-a ridicat doar degetul mijlociu în aer hi a continuat să meargă. Spărgătorul de încuietori a mai privit o dată spre pubelă, apoi s-a uitat cu atenţie pe aleea sudică. Doar dacă nu avea orbul găinilor, altfel ar fi trebuit să ne vadă. Dar nu ne-a văzut. S-a răstit spre cel de-al treilea bărbat şi apoi au plecat după Houdini.

După ce s-au depărtat suficient ca să nu ne audă, Ruth s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Vrajă de ascuns. Ţi-aş fi menţionat-o, dar nu aveam timp.

Am ascultat paşii bărbaţilor, aşteptând să se îndepărteze complet de noi, apoi m-am întors către ea.

— A funcţionat, dar mă gândesc că poate ai avea ceva mai serios în tolba cu trucuri, în cazul în care se întorc.

Ruth a chicotit.

— Scuze. Vrăjile noastre sunt create pentru apărare, nu pentru atac.

— Avem şi câteva vrăji agresive, mi-a spus Paige. Dar ne iau timp să le pregătim.

Ruth s-a strâmbat.

— Noi nu le folosim. Nu e stilul nostru.

Mi-am amintit ce spusese Houdini despre vrăjitoare. Personal, eu mai degrabă i-aş opri pe agresori permanent, dar vrăjitoarele păreau să aibă o filozofie diferită. Gândindu-mă la Houdini, a trebuit să întreb.

— Ce era tipul ăla?

— Jumătate demon cu abilităţi de teleportare, mi-a explicat Paige. Rază limitată, probabil nu mai mult de 2-3 metri. Progenitură a unui demon minor, asta i-a cauzat puterile diluate. Presupunerea mea este că este tot ce poate mai mult Winsloe şi gaşca lui. De aceea îşi doresc specimene mai bune.

— Specimene? m-am mirat eu.

— Vom explica în cadrul întâlnirii, mi-a promis Ruth. Acum trebuie să ajungem într-un loc sigur.

— Pot să vă trec peste pubelă, m-am angajat eu. Ne murdărim, dar mai sigur aşa decât să ne întoarcem la hotel.

Ruth a încuviinţat din cap şi ne-am grăbit de-a lungul aleii. Să trecem peste pubelă nu era cea mai plăcută cale, în schimb era destul de uşor. Un salt de doi metri era o nimica toată pentru un vârcolac. La fel era şi ridicatul pe sus a două femei de greutate medie. Duhoarea era cea mai rea, destul cât să mă facă să îmi pierd pofta de mâncare, care era în sine o mare reuşită. Am trecut de partea cealaltă fără a auzi niciun sunet de pe alee. Urmăritorii noştri plecaseră de mult.

Odată trecute de pubelă, mi-am urmat nasul spre o gogoşerie nonstop. Am reuşit să ne furişăm prin parcare şi să fugim în baie fără să atragem atenţia. Am cumpărat cafea şi gogoşi şi le-am luat în baie unde Paige şi Ruth se curăţau. În timp ce ele mâncau, eu m-am furişat prin uşa pe care scria „Accesul interzis persoanelor străine” şi am dat iama prin dulapurile angajaţilor după ceva de îmbrăcat. Nu eram sigură că se va potrivi, dar orice trebuia să fie mai bun decât cămăşile de noapte, aşa că am înşfăcat ce am găsit şi le-am luat în baie. Am căzut toate de acord că venise momentul să ne separăm.

— Ai grijă, m-a avertizat Ruth pe când mă pregăteam să plec. Păzeşte-ţi spatele şi du-te direct la aeroport. Ne vedem la întâlnire.

Am ezitat, nedorind să le las impresia că, alăturându-mă lor în acea seară, eram pregătită şi să mă alătur întâlnirii lor, dar Ruth se întorsese deja cu spatele şi începuse să vorbească cu Paige. Aşa că am mormăit un la revedere şi am plecat.

*

M-am întors la hotel şi i-am spus recepţionerului că ieşisem să alerg devreme şi mi-am uitat cârdul sus. M-a însoţit sus în cameră, mi-a descuiat-o şi a aşteptat cât eu m-am făcut că îmi caut cârdul, uitându-mă de fapt după musafiri nepoftiţi. Imediat ce a plecat, mi-am luat lucrurile, am ieşit, am luat un taxi spre aeroport şi l-am sunat pe Jeremy.

*

Când am reuşit să-l sun pe Jeremy, creierul meu luase foc. Cât alergasem şi mă îngrijorasem cum să scap, nu am avut timp să mă gândesc mult la ce vedeam. Acum aveam prea mult timp iar mintea mea a profitat din plin de el. Vrăjitoare şi vrăji de legat. Demoni care se teleportează şi soldaţi înarmaţi. Arme cu tranchilizante şi planuri de răpire. Ce s-a întâmplat cu vremurile bune când nu trebuia să mă tem decât de nişte corciţi nebuni? Cu vârcolacii mă descurcam. Dar asta? Ce naiba era asta?

I-am turuit întreaga poveste lui Jeremy într-un şuvoi semicoerent de cuvinte, mulţumită că am putut găsi o cabină telefonică discrete şi că nu trebuia să mă îngrijorez de ce spuneam. Jeremy a aşteptat, până am terminat, a făcut o pauză să se asigure că nu mai adăugam nimic, apoi a concluzionat:

— Asta nu sună bine.

A trebuit să pufnesc în râs. Şi cum am făcut-o, am simţit tensiunea eliberându-se din ceafă şi din umeri şi m-am relaxat pentru prima dată în acea zi. Tipic pentru Jeremy. Maestru al subevaluării. Aş fi putut să îi spun că o rachetă nucleară a scăpat din Rusia şi se îndreaptă spre New York iar el ar fi comentat la fel, pe acelaşi ton calm şi netulburat.

— Şi nu, l-am asigurat eu, nu am băut alcool şi nici nu am consumat, narcotice ilegale.

El a chicotit.

— Te cred. Unde eşti acum?

— În aeroport.

— Bun. Nu zbura spre Syracuse. Cumpără un bilet pentru Buffalo şi fii atentă să nu stea careva cu ochii pe tine. Te aştept aici la aeroport.

*

Avionul meu atingea pământul şi eu deja mă relaxasem suficient încât să mă simt destul de prost că l-am sunat pe Jeremy panicată şi că l-am făcut să conducă aproape trei ore până în Buffalo. Trebuie să existe o explicaţie logică, fără nicio legătură cu supranaturalul, pentru ce văzusem noaptea trecută. Nu ştiam cum s-ar putea explica, dar eram sigură că exista un răspuns.

Lăsându-mă purtată de mulţimea de pasageri care cobora spre zona de aşteptare, m-am uitat peste capetele lor după Jeremy şi l-am zărit uniată. La un metru optzeci şi şapte, Jeremy s-ar putea să nu fie cel mai înalt bărbat din încăpere, dar de obicei îi depăşea cu câţiva centimetri pe cei de lângă el, suficient de înalt pentru ca eu să îi văd ochii negri sub nişte sprâncene negre arcuite şi bretonul negru care trebuia să mai treacă pe la frizer. Când mă lăsase ultima dată din condescendenţă să îi tund părul, observasem primele fire albe. Deloc de mirare având în vedere că Jeremy avea cincizeci şi doi de ani. Noi îmbătrâneam greu - Jeremy arăta dor un pic trecut de treizeci de ani iar lui ar cam fi trebuit demult să-i apară fire cărunte, dar tot îl închinam fără milă. La Jeremy, orice punct slab merita ridiculizat. Nu prea avea suficient de multe.

Când m-a văzut şi el în cele din urmă, buzele i s-au curbat în cel unii slab zâmbet, apoi a încuviinţat din cap şi m-a aşteptat pe mine mi) vin la el. Tipic.

— Bine, am început eu când am apărut lângă el. Spune-mi că am exagerat.

Mi-a luat geanta.

— Cu siguranţă nu. Mult mai bine decât să ignori situaţia şi, să zicem, să nu mă suni imediat ce ai aflat despre aceste femei.

— Iartă-mă.

A ignorat scuza.

— Acum suntem noi călare pe situaţie. Ne îndreptăm direct spre Vermont. Am făcut bagajele. Nu pare înţelept să ne întoarcem în Stonehaven până nu aflăm mai multe despre această ameninţare.

— Deci mergem la întâlnire?

— Nu prea avem de ales. Aceste vră... femei par să aibă toate răspunsurile.

— Deci luăm informaţii de la ele, nu ne alăturăm lor?

Jeremy a chicotit.

— Pari uşurată. Nu te teme, Elena. Haita nu are nevoie de niciun ajutor din afară.

— Am încercat să îl sun pe Clay de la aeroport, dar era plecat în oraş. I-am lăsat un mesaj spunându-i că trebuie să vorbim cu el. Să mai încerc acum?

— Ţi-a ascultat mesajul şi a sunat acasă. I-am explicat eu ce s-a întâmplat. Cred că e mai bine să nu vină cu noi la această întâlnire. Cumva mă îndoiesc că s-ar purta frumos.

— Acum înţeleg. Ar da buzna la întâlnire, cerând răspunsuri şi ameninţând că aruncă pe cineva prin cea mai apropiată fereastră dacă răspunsurile corecte nu vin destul de repede. Şi aşa s-ar purta el cel mai frumos.

— Exact. Nu e chiar intrarea pe care o aveam în minte. Aşa că am minimizat pericolul şi i-am spus că ne putem descurca doar noi doi. Îl ţin în temă, şi doar dacă lucrurile se dovedesc dificile poate să ni se alăture.

— Dar Nick şi Antonio? Rămân în Europa încă două săptămâni.

— Trei, m-a corectat el. Am sunat şi i-am spus lui Tonio să fie în alertă. Dacă avem nevoie de ei îi chemăm. Altfel, chiar dacă această ameninţare este reală, Europa poate fi cel mai bun loc pentru ei. Departe de pericol.

— Deci suntem doar noi doi.

O altă chicoteală.

— Sunt convins că vom supravieţui.

*

Am petrecut noaptea la cabana pe care Jeremy o închiriase în Vermont. În ciuda sezonului aglomerat, reuşise să găsească un loc unde oaspeţii iniţiali îşi anulaseră rezervarea în ultimul minut. Nu numai că se afla într-o zonă izolată şi împădurită, dar depăşea categoria „potrivită” şi se apropia de perfect, un castel pe malul lacului departe de traficul vacanţelor. Eu aş fi avut mare noroc să găsesc rezervări la un motel ieftin de pe autostradă. Te poţi baza pe Jeremy să găsească Paradisul doar cu o zi înainte.

Întâlnirea se ţinea în Sparta, statul Vermont. Pe drum, Jeremy a apelat-o pe Ruth pe numărul de mobil şi i-a spus că vom ajunge luni, deşi întâlnirea începea duminică. De fapt, noi plănuiam să apărem duminică, dar el s-a gândit că minciuna ne-ar putea ajuta. Dacă picam într-o capcană, atunci ajungând mai devreme i-am fi luat pe nepregătite.

Cu fiecare oră care îmi îndepărta mintea de Pittsburgh, scepticismul meu revenea. Ce văzusem eu de fapt? Nimic din ce nu ar putea face o! rupă bună de magicieni şi iluzionişti. Vrăji de ascuns şi demoni care ne teleportează? Sigur că da. La lumina zilei, asemenea lucruri păleau ridicole. Fantasmele nopţii şi ale nervilor sensibili. Mai degrabă picam într-adevăr într-o capcană, o capcană inteligentă dar foarte umană. În cel mai rău caz,

aveam să ne întâlnim cu nişte oameni înşelaţi serios în credinţa lor.

*

Dimineaţa următoare, ieşind dintre munţi pe autostradă, am văzut Sparta în zare, ascunsă în vale, o biserică albă solitară pe un versant, turla înfăşurată în nori sau într-un strat de ceaţă întârziată. Case din lemn, în toate culorile curcubeului, adunate parcă din grădina lui august. Vaci pătate şi hambaruri roşii împestriţau cele câteva câmpuri sculptate din pustietate. Cabane roz înconjurau un lac pe malul sudic. Un tărâm pitoresc... de la distanţă. Cu cât te apropiai mai mult, cu atât observai semnele degradării. Casele în culori deschise ţipau după tencuială sau grund. Fundaţiile hambarelor se fărâmiţau în grămezi de pietre care abia mai sprijineau construcţia de lemn de deasupra. Garduri ruginite şi stâlpi putreziţi lăsau vacile să scape în câmpurile învecinate. Cabanele de pe marginea lacului nu arătau destul de mari încât să aibă paturi duble, ca să nu mai spunem de băi. La marginea oraşului am trecut de indicatorul care ne ura bun venit în Sparta, 600 de locuitori. Cimitirul de vizavi avea mai mulţi locuitori decât satul ui ine. Un oraş pe cale de dispariţie, susţinut de o singură modalitate de turism, un masiv teren de camping aflat la marginea oraşului, plin cu tot felul de rulote şi nici un cort nicăieri.

Centrul oraşului mişuna de turişti, unii din parcul de rulote, alţii probabil din colibele din apropiere. Nu că în centru găseai vreun fel de mecca a cumpărăturilor. Benzinăria Exxon, restaurantul cu specific chinezesc Casa lui Wang, salonul de frizerie şi coafură Lynn, magazinul universal Yankee Trader - cu multe anunţuri promovând jocuri video şi îngheţată la cupe - şi omniprezenta cafenea, intitulată simplu La Joe Din câte puteam vedea, erau numai trei străzi în Sparta, autostrada plus străzi

încrucişate la fiecare capăt, Brutarului spre vest şi Luna Nouă spre est. Pe cele două străzi limitrofe se aliniau case diferenţiate numai prin culorile lor, totul de la bleu la violet la lămâiţă. În ciuda abundenţei de teren viran dincolo de oraş, curţile erau atât de mici încât de abia dacă justificau o maşină de tuns iarba. Florile creşteau în două variante: gălbenele şi begonii. Coroniţe din flori de câmp făcute manual atârnau la uşi şi pancarte agăţate pe verandă întâmpinau „Familia Miller: John, Beth, Sandy, Lori şi Duke. Bine aţi venit cu toţii!”

— Ciudat că au ales un orăşel atât de mic pentru întâlnirea lor, m-am mirat eu.

— Poate, a spus Jeremy, dar câţi dintre oamenii care se plimbă prin oraş crezi că locuiesc de fapt aici?

Am înţeles ce vroia să spună. Ambele părţi ale autostrăzii erau aglomerate cu SUV-uri şi minivanuri. Familiile se plimbau pe stradă, lingând conuri de îngheţată şi bând din cutii sucuri acidulate cu îndulcitori artificiali. Străinii probabil că depăşeau localnicii cu zece la unu. Câţiva în plus nu ar fi fost sesizaţi de nimeni.

— Hopa, am trecut! am exclamat eu. Am văzut indicatorul pentru Sala Veteranilor mai înapoi. Scuze.

Jeremy a tras maşina într-o parcare, a aşteptat să treacă o brigadă de plimbători de cărucioare, apoi a întors Explorerul şi s-a îndreptat înapoi. Sala Veteranilor era situată la celălalt capăt al străzii Brutarului, mai bine de trei sferturi de kilometru dincolo de ultima casă de pe stradă. Jeremy a încetinit pentru a se uita la sală, apoi a continuat încă treizeci de metri şi a parcat pe o alee fără ieşire. Am găsit o potecă spre Sala Veteranilor care trecea printre nişte copăcei Am analizat dacă să o luăm sau nu pe acolo, dar am decis că-i mm bine să nu. Dacă pe de o parte ne era dată o şansă să ne furişăm şi să aruncăm o privire, pe de altă parte exista şi riscul ca cineva de la întâlnire să aleagă exact acel moment să iasă afară şi să

ne surprindă ascunzându-ne printre copaci. Nu era chiar o intrare demnă.

Hotărându-ne să mergem pe drum, ne-am apropiat totuşi cu grija. Când am ajuns lîngă sală, am cercetat parcarea dintr-o privire şi ani numărat patru autovehicule: două de dimensiuni medii închiriate, un Jeep cu numere de California şi un Accord cu numere de Massachusetts.

— Văd că vrăjitoarele au condus până aici, am comentat eu gesticulând spre Accord. S-a dus vremea vrăjilor de teleportare şi a măturilor magice. Şi uită-te la locul ăsta. Este o Sală a Veteranilor. Ne ducem la o întâlnire a raselor supranaturale într-o Sală a Veteranilor. Într-o zi frumoasă de vară, fără nici măcar un bubuit în fundal. Nu puteau ele să găsească undeva un conac victorian dărăpănat?

— Mausoleul de la cimitir era rezervat. Dacă te uiţi sus în coltul stâng de sub streaşină, cred că văd o pânză de păianjen.

— E o panglică. O panglică roz. De la o recepţie de nuntă.

— Mă rog, sunt convins că o să găseşti ceva pânze de păianjen înăuntru.

— Exact, chiar lângă masa cu gustări a grupului de voluntare.

Jeremy s-a aplecat să citească programul afişat sub geamul crăpat al avizierului.

— Deci sub ce denumire ne-am înscris? am întrebat eu. Conferinţa Noului Stil de Viaţă Alternativ?

— Nu, Atelierul de Tehnologie Corporatistă.

— Minunat! Vrăjitoare fără mături, vrăji de teleportare sau imaginaţie. Ce mai urmează? Dacă au adus şi vampiri înăuntru, probabil că beau surogat de plasmă din sânge artificial. Sterilizat, bineînţeles.

— Dacă au adus vampiri, ar fi în criptele lor acum. Este încă zi.

— Ca urmare, în acest caz pot concluziona logic că vampirii nu există, corect? Pentru că dacă ar exista, ar veni la întâlnire. Şi dacă veneau la întâlnire, ar fi trebuit ţinută noaptea. Deci o întâlnire pe timp de zi înseamnă că nu sunt vampiri. Bonus.

— Nu eşti un mare fan al vampirilor?

— Nu mă refer la asta. Gândeşte-te un pic. Vrăjitoare, vrăjitori, muzicieni, orice... ei sunt răii de la grupa mică. Dacă asemenea chestii ui exista, nu ar fi decât nişte oameni ceva mai înzestraţi. Vârcolacii sunt la grupa mare. Nici o iuţeală de mână oricât de magică nu poate să ne depăşească trucul nostru. Adaugă putere superumană, simţuri supranaturale şi o atitudine cu adevărat rea...

— Vorbeşte pentru tine.

— Persoanele de faţă sunt excluse. Ideea este, vrăjitoarele nu au nimic asupra noastră. Dar vampirii? Vampirii ar putea fi mai puternici. Ei cu siguranţă au parte şi de o promovare mai bună. Aş putea intra la întâlnirea asta şi să descopăr că nu sunt cea mai rea din sală.

— Poate că nu, dar măcar rămâi cea mai rea creatură VIE din sală.

Am rânjit.

— Treaba cu moroii. Nu m-am gândit la asta.

— Cheia este să-i pui pe fiecare în categoria potrivită. Acum hai să intrăm.

Jeremy a tras de uşă. Nu s-a deschis.

— Încuiată, a remarcat el.

A făcut o pauză de un moment, gândindu-se parcă dacă să bată sau nu, dar ştiam că nu o va face. Masculul vârcolac alfa nu aştepta să fie primit la nicio aşa-zisă întâlnire a supranaturalului. Jeremy a smucit de uşă, dar nu s-a rupt, nici măcar nu s-a clintit.

— Cred că puterile sunt menite să te lase baltă când treci de o anumită vârstă, l-am consolat eu. Dă-mi voie mie.

Jeremy s-a dat la o parte cu o sprânceană ridicată batjocoritor. Am apucat mânerul uşii şi am aplicat destulă forţă încât uşa ar fi trebuit să zboare din balamale. Nu s-a mişcat.

— Ha, am exclamat.

— Ha, într-adevăr. Ai putea încerca să pufăi şi să sufli ca să dărâmi uşa.

O imagine din Pittsburgh mi-a revenit în memorie. Spărgătorul de încuietori plângându-se de uşa de la camera de hotel a domnişoarelor Winterbourne.

— O vrajă, m-am dumirit eu. I-au făcut o vrajă. Cred că va trebui totuşi să batem.

— Te rog.

Ce jenant. Vârcolaci bătând la uşă. Unde ajunsese lumea? Totuşi, nu aveam de ales. Am bătut, şi câteva minute mai târziu a răspuns Paige.

Ochii i s-au deschis la fel de mari ca şi uşa.

— Aţi ajuns mai devreme.

— E vreo problemă? a întrebat Jeremy cu vocea mătăsoasă.

Paige s-a uitat în sus la el, a ezitat, apoi a scuturat din cap.

— Nu, fireşte că nu. Intraţi şi faceţi cunoştinţă cu toată lumea.

Prezentări

În timp ce Paige ne conducea pe coridor, am putut să vedem în faţă sala principală. Patru oameni şedeau pe scaune pliante în jurul unei mese pliante din lemn, tipul de mobilă care se găseşte în pivniţele bisericilor de peste tot. Uitându-mă la cei patru, m-am simţit uşurată - sau poate uşor dezamăgită - să observ că le lipseau cu desăvârşire copitele despicate şi nevăzutele apendice corporale. Cei patru arătau de parcă ar fi participat cu adevărat la o conferinţă, fie iui o conferinţă întâmplătoare în miezul verii într-o cabană la ţară.

Ruth s-a aşezat lângă un scaun gol. Aşa cum o ştiam deja, Paige purta o rochie de vară. În faţa lor şedea o femeie pe la patruzeci de ani, graţioasă, cu părul scurt roşcat. Lângă ea şedea un tânăr cu umerii laţi, faţa băieţoasă şi părul şaten deschis cu vârfurile vopsite blond. La stânga lui era un bărbat trecut bine de a doua tinereţe, masiv şi încărunţit. Arăta ca un băştinaş, probabil eschimos, faţa lui fină părând o mască de calm meditativ. Deci aşa arăta o adunare a celor mai puternice fiinţe supranaturale din America de Nord? Te rog frumos! O agenţie de casting ar fi putut găsi o adunătură mult mai probabilă printre telespectatorii programelor de duminică seara.

În partea cealaltă a camerei fusese aranjată masa cu gustări a voluntarelor. Mă rog, nu chiar, dar pe aproape. Singurul lucru care lipsea era matroana cu părul albastru împărţind bunătăţi şi păzindu-şi cutia cu donaţii. Am văzut şi o masă cu o cafetieră, o untieră conţinând o

pudră albă care ar fi trebuit să fie mai cremoasă decât cocaina, un turn de pahare de plastic - dintre care unul umplut cu zahăr cubic - şi o farfurie cu gogoşi pudrate cu zahăr. Pe peretele din spate, un anunţ scris de mână amintea celor care se serveau că gogoşile şi cafeaua costau 25 centi fiecare, urmate de un rând cu roşu clarificând că asta însemna cincizeci de centi pentru amândouă: o gogoaşă şi cafea, nu douăzeci şi cinci de centi pentru cele două împreună. Speram din toată inima că oamenii din Asociaţia Veteranilor erau responsabili pentru bunătăţi şi pentru anunţ. Altfel... ei bine, nu voiam să mă gândesc la cealaltă variantă. Hai să spunem doar că dacă oricine altcineva împărţea o farfurie în contul taxei de membru, n-aveam ce căuta în grupul lor.

Lângă masă fusese adus un flip-board, iar pe prima pagină a flip-board-ului fusese scrisă ordinea de zi a întâlnirii. Nu vă păcălesc. Aveau o ordine de zi, nu doar o simplă listă de subiecte, ci un întreg program, începând cu urările de bun venit şi răcoritoare la orele l0:00, informaţii de bază la l0:30, masă rotundă la ll:45, urmate de un dejun de la l2:l5 la l:l5. Am privit peste umăr şi l-am văzut pe Jeremy citind şi el ordinea de zi, dând încet din buze.

— Măcar sunt organizaţi, a murmurat el prea încet să audă Paige.

Toată lumea s-a întors spre noi când am intrat. Ruth s-a ridicat, trăsăturile reaşezându-i-se într-un zâmbet de bun venit, încercând cu greu să-şi ascundă surprinderea.

— Bună! ne-a întâmpinat ea. Am crezut că ajungeţi de abia luni. j

— Planurile noastre de weekend au picat.

— Aşa? Păi, bine, da. Intraţi atunci. Toată lumea, el e Jeremy... Jeremy Danvers, liderul... sper că e corect, lider?... al...

— Jeremy e de ajuns, a oprit-o el. Ea e Elena.

Tânărul cu vârfurile vopsite blond a rânjit.

— Faimoşii vârcolaci? Ce amuzant, nu arătaţi ca nişte vârcolaci. N-aveţi sprâncenele împreunate, nici păr în palmă. La naiba. Încă un mit spulberat. Şi eu care credeam că toţi vârcolacii sunt masculi. Ea clar nu e bărbat.

— E liber şi pentru femei, am spus eu. Ne-am băgat peste tot acum.

Rânjetul tânărului s-a lărgit.

— N-a mai rămas nimic sacru?

— Elena este singura femeie vârcolac, a spus Paige îndreptându-se spre scaunul gol. Vârcolacii sunt făcuţi pe două căi, prin moştenirea genelor sau prin muşcătură. Majoritatea vârcolacilor sunt ereditari, din moment ce puţini oameni muşcaţi de un vârcolac supravieţuiesc. Pentru că genele trec numai pe linie masculină, femeile vârcolac apar extrem de rar.

Tânărul şi-a rotit ochii în cap.

— În continuare pe Discovery Channel, o analiză completă fi vârcolacilor şi feminismului, de Paige Winterbourne.

— Du-te dracu', Adam.

— Nu mă zori.

— Ignoraţi-i, vă rog, ne-a îndemnat Ruth. Adam şi Paige se cunosc de când erau copii. Uneori suspectez că nu au depăşit foarte mult acea vârstă. Acum, să facem prezentările. Aici lângă mine stă Paige, iar acel tânăr este Adam, în caz că n-a fost destul de evident. Generaţia noastră tânără. Sărmanul bărbat prins între cei doi este Kenneth.

Bărbatul trecut de-a doua tinereţe a clipit surprins, revenit parcă înapoi pe pământ. S-a uitat la noi şi ne-a arătat un zâmbet confuz.

— De partea cealaltă a lui Adam stă Cassandra.

Zâmbetul femeii cu părul roşcat nu i-a ajuns şi în ochi, dar ne-a studiat cu interes şi foarte puţină emoţie.

— Nu asta vreţi să ştiţi de fapt, nu-i aşa? ne-a stârnit Adam. Cel puţin nu asta e partea cea bună, adică nu CINE suntem, ci mai cu seamă CE suntem, corect? Deşi e mai bine să explicăm cele două separat, altfel o să spuneţi că aţi venit la o întâlnire a alcoolicilor anonimi pentru blestemaţi. „Bună, numele meu este Adam şi sunt semi-demon”.

— Semi?!... am exclamat eu.

— Exact cum se aude. Mama este om. Tata este întruchiparea vie a răului absolut. Din fericire, am primit înfăţişarea de la mama. Tata nu-i tocmai potrivit pentru un pictorial. Nu mă întreba ce-a fost în capul mamei. Evident mult prea multă tequila în seara cu pricina.

— Demonii iau forme umane pentru a viola sau seduce femeile, a explicat Paige. Semi-demonii sunt mereu oameni ca înfăţişare. Moştenesc alte calităţi de la taţii lor. Fiecare are puteri diferite, în funcţie de tipul de demon care i-a însămânţat.

— X-Men ai lumii întunecate, a glumit Adam. Acum că Paige a făcut un sumar atât de frumos al biologiei mele, iată care sunt părţile bune despre restul. Paige şi Ruth, vrăjitoare, dar asta aţi aflat. Cass, vampir. Ken, şaman. Ştiţi ce e un şaman?

— Da, a răspuns Jeremy.

— Deci ăştia suntem. Marile rase supranaturale, toate adunate la un loc, precum Arca lui Satan.

— Adam, te rog, l-a domolit Ruth, apoi s-a întors spre noi. Lui Adam îi place să glumească, dar vă asigur că nu suntem diabolici, nici satanişti, nimic asemănător.

— Doar nişte oameni obişnuiţi, a insistat Adam. Cu ceva ciudăţenii.

M-am uitat la Adam. Deci ăsta era un semi-demon. Mm-hm. Nu auzisem niciodată de semi-demoni înainte de Pittsburgh, dar eram sigură că dacă astfel de fiinţe ar fi existat, nu ar fi trebuit să arate ca tipul ăsta. Toate reproducerile de demoni pe care le văzusem înainte îi

defineau destul de clar din câteva puncte de vedere: aveau copite despicate, solzi, coarne şi cozi. Logic, atunci, că un semi-demon trebuia să aibă cel puţin pielea urâtă. N-ar fi trebuit să aibă o faţă de copil, un băieţel american normal care arăta ca şi când ar trebui să primească vizitatorii la Disney World. Poate că asta era de fapt ideea. Poate se presupunea că semi-demonii par fermecători şi inofensivi. Ar fi fost mult mai uşor să tenteze muritorii spre rău fără ca solzii şi coarnele să strice prima impresie atât de importantă. Poate dincolo de exteriorul cu ochi mari pândea un suflet de o răutate pură.

— Scaune! a exclamat Adam sărind în picioare. Domnilor, aveţi nevoie de scaune. Staţi un pic. Mă întorc îndată.

Poate avea un izvor de răutate ascuns adânc. Foarte adânc.

Apoi Cassandra. Ea, vampir? Pe cine credea că păcăleşte? Arăta la fel de mult ca un mort viu sugător de sânge precum arătam eu ca un monstru pe jumătate lup. Bine, bine, am făcut o analogie proastă. Ideea era că Cassandra nu putea să fie vampir. Nu mă refer doar la înfăţişarea ei. Recunosc, arăta mai puţin ca un drac care doarme în cripte decât ca un director de pe Wall Street, tipul de femeie ale cărei rochii perfect croite, manichiură imaculată şi machiaj aproape impecabil deveneau o capcană aşteptând să zdrobească pe oricine confunda ambalajul cu un semn de sensibilitate interioară. Dar problema mergea mai adânc de atât. Mult mai adânc. Mai întâi, nu avea colţi, nici măcar canini supradimensionaţi. In al doilea rând, stătea într-o cameră cu lumina soarelui pătrunzând prin ferestre. În al treilea rând, nu era tot un drac - scuzaţi jocul de cuvinte - să-mi spui că vreo femeie îşi putea aranja părul şi să-şi aplice machiajul atât de bine şi-n acelaşi timp să ştii că nu-şi poate vedea reflexia.

Chiar şi cu o oglindă multifaţetată, eu nu pot să îmi prind părul cu o agrafă fără să îmi scape şuviţe în toate părţile.

Jeremy trebuie să fi gândit acelaşi lucru pentru că a început să spună:

— Înainte de toate, trebuie să clarificăm un lucru. Nu vreau să par j suspicios...

— Nu te scuza, a înţeles Cassandra. Ar trebui să fii suspicios.

Jeremy a încuviinţat.

— Deşi Adam a categorizat atât de frumos pe toată lumea, se poate vedea unde s-ar putea să avem nevoie de... dovezi mai concrete.

Am adăugat şi eu:

— Ca s-o spunem pe şleau, cum ştim că sunteţi ceea ce spuneţi că sunteţi? Tu spui că eşti vampir, dar...

— Toată lumea ştie că vampirii nu există, a completat Cassandra.

— Este puţin mai greu de înghiţit, am corectat-o eu. Vampiri, vrăjitoare, şamani, demoni.

— Tu auzi ce spui? m-a contrat Paige. TU nu crezi în supranatural?! Dar eşti vârcolac!

— Presupus vârcolac.

Paige şi-a dat ochii peste cap.

— Iar o luăm de la capăt. Tu tot nu crezi că suntem vrăjitoare, nu-i aşa? Chiar şi după ce am făcut atâtea vrăji să-ţi salvăm viaţa?

— Să-mi salvaţi MIE viaţa?! am izbucnit eu. Tu erai cea care umbla pe un hol de hotel în cămaşă de noapte, atât de dornică să-l vezi pe tipul cel rău pândind dincolo de uşa numărul unu.

Adam a pufnit în râs. Paige i-a aruncat o privire furioasă.

— Bine, m-am sucit eu, hai să pretindem că aş crede în vampiri şi vrăjitoare. Cum ştiu că voi de aici sunteţi aşa ceva? Aveţi idee câţi nebuni se cred vampiri? Credeţi-mă, nu vreţi să ştiţi. Vă va ţine treji toată noaptea.

— I-am văzut, m-a susţinut Cassandra. Ruj negru, ojă neagră, niciun simţ al modei. De unde or fi luat ideea că vampirii nu percep culorile?

Şi-a ridicat pixul şi mi l-a oferit.

— Poţi să mă înjunghii cu ăsta. Numai nu în inimă, te rog.

— Prea multă mizerie, am refuzat eu.

S-a sprijinit în scaun, cu ochii pe mine de parcă nu mai era nimeni altcineva în cameră. Puteam să-i simt curiozitatea în privire, studiindu-mă. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet, încă rece, dar colorat acum cu un interes prietenos.

— Aş putea să te muşc, a propus ea.

— Te-aş muşca şi eu.

Zâmbetul i-a luminat ochii căprui.

— Ce propunere interesantă. Ce crezi că s-ar întâmpla? Un hibrid vampir-vârcolac? Sau nu ar avea niciun efect? O idee captivantă, dar impracticabilă pentru moment. Ne-am putea compara colţii.

— Clar o chestie masculină.

Ea a râs.

— Foarte corect.

— Poate poţi să ne explici altceva atunci, am propus eu. Dacă eşti vampir...

M-am uitat la lumina care pătrundea prin fereastră.

— De ce nu explodez într-un nor de praf? M-am întrebat şi eu adesea acelaşi lucru. Cum ar spune Adam, la naiba, un alt mit spulberat. Sunt foarte fericită că măcar unul nu e adevărat. O eternitate fără vacanţe pe plajele caraibiene ar fi mai mult decât aş putea duce. M-am simţit mai deznădăjduită când am descoperit că nu pot zbura. Dar ca demonstraţie poate asta-i de ajuns.

Cassandra şi-a întins mâna stângă pe masă, a ridicat pixul şi l-a înfipt în palma deschisă, adâncindu-l un centimetru în mână. Ruth s-a cutremurat şi şi-a întors

privirea în altă parte. Cassandra şi-a examinat rana cu detaşare crudă, de parcă ar fi înjunghiat de fapt masa.

— O demonstraţie umilă, a comentat ea. Spre deosebire de vârcolaci, noi nu avem super puteri. Asta-i ce pot mai bine, dar ar trebui să-mi dovedească punctul de vedere.

A smuls pixul, apoi şi-a ridicat palma spre mine ca să o examinez, înţepătura era la fel de curată ca o gaură de cui într-un manechin de ceară. În timp ce o priveam, marginile rănii s-au adunat, carnea reconstituindu-se singură. Într-un minut, pielea ei a devenit iar netedă şi nevătămată.

— Fără durere, fără sânge, fără probleme, a spus ea. Destul de bine?

— Da, a acceptat Jeremy. Mulţumim.

— Rândul meu? a întrebat Paige. Ce pot face să te conving, Elena? Să invoc un demon?

— Paige!

Ochii lui Ruth s-au mărit alarmaţi. S-a întors repede spre noi.

— Daţi-mi voie să vă asigur, noi nu invocăm demoni. Pe lângă cele câteva vrăji simple autoprotectoare, vrăjitoarele practică numai magie de bună credinţă.

— De nu faci rău, nici rău nu găseşti, a murmurat Cassandra.

Ruth a şoptit ceva către Paige, care a ridicat din umeri şi şi-a dat ochii peste cap, clar adoptând defensiva mereu la modă printre tineri.

— Iisuse, am glumit!

Oare chiar a glumit? Poate nu în legătură cu invocarea demonilor, ci cu puterea de a o face? Ruth afirmase că ele practicau aşa-numita magie albă. Doar atât puteau face? Sau atât ar face? Era o anume ucenică într-ale magiei nu prea fericită cu rolul ei predefinit de descendentă directă a Vrăjitoarei cea Bune din Nord? Hmmm.

— Destul cu demonstraţiile, a intervenit Jeremy. În momentul de faţă, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre oamenii care au urmărit-o pe Elena.

— Am auzit ce s-a întâmplat, a comentat Adam rânjind spre mine. Prima victimă a războiului. Ţine-o tot aşa. M-ai făcut gelos.

— Ar trebui să fii, i-a întors-o Paige.

Ruth s-a uitat la cei doi cu o privire 90 la sută afecţiune exasperata şi l0 la sută atenţionare blândă. Au încetat repede de parcă i-ar fi plesnit peste limbă. Ruth a făcut o pauză, asigurându-se pesemne ca vor face linişte, apoi a început să-şi depene povestea.

Ordinea de zi

Cu cinci săptămâni în urmă, un şaman a fost răpit şi l-a contactat pe Kenneth prin intermediul proiecţiei astrale - ce-o fi fost aia.

Până când a reuşit să-l contacteze pe Kenneth, ajunsese deja într-o stare şubredă. Un şaman nu avea niciodată fizicul puternic, trebuie să ştim de la început, aşa că n-a fost nevoie de mult tratament dur pentru a-l răni - cel puţin aşa a explicat Ruth. Datorită stării sale fragile, raportul său s-a transmis împleticit şi din când în când incoerent. Din ce a putut să înţeleagă Kenneth, şamanul fusese răpit de doi bărbaţi şi dus pe o proprietate aflată la o zi distanţă cu maşina de la casa lui din Virginia. Acolo, alţi doi bărbaţi l-au interogat în legătură cu puterile şi abilităţile lui. În primele zile de captivitate, şamanul a avut destulă putere să se proiecteze astral prin clădire în timpul nopţii, căutând indicii despre cine l-a capturat şi de ce. Aşa a aflat numele celor doi bărbaţi care îl interogaseră, Lawrence Matasumi şi Tyrone Winsloe. Numele lui Winsloe nu însemna nimic pentru şaman sau Kenneth. Aparent, cunoştinţele despre evenimentele întâmplate recent nu aveau mare însemnătate pentru şamani.

Cât timp şamanul s-a proiectat astral, a aflat că nu era singura fiinţă supranaturală din clădire. Cei care îl întemniţaseră aveau în slujba lor un semi-demon cu capacităţi de teleportare - foarte probabil Houdini. A mai auzit şi că un vrăjitor îi ajuta, deşi nu l-a văzut niciodată pe acel bărbat. Cât despre ceilalţi captivi, când s-a proiectat astral prima dată a descoperit o vrăjitoare, doi

semi-demoni şi un preot voodoo. Apoi vrăjitoarea a dispărut iar el a aflat că o altă vrăjitoare, mai puternică, intrase în colimator pentru a-i lua locul.

Asta era tot ce a aflat şamanul. A promis că îl va contacta pe Kenneth din nou în ziua următoare, dar nu a mai făcut-o niciodată. Când Kenneth a transmis informaţia către Ruth, Paige a recunoscut numele lui Winsloe şi a folosit internetul pentru a-l depista pe Lawrence Matasumi, un renumit cercetător parapsiholog.

— Aţi avut ceva noroc să daţi de urma acestor oameni? a întrebat Jeremy când Ruth şi-a încheiat povestea.

— Să dăm de urma lor?! s-a mirat Adam. La naiba, nu! Ne-am gândit să ne ascundem şi să ne rugăm că nu vor da ei de urma noastră.

— De fapt, am dezbătut exact acest subiect, a subliniat Ruth ignorând sau ratând sarcasmul lui Adam.

— Serios?! s-a mirat iar Adam. Am crezut că am decis deja. Reactiv, nu proactiv. Asta-i calea noastră. Mă rog, este calea vrăjitoarelor şi din moment ce ele conduc aceste întâlniri...

— I-auzi, Adam! l-a provocat Paige. Nu cumva îţi exprimi interesul pentru un rol de conducere mai înalt? Pentru mai multe responsabilităţi?

El s-a mulţumit doar să rânjească.

— Ia-ţi gândul. Spuneam doar că, în calitate de preastimaţii noştri lideri, vrăjitoarele iau în general asemenea decizii strategice, iar ele au decis să ne ascundem.

— Trebuie să discutăm problema mai departe, a intervenit Cassandra. A apărut o situaţie nouă pentru noi. N-a trebuit niciodată să ne îngrijorăm cum să-i găsim pe cei care ne ameninţă. Dacă cineva se gândeşte că au dovezi despre existenţa vampirilor, nu sunt interesaţi în explorarea complexităţii vieţii noastre. Calculează cât de mulţi bani vor scoate din vânzarea cărţii. Găsirea lor nu e

o problemă. Flutură steaguri roşii pe care scrie - Găsiţi-mă, vă rog, găsiţi-mă şi îmbogăţiţi-mă!

— În schimb cu indivizii ăştia este altceva, am spus eu. Deci, o ameninţare diferită, un răspuns diferit, corect? Dacă ei se ascund, atunci voi trebuie să-i găsiţi.

— Şi să facem ce? a întrebat Paige. Să le cerem să nu ne mai hărţuiască?

Jeremy s-a uitat la Ruth.

— Noi dacă găsim ameninţarea, o eliminăm. Aşa procedăm noi.

— Vreau să mă înscriu şi eu, s-a bucurat Adam.

— Vom lua şi noi măsuri, i-a spus Ruth. Ştii doar, Adam, cu toate că ideea noastră de acţiune poate nu se potriveşte cu a ta. Avem de-a face cu o ameninţare serioasă şi nu mă simt bine nici măcar să ne adunăm aici pentru a o discuta. Oricât de grijulii am fost în organizarea acestei adunări, am adus şapte fiinţe supranaturale într-un singur loc, iar indivizii ăştia ar fi înnebuniţi să-l adauge pe oricare la colecţie.

— Asta fac ei? a întrebat Jeremy. Colecţie?

— Nu ne sunt clare motivele lor, a răspuns Ruth. Roger, şamanul răpit, n-a fost capabil să determine cu exactitate. Din ce a observai el, credem că ne studiază, încercând să ajungă la rădăcina puterilor noastre.

— Ca să poată găsi o cale de a le folosi pentru ei, a conchis Paige.

Ruth s-a încruntat.

— Nu suntem siguri de asta. Nu îmi place să trag concluzii pripite, dar da, asta ar părea să fie o motivaţie viabilă. Prezenţa lui Lawrence Matasumi în echipa lor ar putea sugera interese ştiinţifice puternice.

— Iar prezenţa lui Ty Winsloe înseamnă că cineva se aşteaptă să încaseze mulţi bani, a comentat iar Paige. Winsloe nu e nici pe departe vreun filantrop. Individul nu ar trece strada să salveze o bătrânică ducă femeia nu i-ar

fi lăsat lui moştenire averea ei doar pentru acest Inconvenient.

O mică încruntare din partea lui Ruth.

— Probabil. Ideea este, totuşi, că ei par să vrea să ne înhame puterile. Pentru câştigul personal sau în numele ştiinţei, nu mai contează.

— Nu îmi pot lua puterile, s-a revoltat Adam. Le-am moştenit ereditar.

— Eşti convins de asta? l-a întrebat Paige. Poate dacă te tranşează, organ cu organ, pot găsi exact ce anume din structura ta fizică îţi dă puterile pe care le ai. Bineînţeles, fie că-şi dau seama sau nu, pentru tine n-ar mai conta foarte mult, din moment ce te vei afla într-o mulţime de saci de autopsie.

— Frumoase imagini, Paige, i-a răspuns Adam.

— Ideea este, a continuat Ruth, că nu ştim ce pot lua de la noi. Unele lucruri, cum ar fi vrăjile simple, pot fi învăţate. Cât despre cum mi le transformi în vârcolac sau vampir, este un subiect înspăimântător de simplu. Dacă aceşti oameni ar începe să vândă capacitatea de a te transforma în vârcolac?

— Sper să nu taxeze prea mult, am mormăit eu.

— Sunt convinsă că mulţi oameni ar vedea un avantaj în a deţine puteri superumane, a comentat Ruth.

— Ca să nu mai vorbim de tinereţe prelungită, a adăugat şi Paige. Ar sta idioţii la zece cozi pentru aşa ceva. Ultima alternativă la operaţiile estetice: deveniţi vârcolac.

— Ideea este, a continuat Ruth, că având posibilitatea să facă aceste lucruri, să distribuie liber, sau nu chiar atât de liber, aceste puteri, indivizii ăştia ar putea perturba echilibrul naturii. Oamenii ar muri. Omenirea ar fi în pericol, ameninţată de cele mai rele tipuri de excese, dictatori nemuritori, tirani vrăjitori, criminali în serie care ar putea lua forma lupilor...

— Am fost şi-am făcut, am mormăit eu destul de încet încât să mă audă doar Jeremy.

Un zâmbet i-a strălucit în ochii, dar şi-a păstrat faţa impasivă.

— Trebuie să gândim dincolo de noi, a spus Ruth.

— Chiar trebuie? a întrebat Cassandra. Ştiu că tu aşa simţi, Ruth, dar pe mine nu mă preocupă teribil apărarea omenirii de la autodistrugere. Îmi pasă ce înseamnă această ameninţare pentru mine. Dacă îmi spui că aceşti bărbaţi vor să mă răpească, este un motiv destul de puternic pentru mine să o iau în serios. Întrebarea este, ce vom face în privinţa asta?

Aceasta era cu siguranţă întrebarea. Şi am petrecut următoarele şapte ore discutând, trimiţându-i pe Adam şi pe Paige să ne ia de mâncare la unu şi oprind cu greu dezbaterea doar cât să mâncăm.

Până la urmă care era planul lui Ruth? Ei bine, pasul unu era ca fiecare delegat să anunţe monştrii înrudiţi cu ei. Sună simplu şi logic, corect? Bineînţeles, Jeremy ar anunţa restul Haitei. Nici nu concepea să facă altceva. Acum că realiza dimensiunea pericolului, i-ar spune lui Clay să ni se alăture imediat. O dată asta făcută, ar mai avea nevoit; doar să mai dea un telefon. Două morţi în încăierările din ultimul an cu corciţii ne-au redus Haita la doar cinci membri. Pe lângă Clay, Jeremy şi cu mine mai erau doar Antonio Sorrentino şi fiul său Nick. Pe listă erau mereu vreo doisprezece corciţi care încercau să fie acceptaţi de Haită, şi de când numărul nostru se tot diminua, Jeremy se gândea la doi sau trei, dar nu se grăbea să ia o decizie, aşa că pentru moment eram noi cinci. Două telefoane simple. Dar nu asta era ce vroiau vrăjitoarele. Ele vroiau ca noi să anunţăm şi corciţii. Ce spui! Precum îi explicase şi Jeremy, corciţii erau nomazi. Noţiunea de teritoriu exista doar pentru Haită. Numai un corcit avea teritoriu şi asta printr-un aranjament special. Apoi Ruth a vrut ca noi să-l anunţăm pe acest corcit şi să-l

lăsăm pe el să-i contacteze pe ceilalţi Da, bine. Sigur că da. Acum înţelegeam. Îl sunam pe Karl Marsten, îi ceream să dea de veste „colegilor săi corciţi” iar el s-ar fi stricat de râs până i s-ar fi rupt stomacul. Ar fi continuat să râdă şi după ce-mi închidea telefonul.

Ruth nu înţelegea cum funcţionează lucrurile. Întocmai ca şi noi, vrăjitoarele aveau un mic grup central, numit Consiliu. Mai multe vrăjitoare trăiau în afara consiliului şi nu în interiorul lui, la fel cum se întâmpla cu Haita şi corciţii. Dar, spre deosebire de noi, vrăjitoarele nu recunoşteau că celelalte le erau inferioare. A, nu. Conform lui Ruth, vrăjitoarele din afară erau suflete uşor rătăcite care aveau nevoie de protecţie şi convertire. Îmi amintea de un misionar creştin vorbind despre băştinaşii americani, şi am observat-o pe Paige folosindu-se ruşinată auzind-o vorbind pe mătuşa ei. Spre deosebire de misionari, totuşi, Ruth nu vroia ca aceste vrăjitoare din exterior să li se alăture bisericii lor - consiliului lor. Vai, nu. Voiau doar ca ele să-şi trăiască viaţa cumsecade pe cont propriu. Consiliul era special.

Dacă ne-am gândit că logistica avertizării vârcolacilor era complicată, informarea vampirilor şi a semi-demonilor era aproape imposibilă. Cassandra ştia unde să-i găsească pe toţi cei câteva zeci de vampiri care trăiau (sau ar trebui să spun existau?), dar nu avea niciun interes să-i informeze pe toţi mai puţin câţiva, lăsând să se înţeleagă clar că nu avea de gând să-şi piardă vremea cu o sarcină aşa de ridicolă. Lăsă-i pe alţii să aibă grijă de ei înşişi. Cât despre semi-demoni, aparent fi numărau peste o sută numai în America de Nord, din care aproape jumătate, dacă erau anunţaţi, s-ar alinia să se angajeze în slujba duşmanului.

Acum, bineînţeles că Ruth nu voia ca noi să contactăm fiecare membru al rasei noastre, dar se aştepta ca noi să îi anunţăm măcar pe câţiva şi să le cerem acestora să dea de veste mai departe. Asta era mai mult decât era

dispus oricine să facă, cu excepţia lui Kenneth. Jeremy, Cassandra şi Adam au fost toţi de acord că era o pierdere de timp. După câteva ore de dezbatere a ideii, au abandonat-o şi au trecut la pasul al doilea.

Toată lumea a fost de acord asupra pasului al doilea: află mai multe despre duşman. Cum să continuăm era altă discuţie, dar toată lumea n fost de acord principial. Trebuia să aflăm mai multe. Iar pasul al treilea? Nici nu întrebaţi de pasul al treilea. Grupul se împărţise între vrăjitoare şi şamani pe de o parte, dornici să găsească o cale să-i descurajeze sau să-i discrediteze pe antagoniştii noştri, şi vârcolacii şi semi-demonii pe de cealaltă parte, dornici să-i elimine. Cassandrei nu îi păsa prea tare care dintre cele două variante se stabilea, atâta vreme cât aceşti indivizi dispăreau şi o lăsau în pace.

La şapte încă discutam. Toată lumea devenise obosită şi un pic nervoasă. Când Ruth ne-a sugerat să comandăm cina acolo, răspunsul a venit în cor: NU! Aveam nevoie de o pauză. Ne puteam deplasa în orăşelul învecinat Kingston pentru cină, urmând să revenim la întâlnire. Cum subliniase şi Ruth mai devreme, adunarea noastră era periculoasă în sine. Voiam cu toţii să decidem în acea zi ce acţiuni aveam de urmat şi să plecăm naibii din Sparta.

Întâlnirea fiind întreruptă pentru cină, toată lumea cu excepţia lui Paige s-a îndreptat spre parcare în masă. Poate că rămăsese să-şi aranjeze notiţele. Sau poate ea făcea curăţenie. Când am ajuns afară, Kenneth şi Cassandra s-au dus fiecare spre câte o maşină închiriată. Eu şi Jeremy ne-am îndreptat spre Explorer când Ruth l-a strigat. Jeremy mi-a făcut semn să merg la maşină şi s-a întors spre Ruth.

— Înfricoşătoare adunătură, nu? am auzit o voce în stânga mea.

M-am întors şi l-am văzut pe Adam alergând pe lângă mine. A rânjit.

— Deci, care parte ţi s-a părut mai înfricoşătoare? Flip-boardul cu ordinea de zi? Gogoşile pudrate?

— Spune-mi te rog că vrăjitoarele nu taxează douăzeci şi cinci de cenţi pentru cafea şi gogoşi.

— Nu-nu-nu. N-ai văzut semnul? Costă cincizeci de cenţi pentru o cafea cu o gogoaşă. Douăzeci şi cinci pentru fiecare. Vorbind serios, alea vin de la Asociaţia Veteranilor. Dar flip-boardul şi ordinea de zi sunt clar opera lui Ruth. Un tip care înainte era delegat mi-a spus că, acum mulţi ani, vrăjitoarele îşi defineau o misiune oficială şi un cod de conduită pentru aceste întâlniri. Cred că glumea, dar n-am fost niciodată sigur.

— Deci sunt mereu aşa de... serioase?

Adam a pufnit în râs.

— Serioase. Este un cuvânt bun pentru a descrie vrăjitoarele. Păi, Paige nu, dar cu siguranţă Ruth şi restul. Foarte serioase. Asta e o treabă importantă, la naiba.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Toată lumea trebuie să aibă un hobby iar vrăjitoarele îl au cu organizarea adunărilor. Hei, e adevărat că tu i-ai pricinuit lui Paige vânătăile alea de pe gât?

— A fost o neînţelegere.

El a rânjit.

— Sunt convins. Sunt convins şi că a meritat-o. Paige poate fi o adevărată pacoste, dar poate fi de asemenea foarte amuzantă. Trebuie să ai grijă pe care faţă o găseşti.

A privit înapoi înspre Jeremy şi Ruth.

— Ce crezi, liderul tău ne poate convinge să luăm atitudine?

— Dacă nu vă convinge, ne ocupăm singuri. Nu suntem obişnuiţi să primim ordine de la alţii.

— Genul meu de tovarăşi. De asta avem nevoie în aceste adunări. De un lider puternic, nepasiv.

— Un lider?

Adam şi-a ridicat mâinile să se apere.

— Nu m-am referit aşa. Nu este o chestie de sex. Este o chestie do rasă. Vrăjitoarele şi şamanii nu sunt ca noi. Cât despre vampiri? Ei bine, ei nu sunt ca nimeni, exact cum le place. Cass poate să facă praf dacă vrea. Nu-i super-puternică sau ceva asemănător, cum zicea şi ea, dar acea putere regenerativă îi vine de mare ajutor într-o luptă. Tipul trage în tine, tu continui să mergi şi îi iei arma. Foarte tare.

— Deci ei sunt nemuritori?

— Nţ! Nu chiar aşa oricum. Se pot regenera, trăiesc sute de ani şi sunt al naibii de greu de ucis. Destul de aproape de nemuritori pentru mine.

înainte să mai pot întreba ceva, ni s-a alăturat Paige.

— Vin cu tine, i-a spus ea lui Adam. Kenneth s-a oferit să o ducă pe Ruth. Aş merge şi eu, dar la viteza cu care conduce aş leşina de foame înainte să ajungem la restaurant.

Mi-a aruncat o privire.

— Vrei să vii cu noi?

Eram pe cale să refuz când Jeremy mi-a făcut semn cu mâna, salvându-mă de deranjul de a inventa o scuză politicoasă. Am spus că ne revedem la restaurant şi am alergat la Jeremy.

Arsură

Am ales să mâncăm la un restaurant italienesc. Proastă alegere. Deşi era aproape opt, locul era aglomerat. Această zonă din Vermont nu oferea prea mult în privinţa restaurantelor alese, aşa că toată lumea de pe o rază de optzeci de kilometri căreia nu îi plăcea hamburgerii venise aici. Nu exista nici o speranţă să găsim o masă pentru şapte, aşa că am fost de acord să ne separăm. Când chelnerul ne-a găsit o masă de şase şi una de doi, Cassandra s-a oferit să stea la masa mică. La început, m-am gândit că vrea să mănânce singură, ceea ce nu m-ar fi surprins, dar în schimb m-a invitat să mă alătur ei. Nu eram singura surprinsă de asta. Paige s-a holbat la mine încercând parcă să-şi dea seama ce ar putea-o poseda pe Cassandra să mă aleagă pe mine ca partener la cină. Cred că ar fi fost mai puţin surprinsă dacă în schimb Cassandra m-ar fi invitat să-i FIU cina. Chiar şi Kenneth a clipit nedumerit, ceea ce părea un semn sigur că o invitaţie la cină din partea Cassandrei nu era un eveniment obişnuit. Recunosc, am fost flatată. Cassandra nu părea genul care să aibă nevoie, cu atât mai puţin să-şi dorească, companie.

Eu şi Cassandra ne-am aşezat departe de ceilalţi, afară pe terasă. M-am întrebat dacă va mânca ceva la cină. Comandase pui cu parmezan şi vin alb. Dacă din vinul alb a băut, din pui a luat doar câteva îmbucături, plimbând apoi mâncarea pe farfurie ca să pară că mâncase mai mult. Poate că urma să mănânce mai târziu. Chiar nu voiam să mă gândesc la asta. Greaţa culinară poate părea absurdă venind de la cineva care roade iepure

crud, dar exista o diferenţă între ceea ce-mi plăcea ca lup şi ce-mi plăcea ca om. Pe cât de bun la gust era un cerb proaspăt ucis după o vânătoare, nu îmi plăcea să mă gândesc la el pe când mâneam linguini cu scoici.

— Eşti curioasă, mi-a spus Cassandra după ce ne-au venit porţiile. Dar nu pui întrebări. Ciudat pentru un jurnalist.

Cât le spuseseră Ruth şi Paige celorlalţi despre mine?

— Depinde de tipul de jurnalist, i-am răspuns. Eu mă ocup de politică şi probleme sociale. Strict viaţă publică. Foarte puţine mizerii de natură personală.

— Deci eviţi întrebările personale. Probabil pentru că nu vrei ca cineva să te întrebe la rându-i. Dacă eşti curioasă poţi să mă întrebi. Nu mă deranjează.

— Bine, am fost eu de acord.

Şi nu am întrebat-o nimic.

După câteva minute de linişte, am decis că ar trebui să întreb ceva. Nu orice, ci marea întrebare. La urma urmei, se zgâia la mine, din mâncarea abia atinsă a Cassandrei. Am arătat spre farfurie.

— Deci, presupun că nu eşti mare fan al puiului.

— Mâncarea uscată în general. Pot să iau câteva guri, dar mai mult uni provoacă o indigestie urâtă.

A aşteptat, cu figura fără nicio expresie, dar cu un zâmbet strălucindu-i în ochi.

— N-are sens să întreb, nu? am spus eu sorbind din vin. Să întrebi dacă vampirii, ştii, ar fi ca şi cum ai întreba dacă vârcolacii se schimbă în lupi. Este specificul speciei.

— De fapt, în cazul meu, ai greşi. Ştiu, ştiu, ai citit atâtea poveşti. Dar pur şi simplu nu sunt adevărate. Eu nici forţată nu dorm într-un sicriu.

A făcut o pauză, apoi şi-a arcuit sprâncenele.

— Vai, nu la asta te-ai referit?

M-am referit la... evident că bei...

Am gesticulat spre paharul cu vin.

— Roşu? Prefer alb. Da, beau vin alb. Slavă cerului că i s-a făcut mi pic de milă. Numai mâncarea uscată îmi dă bătaie de cap. Dă-mi voie să te ajut, Elena. Cred că cuvântul pe care îl cauţi este „sânge”.

— Ăsta e. Nu îmi venea.

A râs, un râs gutural care l-a intimidat pe chelnerul care ieşea pe uşa terasei. Am cerut încă un rând de vin, apoi am aşteptat până a plecat.

— Deci care-i metoda în zilele noastre? am întrebat eu. Livrări la domiciliu de la banca de sânge?

— Mi-e teamă că nu.

— O înţelegere specială cu măcelarul?

— S-ar oripila Ministerul Agriculturii. Din păcate, suntem nevoiţi să ne procurăm mesele în stilul clasic.

— Aha.

— Aha într-adevăr, a repetat ea cu un alt râset. Da, îl beau direct de la sursă. Unele reguli se aplică totuşi. Fără copii. Nimeni sub treizeci de ani. E mai sportiv aşa.

— Ţi-am spus cumva că am douăzeci şi opt de ani?

— Eu n-am auzit aşa.

A rânjit.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Regulile de curtoazie spun să nu luăm sânge de la cei cu care am făcut cunoştinţă.

A tăiat câteva bucăţi de pui şi le-a plimbat pe farfurie.

— Să fiu sinceră, am încercat sânge de animale şi băncile de sânge. Nu funcţionează. Trăind aşa este ca şi cum aş trăi doar cu apă şi pâine. Existăm, dar cu greu. Unii încă o fac. Eu sunt prea egoistă. Dacă sunt vie, vreau să fiu complet vie. Singura scuză pe care o am este că încerc să-i aleg pe cei care vor să moară, pe cei bătrâni, bolnavi, sinucigaşi. Mă înşel pe mine, bineînţeles. Pot să îmi dau seama că un om vrea să moară, dar nu am cum să ştiu dacă e pe cale să se urce pe o clădire de douăzeci de etaje sau este vorba despre o depresie temporară în urma unei relaţii eşuate. Viaţa ar fi mult mai simplă dacă

ne-am pierde sufletele când renaştem, dacă ne-am pierde capacitatea de a simţi, de a deosebi răul de bine. Dar presupun că de aceea se numeşte blestem, încă ştim.

— Dar tu nu ai de ales.

— O, ba da, mereu ai de ales. Auto-anihilarea. Unii o fac. Majoritatea se gândesc la asta, dar dorinţa de a supravieţui este în cele din urmă prea puternică. Dacă înseamnă alegerea între viaţa lor şi a mea, blestemat fie altruismul. Motoul celor cu adevărat puternici. Sau al celor incredibil de egoişti.

Am tăcut un moment, apoi ea a continuat.

— Presupun că vârcolacii nu sunt canibali, nu?

— Vrei să spui dacă mâncăm oameni, nu alţi vârcolaci, ceea ce ar însemna propriu-zis canibalism.

— Nu vă consideraţi oameni?

— Într-o oarecare măsură. Eu însămi, încă mă consider jumătate om, jumătate lup. Cla... Alţii nu se consideră. Ei consideră vârcolacii o specie diferită. Nu evit întrebarea. Lupilor de Haită le e interzis să mănânce oameni. N-am face-o oricum. N-are sens. A mânca oameni nu ne-ar servi nici unui alt scop decât să saturăm o foame care poate fi la fel de uşor satisfăcută cu un cerb.

— Vă vine uşor deci?

— Aşa-mi doresc. Din păcate, nu e numai foamea. Mai e instinctul de vânătoare şi, trebuie să recunosc, oamenii ni-l satisfac mult mai bine decât orice animal.

Ochii Cassandrei au strălucit.

— Cel mai periculos JOC.

Atunci m-a lovit gândul, cât de ciudat era că discutam asta cu o altă femeie. L-am alungat şi am continuat.

— Necazul e că-i cam greu să vânezi fără să ucizi. Este posibil, dar periculos, riscând să nu te poţi opri înainte de a-l ucide. Lupii care nu fac parte din Haită vânează, ucid şi mănâncă oameni. Tentaţia este prea mare iar majoritatea nu sunt interesaţi să-şi controleze impulsurile.

Atunci a ieşit chelnerul să ne ia comanda pentru desert. Eram pe mie să refuz, cum făceam de obicei când luam masa cu o altă femeie, npoi mi-am dat seama că nu conta. Cassandrei nu i-ar fi păsat dacă mâneam trei prăjituri. Aşa că am comandat un tiramisu şi o cafea. Cassandra a cerut şi ea o cafea. Când chelnerul s-a întors să plece Cassandra s-a repezit şi l-a apucat de încheietură.

— Decofeinizată, de fapt, a corectat ea.

În timp ce vorbea, şi-a păstrat mâna pe încheietura lui, cu degetul întins pentru a-i simţi pulsul. Chelnerul era tânăr şi frumos ca un latino-american, ochii mari şi negri şi pielea fină măslinie. Observase că îl ţinea de mână prea mult? Nicio şansă. Chemându-l înapoi să schimbe comanda, şi-a ţinut ochii pe el ca şi când era cel mai fascinant lucru din încăpere. Iar el se holba la ea ca un şoarece hipnotizat de o cobra. Dacă i-ar fi cerut să se ducă pe aleea din spate cu ea, s-ar fi împiedicat grăbindu-se să i se supună. Când în cele din urmă i-a dat drumul la mână, el a clipit, apoi o dezamăgire i-a umbrit faţa. A promis să se grăbească cu cafelele şi s-a întors în restaurant.

— Uneori aproape că nu pot rezista, mi-a spus Cassandra după ce s-a depărtat. Chiar dacă nu-mi e foame. Intoxicarea cu putere. O dependenţă urâtă dar de neînvins, nu crezi?

— Este... tentant.

Cassandra a pufnit în râs.

— Nu trebuie să te prefaci cu mine, Elena. Puterea este un lucru glorios, mai ales pentru femei. Am petrecut patruzeci şi şase de ani ca femeie normală în Europa secolului al şaptesprezecelea. Aş fi ucis pentru o şansă la putere.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet răutăcios.

— Dar presupun că am făcut-o, nu-i aşa? Alegerile pe care ajungem să le facem.

S-a sprijinit de spătar şi m-a studiat, apoi a zâmbit din nou.

— Cred că noi două ne vom înţelege foarte bine. O plăcere rară pentru mine, să întâlnesc o femeie vânător care nu este un alt vampir sorbit de propria-i persoană.

Atunci au venit cafelele noastre şi desertul meu. Am întrebat-o pe Cassandra cum era să trăieşti atât de mult, aşa ca ea, iar ea drept răspuns m-a delectat cu poveşti pentru restul mesei.

După cină, Adam a repetat oferta lui Paige de a mă alătura lor pe drumul de întoarcere spre Sala Veteranilor. Din nou aveam de gând să refuz, dar de data asta Jeremy a auzit şi a insistat să merg, sperând probabil că cei doi mai tineri delegaţi să vorbească mai liber fără bătrânii lor prin preajmă. Discret, mi-a promis să ne urmărească cu Explorerul.

*

Spre deosebire de Jeremy, Adam nu găsise loc în mica parcare din spatele restaurantului, aşa că noi trei ne-am despărţit de ceilalţi şi ne-am îndreptat spre o stradă laterală. În faţă, pe partea cealaltă a drumului, am văzut jeep-ul vechi din parcarea Sălii Veteranilor, cel cu plăcuţe de California.

— Al tău? l-am întrebat pe Adam.

— Din păcate.

— Ce mai drum.

— Un drum lung. Într-un jeep, un drum foarte, foarte lung. Cred că am dat gata vreo două plinuri de data asta. Depăşirea vitezei legale este aproape imposibilă. Iar depăşiri? Nici vorbă. Ar fi mai uşor să conduc PESTE maşinile din trafic. Data viitoare, îmi strâng bani să iau avionul.

— Aşa zici de fiecare dată, l-a împuns Paige. Robert ţi-ar cumpăra un bilet de avion oricând, dar mereu refuzi. Îţi place să conduci vechitura aia.

— Roşeaţa alungă romantismul. Încă o... Rahat!

M-am uitat înainte şi am văzut un Yukon imens dând înapoi în locul din faţa jeep-ului lui Adam. Spaţiul era de abia suficient cât să încapă o maşină compactă. Matahala SUV a continuat să dea înapoi până când a ajuns la doar câţiva centimetri de bara din faţă a jeep-ului.

O altă maşină era parcată la mai puţin de treizeci de centimetri de spatele jeep-ului.

— Hei! a strigat Adam alergând spre Yukon. Aşteaptă!

O femeie la vreo patruzeci de ani de pe locul pasagerului s-a întors şi l-a fixat pe Adam cu o privire lipsită de expresie.

— Sunt blocat în spatele tău, a explicat el afişând un rânjet larg. Poţi ieşi un pic? O dau eu pe a mea afară şi aşa o să ai destul loc.

Fereastra pasagerului era coborâtă, dar femeia nu i-a răspuns. S-a uitat spre şofer. N-au schimbat niciun cuvânt. Uşa şoferului s-a deschis şi a coborât un bărbat într-un tricou de golf. Soţia lui a făcut şi ea la fel.

— Hei! le-a strigat Adam. M-aţi auzit? M-aţi blocat. Dacă daţi un pic în faţă, ies într-o secundă.

Bărbatul şi-a apăsat telecomanda. Alarma s-a activat. Soţia lui i s-a alăturat şi amândoi s-au îndreptat spre restaurant.

— Nemernici, a mormăit Paige. Şi-au luat o sugativă de benzină de cincizeci de mii de dolari şi cu ea şi-au luat şi tot drumul ăsta nenorocit.

— Vorbesc eu cu ei, am spus eu. Poate că ascultă de o femeie.

— Nu.

M-a apucat de mână.

— Îi prindem pe ceilalţi din urmă şi ne întoarcem după jeep mai târziu.

— Mă duc doar să vorbesc cu ei.

S-a uită spre Adam, care o pornise după cuplu.

— Nu de tine mi-e teamă.

Bărbatul se întorsese acum, buzele mişcându-i-se în timp ce-i arunca nişte insulte lui Adam.

— Ce ai zis, mă? i-a strigă Adam.

— Vai, la naiba! a murmurat Paige.

Bărbatul i-a întors spatele lui Adam.

— Mă, ce-ai zis?! a zbierat Adam.

În timp ce Adam avansa spre bărbat, am luat într-o fracţiune de scundă decizia să intervin. Încercam să fim discreţi şi nu puteam să ne permitem să atragem atenţia asupra noastră cu un scandal care ar putea implica poliţia. Adam ar fi trebuit să ştie asta, dar presupun că cei mai calmi tineri pot fi victimele unei răbufniri de testosteron.

M-am întors să mă iau după Adam, dar Paige m-a apucat de braţ.

— Aşteaptă, mi-a spus. Nu te...

Am îndepărtat-o şi am început să alerg, ignorându-i paşii care se ţineau după mine şi strigătele de avertizare. Apropiindu-mă mai mult de Adam, am simţit miros de foc. Nu fum, sau lemn arzând, sau sulf, ci mirosul fin de foc în sine. Ignorându-l, l-am apucat pe Adam de încheietură şi l-am tras înapoi.

— Lasă-l în pace, i-am spus în timp ce se întorcea. Jeremy ne poate duce el...

Adam se întorsese acum cu faţa la mine şi am înţeles de unde venea mirosul de foc. Ochii lui luceau roşiatici. Albul era de un roşu luminiscent, strălucind furie absolută, fără limite.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! a tunat el spre mine.

Nu mai era nicio urmă din vocea lui Adam în cuvinte, nici urmă de el pe faţa lui. Emana căldură în valuri din tot corpul. Era ca şi cum să stai aproape de un rug. Transpiraţia îmi ieşea prin pori. Mi-am întors faţa de la

căldură, încă ţinându-l de încheietură. M-a apucat şi el pe mine, fiecare mână ţinând un antebraţ. Ceva a sfârâit. Am auzit mai întâi zgomotul, am avut o secundă să mă întreb ce era, apoi o durere orbitoare mi-a pătruns prin braţe. Mi-a dat drumul iar eu am făcut câţiva paşi împleticiţi înapoi. Echimoze roşii mi-au apărut pe fiecare antebraţ.

Paige m-a apucat de spate, susţinându-mă. Am împins-o şi m-am întors spre Adam. Se îndepărta cu paşi mari spre o alee pustie.

— Este în regulă, m-a asigurat Paige. Se va controla acum.

Explorerul a apărut de după colţ. I-am făcut semn cu mâna lui Jeremy să oprească şi am deschis larg uşa pasagerului înainte ca SUV-ul să se oprească de tot. Pe când săream înăuntru, privirea lui Jeremy s-a oprit pe mâinile mele arse iar dinţii i s-au încleştat, dar n-a spus nimic. A aşteptat până m-am urcat înăuntru, apoi a apăsat acceleraţia.

Disecţie

În timp ce Jeremy conducea, i-am explicat ce se întâmplase. Odată ieşiţi din oraş, Jeremy a oprit la o benzinărie, a parcat în faţa unei cabine telefonice şi a coborât. Câteva minute mai târziu s-a întors şi ne-a scos pe autostradă.

— Ruth? am întrebat eu.

— I-am spus că nu ne întoarcem la adunare în seara asta. A aflat re s-a întâmplat. Era foarte umilă. A întrebat dacă venim în cazul în care se mai strâng din nou mâine. Am spus că nu ştiu, aşa că vrea s-o sun înapoi diseară când o să ştie ce au decis.

— O s-o suni?

— Probabil. Prioritatea mea este să protejez Haita. Pentru a face asta, va trebui să ne alăturăm acestor oameni temporar, în timp ce ei investighează această ameninţare. Ei au resurse pe care nu le putem egala. La cină am discutat despre proiecţia astrală pe care o fac şamanii şi sună ca o unealtă de nepreţuit pentru a afla mai multe despre oamenii cu care te-ai confruntat tu la Pittsburgh. Dincolo de asta, totuşi, nu am nicio intenţie de a rămâne prin preajmă să-i ajut. Noi ne purtăm singuri bătăliile.

În liniştea care a urmat, am reflectat asupra zilei pe care am petrecut-o, asupra copleşitoarelor lucruri pe care le descoperisem. Copleşitoare pentru mine, cel puţin. Jeremy părea nu numai defazat dar nesurprins de nimic. Puteam pune asta pe seama calmului său, dar răspunsul lui la orice părea prea calm, chiar şi pentru el.

— Ai ştiut, l-am stârnit eu. Ai ştiut că mai există şi alte... chestii. În afară de noi.

— Am auzit zvonuri. Când eram copil. Nopţi lungi, după o Întâlnire, ocazional venea vorba despre posibilitatea existenţei altor creaturi, vampiri, vrăjitori şi alţii asemenea. Cineva şi-a amintit de un unchi care o dată s-a întâlnit cu o fiinţă cu puteri ciudate, genul ăsta de poveşti. Cam la fel cum dezbat oamenii existenţa extratereştrilor sau a fantomelor. Unii credeau. Majoritatea nu.

— Tu credeai?

— Pare improbabil ca noi să fim singurele fiinţe legendare cu baza în realitate.

A condus în linişte un moment, apoi a continuat.

— Odată, nu cu mult înainte de moartea sa, bunicul mi-a povestit că bunicul lui pretindea să fi stat într-un consiliu al unor ceea ce Ruth numeşte „fiinţe supranaturale”. Bunicul meu a bănuit că povestea fusese o simplă vedenie confuză a unui bătrân, dar s-a gândit să-mi transmită şi mie mai departe. Dacă era adevărat, dacă existau şi alte creaturi, atunci cineva din Haită trebuia să fie conştient de această posibilitate.

— N-ar fi trebuit ca toată lumea din Haită să fie conştientă de această posibilitate? am întrebat eu. Fără supărare, Jer, dar eu aş fi apreciat o avertizare.

— Ca să fiu sincer, nu mi-a trecut niciodată prin minte. N-am încercat niciodată să descopăr dacă povestea bunicului meu era adevărată sau nu. Ideea părea irelevantă. N-am niciun interes în alte fiinţe şi suntem mai în siguranţă dacă nici ele n-au vreun interes în noi. Da, presupun că unul dintre voi ar putea din întâmplare să se intersecteze cu una, dar având în vedere cât de puţini ca noi exista şi cât de puţini ca ei există, şansele să vă întâlniţi şi mai cu seama să vă şi recunoaşteţi păreau infinitezimale. Cu siguranţă nu s-a mai întâmplat niciodată înainte, nici în viaţa mea, nici în a bunicului

meu. Acum se pare că aceste vrăjitoare au ştiut de noi de foarte mult timp. N-am luat în calcul niciodată această posibilitate.

— Recunoşti că ai făcut o greşeală?

Buzele lui s-au schimonosit în cel mai slab zâmbet.

— Recunosc că a fost o scăpare. Ar fi o greşeală numai dacă m-aş gândi la această posibilitate şi aş alege să o ignor.

— Dar dacă vârcolacii au stat în acel consiliu la un moment dat, de ce nu-i trecut în Moştenire? am spus eu făcând referire la cartea de istorie a Haitei.

— Nu ştiu. Dacă, aşa cum spune Ruth, vârcolacii au plecat din consiliu, s-ar putea ca tot ei să fi ales să elimine acel capitol de istorie din Moştenire.

— Poate pe bună dreptate, am spus eu trecându-mi degetele peste braţele arse.

Jeremy s-a uitat scurt la mine şi a încuviinţat.

— Poate că da.

*

La cabană, Jeremy mi-a spălat şi mi-a bandajat rănile, apoi m u întrebat dacă eram pregătită de culcare sau voiam să mai stau treaza

— Tu mai stai? l-am întrebat eu.

— Dacă stai tu.

— Dacă stai tu, stau şi eu, dar dacă eşti obosit?...

— Nu eşti obo...

Jeremy s-a oprit. O jumătate de zâmbet i-a fluturat de-a lungul buzelor şi mi-am dat seama la ce se gândea. Am fi putut continua aşa toată noaptea, nici unul dintre noi nedorind să-şi expună o părere care ar putea să îl deranjeze pe celălalt. Cu Clay sau Nick sau Antonio, îmi făceam cunoscute dorinţele şi părerile fără ezitare. Supravieţuirea celui mai zgomotos. Cu Jeremy, politeţea lui fără greşeală mi-a resuscitat educaţia primită, astfel

că o simplă alegere putea evolua într-o nesfârşită farsă gen „după tine”, „nu, insist, după tine”. Dacă Clay ar fi fost aici, ar hotărî el în locul nostru chiar înainte de a doua tură a dansului. Fără el însă, eram pe cont propriu.

— Voi mai sta un pic, am spus eu.

— Îţi ţin companie.

— Nu trebuie.

— Ştiu. Vom sta pe verandă. Du-te afară şi pregătesc o gustare.

Am ieşit. Câteva minute mai târziu, Jeremy m-a urmat cu două pahare de lapte şi o pungă de fursecuri.

— Nicio tărie prin preajmă să îndulcească durerea, s-a scuzat el oferindu-mi laptele. Va trebui să te mulţumeşti cu un confort minim.

Jeremy s-a aşezat lângă mine. Ne-am uitat peste apă câteva minute, ronţăielile din fursecuri făcând ecou în linişte. Fumul de la un foc de tabără plutea peste lac.

— Ar trebui să facem un foc, am propus eu într-o doară.

— N-avem chibrituri.

— La naiba. Unde-i Adam când ai nevoie de el?

Jeremy mi-a arătat un zâmbet.

— Vom face un foc pentru tine la Stonehaven. Destule chibrituri acolo. Şi bezele. Dacă aş reuşi să-mi amintesc până atunci cum să sculptez o frigăruie.

— Ştii cum?

El a chicotit.

— Greu de crezut, nu zici? Da, am făcut ceva camping copil fiind. Dominic obişnuia să închirieze o cabană în fiecare vară, îi scotea pe Tonio şi pe fraţii lui din oraş înapoi în natură. Mă luau cu ei.

Cum Jeremy s-a afundat apoi în tăcere, m-am chinuit să mă gândesc la o cale de a-l face să mai vorbească. Jeremy nu discuta despre copilăria lui. Niciodată. Aveam indicii de la alţii că nu a fost cea mai idilică tinereţe, dar Jeremy păstra discreţie asupra subiectului. Acum că

deschisese acea fereastră, n-aveam de gând s-o las să se închidă aşa uşor.

— Unde mergeaţi? l-am întrebat.

— Nu prea departe. Vermont, New Hampshire.

— A fost distractiv?

Un alt zâmbet.

— Foarte. Nu îmi păsa de partea cu întoarcerea în natură. Stonehaven le are pe toate astea. Dar mă lăsa pe mine şi pe Tonio să ne jucăm ca nişte copii adevăraţi, să ne jucăm cu alţi copii. Bineînţeles, am întâlnit alţi copii la şcoală. Dar mergeam mereu la şcoli particulare. Ca Alpha, Dominic impunea asta pentru fiii Haitei. Dacă taţii lor nu-şi puteau permite să-i trimită, plătea el pentru asta. Control strict al mediului. Acasă la sfârşit de săptămână şi de sărbători, interacţiune minimă cu oamenii. În vacanţe, totuşi, ne lăsau liberi, atâta vreme cât foloseam nume false şi restul.

— Trebuia să folosiţi nume false? Câţi ani aveaţi?

— Tineri. Tonio era mai mare, bineînţeles. Dar eu eram cel care inventa poveştile noastre. Era nostim, de fapt, să inventez o nouă identitate în fiecare vară. Într-un an eram mici nobili veniţi în vizită din Anglia. Accentele noastre erau groaznice. Într-un alt ari eram odraslele răzgâiate ale unor mafioţi. Tonio adora povestea asta. Îi dădea ocazia să-şi exerseze italiana şi să îi facă pe bătăuşii locali să tremure.

— Îmi şi imaginez.

— Ne-am distrat grozav, până când copiii au început să ne ofere banii lor de îngheţată. Tonio a tras atunci linie. Integritate mai întâi de toate, chiar dacă însemna să refuzăm supliment de mâncare. Dezbăteam dacă să recunoaştem că întreaga poveste cu mafia era o glumă când a apărut Malcolm să mă ducă înapoi la Stonehaven. Devreme ca întotdeauna.

Malcolm fusese tatăl lui Jeremy, deşi nu l-am auzit niciodată pe Jeremy spunându-i oricum altfel decât pe numele mic.

— Î s-a făcut dor de tine? l-am întrebat.

Jeremy a izbucnit în râs. Nu genul lui de chicot sau zâmbet, ci un hohot de râs care m-a speriat atât de tare că aproape mi-am scăpat fursecul.

— Nu, mi-a explicat el după ce s-a liniştit. Malcolm cu siguranţă nu îmi ducea dorul. Făcea asta în fiecare vară, trecea să vadă ce fac. Dacă mă distram, ceea ce se întâmpla de fiecare dată, decidea că venise vremea să mă întorc acasă.

N-am ştiut ce să spun la asta, aşa că nu am spus nimic. Jeremy a continuat.

— După câţiva ani, am început să îi dejoc planurile. Imediat ce ajungea Malcolm, aveam un atac imens de dor de casă. Foarte nefericii Abia aşteptam să plec. Atunci, bineînţeles, mă făcea să stau tot restul verii. Fraţii Sorrentino intrau şi ei în joc. Ştiau cum era pentru mine acasă.

Mi-a aruncat un zâmbet sec.

— Tu, Clayton si eu. Trei colegi, toţi cu copilării nefericite. Ce şanse ar r fi?

— Clay a avut o copilărie bună.

— Cu excepţia cazului în care a fost transformat în vârcolac la vârsta de cinci ani şi şi-a petrecut următorii câţiva ani ascunzându-se în mlaştină, mâncând şobolani şi beţivi.

— Mă refeream după perioada aia. După ce l-ai salvat tu. Spune mereu că a avut o copilărie bună la Stonehaven.

— Când nu era exmatriculat din şcoală după ce diseca hamsterul clasei?

— Care cică era deja mort.

Jeremy a chicotit.

— Parcă-l mai aud şi acum spunând asta. Treizeci de ani mai târziu şi încă îl pot auzi perfect. Prima întâlnire a lui Clay cu Haita. Încerc să pretind că totul e bine, să nu las pe nimeni să afle de exmatriculare. Apoi Daniel apare zbierând şi anunţă întreaga Haită: „Pe Clayton l-a dat afară din şcoală fiindcă a spintecat un porcuşor de guineea!” Clay vine plângând în cameră, se duce direct la Daniel, se uită în sus la el - erau de aceeaşi vârstă, dar Clay era cu cel puţin un cap mai mic - şi strigă: „Era deja mort!...”

— Ceea ce explică totul.

— Absolut, a zâmbit Jeremy şi şi-a scuturat capul. Între disecarea mascotei clasei şi marele fiasco cu animalele de jucărie, trebuia să pun la îndoială dacă eram făcut pentru un părinte surogat.

— Animale de jucărie?

— Clay nu ţi-a spus despre asta?

Jeremy şi-a golit paharul, l-a luat pe al meu şi s-a ridicat. L-am apucat de piciorul pantalonului.

— Spune-mi.

— Când mă întorc.

Am gemut şi am aşteptat. Şi am aşteptat. I-a luat mult prea mult toarne laptele ăla. Jucând totul pentru efect maxim.

— Animale de jucărie, i-am reamintit când s-a întors în sfârşit.

— Corect. Clay avea probleme cu alţi copii la şcoală. Presupun că ştii asta.

Am încuviinţat.

— Nu se adapta şi nu încerca. Mic pentru vârsta lui. Antisocial. Accentul făcea totul şi mai rău. M-am interesat în legătură cu asta când l-am întâlnit. A spus că trăise în statul New York timp de douăzeci de ani, dar părea că tocmai coborâse din trenul de Louisiana. Spusese că atunci când era copil alţi copii râdeau de accentul lui. Aşa că l-a păstrat. Logica perversă a lui Clay.

— Orice să îl facă aparte. Deci, după dezastrul cu hamsterul, l-am educat acasă până în toamna următoare, apoi l-am trimis la o altă şcoală şi i-am cerut directorului să mă anunţe în legătură cu orice problemă de comportament. Jur că am petrecut trei după-amiezi pe săptămână în şedinţe cu părinţii. Majoritatea erau încă lucruri minore, dar într-o zi profesorul a spus că au apărut probleme în timpul recreaţiilor. Ceilalţi copii se plângeau că îi urmărea, îi privea intens, treburi d-astea.

— Îi pândea, am înţeles eu. Căutându-le slăbiciunile.

— Exact. Acum, eu nu eram îngrijorat că le-ar face ceva. Eram foarte strict asupra acestui aspect. Nu avea voie să-şi devoreze colegii de clasă.

Jeremy şi-a dat ochii peste cap.

— Când alţi părinţi îşi atenţionează copiii să nu vorbească cu străinii, eu trebuia să-l atenţionez pe al meu să nu îi mănânce. În sfârşit, profesorul ăsta îmi spune despre Clay că nu arată un interes în preocupările normale din recreaţie, cum ar fi să se joace cu jucării. Jucării! Ştiam eu că omisesem ceva. Clay era cel mai necopilăros copil pe care îl cunoscusem vreodată, aşa că tindeam să uit că ar trebui să facă lucruri specifice vârstei lui. După şedinţă, am mers direct la magazinul de jucării şi am cumpărat saci de jucării. El le-a ignorai pe toate... toate mai puţin un set de animale din plastic: vaci, cai, oi, cerbi, cămile şi aşa mai departe. Le lua în camera lui şi stătea acolo ore întregi. M-am felicitat în legătură cu marea mea inspiraţie, presupunând că i-au plăcut animalele pentru că simţea un fel de legăturii cu ele. Apoi am găsit cartea.

Jeremy a făcut o pauză.

— Ce carte? am întrebat eu ştiind că trebuia să o fac.

— Ghidul lui Gibson asupra anatomiei animale. O furase de la biblioteca şcolară şi îndoise colţurile câtorva pagini. Aşa că am aruncat o privire mai atentă asupra jucăriilor

din plastic. Erau toate însemnate cu X-uri roşii marcate strategic.

— Identificând organele vitale, am spus eu. Pentru vânătoare

— Exact.

— Şi ce ai făcut?

— I-am ţinut o prelegere lungă despre furt şi l-am obligat să returneze cartea imediat.

Mi-am aruncat capul pe spate şi am izbucnit în râs. Jeremy şi-n pus mâna în jurul taliei mele, un gest rar de apropiere pe care l-am savurat cât mai mult posibil.

— Ce zici de o alergătură? m-a întrebat el după câteva minute. Ne-ar face bine amândurora să alungăm măcar o parte din stres după ziua de astăzi.

Începuse să mă prindă oboseala, dar nu i-aş fi spus niciodată. Vârcolacii preferă să alerge împreună cu alţii - instinctul de Haită. La fel ca şi la alte lucruri, Jeremy era diferit. El prefera solitudinea când se transforma. Uneori ni se alătura într-o vânătoare cu Haita dar rar mergea la o alergare normală cu un partener. Aşa că, atunci când îmi oferea el ocazia, aş fi putut fi gata să pic de oboseală şi nu l-aş fi refuzat.

Am intrat în pădure, luând-o pe cărare până când am ajuns destul de adânc să găsim locuri pentru transformarea noastră. Mersesem de vreo 6 metri când Jeremy s-a întors să se uite peste umărul meu.

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Faruri de maşină încetinind în vârful aleii, a murmurat el. Aleea cobora abrupt de la drum până la cabană, lăsând maşina pe vârful dealului, aşa că tot ce puteam vedea era strălucirea luminilor gemene. Aşteptând, luminile au dispărut iar huruitul motorului s-a stins. O portieră s-a deschis şi s-a închis. Paşi s-au apropiat de marginea dealului. O piatră pocni de sub un pantof, rostogolindu-se zgomotos pe pantă. O pauză. Cineva asculta un răspuns la zgomot. Apoi şoapta ierbii

înalte împotriva picioarelor greoaie. O strălucire de întuneric deasupra noastră, mişcare fără formă. Apoi mişcându-se la sud, în direcţia vântului. Intenţionat în direcţia vântului. Un copac a scârţâit în dreapta noastră. Am tresărit. Doar vântul.

Jeremy privea, asculta, adulmeca, numai o încordare în falcă trădându-i tensiunea. M-am uitat la el, dar el nu s-a uitat înapoi. Prea ocupat să privească. Şi să aştepte. Târşâitul crengilor rupte sub picioare. Linişte iarăşi. Un cufundar a ţipat pe lac. Din nou am tresărit. Apoi o piatră s-a rostogolit în jos pe versantul din dreapta mea. Întorcându-mi privirea, am surprins o mişcare nedefinită în stânga mea. Direcţia greşită. Rahat. Prea târziu. Nedefinitul sărise pe mine, secerându-mi picioarele de sub mine. M-au apucat nişte mâini în timp ce mă prăbuşeam, întorcându-mă pe spate şi prinzându-mi braţele de-o parte şi de alta. M-am izbit de pământ cu atacatorul deasupra mea.

Oaspeţi

— Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat Clay rânjind.

Mi-am adunat forţele şi l-am aruncat peste cap drept într-o stivă de lemne pentru foc. Lemnele s-au răsturnat peste el, lăsându-l fără suflu.

— Cred că nu! a şuierat el, încă rânjind.

— Pot să-l omor? l-am întrebat pe Jeremy. Te rog!

— Desfigurează-l, dar nu-l ucide. S-ar putea să mai avem nevoie de el.

Jeremy i-a întins o mână lui Clay şi l-a ridicat în picioare cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost nevoie.

— Mă bucur să văd că ai primit mesajul meu, dar nu credeam că poţi veni aici aşa de repede. Ai avut vreo problemă să pleci de la curs?

Nu, Clay nu era student la Universitatea din Michigan. Era profesor. Mă rog, nu chiar profesor. Adică, nu unul permanent. Era cercetător pe antropologie şi ocazional ţinea scurte prelegeri, dar nu pentru că-i plăcea - lui Clay nu-i plăcea să facă nimic care avea legătură sau îl aducea în contact cu oamenii - ci pentru că intruziunea ocazionalii în lumea relaţiilor academice interpersonale era un rău necesar cu care-şi menţinea reţeaua de contacte şi implicit munca. Mulţi dintre cei care-l întâlniseră pe Clay şi aflaseră cu ce se ocupă spuneau ceva de genul „Am crezut că aveţi nevoie de doctorat să puteţi face asta”. În mod evident, imaginea lui Clay şi diploma de doctorat nu mergeau împreună. Bine, sigur că îşi luase doctoratul - pot garanta eu pentru asta, căci văzusem diploma pe fundul sertarului cu şosete. Mulţi dintru cei care l-au

întâlnit pe Clay puteau fi iertaţi totuşi pentru greşeală. El nu se exprima cum ar fi făcut-o cineva cu o diplomă superioară. Şi cu siguranţă nimic din aspectul lui nu trăda acest fapt. Clay era unul dintre acei oameni detestabili, binecuvântaţi atât cu un nivel de inteligenţă genială, cât şi cu o înfăţişare incredibil de frumoasă. Ochi albaştri, păr cârlionţat blond închis şi o faţă dură extrase direct de pe copertele revistelor. Combină asta cu un corp puternic şi obţii un pachet care nu ar trece neobservat în mijlocul spectacolului Chippendales. Ura asta. Clay s-ar fi bucurat foarte tare să se trezească într-o dimineaţă şi să se descopere transformat în genul de tip care să aibă parte de priviri languroase doar când şi-ar fi desfăcut şliţul. Eu, pe de altă parte, creatură superficială cum sunt, n-aş fi prea mulţumită.

Clay i-a spus lui Jeremy că prelegerile sale făceau parte dintr-un curs interimar, aşa că n-a avut nicio problemă să vorbească cu profesorul titular şi să-şi reprogrameze partea lui pentru sfârşitul semestrului. În timp ce el dădea explicaţiile, eu îmi exersam matematica de clasa a treia.

— I-ai lăsat lui Clay un mesaj pe telefonul meu mobil, pe care l-a luat cu el la Detroit, corect? am întrebat eu.

Jeremy a încuviinţat.

— Şi când i-ai lăsat mesajul?

— Înainte de cină. După ce te-ai aşezat cu Cassandra la masă am folosit telefonul public din holul restaurantului.

— Aha. Deci acum vreo patru ore. Deci presupunând că dumnealui a ales cea mai scurtă rută din Detroit, prin Ontario, în Quebec şi tot aşa, asta înseamnă mai bine de o mie de kilometri. Un Porsche gonind, să spunem, cu cel puţin l40 kilometri la oră, fără opriri sau încetiniri, ar parcurge în cel puţin şapte ore tot drumul. Observă cineva o problemă matematică?

— Nu eram chiar în Detroit când a sunat Jer, a spus Clay.

— Aşa.

— Eram ceva mai... aproape.

— Cât de aproape?

— Hm, să spunem... Vermont.

— Obsedat nemernic! Ai fost aici tot timpul, nu? Ce-ai făcut, ne-ai urmărit?

— Te protejam.

Am rezistat impulsului de a da cu piciorul în pământ. Nu era cea mai matură cale de a porni o ceartă, dar uneori frustrarea scoate maturitatea din discuţie. Clay avea acest efect asupra mea. Am izbit totuşi cu piciorul în pământ.

— N-am nevoie de protecţie, m-am răstit. În câte confruntări am fi ml implicată? Prea multe ca să mai număr. Şi nimeni nu m-a omorât Im a, ce zici?

— A, iată o logică bună. Să aştept până o face cineva, drăguţă? De-abia atunci am voie să te apăr? Să-ţi păzesc mormântul, poate?

— Ţi-am ordonat să stai în Detroit, Clayton, i-a amintit Jeremy.

— Ai spus că n-am DE CE să vin, a subliniat Clay. N-ai spus că n-am VOIE.

— Ai înţeles exact ce-am vrut să spun, a încheiat Jeremy. Vom discuta despre asta mai târziu. Acum hai înapoi la cabană să te punem la curent cu ce nu ştii.

Ne-am îndreptat spre cabană. Când aproape am ieşit din pădure, Jeremy s-a oprit şi a ridicat o mână, semnalându-ne să facem linişte.

— Ai închiriat o camionetă? i-a şoptit lui Clay.

— Nu, o rablă mică. M-am gândit că Boxsterul ar fi un pic prea evident pentru zonele astea. De ce?

l-a urmat privirea lui Jeremy.

— Aia nu-i a mea.

M-am uitat şi eu spre vârful dealului şi am văzut o camioneta parcată la capătul aleii.

— Cât e ceasul? a întrebat Clay.

— Prea târziu pentru giugiuleală, i-am confirmat eu. Prea devreme pentru vânătoare sau pescuit.

— Aş spune că avem oaspeţi, a concluzionat Jeremy. Eu stau la pândă. Voi doi daţi roată cabanei şi întâmpinaţi oaspeţii.

Clay şi cu mine am ieşit tiptil din pădure. Partea dinspre sud u cabanei era întunecată şi tăcută. Am tras cu urechea şi am auzit foşnet de frunze moarte dinspre nord. I-am făcut semn cu mâna lui Clay să o ia pe partea dinspre lac, iar eu m-am strecurat pe alee.

Pe partea dinspre nord a cabanei mi-am găsit prada, un singur individ stând de pază. M-am furişat printre copaci până când am ajuns în dreptul lui. Era la vreo cincizeci de ani, dar cu fizicul şi postum unui om de douăzeci şi cinci. Stătea drept, cu ochii aţintiţi spre drum, fără să clipească. Un profesionist. Militar în rezervă, probabil, având în vedere tunsoarea scurtă şi hainele atât de ţepene încât bănuiam că-şi apreta până şi lenjeria. Îşi ţinea arma în partea dreaptă, mânu pe lângă corp dar încordată, gata să o ridice şi să tragă precum o jucărie mecanică. De unde îşi recruta Winslow oamenii? Din revista Mercenarul? După cum apăreau tipii ăştia ca ciupercile, părea că-şi cumpărase o întreagă armată.

Clay a ieşit din pădure, venind prin spatele tipului înarmat. Mi-a prins privirea printre copaci. Am dat din cap şi m-am lăsat pe vine în timp ce păşea tiptil spre individ, s-a auzit ţipând un beţiv scandalagiu de pe partea cealaltă a lacului. Individul s-a răsucit, dar Clay era deja în mijlocul saltului. Am sărit şi eu şi am lovit arma din mâna bărbatului în timp ce Clay îl apuca de gât. O ruptură seacă. Apoi linişte.

Clay a aşezat încet mortul pe pământ. Am deschis încărcătorul armei. Gloanţele din interior străluceau prea puternic ca să fie din plumb. I le-am arătat lui Clay care târa cadavrul în pădure.

— Gloanţe de argint, i-am şoptit. Nu fac parte din echipamentul standard al militarului de rând.

Clay a încuviinţat.

— Pe uşa din faţă sau pe cea din spate? l-am întrebat.

— Alege tu.

M-am îndreptat spre uşa din faţă. Era întredeschisă. Strecurându-mă de-a lungul peretelui, am auzit un zgomot înfundat venind din spatele cabanei - Clay, spărgând încuietoarea uşii. Când am ajuns destul de aproape să văd prin uşa întredeschisă, m-am oprit. Nicio lumină, niciun sunet, nicio mişcare nu răzbătea din interior. Cu degetul mure de la picior am deschis uşa mai larg. Tot nimic. M-am aplecat şi m-am strecurat înăuntru, rămânând destul de jos încât să nu atrag atenţia nimănui - şi nici să nu primesc vreun glonţ tras orbeşte la nivelul pieptului.

Uşa din faţă şi cea din spate erau opuse una alteia, legate printr-un hol comun, aşa că imediat ce am intrat înăuntru l-am văzut m pe Clay. Şi-a ridicat sprâncenele într-un „Auzi ceva?” Am scuturat din cap. Păşind în camera principală, a făcut semn în sus şi buzele i s-au mişcat tăcute: „lumină.” M-am uitat spre scări. Sus flicărea o lumină, ca o lanternă în mişcare. Clay a gesticulat de la mine la el, apoi a arătat din nou în sus. Urcam amândoi. El primul.

Urcasem trei sferturi din trepte când una a scârţâit. Era inevitabil, nu? Cred că tâmplarii fac asta intenţionat, lasă cel puţin o treaptă să scârţâie pentru ca nimeni să nu se poată furişa în sus sau în jos nedetectat. Am înţepenit şi am ascultat. Linişte. Clay a păşit pe următoarea treaptă, s-a aplecat şi s-a întins în faţă, trăgând cu ochiul pe holul de sus. A dat din cap. Nimic. După o pauză, a urcat şi ultimele trei trepte. S-a dus în stânga în dormitorul din spate, de unde venea lumina. Am rămas la capătul scărilor, lângă perete, păzind dormitorul, scara şi pe Clay în acelaşi timp.

— Rahat! a şoptit el.

M-am întors. Jeremy folosise dormitorul din spate. El sau poate umil dintre spărgători lăsase veioza aprinsă. În faţa ei, un ventilator de podea se rotea la o viteza foarte mică, paletele blocând intermitent herul, dând impresia unei lumini mişcătoare. Am dat din cap şi chiar atunci s-au auzit paşi la parter. Trapa de la subsol s-a trântit.

— Asta e! a zis o voce de bărbat. Nu sunt aici.

— Atunci o să aşteptăm, a zis un altul. Ia-l pe Brant şi plecăm.

Paşi pe verandă.

— Brant a dispărut.

— Probabil se uşurează mai încolo. Ce pază de rahat! Atunci du-te şi porneşte camioneta! O să-şi dea el seama.

Clay mi-a şoptit:

— Îi interceptez prin spate. Tu ocupă-te de uşa din faţă. Du-i în pădure. Departe de camioneta lor şi de Jeremy.

M-am repezit spre scări, aşteptându-mă să mă urmeze şi Clay. Ar fi trebuit să ştiu la ce să mă aştept. De ce să o ia pe scări când avea la îndemână o ieşire mai teatrală? Totuşi, nu era doar o creaţie scenică. Ieşirea lui Clay le-a distras atenţia celor doi cât să nu mă audă cum fug din casă. Tocmai săream de pe verandă când s-a spart geamul de la baia de la etaj, împroşcându-i cu cioburi pe cei doi tipi. M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Clay sărind pe pământ în faţa lor.

— Plecaţi undeva? s-a răstit el.

înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, Clay a lovit cu piciorul în pistolul pe care-l ţinea în mână bărbatul din stânga. Individul din dreapta s-a rotit, m-a zărit, a ridicat arma şi-a tras. M-am ferit într-o parte, dar am simţit o pişcătură în pulpa piciorului. O săgeată cu tranchilizant. Clay îşi dăduse seama care bărbat avea arma mai periculoasă şi l-a dezarmat mai întâi pe el, lăsând arma cu tranchilizant pentru runda a doua.

Primul individ s-a ferit de următoarea lovitură de picior a lui Clay şi a fugit spre pădure. Clay s-a luat după el. Celălalt bărbat aştepta privindu-mă, ţinând arma cu tranchilizant pregătită pentru un al doilea foc. Mi-am scos săgeata din picior şi l-am atacat. A făcut ochii mari de uimire, de parcă se aştepta ca eu să leşin pe loc. Evident că cineva care se gândea că are nevoie de gloanţe de argint pentru a omorî un vârcolac nu ştia nici că avea nevoie de o doză de tranchilizant cât pentru un elefant ca să-l doboare. Când a tras a doua oară, m-am aruncai într-un placaj spre picioarele lui, le-am apucat şi le-am smucit, trântindu-l la pământ. Arma a zburat într-o parte. Şi-a întins mâna, dai nu spre mine, ci la stânga, întinzându-se să culeagă ceva de pe pământ. La naiba. Cealaltă armă. Arma adevărată.

M-am rostogolit în lateral şi am tras un şut armei să nu poată ajunge la ea. S-a ridicat în genunchi, şi-a strâns pumnul, apoi s-a oprit, Bărbaţii făceau deseori aşa. Era ca o regulă de curtea şcolii inoculată în mintea lor. Băieţii nu lovesc fetele. Niciodată. De obicei ezitau numai un moment înainte să-şi dea seama că există şi excepţii de la fiecare regulă. Totuşi, mi-a lăsat timp să mă feresc, ceea ce am şi făcut. L-am izbit cu pumnul drept în stomac. S-a îndoit de la jumătate, inert îngenuncheat. L-am apucat de păr şi l-am izbit cu faţa de pământ Şi-a revenit repede, totuşi. Prea repede să-i pot frânge gâtul. Privirea i-a fugit direct spre armă. A încercat să sară după ea, dar am apucat-o eu înaintea lui, mi-am dus braţul în spate pentru elan, apoi i-am înfipt cu putere ţeava în inimă. Ochii i s-au bulbucat şi mai mult, n privit spre arma încolţindu-i din piept, a atins picăturile de sânge care se scurgeau din rană, s-a încruntat confuz, s-a poticnit o dată pe picioare, apoi s-a prăbuşit pe spate.

Clay a ieşit din pădure, s-a uitat la bărbatul căzut, apoi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Hei, scumpo, m-a mustrat el. Trişezi. Vârcolacii nu folosesc arme.

— Ştiu. Mi-e atât de ruşine.

A râs.

— Cum te simţi după săgeată?

— Nici măcar un căscat.

— Bun, pentru că ne-a rămas unul. Tipul a intrat în smârc. M-am gândit să vin înapoi să văd dacă n-ai cumva nevoie de ajutor înainte să pornim să-l vânăm. N-o să ajungă prea departe.

— Transformaţi-vă, atunci, ne-a recomandat Jeremy venind în spatele nostru. Este mai sigur. Braţele tale sunt în regulă, Elena?

Am dezlipit bandajele, strâmbându-mă când le-am smuls de pe piele. De obicei ne vindecăm repede, dar procesul durează totuşi mai mult de câteva ore.

— Merge, l-am asigurat eu.

— Bun. Atunci plecaţi. Am eu grijă de ăştia doi.

Eu şi Clay am plecat să găsim un loc pentru Transformare.

*

După doisprezece ani, adusesem Transformarea la rang de ştiinţă, un set simplu de paşi pe care îi urmam să-mi distrag atenţia de la durerea care urma. Pasul unu: găseşte un luminiş în pădure, preferabil departe de oricine altcineva, din moment ce nicio femeie, sigură pe sine sau nu, nu dorea să fie văzută în mijlocul unei Transformări. Pasul doi: dezbracă-te şi împătureşte-ţi hainele frumos - acesta era planul, deşi nu ştiu cum de lucrurile mele ajungeau întotdeauna să atârne, întoarse pe dos, de ramurile copacilor. Pasul trei: aşează-te în poziţia i m corespunzătoare, în patru labe, capul între umeri, încheieturile destinse, muşchii relaxaţi. Pasul patru: concentrează-te. Pasul cinci: încearcă să nu ţipi.

Când am terminat Transformarea, m-am odihnit, apoi m-am ridicat şi m-am întins. Adoram să mă întind ca lup, explorând diferenţa de structură, noile modalităţi în care muşchii ajungeau să interacţioneze. Am început de la labe, înfigându-mi ghearele în sol şi împingându-mă în pământ cu toate cele patru picioare. Apoi mi-am arcuit spatele, auzind una sau două vertebre pocnind, bucurându-mă de absenţa totală a oricărei înţepeneli de spate sau gât, micile dureri ale bipedalismului pe care oamenii învaţă să le accepte. Mi-am mişcat extremitatea coloanei, ridicându-mi coada pe spate, apoi lăsând-o să cadă şi mişcând-o dintr-o parte-n alta, părul de pe coadă foşnind pe picioarele din spate. În cele din urmă, capul. Mi-am rotit urechile şi am căutat cel puţin un zgomot nou, poate o ciocănitoare aflată la un kilometru depărtare sau un cărăbuş săpându-şi drum prin pământ lângă mine. Am făcut acelaşi lucru cu nasul, adulmecând şi găsind ceva nou, bălegar de pe un câmp la opt kilometri depărtare sau trandafiri înflorind într-o grădină de ţară. Nu puteam face acelaşi lucru cu ochii. Spre deosebire de celelalte, vederea era mai slabă când treceam în starea de lup, dar am clipit şi m-am uitat în jur, orientându-mi vederea nocturnă. Nu vedeam în alb şi negru, precum majoritatea animalelor, ci într-o paletă ştearsă de culori. In cele din urmă, mi-am tras buzele într-un mârâit sfidător şi mi-am scuturat capul. Gata! Mi-am încheiat încălzirea. Urmează antrenamentul.

Distracţii

De când îl lăsase Clay să fugă, individul parcursese o distanţă mare. Alergase cel puţin trei kilometri - toţi în acelaşi perimetru circular cu raza de patru sute de metri, alergând în cerc şi în zig-zag la nesfârşit. Unii oameni n-au niciun pic de orientare. Tragic, ducii stăm să ne gândim.

Clay îl împinsese într-o zonă de smârcuri unde localnicii nu aveau niciun motiv să se aventureze şi de aceea nici nu făcuseră poteci. Pe măsură ce ne apropiam mai mult de el, puteam să-l auzim pe bărbat, scârţâitul bocancilor construind o hartă fonică a deplasării lui. Spre est câţiva metri, abătându-se câţiva centimetri spre sud la fiecare pas, apoi întorcându-se abrupt spre sud-vest, mergând şase metri direct pro nord, o altă întoarcere, iar câţiva paşi - şi practic se întorsese cam de unde plecase. Oftatul lui Clay îi vibra prin coaste. Nicio provocare. Nicio distracţie.

Deja în acest moment ar fi trebuit să-l fi terminat pe tip - să intrăm după el în smârcuri, unul prin faţă, altul prin spate, să sărim pe el, să-i sfârtecăm gâtul şi să ne întoarcem acasă. Asta ar fi fost versiunea responsabilă, să înlăturăm ameninţarea fără risc sau bătăi de cap. La urma urmei, asta era o sarcină, la naiba, nu trebuia să fie şi amuzant. Totuşi, aveam o problemă. Noroiul. Noroiul mi se impregna între falange, iar apa rece mă stropea pe picioarele din faţă. Am ridicat o labă. Parcă era un cub gros şi negru, noroiul acoperind fiecare păr. Cum mi-am lăsat laba jos, a alunecat în faţă pe terenul mocirlos. Nu puteam să lucrez aşa. N-aveam siguranţă. Ne rămânea o

singură variantă. Trebuia să-l scoatem pe tip din smârc. Ceea ce însemna că trebuia să-l gonim. Şi, la naiba, îmi părea rău de asta.

Ne-am despărţit, înconjurându-l din direcţii diferite pe omul care se împleticea în noroi. Eu am luat-o pe la sud şi am găsit pământul la fel de mlăştinos. Când ne-am întâlnit în partea cealaltă, Clay a făcut un semn din cap spre nord, indicându-mi că pământul era uscat acolo. M-am oprit atunci şi l-am relocalizat fonic pe om. Spre sud-vest, la vreo cincisprezece metri depărtare. Clay s-a frecat de mine şi a mârâit încet. Mi-a dat târcoale, frecându-se de coastele mele, coada gâdilându-mi botul, apoi a trecut pe partea cealaltă. M-am dat mai aproape, mi-am afundat botul sub gâtul lui şi l-am apăsat. Anticipaţia tremura prin tot corpul, o vibraţie palpabilă pe obrazul meu. Mi-a adulmecat urechea şi m-a muşcat uşor de vârful ei. L-am împins cu botul şi apoi am făcut un pas înapoi.

— Gata? l-am întrebat din priviri.

Gura i s-a deschis într-un rânjet, apoi a plecat.

Am apucat-o prin noroi după Clay. Am mers spre sud-sud-vest. La vreo şase metri înspre sud de ţinta noastră, ne-am oprit. Apoi ne-am îndreptat spre nord. În faţa noastră, bărbatul se împleticea încă prin noroi, blestemându-şi fiecare pas. După ce se convinsese că a scăpat de Clay de câţiva kilometri buni, plănuia să iasă din ceea ce părea cel mai mare smârc din America de Nord. Pe măsură ce ne apropiam, am încetinit, încercând să reducem zgomotul pe care-l făceam. Nu că ar fi contat prea mult. Individul era atât de absorbit în încercarea de a scăpa din mlaştina fără capăt încât puteam probabil să ne legăm castaniete şi tot nu ne-ar fi auzit. Ne-am apropiat la câţiva metri do el şi ne-am oprit. Deşi briza bătea din spatele nostru, ajunsesem acum destul de aproape să-i simţim mirosul chiar şi împotriva vântului. Clay s-a frecat de mine să-mi atragă atenţia. Când m-am

uitat spre el, şi-a ridicat botul spre cer, mimând un urlet. Am pufnit şi-am scuturat din cap. Avertizarea prăzii îşi avea farmecul ei, dar eu voiam să încerc ceva diferit.

M-am strecurat printre boscheţii deşi. Când mirosul bărbatului m-a înecat, am făcut o pauză şi i-am verificat direcţia. Mergea spre nord, cu spatele întors spre mine. Perfect. Mi-am coborât capul, mi-am lăsat burta pe noroi şi m-am târât până l-am putut vedea pe individ împiedicându-se prin nişte tufişuri. Putea la fel de bine să se ducă printre copacii rari, dar el se împleticea în beznă, pentru că fie îşi pierduse lanterna, fie o lăsase partenerului său mort. În afară de tufişuri, zona din jurul lui era liberă. M-am dat înapoi - îmi venea mult mai greu să-mi coordonez mişcările ca lup decât ca om. Clay s-a apropiat de mine. Când l-am simţit lângă mine, mi-am coborât pieptul şi mi-am avântai fundul în aer. El a mârâit şi şi-a aplecat capul într-o parte, un clar „Ce dracului ai de gând?” Am pufnit, m-am ridicat şi am repetat gestul, de data asta balansându-mă în faţă şi în spate. I-a luat o secundă, dar în cele din urmă m-a înţeles. S-a mai frecat de mine încă o dată, împungându-mă cu botul în grumaz. Apoi s-a întors şi a pornit în fugă spre nord-vest.

M-am dus din nou spre nord, strecurându-mă doar câţiva centimetri înainte să-l văd pe om. Se afundase în apă până la glezne, blestemând la fiecare pas. Mi-am rotit urechile spre dreapta şi am prins sunetul labelor lui Clay plescăind prin noroi. Când a ajuns în dreptul meu, s-a oprit, ochii lui albaştri strălucind în noapte. Nu trebuia să-i comunic poziţia pe care o aveam. Blana mea palidă strălucea mereu, mai puţin sub cerul întunecat. Întorcându-mă spre bărbat, i-am reverificat poziţia. Avansase probabil doi paşi între timp. Am adăugat încă jumătate de metru în plus poziţiei mele. Apoi m-am aplecat, cu pieptul în jos, crupa in aer, bâţâind din coadă în timp ce mi-am ajustat poziţia şi mi-am testat picioarele din spate. Sus, jos, într-o parte, în cealaltă, din nou jos,

încordat, fixat... perfect. M-am concentrat apoi pe picioarele din faţă, încordându-mi muşchii. O ultimă verificare a ţintei. Nicio schimbare de poziţie. Bun. Acum lansarea.

Am plutit prin aer. Vegetaţia de sub mine a scrâşnit la decolare. Bărbatul m-a auzit, s-a întors şi şi-a ridicat mâinile să se ferească de mine, neobservând că traiectoria mea nu m-ar fi adus nici la un metru de el. Am aterizat în dreapta lui. Mi-am lăsat capul să cadă între umeri hi am mârâit. Ochii i-au strălucit de la surprindere la înţelegere. Asta am vrut, de aceea nu-l lăsasem pe Clay să-l avertizeze. Voiam să-i văd expresia când înţelegea exact ce avea în faţă, pentru prima dată să nu mă confunde nimeni cu vreun lup sau câine sălbatic. Am vrut să-i văd înţelegerea situaţiei, groaza şi, în cele din urmă, panica eliberându-i vezica. S-a holbat lung la mine, cu fălcile deschise, fără să mişte nicio parte din corp, nici măcar să respire. Apoi l-a lovit panica. S-a răsucit şi aproape s-a împiedicat de Clay. A răcnit atunci, ţipătul iepurelui îngrozit. Clay şi-a retras buzele, colţii strălucindu-i în lumina lunii. A mârâit şi bărbatul s-a repezit în cel mai mare luminiş, la nord, spre pământul uscat.

Nu era cine ştie ce urmărire în smârcuri, cam ca doi luptători în noroi urmărindu-l pe al treilea, toţi trei alunecând mai mult decât alergând. Odată ajuns pe pământ uscat, bărbatul a rupt-o la sănătoasa. Ne-am luat şi noi după el. Era o cursă nedreaptă. Alergând liber, un lup este mai rapid decât majoritatea atleţilor profesionişti. Individul ura în formă excelentă, dar nu un profesionist, plus că avea dezavantajul epuizării, al panicii care-l cuprinsese şi al vederii nocturne slabe. Am fi putut să-l prindem cu un simplu sprint. În schimb noi am încetinit într-o alergare uşoară. Trebuia să-i acordăm insului o şansă, corect? Bineînţeles, corectitudinea era singura

noastră motivaţie. Nu încercam deloc să prelungim urmărirea.

Am fugit după el mai bine de un kilometru şi jumătate peste un câmp deschis. Duhoarea panicii umane năvălea asupra noastră, umplându-mi nasul şi saturându-mi creierul. Pământul zbura sub picioarele mele, muşchii contractându-se şi extinzându-se într-o sincopă atât de absolută încât sentimentul era aproape la fel de potent ca mirosul fricii lui. Respiraţiile lui obosite gâfâiau precum şmirghelul în liniştea nopţii. Am blocat zgomotul, ascultând în schimb respiraţia constantă a lui Clay, care alerga lângă mine. O dată sau de două ori, Clay s-a dat destul de aproape încât s-a şters de mine. Beţia urmăririi devenise completă. Atunci, cu un nou miros purtat de adiere, realitatea a preluat conducerea. Vapori de motorină. Era un drum în faţă. Un sentiment de alarmare m-a străbătut, apoi s-a şters într-un val de bun-simţ. Era aproximativ ora trei dimineaţa într-o zi de luni în mijlocul unui ţinut de cabane. Şansele să dăm peste un trafic aglomerat în faţa noastră erau egale cu zero. Şansele să ne întâlnim cu o maşină erau aproape la fel de mici. Tot ce trebuia să facem era să-l împingem pe individ să traverseze drumul şi să ne continuăm goana.

Deşi puteam încă să adulmec motorină, vaporii nu erau amestecaţi cu mirosul de asfalt. Un drum de ţară. Şi mai bine. Am trecut peste un dâmb şi am văzut drumul în faţă, o bandă maronie goală unduind printre dealuri. Bărbatul a escaladat şanţul de pe marginea drumului. In timp ce săream peste movilă, am văzut o străfulgerare în josul drumului pentru o secundă, apoi a dispărut. M-am oprit. Pentru moment, peste tot era întuneric. Apoi străfulgerarea a apărut din nou. Două luminiţe rotunde, în depărtare, şerpuind peste dealuri. Bărbatul le-a văzut şi el. Şi-a găsit o ultimă rezervă de putere şi a sprintat spre vehiculul care se apropia, agitându-şi braţele în aer. Clay s-a năpustii din urmă. În timp ce maşina cobora în ultima

vale, Clay a sărit peste drum, s-a repezit la individ şi l-a aruncat dintr-o lovitură în celălalt şanţ. O camionetă a apărut peste ultimul deal, o barcă cu motor troncănind în remorca din spate. A trecut pe lângă noi şi şi-a continuat drumul.

Am alergat în partea cealaltă. Clay şi individul se luaseră la trânta pe fundul şanţului, Clay muşcând, încercând să-l prindă ca lumea pe bărbatul care se chinuia să scape. Amândoi erau acoperiţi cu noroi, făcându-i sarcina lui Clay mai dificilă, iar pe cea a bărbatului mai uşoară. Individul s-a aplecat într-o parte, întinzându-se spre cracul pantalonului. Într-o clipă, mi-am dat seama ce căuta. Am lătrat, avertizându-l pe Clay. Mâna bărbatului a apucat ceva de sub material. In timp ce o trăgea înapoi afară, Clay s-a repezit spre mâna lui. O strălucire. O lovitură de trăsnet. Un şiroi de sânge. Sângele lui Clay.

Am zburat în şanţ, i-am izbit arma din mână şi m-am întors spre tip. Ochii i s-au bulbucat. Am sărit pe el, l-am muşcat de gât şi l-am sfâşiat. Sângele a ţâşnit. Pe individ l-au cuprins convulsiile. L-ani smucit violent dintr-o parte în alta până când i-am retezat gâtul, im corpul i-a aterizat în boscheţi. Ceva m-a împuns în şold şi când m-am întors l-am văzut pe Clay lângă mine. Sângele îi curgea de sub pulpa din faţă. L-am împins jos pe o parte, i-am lins rana pentru a o curaşi şi am examinat-o. Glonţul trecuse prin piele şi prin muşchiul care îi lega piciorul din faţă de piept. Duhnea a praf de puşcă şi piele arsă, şi imediat ce am curăţat rana s-a umplut iar de sânge. Am curăţat-o din nou, apoi am evaluat cantitatea de sânge pierdut. Nu mai curgea, încetinise într-un picur stabil. Urât, dar nu-i ameninţa viaţa. M-am dat înapoi să mai arunc o privire, dar Clay mi-a lins partea laterală a botului şi m-a împuns cu nasul în obraz. Un geamăt încet, ca un tors mârâit, a vibrat prin el. M-am aplecat din nou să-i verific rana, dar mi-a blocat vederea şi m-a împins înapoi spre pădure.

Misiune îndeplinită. Fără răni mortale. Timpul să ne transformăm înapoi.

*

După ce m-am transformat, m-am întors la locul unde zăcea cadavrul. Clay a sărit în spatele meu, m-a plesnit peste fund şi m-a apucat pe după talie înainte să pot riposta. A dat să mă sărute, dar i-am evitat buzele şi i-am verificat rana. Împuşcătura era acum în spatele braţului, la câţiva centimetri de trunchi - un punct de pe noi ca lupi nu corespundea întotdeauna cu acelaşi punct ca oameni. Sângele se scurgea din rană. M-am aplecat să arunc o privire mai atentă, dar el m-a apucat de bărbie, mi-a ridicat-o şi m-a sărutat.

— Trebuie să se uite cineva la rană, am îndrugat eu printre sărutări.

Mi-a încolăcit piciorul stâng şi am căzut pe spate pe braţul lui sănătos.

— Chiar trebuie să...

M-a lăsat pe pământ. M-am proptit în călcâie şi mi-am apropiat genunchii.

— Jeremy ar trebui să se uite...

A sufocat restul vorbelor sărutându-mă mai tare. M-am eliberat do braţul lui şi m-am retras. A rânjit şi a început să avanseze.

— Braţul e bine, atunci? l-am întrebat eu.

— Nici nu-mi pasă dacă nu-i.

— Bine. Atunci nu te superi dacă munceşti să capeţi ceva.

M-am întors şi am luat-o la fugă. N-am ajuns prea departe. Această parte a drumului era împădurită, iar copacii nu tratau oamenii cu îngăduinţă, mai ales oamenii dezbrăcaţi care aleargă. Am dat ocol unui grup de copaci. Clay m-a urmărit o dată, apoi a schimbat direcţia şi a încercat să mă prindă pe partea cealaltă. Am râs şi am

alergat înapoi prin luminiş. În timp ce dădeam iar un ocol, el s-a aruncat la picioarele mele şi m-a apucat de unul. M-am împiedicat, dar mi-am recăpătat echilibrul în timp ce el atingea pământul, cu mâna încă în jurul gleznei mele. Chinuindu-mă să scap din strânsoare, m-am eliberat şi am luat-o la fugă. Un râs zgomotos a răsunat printre copaci, urmat de o foială în timp ce se ridica înapoi în picioare. M-am ascuns în spatele unui alt rând de copaci şi am aşteptat să văd ce direcţie va alege. L-am auzit venind spre mine. Apoi linişte. Am aşteptat. Tot linişte.

Aplecându-mă sub nivelul ochilor, am privit în dreapta copacilor. Nimic. M-am întors, aşteptându-mă să apară în spatele meu. Nu era acolo. M-am oprit, apoi m-am strecurat prin stânga înapoi în luminiş. Nici urmă de el. Am ascultat, am adulmecat, m-am uitat... nimic. Păşind înapoi în luminiş, am surprins o mişcare în stânga mea, din spatele unui stejar masiv. M-am ferit, dar prea încet. Clay m-a apucat de mijloc şi ne-am prăbuşit amândoi la pământ cu o bufnitură puternică.

Gura i s-a întors spre a mea, limba alunecându-mi printre dinţi. L-am întors pe spate. M-am luptat să mă ridic, dar m-a rostogolit din nou, mâinile pironindu-le pe ale mele la pământ. M-am zbătut, mai mult de dragul artei, corpul lui mişcându-l pe al meu, greutatea lui, zgârietura dură a părului de pe piept şi de pe picioare pe pielea mea, contracţiile muşchilor lui chinuindu-se să mă ţină jos. Sângele din rană s-a scurs peste noi, amestecându-se cu sângele uscat al mortului de pe mine. Era sânge pe buzele lui şi în gura lui. Închizând ochii, am gustat senzaţia puternică şi am explorat mai adânc cu limba.

Pământul de sub noi era alunecos, cu frunze moarte acoperite în straturi de noroi şi sânge proaspăt. Am alunecat şi ne-am tăvălit, hârjonindu-ne şi râzând şi sărutându-ne şi pipăindu-ne, apoi Clay m-a apucat de şolduri şi s-a năpustit în mine. Am tresărit, iar el şi-a dat

capul pe spate, râzând. Ne-am mai luptat, rostogolindu-ne şi împungându-ne reciproc, fără să ne gândim să găsim un ritm. Pământul ne julea şi vreascurile trosneau în cele mai nenorocite locuri, dar noi am continuat, sărutându-ne până n-am mai putut respira, apoi râzând şi împotrivindu-ne iarăşi. Am închis ochii şi m-am lăsat cuprinsă de tot, de bătăile inimii, de mirosul de frunze uscate şi sânge, de sunetul râsului glorios al lui Clay.

Când am deschis ochii, rânjea în jos la mine. Nu închidea niciodată ochii când făceam dragoste, niciodată nu se uita în altă parte, mereu privindu-mi faţa şi lăsându-mă să văd totul în ochii lui. Am văzut primul tremur al orgasmului, ochii dilataţi, mişcarea înceată a buzelor lui şoptindu-mi numele. Inspirând adânc, mi-am simţit corpul tensionat în valuri de senzaţie perfectă alăturându-mă lui.

*

— Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat el câteva minute mai târziu, încă deasupra mea şi alunecând încet din mine.

Mi-am dat capul pe spate pentru a mă uita la el şi am rânjit.

— Oarecum.

— Au. Câtă cruzime. Foarte multă cruzime.

— Cel puţin eu te apreciez pentru un lucru.

— Doar pentru un lucru?

Mâna i-a urcat spre sânul meu, agitându-mi sfârcul între degete, apoi ducându-şi buzele în jos pentru completare. Am închis ochii şi un gemut.

— Sau poate mai multe lucruri, am murmurat eu. Ăsta e unul dintre ele. Vrei să-ţi scriu o listă?

A chicotit, vibraţia transmiţându-se prin sânul meu.

— Fără liste, vă rog! s-a auzit o voce profundă de undeva din dreapta noastră. O să mă ţineţi aşteptând aici toată noaptea! A trebuit deja să suport runda întâi.

Mi-am întors capul şi l-am văzut pe Jeremy mergând printre copaci.

— Îmi cer scuze, am spus eu.

— N-ai de ce. Dar mi-ar plăcea să curăţăm aici înainte de răsărit.

Clay a gemut şi s-a proptit în coate, încă peste mine.

— Mda, a continuat Jeremy. Ce puţină consideraţie din partea mea, să mă aştept ca voi să scăpaţi mai întâi de cadavrele pe care le-aţi făcut înainte să vă terminaţi coţăiala. Îmi cer sincer iertare. Acum ridică-ţi fundul de-acolo, Clayton, şi la treabă.

Clay a oftat, mi-a dat un ultim sărut şi s-a ridicat în picioare. M-am ridicat şi eu şi m-am îndreptat spre cadavrul bărbatului. Da, eram încă dezbrăcată şi da, Jeremy stătea chiar acolo şi nu, nu încercam să mă acopăr sau să fac vreun gest pudic care ar fi fost chiar ridicol. Jeremy mă văzuse goală, mă schiţase nud, se împiedicase de mine lenevind dezbrăcată. Eram vârcolaci, v-amintiţi? Asta însemna că, după ce ne transformam, eram mereu goi şi adesea fără haine lângă noi. Ne-am obişnuit să fim goi şi, după o vreme, îmbrăcaţi sau dezbrăcaţi, ne ora totuna.

— Presupun că nu ne-ai adus hainele? am întrebat eu. N-ar trebui să conteze, cât timp nu ne întâlnim cu vreun pescar matinal la întoarcere.

— De fapt, le-am adus, dar având în vedere cantitatea de noroi şi sânge de pe voi, cred că ar fi mai bine să rămânem la nuditate încă n vreme. Veţi fi curaţi în curând.

N-am întrebat ce a vrut să spună cu asta. M-am lăsat în genunchi lângă mort şi am căutat după un portofel sau act de identitate. Jeremy s-a dus înapoi în şanţ şi s-a întors cu o sapă, pe care i-a aruncat-o lui Clay.

— Să-l îngrop aici? a întrebat Clay.

— Nu. Sapă-i o groapă lângă cap, întoarce-l şi scurge-i sângele. Îl luăm înapoi la cabană pentru a scăpa de el. E la vreun kilometru înapoi. Speram să-l ucidem mai aproape.

— N-am avut de ales în cazul de faţă, i-am explicat eu. L-am găsit, într-un smârc, l-am hăituit aici pe pământ uscat, apoi a scos o armă. L-a împuşcat pe Clay în braţ.

Jeremy s-a încruntat, s-a dus spre Clay şi i-a examinat rana.

— Rană curată, a conchis el. Doare?

Clay şi-a ridicat braţul deasupra umărului.

— Numai dacă fac aşa.

— Atunci nu mai face aşa.

— N-ai putut rezista, nu? l-am apostrofat eu.

Clay a rânjit. Buzele lui Jeremy s-au curbat în cel mai sec zâmbet, apoi l-a bătut pe Clay pe spate.

— Apucă-te de treabă. Scurge cadavrul ca să-l putem muta.

— N-are niciun act de identitate, am anunţat eu.

Jeremy a încuviinţat. Văzându-l pe Clay ridicând sapa, eu şi Jeremy ne-am repezit în acelaşi timp, realizând amândoi că nu era o activitate pe care ar trebui s-o facă cu un braţ rănit. După o mică discuţie in contradictoriu - doar eu am protestat, Jeremy a apucat sapa şi a refuzat să-i mai dea drumul - l-am lăsat pe Jeremy să sape groapa, apoi am răsturnat cadavrul deasupra ei. După ce s-a scurs tot sângele, am umplut groapa cu frunzele îmbibate cu sânge de prin preajmă, apoi am acoperit-o cu pământ şi am cărat cadavrul înapoi la cabană.

*

Era încă noapte când ne-am întors la cabană. Jeremy şi cu mine am cărat două cadavre la o fâşie împădurită de pe marginea lacului Clay a rămas în urmă cu cel de-al

treilea, spunând că trebuie „să facă ceva” cu el. Nici eu şi nici Jeremy nu i-am cerut detalii. Cu Clay, era mai bine să nu ştii.

Am stat pe faleză, încă despuiată. Legasem fiecare cadavru cu câte

o funie groasă în jurul gâtului şi picioarelor apoi le-am îngreunat eu nişte bolţari luaţi de la o cabană demolată de pe drum.

— Hei! am exclamat eu spre Jeremy lăsându-mă în jos şi scufundându-mi picioarele în apa rece. Am ajuns să învăţ pe cineva „să doarmă cu peştii”. Asta e chiar tare. Prima mea descotorosire în stil mafiot. Îţi dai seama ce înseamnă asta! Dacă sunt prinsă, va trebui să depun mărturie împotriva voastră. Apoi îmi voi vinde povestea pentru un milion de dolari. Dar nu voi mai apuca niciodată să mă bucur de bănet, pentru că voi trăi izolată pentru tot restul existenţei mele mizerabile într-o cocioabă în Apalaşi, mâncând tocană de şobolani, tresărind la fiecare zgomot, aşteptând ziua când unul dintre voi mă vii vâna ca pe o jivină trădătoare ce sunt.

Am făcut o pauză.

— Stai puţin. Poate totuşi chestia asta nu-i chiar aşa de tare. Nu putem să-l îngropăm pur şi simplu?

— Treci în apă, Elena.

Am oftat.

— Să fii gangster nu mai e ca pe vremuri. Al Capone, unde te-ai dus?

Jeremy m-a împins de pe mal. Am căzut în apă ca un pietroi.

— Şi încearcă să nu mai faci zgomot, mi-a spus el.

— N-am…

A aruncat cadavrul peste mine, scufundându-mă în apă sub greutatea lui. Când am ieşit la suprafaţă, Jeremy plecase. Am înotat spre mijlocul lacului, trăgând cadavrul îngreunat după mine. Apoi m-am înfundat să verific adâncimea apei. Era de cel puţin cincisprezece metri.

Individul nu avea să se ridice la suprafaţă prea curând. Pentru a mă asigura, l-am prins într-o încrengătură de plante subacvatice. Apoi m-am întors după cel de-al doilea cadavru.

Clay încă nu se întorsese când am ajuns la mal. Jeremy mi-a pasat cadavrul numărul doi şi am înotat în larg să repet procedura, scufundându-l la vreo treizeci de metri înspre vest, în speranţa că dacă vreunul ar fi ieşit vreodată la suprafaţă, celălalt nu va fi găsit. Uneori mu speriam că mă puteam gândi la aşa ceva. Aveam prea multă experienţă cu astfel de lucruri. Mult prea multă.

Am revenind la suprafaţă după ce am scufundat cadavrul, şi imediat im simţit două braţe apucându-mă de mijloc şi ridicându-mă din apă. Am căzut înapoi şi am lovit apa ca un tsunami. L-am apucat pe Clay de gât şi l-am tras sub apă, ţinându-l acolo pentru o secundă – poate chiar mai mult - înainte să-i dau drumul.

— Nu ţi-a spus Jeremy să nu faci zgomot? am şuierat la el ieşind la suprafaţă pentru aer.

A rânjit.

— Eu sunt cât se poate de tăcut. Tu te bălăceşti pe aici.

Îl doream teribil. M-a apucat, m-a tras lângă el şi m-a sărutat. Muzele îi erau reci ca gheaţa, dar respiraţia fierbinte ca aburii. L-am sărutat şi mai profund, încolăcindu-mi braţele şi picioarele în jurul Ini, apoi scufundându-l din nou.

— Chiar mi-a fost dor de tine, i-am spus eu pe când ieşea la suprafaţă.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a plesnit urechea cu palma deschisă.

— Scuze, dragă. Am luat apă în urechi, cred. Aş fi putut să jur că ai recunoscut că ţi-a fost dor de mine.

M-am strâmbat supărată, apoi m-am întors şi am început să înot, îndreptându-mă spre mal. Clay mi-a prins piciorul şi m-a tras înapoi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, mi-a spus el trăgându-mă în dreptul lui.

Şi-a plimbat degetele între coapsele mele.

— Ar trebui să intrăm. Crezi că-l putem păcăli pe Jeremy dacă ieşim pe mal ceva mai încolo?

— Doar câteva minute.

— Suficient?

— Suficient deocamdată.

El a rânjit.

— Bine! Vrei să ne luăm la întrecere?

— Care-i premiul?

— Rămâne la alegerea câştigătorului.

Am plonjat în faţă. El m-a apucat iar de gleznă, m-a tras înapoi, apoi s-a avântat înainte.

*

Când ne-am întors la cabană, Jeremy deja urcase bagajele în Explorer. Nu mai puteam sta la cabană niciun minut, din motive evidente. Înainte să plecăm, Jeremy i-a dezinfectat rana lui Clay şi nun braţele arse, apoi ne-a bandajat pe amândoi. Apoi am plecat să găsim un loc de odihnă pentru noapte. Cât scăpasem noi de cadavre, Jeremy o sunase pe Ruth şi, fără să-i pomenească nimic de oaspeţii noştri, u aflat că grupul urma să se reîntâlnească din nou în cursul dimineţii Cineva le spusese indivizilor ăstora unde să ne găsească. Numai cinci alţi oameni ştiau că suntem în Vermont. Toţi cinci aveau să fie l« întâlnire peste câteva ore. La fel şi noi.

Confruntare

Întâlnirea trebuia să înceapă la opt. Ne-am trezit la şapte, dar tot am întârziat. 0 oră n-a fost de ajuns pentru ca trei oameni în mica noastră cameră de motel să facă duş, să se bărbierească (nu, faptul că am devenit vârcolac n-a însemnat că mi-a crescut şi păr în exces; băieţii s-au bărbierit, nu eu), să se îmbrace, să plece, să ia ceva de mâncare, să mănânce şi să conducă spre Sparta. Ca să salvăm ceva timp, Clay şi cu mine am făcut chiar duş împreună, ceea ce din anumite motive nu ne-a reuşit să salvăm timp deloc. Daţi-vă singuri seama.

Înainte să scăpăm de cadavre, Jeremy le golise buzunarele. Chiar ilară n-am fi fost deloc curioşi să le aflăm identitatea, aveam o procedură standard prin care trebuia să distrugem actele de identitate înainte să ne descotorosim de un cadavru. Precum spuneam, aveam mult prea multă experienţă cu astfel de chestii. Ca şi în cazul individului pe care îl verificasem eu, unul din ceilalţi doi nu avea la el nici portofel, nici buletin sau bani. Cel de-al treilea tip avea însă două bancnote de douăzeci şi un permis de conducere în buzunarul de la spate. Bani pentru situaţii de urgenţă şi un permis în caz că era tras pe dreapta. Minimul necesar. Aceşti indivizi ştiuseră în ce se bagă. Jeremy verificase permisul de conducere şi îl declarase fals. Un fals impresionant, dar totuşi un fals. Jeremy ar trebui să ştie. El ne pregătise toate actele false, încă ceva la care aveam mult prea multă experienţă.

*

Am ajuns la Sala veteranilor în jur de nouă şi jumătate. Toate cele patru maşini erau în parcare. Din nou vrăjitoarele folosiseră o vrajă pentru a încuia uşa, dar de data asta n-am mai bătut. Clay a smuls uşa din ţâţâni şi am intrat înăuntru. Cum am intrat în încăpere, Ruth s-a oprit din vorbit. Toată lumea s-a uitat spre noi.

— Unde aţi fost? ne-a întrebat Ruth.

Eu am rânjit, arătându-mi dinţii.

— La vânătoare.

— Vreţi să vedeţi ce-am prins? a întrebat Clay din spatele meu.

S-a îndreptat spre masă şi a trântit pe ea un sac de gunoi. Cassandra a fost singura care s-a uitat la el, întrebându-se cine era. Toţi ceilalţi s-au holbat la sac. Nimeni nu s-a mişcat să-l desfacă. Apoi Cassandra s-a întins spre sac, l-a desfăcut într-o parte şi s-a uitat înăuntru. După o secundă, a lăsat plasticul să-i cadă din mână şi s-a aşezat înapoi în scaun. Ochii i s-au mutat de la Clay la mine şi înapoi la Clay, cu faţa imobilă, nici şoc, nici dezgust, nimic. Paige a desfăcut plasticul şi s-a tras repede înapoi.

Capul celui de-al treilea individ zăcea pe o parte, cu ochii mari şi goi. Paige a sărit în picioare şi a încercat să tragă plasticul la loc peste el. Capul s-a rostogolit din cauza mişcării bruşte. Ea şi-a înghiţit ţipătul.

— Interesantă formă de prezentare, a comentat Cassandra uitându-se la Clay. Pot să te întreb tu cine eşti?

— Clayton Danvers, a mormăit Paige printre dinţi. Câinele de pază al Haitei de vârcolaci.

— Întrebarea corectă nu e cine-i Clay, le-am corectat eu, ci cine-i individul ăla din sac? Oferă careva informaţii voluntar?

— L-am găsit pe individul ăsta la cabana noastră astă-noapte, n explicat Jeremy. Era cu încă doi care, vă asigur, sunt la fel de morţi Au venit înarmaţi cu gloanţe de argint.

— Argint... a început Adam. Rahat, astea n-ar trebui folosite pentru...

S-a oprit şi s-a uitat în jur către ceilalţi.

— Credeţi că noi i-am trimis pe indivizii ăştia?

— Uitaţi-vă la el, ne-a îndemnat Paige întorcându-se spre mine, Proaspăt bărbierit, tunsoare scurtă militărească. Exact ca tipii din Pittsburgh. Evident că...

— Evident că nimic! a întrerupt-o Clay. Fie întreaga afacere din Pittsburgh a fost o mascaradă, fie i-aţi deghizat pe ăştia să arate cm urmăritorul Elenei în cazul în care, dacă lucrurile n-ar fi ieşit cum trebuie, am fi tras concluzia „evidentă”. Dacă aceşti oameni au făcui parte dintr-o schemă de răpire, de ce ar veni după Jeremy şi Elena când voi stăteaţi toţi strânşi aici într-o întâlnire noaptea târziu? Voi ar fi trebuit să fiţi alegerea „evidentă”.

— Poate au vrut un vârcolac, a încercat Paige o explicaţie. Si-apoi, noi facem mereu vrăji de protecţie la întâlnirile noastre. N-ar fi putui să ajungă până la noi.

— Deci v-aţi aşteptat să aveţi probleme? am întrebat eu. Mulţumim că ne-aţi avertizat. Dar asta nu explică deloc cum de-au ajuns aici, Mai întâi apar în Pittsburgh, apoi aici. Cum?

— Trebuie că ne-au urmărit.

Paige s-a oprit, apoi a murmurat:

—... cineva.

— V-au urmărit pe voi, s-a întors Cassandra spre Ruth. Voi i-aţi condus direct la noi.

— Poate că n-aţi fost voi în spatele atacului de astă-noapte, a conchis Jeremy, dar cu greu puteţi fi absolvite de vină. Asigurându-vă că nu sunteţi urmărite de la Pittsburgh era o măsură elementară de precauţie. Dacă aşa operează grupul vostru, atunci n-am niciun interes să-mi asociez Haita cu voi, nici măcar temporar. După cum puteţi vedea - a arătat spre sac - putem să avem grijă de noi înşine. Vom continua să facem asta fără ajutorul

vostru. Oricine se ia după noi sau îşi mai bagă nasul în treburile noastre va fi tratat la fel ca aceşti trei indivizi de astă-noapte. Oricine. Pentru orice motiv.

Şi-am plecat. Nimeni nu s-a ţinut după noi.

*

Am condus eu Explorerul înapoi până la motel. Era încărcat cu toate Im gaj ele şi gata de plecare. Tot ce mai trebuia era să luăm şi maşina închiriată de Clay.

— Acum încotro? am întrebat eu stând în parcarea motelului.

— Montreal, a răspuns Clay. Trebuie să returnăm maşina.

Am privit spre rabla mică pe care o închiriase, observându-i numerele de Quebec.

— De ce naiba ţi-ai lăsat maşina tocmai în Montreal?

— Crezi că aveam de gând să cutreier prin Vermont în căutarea unei agenţii de închiriat maşini când conduceam chiar pe lângă ditamai oraşul?

— Ce-aţi zice voi dacă eu aş merge direct spre casă şi ne întâlnim toţi acolo?

— Vii şi tu la Montreal, Elena, mi-a sugerat Jeremy.

Jeremy s-a îndreptat spre rabla economică şi s-a înghesuit pe scaunul strâmt din dreapta. Da, i-ar fi fost mai confortabil în maşina lui, dar asta ar fi însemnat să-l asculte pe Clay cum îi înjură nesuferitul SUV cei l50 de kilometri de drum. Având de ales între crampe musculare şi migrene, Jeremy ar alege prima variantă. Nici să meargă în SUV cu mine şi să-l lase singur pe Clay în maşina închiriată nu era o opţiune bună. Până trecea pericolul, Clay avea să stea aproape de Jeremy, apărându-şi masculul Alfa aşa cum îi dicta instinctul.

Imediat ce Jeremy s-a aşezat în maşină, Clay a venit lângă mine, m-a înconjurat cu braţele în jurul taliei şi m-a tras aproape de el.

— O să mă revanşez faţă de tine, mi-a murmurat el în ureche. Diseară. Ieşim la o alergătură.

— În oraş?

A rânjit.

— Ai obiecţii?

— Jeremy sigur o să aibă.

— Îl luăm şi pe el. Îl conving eu pe drum. Şi apropo, nu vrei sil însufleţim un pic călătoria?

— Să ne întrecem?

— Mi-ai citit gândurile, drăguţă.

— O rablă în patru cilindri împotriva unui V6?

— Şoferul contează, nu maşina.

— Perfect! Primul care ajunge în Montreal alege unde alergăm diseară.

— Cu o singură condiţie, m-a domolit Clay. Trebuie să fim în siguranţă şi să ne vedem unul pe altul. Dacă nu te mai zăresc în oglindii retrovizoare încetinesc.

— Oglinda retrovizoare!? Puiule, pe mine n-o să mă vezi decât prin parbriz.

A rânjit.

— Mai vedem noi.

*

O cursă pe drumurile lăturalnice din Vermont a fost o distracţie, pe cinste. Odată intraţi pe autostrada 87, lucrurile vor deveni clar plictisitoare, dar pe drumurile adiacente cu doar două benzi trebuia să ne luptăm cu munţi, cu văi, cu sătucuri, curbe periculoase, rulote late cât tot drumul şi pietoni gură-cască. Multe evenimente incitante. Şi multă distracţie. Băieţii răi nu aveau nevoie să ne omoare ei. Dacă aşteptau suficient, o făceam noi singuri.

După aproape jumătate de oră, rămăsesem în spatele lui Clay. Din vina mea. Ne depăşisem unul pe celălalt kilometri întregi. Mai întâi mersesem eu în faţă, apoi am

ajuns în spatele unei camionete care trăgea după ea o rulotă şi făcusem greşeala de a păstra suficient A distanţă între mine şi ea, de care Clay bineînţeles c-a profitat. Acum eram prinşi amândoi pe un drum cu serpentine în spatele unui idiot care insista să păstreze viteza legală. În cele din urmă, am observat o bucată dreaptă de drum destul de lungă cât să depăşim. Dar Clay nu s-a angajat. M-am gândit pe moment şi am înţeles de ce. Nu putea să vadă dincolo de rulotă. Eu puteam. Avantajul conducerii unui SUV — vedere mai bună. Ha! Aşa că la următoarea porţiune dreaptă, în timp ce Clay se ţinea de coada rulotei încercând fără succes să vadă dincolo de ea, am ieşit şi i-am depăşit. Odată trecută dincolo de camionetă, am mai depăşit încă o maşină şi un camion lung. Şi de aici am călcat-o. Autoturismul lui Clay a dispărut într-un trafic nesfârşit de turişti. Trebuie că s-a enervat că i-am încălcat regula cu statul la vedere, dar bine i-am făcut dacă s-a gândit că mă putea întrece indiferent ce maşină ar conduce. Lui Clay îi prindea mereu bine o lecţie care să-i mai zdruncine încrederea în sine. Avea să mă prindă din urmă în curând.

Am ars-o vreo l5 kilometri fără să-l văd pe Clay în oglinda retrovizoare, apoi am încetinit. Nu avea sens să-mi forţez norocul şi să-l mai am dup-aia pe cap şi pe Jeremy. Jeremy ne lăsa să ne jucăm jocurile noastre, dar dacă exageram, rupea o bucată din mine. În plus, mă apropiam de autostradă şi am vrut să mă asigur că-l aveam pe Clay în spate până atunci. Aşa că am încetinit la limita legală, am virat spre dreapta pe breteaua cu pietriş care ducea spre autostradă, mu dat radioul tare şi m-am relaxat.

După vreo doi kilometri, cum mergeam eu aşa bucurându-mă de peisaj, mi-a apărut ceva în faţă. Ceva mare. Chiar în faţa mea. Aşa de aproape încât n-am avut timp să văd dacă era un elan sau un cerb sau o persoană. Nici n-am avut timp să mă gândesc. Am reacţionat. Am

tras de volan şi am apăsat frânele. Prea puternic cu ambele mişcări. Am văzut strălucirea unei feţe pe drum. Apoi Explorerul a derapat spre stânga şi pentru o secundă am crezut că se va răsturna. N-a reuşit. În schimb s-a proptit în şanţul de pe partea opusă. Airbagul a explodat, plesnindu-mă peste faţă ca un sac de box. Înainte să-mi revin, uşa şoferului s-a deschis.

— Eşti bine? s-a auzit vocea unei femei.

Mi-a tras airbagul din faţă şi s-a încruntat.

— Eşti bine? Bărbatul ăla a alergat chiar prin faţa ta. Nu mi-a venit să cred.

Mi-am scuturat capul, ameţită, lovită.

— Un bărbat?! — L-am lovit?

— Nu. Aşa ar fi trebuit, să se înveţe minte.

Femeia a clătinat din cap.

— Presupun că n-ar fi trebuit să vorbesc aşa. Hai să te scoatem de acolo.

În timp ce mă ajuta să ies, m-am uitat mai atentă la ea. Spre cincizeci de ani. Părul blond închis tuns până la bărbie în stil paj. Rochie de bumbac. Un lanţ simplu de aur. Faţa îngrijorată.

— Vino să stai pe bancheta din spate în maşina mea, s-a oferit ea. Am chemat ambulanţa.

Am ezitat, clătinându-mă pe picioare.

— Vin prietenii mei în urmă.

— Bine.

M-a condus spre maşina ei, un Mercedes negru frumos, a deschis uşa din spate şi m-a ajutat să intru.

— Îi aşteptăm aici. Cum te simţi?

— Ca şi cum cineva m-a făcut knockout în runda întâi.

Ea a pufnit în râs.

— Nu pot spune că ştiu cum vine asta, dar îmi pot imagina. Eşti palidă, dar îţi revine culoarea în obraji. Pulsul e şi el bun.

I-am simţit degetele pe încheietură. Apoi am mai simţit ceva acolo. O înţepătură. Ca un şuvoi rece ca gheaţa. Mi-

am retras mâna şi imediat s-a deschis uşa şoferului. Un bărbat a urcat în maşină. S-a întors rânjind spre mine.

— N-ai rezistat să aştepţi încă un meci de încălzire, aşa-i?

Figura lui îmi apărea cumva în memorie, dar creierul meu se înceţoşa repede şi nu-l puteam recunoaşte. Apoi, pe măsură ce muşchii îmi slăbeau, mi-am amintit.

Semi-demonul din Pittsburgh. Houdini.

Capul mi s-a lăsat moale pe tetieră. Totul a devenit negru.

Închisoare

Ore întregi, m-am tot luptat să-mi recapăt cunoştinţa, trezindu-mă cât să-mi dau seama că era ceva în neregulă, dar nereuşind să mă trezesc complet, la fel ca un înotător care vede suprafaţa apei deasupra, dar n-o poate atinge. De fiecare dată când aproape că-mi veneam în fire, tranchilizantul mă trăgea cu forţa înapoi. La un moment dat am simţit vibraţia unui motor de maşină. Apoi am auzit voci. A treia oară totul era tăcut şi nemişcat.

A patra oară, am reuşit să-mi deschid ochii şi să-i menţin deschişi, cu convingerea că dacă îi închideam eram pierdută. Cel puţin o oră am zăcut aşa, luptându-mă cu dorinţa de a dormi, dar fără vlagă, doar holbându-mă la un perete cafeniu. Să fi fost cafeniu? Sau maroniu? Poate gălbui. Clar superlavabilă latex. Un gălbui acrilic. Înspăimântător că ştiam atât de multe despre vopsea. Şi mai înspăimântător era că zăceam paralizată de la pleoape în jos şi încercam să-mi dau seama în ce nuanţă îmi vopsiseră închisoarea răpitorii mei. Cunoştinţele mele enciclopedice despre lavabilele acrilice i se datorau lui Jeremy. El zugrăvea obsesiv. Şi chiar vreau să spun obsesiv. Avea motivele lui, care nu interesau pe nimeni altcineva decât pe el. Dacă un tapet nou pus în sufragerie la fiecare doi ani liniştea fantomele care-l bântui, tăceam mâlc şi dădeam cu clei. Cât despre faptul că mă gândeam la vopsea într-un moment atât de ridicol de inoportun, ei bine, nu prea aveam la ce altceva să mă gândesc, ce să zic? Aş fi putut să mă frământ de îngrijorare şi să intru în panică întrebându-mă unde sunt şi ce aveau de gând răpitorii să facă cu mine, dar asta n-ar fi schimbat situaţia

cu nimic. Nu puteam nici să-mi ridic capul. Nu puteam nici să-mi deschid gura. Nu puteam face nimic altceva decât mă holbez la peretele acela idiot, aşa că dacă meditând la culoarea vopselei puteam să-mi păstrez nervii calmi, cu atât mai bine.

Maroniu. Da, eram destul de sigură că era maroniu. Buza de sus <i început să mă gâdile, aceeaşi senzaţie ca după o anestezie dentară. Mi am încreţit pielea nasului. O mişcare uşoară. Un miros. Vopsea proaspătă. Splendid. Ne întoarcem la zugrăveli. Am inspirat adânc, bour vopsea, un miros atât de puternic încât îneca orice altceva. Ba nu, stai. Se mai amesteca ceva cu mirosul de vopsea. Ceva cunoscut. Ceva... Sânge. Al meu? Am adulmecat din nou. Nu al meu, ceea ce nu era teribil de liniştitor. Rotindu-mi ochii in sus, am văzut stropi închişi la culoare sub un strat de vopsea aplicat în grabă. Pereţi stropiţi cu sânge. Niciodată nu e un semn bun.

M-am încruntat. Toţi muşchii erau funcţionali. Minunat. Acum, dacă m-ar ataca cineva, puteam să muşc, cu condiţia ca respectivul să-mi dea o mână de ajutor şi să-şi pună o zonă vitală între dinţii mei. Gâdileala a coborât în jos pe gât. M-am uitat în sus. Tavan alb. Zgomot îndepărtat. Voci. Nu, o singură voce. Vorbea cineva? Am ascultat mai cu atenţie şi am auzit delirul energic al unui D.J. După o înşiruire de vorbe dintr-o singură suflare, prezentare demnă de Cartea Recordurilor, s-a oprit. Un zbârnâit de chitară de la radioul îndepărtat. Muzică country. La naiba. Trecuseră deja la tortură.

Mişcare de mână şi braţ. Aleluia. Sprijinindu-mă cu coatele în pat, mi-am ridicat pieptul şi m-am uitat de jur împrejur. Patru pereţi. Trei maronii. Al patrulea cu oglindă. Geam cu sticlă reflexivă. Ce drăguţ. La picioarele mele, o toaletă. Puteam să-mi dau seama că era o toaletă şi nu o debara pentru că se vedea closetul, nu prin uşă, ci prin peretele despărţitor, care era din sticlă clară. Trasul

cu ochiul în toaleta grădiniţei îi lăsase cuiva un fetiş foarte deranjant.

Alte mirosuri. O femeie. Camera era impregnată cu mirosul ei. Patul pe care stăteam fusese aşternut cu cearşafuri proaspete cu miros de lămâiţă, dar mirosul celeilalte femei se îmbibase în salteaua de dedesubt. O notă de familiaritate. Cineva cunoscut? Femeia care m-a drogat? Nu, altcineva. Înnebunitor de cunoscut... Am reuşit asocierea. l-am recunoscut mirosul pentru că avea nuanţe din mirosul de sânge de pe pereţi. Nu e modul cel mai bun să faci cunoştinţă, plus că, judecând după cantitatea de pete închise la culoare de sub vopsea, nu se prevedea o întâlnire faţă în faţă. Cel puţin nu în viaţa asta.

la stai. Aveam şolduri. Mă rog, nu chiar - pantalonii mei cu turul lăsat dovedeau mereu contrariul. Vreau să spun că şoldurile mele anatomice fără curbe se mişcau şi simţeau. Apoi picioarele. Da! Mi-am lăsat picioarele pe marginea patului şi m-am prăbuşit înainte pe podea. Mă rog, picioarele încă nu-şi reveniseră. Frumos covorul în schimb Lână ţesută industrial. Un amestec plăcut de gri şi maro, perfect pentru acoperit stropii aceia enervanţi de sânge.

După câteva minute, am reuşit să mă ridic în picioare. M-am uitai în jurul meu. Şi acum? Presupunând că eram prizoniera aceloraşi indivizi care-l capturaseră pe şaman, însemna că trebuie să mai fie şi alţi prizonieri în celulele alăturate. Poate puteam să comunic cu ei.

— E cineva? am îngăimat.

Apoi mai tare.

— E cineva?

Niciun răspuns. Fără îndoială că pereţii erau prea groşi ca să comunici prin şoptit ca la puşcărie. Chiar şi aerul care intra prin ventilatorul de un metru pătrat din tavan mirosea a filtrat şi procesat. Totuşi, dacă puteam să aud muzica de la radio... m-am uitat în jur după un difuzor.

Era un interfon lângă uşă, dar muzica nu se auzea ca dintr-o conservă, aşa că mă îndoiesc că o difuzau pe acolo. Ascultând, am prins sunetul cuiva care striga, o voce aspră, scoţând nişte înjurături neinteligibile. Am măsurat distanţa de la care venea sunetul. Se auzea foarte înfundat, probabil de la mai mult de cincisprezece metri. Deci spaţiul avea o bună izolaţie fonică, dar nu era suficient de antifonat pentru vârcolaci.

Când cel care striga s-a oprit să-şi mai tragă sufletul, am auzit râcâieli. Şobolani? Şoareci? Nu, i-aş fi mirosit. În plus, celula mea era extrem de curată, sterilizată ca o bucătărie de la McDonald’s în ziua în care vine sanepidul în inspecţie. Mi-am rotit capul să localizez sunetul. Venea de pe hol. Scârţ, scârţ, pauză, scârţ, scârţ, scârţ, hârş. Foşnetul unei hârtii. Cineva care ridică o pagină, o întoarce, apoi scârţ, scârţ - cu pixul pe hârtie. Cineva scria în afara celulei mele. M-am ridicat în picioare, m-am întors cu spatele la coridor, am făcut trei paşi, apoi m-am răsucit cu faţa la uşă. Zgomotul s-a oprit. Mi-am dezvelit dinţii, am mârâit, apoi mi-am aplecat gura deschisă mai aproape de peretele de oglindă şi mi-am scobit o bucată de mâncare imaginară rămasă între dinţi. S-a pornit un scârţâit nebunesc. Aşa deci, acum ştiam CE privea cel care lua notiţe. Şi totuşi nu-mi aminteam să fi semnat vreun consimţământ.

M-am repezit spre uşă şi am bătut în sticlă. Deşi nu tremura sub atacul meu, pumnii mei bubuiau la fiecare lovitură. N-am strigat. Dacă mi puteau să-mi audă loviturile, atunci cu siguranţă nu puteau să-mi audă nici strigătele. S-a scurs un minut întreg. Apoi interfonul de deasupra capului meu a sunat.

— Da? s-a auzit vocea unei femei.

Tânără. Neutră într-un mod studiat.

— Vreau să vorbesc cu cine conduce aici! am cerut eu.

— Mi-e teamă că nu-i posibil, a răspuns vocea acompaniată de scârţâitul pixului pe hârtie.

Am bătut mai tare.

— Te rog nu mai bate.

Calmă, aproape plictisită. Pixul scârţâind încontinuu.

Mi-am retras pumnul şi l-am izbit de sticlă. Lovitura a zguduit sticla şi braţul meu drept. Pixul s-a oprit.

— Înţeleg că eşti supărată, dar asta nu te va ajuta. Violenţa nu rezolvă niciodată nimic.

Cine zice că nu?

M-am întors, ca şi cum aş fi renunţat, apoi am izbit cu piciorul iu peretele lateral. S-a desprins o bucată de tencuială, descoperind un cornier din metal solid. Mi-am introdus degetele sub banda de metal şi i-am încercat rezistenţa. Nicio reacţie. Dar nu încercasem cu adevărat. Acum dacă aş fi rupt destul din tencuială, mi-aş fi putut înfige degetele sub metal să trag cu putere...

Paşi grei s-au apropiat clampăind în faţa celulei. Aha, progresăm. S-a auzit interfonul.

— Te rog îndepărtează-te de perete, a intonat o voce masculinii,

Suna ca alarmele acelea auto din anii 90, la care dacă făceai greşeala cumplită de a trece la mai puţin de cincisprezece centimetri de BMW-ul unui şmecheraş, o voce mecanică te avertiza să te îndepărtezi, de parcă urma să te sprijini de maşină şi să-ţi laşi amprentele pe ea. Ultima dată când dădusem peste o astfel de alarmă, Clay sărise pe capota maşinii, lăsând mai mult decât amprente. Proprietarul maşinii a auzit alarma strigând. N-ai văzut un grăsun la vreo patru zeci de ani să se mişte atât de rapid. Apoi a dat cu ochii de Clay şi ti decis că daunele nu erau chiar atât de mari. Urmând exemplul lui Clay, nu m-am îndepărtat de lângă perete. Am lovit cu pumnul în tencuiala dintre corniere, lăsând o gaură frumoasă spre celula alăturată.

S-a deschis brusc uşa. Un bărbat şi-a vârât capul înăuntru, apoi s-a retras. Uşa s-a trântit la loc. O staţie radio a chiţăit.

— Baza Unu, aici Alfa. Cer întăriri imediat în corpul unu, celula opt.

— Te-ai luat de fata mea? a întrebat leneş o voce cu accent tărăgănat şi bruiată de interferenţe.

Houdini.

— Pari puţintel cam panicat acolo, soldat. Vrei să vin să te ţin de mânuţă?

— Reese? Ce naiba faci în... Las-o baltă.

Clic. Interferenţele s-au oprit.

— Pulărău obraznic!

— Nu zău! am exclamat eu.

Linişte. Apoi un „Rahat!” şi o plesnitură care a închis interfonul.

— Adu-mi pe cineva responsabil, am cerut iar. Acum!

Un schimb de murmure, nedesluşite prin sticlă. Apoi cizme îndepărtându-se. Am decis să nu trag să măresc gaura din perete. Deocamdată cel puţin. În schimb m-am aplecat şi m-am uitat prin ea. Aş fi putut să mă uit într-o oglindă, o imagine inversată a propriei mele celule. Numai că era goală. Sau aşa părea. M-am gândit să strig prin deschizătură, dar neauzind să fi plecat şi persoana care lua notiţe nu avea sens să vorbesc cu un potenţial coleg de celulă de faţă cu spectatori. Aşa că am aşteptat.

Au trecut douăzeci de minute bune. Apoi s-a deschis iar interfonul.

— Numele meu este Lawrence Matasumi, a început un bărbat într-o limbă lipsită complet de accent, dar cu inflexiunile prezentatorilor ştirilor naţionale. Vreau să vorbesc acum cu tine, domnişoară Michaels.

De parcă fusese ideea lui.

— Te rog intră în toaletă, lasă capacul, aşază-te călare pe closet cu faţa spre rezervor, întinde mâinile la spate şi nu-ţi întoarce capul până nu ţi se va spune.

Cumva făcea ca asemenea instrucţiuni ridicole să pară perfect raţionale. M-am gândit să-i dau o replică, dar m-

am abţinut. Nu părea un om care să aprecieze glumele de closet.

În timp ce stăteam pe budă s-a deschis cu zgomot uşa exterioară, la fel cum deschizi un recipient vidat. S-au auzit paşi intrând în celulă. O pereche de pantofi, o pereche de tocuri joase şi două - nu, trei - perechi de bocanci.

— Te rog să nu întorci capul, mi-a ordonat Matasumi deşi eu nu mă mişcasem. Ţine-ţi mâinile întinse. Un paznic va intra în toaletă şi-ţi va lega mâinile la spate. Te rog nu te opune.

Era atât de politicos, cum aş fi putut să nu-l ascult? Mai ales având în vedere zgomotele celor două siguranţe de armă care i-au acompaniat instrucţiunile. Cineva a intrat în toaletă şi mi-a apucat mâinile, atingerea lui fermă şi impersonală - îmi fac meseria, doamnă. Mi-a tras braţele împreună şi mi-a prins cătuşe din metal rece în jurul încheieturilor.

— Paznicul te va conduce în camera principală. Poţi să te aşezi pe scaunul de acolo. Când te-ai aşezat confortabil paznicul îţi va lega picioarele.

Mă rog, deja devenea plictisitor.

— Sigur nu vrei să-mi lege picioarele mai întâi? am întrebat eu. Să mă ia pe umăr şi să mă care la scaun?

— Te rog ridică-te de pe closet şi mergi în camera principală.

— Acum pot să mă uit? am întrebat eu. Poate că ar trebui să mă legi la ochi.

— Mergi te rog în camera principală.

Doamne, individul era înfricoşător. Ieşind din toaletă, l-am văzut pe bărbatul din poza lui Paige, mic, cu faţa rotundă şi ochii de căprioară privindu-mă indiferent. La stânga lui era o femeie tânără cu părul ţepos şi roşcat şi un nas mic decorat cu un cercel cu diamant. Îşi păstra privirea pe bărbia mea de parcă nu voia să se uite mai sus. Amândoi şedeau pe nişte scaune care nu fuseseră în

cameră cu cinci minute în urmă. Îi flancau doi gardieni, genul mai milităros. La fel ca şi cel care mă însoţea pe mine, erau îmbrăcaţi în uniforme, aveau părul tuns scurt, purtau arme şi păreau într-o condiţie fizică suficientă încât să le dea campionilor de lupte o bătaie zdravănă. Se holbau la mine cu expresii atât de goale încât ai fi crezut că păzeau scaunele şi nu oameni vii. Am surprins privirea unuia şi i-am arătat un zâmbet timid. Nici n-a clipit. La atât s-a limitat seducerea gardienilor. La naiba. Si arătau atât de bine... Într-un fel soldăţesc, nişte roboţei turnaţi în plastic,

Îndată ce m-am aşezat, escorta mea m-a prins de scaun cu cătuşe pentru braţe şi fiare la picioare.

Matasumi m-a studiat cel puţin trei minute bune, înainte de a vorbi iar.

— Te rog să nu te foloseşti de această ocazie ca să încerci să evadezi.

— Chiar aşa?!

M-am uitat la legăturile de metal care îmi ţineau încheieturile şi gleznele de scaun, apoi la trioul de gardieni înarmaţi din spatele meu.

— S-a dus pe copcă planul meu.

— Bine. Acum, domnişoară Michaels, vom sări peste faza de negare şi vom începe discuţia bazându-ne pe premiza că eşti vârcolac.

— Şi dacă refuz această premiză? am întrebat eu.

Matasumi a deschis o cutie din lemn de tec plină cu sticle, seringi şi unelte, despre al căror scop am preferat să nu cuget.

— M-ai prins, am acceptat. Sunt vârcolac.

Matasumi a ezitat. Tânăra femeie şi-a ridicat pixul de pe caiet, uitându-se la mine pentru prima dată. Poate că se aşteptau să-i contrazic. Sau poate sperau să le dau şansa să-şi folosească jucăriile. Matasumi m-a trecut printr-o serie de întrebări de bază din categoria celor folosite la detectorul de minciuni, genul de lucruri pe care

le-ar şti oricine s-a ocupat de cercetare: numele meu, vârsta, locul naşterii, ocupaţia curentă. Nu eram proastă să mint. Mă păstram pentru lucrurile importante.

— Dă-mi voie să încep prin a-ţi spune că avem deja un vârcolac în custodie. Răspunsurile tale vor fi comparate cu informaţiile pe care el ni le-a furnizat deja. Îţi sugerez deci să ne spui adevărul.

La naiba. Ei bine, asta schimba lucrurile, nu? Gata cu scornelile Pe de altă parte, era posibil ca Matasumi să mă mintă că aveau un corcit. Şi chiar dacă îl aveau, îmi puteam pipera minciunile cu destul adevăr cât să-i fac să se întrebe care dintre noi nu era cinstit până la capăt.

— Câţi vârcolaci sunt în această... Haită? m-a întrebat Matasumi.

Am ridicat din umeri.

— Depinde. Nu există o cifră exactă. Vin şi pleacă. Nu-i un grup închis. Totu-i arbitrar, de fapt, pe cine lasă masculul Alfa să intre sau pe cine dă afară, depinde de starea pe care o are. E un tip foarte temperamental.

Alfa, a intervenit asistenta. Ca masculul Alfa dintr-o haită de lupi? Foloseşti aceeaşi terminologie.

— Bănuiesc.

— Interesant, a dat Matasumi din cap ca un antropolog care tocmai a descoperit un trib de mult pierdut. Cunoştinţele mele despre zoologie nu sunt cum ar trebui.

În spatele meu s-a deschis uşa şi s-a format un curent de aer. M-am întors şi am văzut-o pe femeia care mă atrăsese în maşină.

— Tucker mi-a spus c-aţi început devreme, a comentat ea.

Mi-a afişat un zâmbet plăcut, de parcă acum ne întâlneam la un pahar.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit atât de repede. Fără efecte de durată de la tranchilizante, sper.

— Mă simt teribil, am răspuns eu încercând din răsputeri să zâmbesc fără să-mi arăt dinţii.

S-a întors spre Matasumi.

— Aş vrea s-o consulte doctoriţa Carmichael.

Matasumi a încuviinţat din cap.

— Tess, te rog sun-o pe doctoriţa Carmichael de la telefonul de pe culoar. Spune-i să-şi aducă echipamentul jos pentru o verificare la ora şapte. Asta ar trebui să ne lase destul timp cu subiectul.

— Subiectul?! a râs femeia în vârstă privind spre mine. Te rog să ne scuzi. Mă tem că terminologia noastră nu-i cea mai uzitată. Eu sunt Sondra Bauer.

— Cât de încântată sunt să te cunosc, am spus eu.

Bauer a râs iar.

— Sunt sigură că eşti. Aşteaptă, Tess - s-a întors ea spre asistenta care se îndrepta spre uşă. Nu-i nevoie s-o suni pe Carmichael. Ne aşteaptă la infirmerie.

— Infirmerie?! s-a încruntat Matasumi. Nu cred că acest subiect...

— Numele ei este Elena, l-a întrerupt Bauer.

— Prefer domnişoara Michaels, am intervenit şi eu.

— Mi-ar plăcea ca Elena să fie consultată de doctoriţa Carmichael Imediat, a continuat Bauer. Sunt sigură că va aprecia şansa de a-şi dezmorţi picioarele şi de a arunca o privire în jur. Putem continua discuţia noastră cu ea în camera de sus. Se va plictisi de pereţii aceştia patru cât de curând.

— Pot să-ţi vorbesc în particular? a întrebat-o Matasumi.

— Da, da, te îngrijorează securitatea, pot să văd că aşa e, a spun ea ţuguindu-şi buzele în timp ce se uita de la legăturile mele la paznici

Mi-a făcut un semn din ochi, de parcă împărţeam o glumă.

— Nu te teme, Lawrence. Ne vom asigura că Elena este legată cum trebuie, dar nu văd să fie cazul de excese. Cătuşele şi paznicii înarmaţi ar trebui să fie suficienţi.

— Nu sunt sigur...

— Eu da.

Bauer s-a îndreptat spre uşă. Imaginea pe care mi-o făcusem asupra structurii de putere de aici prindea repede contur. Asistenta de cercetare, paznicii, semi-demonul, toţi la fel de egali - angajaţii. Omul de ştiinţă deasupra lor, iar femeia misterioasă peste omul de ştiinţă. Şi Ty Winsloe? El unde trebuia încadrat? Era oare implicat direct?

Paznicul meu m-a dezlegat de pe scaun şi mi-a scos legăturile de pe braţe şi picioare, apoi m-a împins pe culoar. Celula mea era ultimii din rând, vizavi de o firidă cu uşă de metal şi două becuri roşii deasupra în capătul celălalt se vedea o uşă identică, cu lumini roşii identice Şiruri gemene de geamuri cu sticlă reflexivă de-o parte şi de alta a peretelui. Am numărat clanţele. Încă trei pe partea mea, patru pe partea opusă.

— Pe aici, Elena, m-a îndemnat Bauer mergând spre dreapta.

Matasumi a arătat cu mâna spre uşa mai apropiată.

— Pe aici este mai rapid.

— Ştiu, a insistat Bauer şi mi-a zâmbit încurajator ca unui sugar care făcea primii paşi. Pe aici te rog, Elena. Aş vrea să-ţi anii împrejurimile.

Ete, na! Un tur cu ghid al închisorii? Mă rog, nu puteam să mă opun, nu? Am urmat-o pe Bauer.

Expoziţie

Îndreptându-mă spre Bauer, am trecut pe lângă un scaun aşezat cu faţa spre celula mea, probabil de acolo îşi lua Tess notiţe. Când m-am uitat la scaun, a început să se mişte. Mi-ar fi plăcut să cred că se speriase de mine, dar rareori stârnesc acest răspuns în fiinţe vii, darămite la obiecte neînsufleţite.

— Zonă afectată de cutremure? m-am interesat eu.

— Şşşt! m-a întrerupt Matasumi cu mâna ridicată.

Matasumi s-a ghemuit lângă scaun şi l-a studiat. Scaunul se mişca de pe o diagonală pe cealaltă, înainte şi înapoi, mai repede, apoi încetinind, căpătând iarăşi viteză, ridicându-se aproape până la punctul de a se rostogoli, apoi revenind.

Matasumi m-a îndemnat să merg înainte. Cum nu m-am apropiat destul de repede, mi-a făcut semn nerăbdător. Am mers spre scaun. Continua să se mişte. Matasumi mi-a făcut semn cu palma să mă retrag. Aşa am făcut. Nicio schimbare. Şi-a îndoit degetul chemându-mă înapoi, neluându-şi nicio clipă privirea de la scaun. Am mers pe lângă el. Scaunul continua să se mişte, cu aceeaşi viteză. Apoi s-a oprit. Bauer mi-a afişat un zâmbet larg, aproape mândru.

— Ce părere ai de asta? m-a întrebat ea.

— Sper din toată inima că locul ăsta nu-i construit pe o falie.

— Ei, nu. Alegem mediul cu mare atenţie. N-ai simţit o vibraţie, nu i aşa?

Mi-am scuturat capul.

— Vei vedea acest gen de lucruri destul de des aici, m-a asigurat ea. Nu te înspăimânta dacă te trezeşti dimineaţa şi-ţi găseşti revistele în cabina de duş sau masa răsturnată cu picioarele în sus.

— Ce cauzează asta?

Ea zâmbi.

— Voi.

— Doamna Bauer se referă la voi toţi, a simţit Matasumi nevoia să explice. Subiecţii noştri. Mă îndoiesc că tu personal ai avea vreun impact. Vârcolacii sunt recunoscuţi pentru puteri fizice, dar nu mentale. Aceste evenimente au început acum câteva săptămâni, când colecţia noastră de subiecţi a crescut. Ipoteza mea este că rezultă dintr-o mare concentrare de tipuri diverse de energie fizică. Descărcări aleatorii de energie cauzează evenimente la fel de aleatorii.

— Deci se întâmplă pur şi simplu? Nu le provoacă nimeni?

— N-am stabilit un model vizibil sau vreo semnificaţie a acestor evenimente. Sunt de asemenea chiar lipsite de pericol. N-a fost nimeni rănit. Le monitorizăm cu atenţie pentru că există mereu posibilitatea ca energia să se acumuleze la niveluri periculoase, dar în acest moment putem spune cu siguranţă că n-ai motive de îngrijorare.

— Dacă încep să zboare obiecte, fereşte-te, m-a sfătuit Bauer. Acum, hai să revenim la tur înainte să ne mai întrerupă altceva.

A arătat cu mâna spre tavan.

— Ne aflăm în subteran. Pereţii exteriori de beton armat au o grosime de câţiva metri. Poate nu-i imposibil de pătruns prin ei, dacă ai o bilă enormă de demolări, plus un buldozer să-ţi sapi drum. Al doilea etaj este situat de asemenea în subteran, aşa că nivelul acesta se află la mai bine de cincisprezece metri în pământ. Tavanul este din oţel solid, la fel ca şi podeaua. Geamul cu sticlă

reflexivă este un model experimental special. E proiectat să reziste la... cât de multe tone do presiune, Lawrence?

— Nu ştiu specificaţiile exacte.

— Hai să spunem atunci FOARTE MULTE, a continuat Bauer Uşile de la fiecare capăt sunt ranforsate cu oţel, cel puţin la fel de solid ca şi sticla. Sistemul de securitate solicită atât scanarea palmei cât şi a retinei. După cum ai descoperit deja, pereţii dintre celule nu suni chiar impenetrabili. Oricum, n-ai mare lucru de câştigat dacă faci găuri în el ca să tragi cu ochiul în celula de lângă tine, din moment ce, după cum poţi vedea, momentan este neocupată.

A făcut semn cu mâna spre celula învecinată. Era goală, aşa cum era şi cea de pe partea opusă.

— Următorul nostru oaspete s-ar putea să-ţi fie cunoscut, m-a avertizat Bauer ducându-mă mai departe şi arătând spre stânga.

Bărbatul se uita la televizor. Înălţime medie, bine clădit, părul blond spălăcit întunecat de un interval prea lung între duşuri, perciunii crescând într-o barbă în toată regula. Cunoscut? Doar vag. După prezentarea lui Bauer, am bănuit că era un corcit, dar nu puteam fi sigură fără să-l adulmec. Dintre cei câţiva zeci de corciţi din America de Nord, îi recunoşteam numai pe jumătate din vedere. Pentru ceilalţi, îmi trebuia un miros ca să-mi împrospătez memoria.

— Vârcolac? am întrebat.

— Nu-l cunoşti?

— Ar trebui?

— Am crezut că da. El te cunoaşte destul de bine. După reputaţie, presupun. Ai vreun contact cu vârcolaci din afara Haitei?

— Cât de puţin posibil.

Era adevărat. Nu insistam să ne asociem cu corciţii. Din păcate, asta nu însemna că ne şi lipseau întâlnirile cu ei. Se prea poate să fi avut o întâlnire cu cel de aici şi

înainte, dar am avut atât de multe întâlniri cu atât de mulţi corciţi încât abia puteam să-i separ unul de altul.

Bauer şi-a continuat drumul. Matasumi venea chiar în spatele nostru. Tess revenise la sarcina de a lua notiţe, însemnând fiecare cuvinţel pe care-l rosteam. Trebuia să încep să fiu mai elocventă. Dacă mă înregistrau pentru posteritate, voiam să par că am cel puţin o inteligenţă medie. Deşteaptă ar fi bine, dar cam exagerat.

— În continuare în dreapta avem un preot voodoo.

— Voodoo este numele comun, a explicat Matasumi. Terminologia corectă este vodoun.

Bauer i-a ignorat comentariul, apoi şi-a îndoit palma ca o prezentatoare spre celula din dreapta. Ştiam că voi avea coşmaruri cu imaginea ei, visând că stau în cuşca mea scărpinându-mă în fund în timp ce această Vanna White conduce grupurile de turişti prin închisoare - „... iar în partea stângă avem un exemplar rar de Caniş Lupis Homo Sapiens, cunoscut sub denumirea populară de vârcolac”.

Bărbatul din cuşcă avea pielea închisă la culoare, şuviţe scurte şi o barbă tunsă scurt. Se holba la sticla reflexivă de parcă ar fi putut vedea prin ea, dar ochii îi erau concentraţi la câţiva metri în stânga grupului nostru. Buzele i s-au desfăcut şi a murmurat ceva. Nu puteam să înţeleg ce spune, dar recunoşteam vocea aspră a celui care strigase mai devreme.

— Ne blesteamă, a spus Bauer.

Matasumi s-a prefăcut că se îneacă. Tess şi-a înăbuşit un chicot. Bauer şi-a dat ochii peste cap şi au râs cu toţii.

— Preoţii voodoo au doar nişte puteri neglijabile, m-a asigurat Bauer. Sunt o rasă minoră. Eşti obişnuită cu acest termen?

Am dat din cap. Matasumi a preluat din mers.

— Avem norocul să avem pe cineva în echipă care ne-a putut furniza detaliile clasificării. Major şi minor se referă la nivelul de putere pe care o posedă rasele respective.

Rasele majore includ vrăjitoare, semi-demoni, şamani, vrăjitori, necromanţi, vampiri şi vârcolaci. Aceste grupuri sunt relativ mici. Rasele minore sunt mult mai mari. De fapt, ar fi o denumire greşită să le spunem rase pentru că cel mai adesea nu au legături de sânge. În mod clasic, sunt oameni normali care afişează un anumit nivel de aptitudini şi pot fi instruiţi să-şi ascută aceste talente. Rasele minore includ preoţi vodoun, druizi, medii şi mulţi alţii. Pentru o persoană obişnuită aceşti oameni par a avea puteri mari, dar în comparaţie cu o vrăjitoare sau un vârcolac...

— Nu există comparaţie, a intervenit Bauer. Cel puţin nu pentru scopul nostru. Acest preot nu are puterea pe care cea mai slabă vrăjitoare sau şaman să n-o poată depăşi. Prima şi ultima noastră incursiune în lumea raselor minore.

— Aşa că deocamdată îl ţineţi aici? m-am repezit eu cu o întrebare.

— Până când ne va trebui celula, a răspuns Bauer.

Cred că ar fi prea mult să sper că şi-ar elibera subiecţii care s-au dovedit neinteresanţi.

— Cine nu încearcă nu greşeşte, a continuat Bauer. Cel mai adesea am făcut alegeri excelente. Spre exemplu, uită-te la oaspetele nostru din camera următoare.

Următorul prizonier era un alt bărbat, spre patruzeci de ani, scund, cu o construcţie compactă, pielea maronie deschisă şi trăsături bine determinate. Şi-a ridicat privirea de pe revistă, şi-a întins picioarele, apoi şi-a reluat lectura. Văzându-i figura, am ridicat estimarea la patruzeci şi ceva de ani, poate chiar spre cincizeci.

— Poţi să ghiceşti ce este? m-a întrebat Bauer.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— La naiba. Speram să ne poţi spune.

Matasumi s-a forţat să zâmbească îndurerat. Tess a râs obligaţii, Clar era o poantă veche.

— Nu ştiţi ce este? i-am întrebat eu.

— N-avem nici noi vreo idee, spuse Bauer. Când l-am găsit, am crezut că este un semi-demon, dar fiziologia lui este total diferită. Ca majoritatea raselor majore, semi-demonii au trăsături fizice comune, aşa cum am învăţat în examinarea celor trei specimene pe care le-am achiziţionat până acum. Armen nu le are pe nici unele. Construcţia lui anatomică este specifică numai lui. Nici puterile nu sunt do semi-demon.

— Ce poate să facă?

— Este un cameleon uman.

A ignorat protestele lui Matasumi.

— Da, da, doctorul Matasumi îţi va spune că nu e o descriere exact A, dar mie îmi place. Mult mai memorabilă decât „specie necunoscuta cu abilităţi minore de contorsionare facială.”

Mi-a făcut cu ochiul, din nou de parcă ştiam aceeaşi glumă.

— Marketingul este totul.

— Abilităţi minore de contorsionare facială? am repetat eu.

— Domnul Haig poate de bună voie să-şi schimbe structura facială, mi-a explicat Matasumi. Schimbări minore numai. Nu poate, «pre exemplu, să se schimbe în tine sau în mine, dar ar putea să-şi schimbe fata destul încât să nu mai semene cu poza din paşaport.

— Aha.

— Nu sună foarte folositor în viaţa de zi cu zi, dar este incredibil de semnificativ într-o schemă mai vastă. Această putere specială nu este documentată deloc în analele parapsihologiei. Postulez o nouă schimbare evolutivă.

Atunci a zâmbit, primul zâmbet pe care îl văzusem la el. I-a şters decenii de pe chip, luminându-i ochii cu un entuziasm copilăresc. M-a privit şi a aşteptat, cu buzele tremurând de parcă abia se putea abţine să continue.

— Schimbare evolutivă? am repetat eu.

— Ipoteza mea este că toate rasele supranaturale, rasele adevărate, rasele majore, sunt rezultatul unor anomalii evolutive. Spre exemplu, la vârcolaci, undeva în trecutul foarte îndepărtat un om şi-a dezvoltat cumva abilitatea de a se transforma în lup. O reacţie adversă a naturii. Totuşi o reacţie care i-a îmbunătăţit capacitatea de a supravieţui şi de aceea i s-a reflectat în ADN, pe care l-a transmis fiilor săi. Puterile minore ale unui vârcolac: longevitatea, forţa, percepţia senzorială îmbunătăţită, toate acestea au făcut parte din transformarea lui iniţială sau poate au evoluat mai târziu, pentru a ajuta vârcolacii să se adapteze mai bine vieţii pe care o trăiau. Anomalii similare ar explica începuturile tuturor raselor majore.

— Cu excepţia semi-demonilor, a subliniat Bauer.

— Nici nu încape vorbă! Semi-demonii sunt un hibrid reproducător. Rareori îşi transmit puterile urmaşilor. Acum, înapoi la Domnul Haig. Dacă teoria mea este corectă, aceste schimbări evolutive aleatorii trebuie să se întâmple cu o anumită frecvenţă; nu în mod obişnuit, ilar mai adesea decât ar explica cele câteva rase majore. Poate unele dintre aceste deviaţii sunt mai recente încât nu s-au format destui membri pentru a-i clasifica drept o nouă specie. Peste generaţii, puterile lui s-ar putea dezvolta exponenţial. Dacă acum domnul Haig poate doar să prostească un poliţist de la circulaţie, stră-stră-nepotul lui ar putea deveni capabil să-şi altereze structura suficient de mult încât să DEVINĂ poliţistul.

— M-hm.

Matasumi s-a răsucit şi a arătat spre ultima pereche de celule de pe partea opusă a culoarului.

— Aici avem două specimene mai interesante. Uită-te mai întâi In stânga, te rog.

În celula de lângă corcit, ara văzut o femeie stând întinsă pe pat, cu ochii deschişi, holbându-se la tavan. Era aproape de vârsta mea, poate l,65 m, 54 de kilograme. Părul roşcat închis, ochi verzi şi pic In albă de invidiat pe

care nu apăruse niciodată vreo bubiţă. Radia vibraţii de sănătate robustă, genul de femeie pe care mi-o puteam imaginii îngrijindu-se fericită de un parc naţional.

— Vrăjitoare? m-am interesat eu.

— Semi-demon, mi-a răspuns Bauer.

Deci semi-demonii puteau fi femei? Nimeni nu spusese că nu, dar am presupus că erau toţi bărbaţi, poate pentru că singurii doi pe caro îi întâlnisem până atunci erau bărbaţi sau poate pentru că atunci când spuneam „demon” mă gândeam „bărbat”.

— Care e puterea ei? am întrebat.

— Telekinezia, a răspuns Bauer. Poate muta lucruri cu ajutorul minţii. Leah este fiica demonului Agito. Eşti familiară cu demonologia?

— A, nu. Lipsurile unei educaţii moderne.

Bauer a zâmbit.

— Nu-i nevoie aşa mult să ştii în vremurile noastre, dar este un subiect fascinant. Sunt două tipuri de demoni: eudemoni şi cacodemoni. Eudemonii sunt buni, cacodemonii sunt răi.

— Demoni buni?

— Surprinzător, nu? O credinţă religioasă destul de obişnuită, dl fapt. Numai în mitologia creştină găseşti demonii atât de atent demonizaţi. De fapt, există ambele tipuri, deşi numai cacodemonii procrează. În fiecare dintre aceste două tipuri s-a format o ierarhia bazată pe gradul relativ de putere al demonului. Un Agito este destul de sus pe scală.

— Atunci presupun că telekinezia este mai mult decât un truc de salon.

— Mult mai mult, m-a asigurat Matasumi. Implicaţiile şi aplicaţiile unei asemenea puteri sunt infinite.

— Ce poate face?

— Poate muta lucruri cu ajutorul minţii, a repetat Matasumi explicaţia de mai devreme a lui Bauer.

Cu alte cuvinte, nu aveau nici cea mai vagă idee care erau implicaţiile sau aplicaţiile. Bineînţeles, telekinezia suna bine, dar ce puteai face cu ea? Pe lângă să-ţi aduci sarea de pe tejghea fără să te ridici de la masă.

— Există multe femei semi-demoni? am întrebat eu.

— Bărbaţii sunt mai comuni, dar nici femeile nu sunt necunoscute, a răspuns Matasumi. De fapt tocmai pentru că este femeie am ales-o pe Leah. Am avut nişte dificultăţi cu subiecţii noştri bărbaţi, aşa că m-am gândit că femeile ar putea fi mai uşor de controlat. Mai pasive.

Ai grijă ce spui, l-a avertizat Bauer. Eşti înconjurat de femei aici, Lawrence. Da, femeile par să fie subiecţi mai buni, dar nu are nimic de-a face cu pasivitatea. Femeile sunt mai capabile să asimileze situaţia şi să vadă cât de inutil este să opună rezistenţă. Bărbaţii par să simtă o obligaţie de a opune rezistentă, oricare le-ar fi şansele. Uită-te la preotul nostru Voodoo. Blesteme şi vrăji toată ziua, în fiecare zi. Îl ajută cu ceva? Nu. Dar el o ţine pe-a lui. Cum reacţionează Leah în aceeaşi situaţie? Stă calmă şi cooperează.

S-a întors spre mine.

— Ai văzut vreodată telekinezie?

— Păi nu, am recunoscut eu. Nu cred.

Mi-a zâmbit.

— Atunci e momentul pentru o demonstraţie.

Savannah

Bauer şi-a întins mâna spre butonul interfonului din dreptul celulei semi-demonului. Mi s-a strâns stomacul şi am deschis gura s-o opresc, apoi m-am abţinut. De ce-mi păsa mie că Bau se apuca să vorbească cu femeia aceea? Poate nu-mi plăcea pur ţii simplu ideea că un seamăn captiv ştia că este privit şi că se discută despre el ca despre animalele de la grădina zoologică.

— Leah? a chemat-o Bauer aplecându-se spre interfon.

— Hei, Sondra! a răspuns Leah ridicându-se din pat. Mi N-d decalat iar şedinţa?

— Nu, eram doar în trecere. Îi arăt unei oaspete noi împrejurimile. S-a arătat foarte interesată de puterile tale. Ce zici de o demonstraţie?

— Sigur.

Leah s-a întors spre măsuţă. După o secundă, o cană de cafea ridicat de pe suprafaţa ei şi s-a învârtit în aer.

— Ce zici de asta?

— Perfect! Mulţumesc, Leah.

Femeia a zâmbit încuviinţând din cap. Dacă avea vreo obiecţie faţă de faptul că era tratată ca o maimuţă dresată, nu lăsa să se vadă că nu-i convine, doar stătea aşteptând alte comenzi.

— Ne vedem mai târziu, Leah, a încheiat Bauer.

— Nu plec nicăieri. Salută-l pe Xavier din partea mea. Spune-i să mai treacă pe la mine. Să aducă şi-un pachet de cărţi.

— Am să-i spun.

Bauer a închis interfonul.

— Xavier este celălalt semi-demon al nostru, a comentat ea spre mine. L-ai întâlnit deja.

— Houdini.

Bauer a zâmbit.

— Da, presupun că el. Niciun lacăt nu-l poate reţine, după cum am descoperit şi noi destul de curând. Spre norocul nostru a fost feri să coopereze la întrebările şi experimentele noastre după ce l-am motivat financiar corespunzător. Un mercenar, Xavier al nostru. În schimb e o resursă valoroasă în cadrul echipei.

— Ca şi vrăjitorul, am comentat eu.

Bauer m-a privit atentă.

— Am auzit că aţi angajat şi un vrăjitor, am adăugat eu.

Bauer a ezitat, de parcă se gândea dacă să mă mintă, apoi mi-a spus:

— Da, avem un vrăjitor. Ne ajută să găsim supranaturalii. N-o să-l întâlneşti totuşi pe domnul Katzen, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Aşa ar trebui?

— Vrăjitorii au o reputaţie... nesavuroasă printre unele rase supranaturale. Nu în totalitate fără motiv.

Matasumi a tuşit discret, dar Bauer l-a ignorat şi a ciocănit uşor cu unghiile în peretele celulei preotului Vodoun. Bărbatul a privit în sus, simţind probabil că e cineva afară şi a aruncat o privire ameninţătoare spre peretele de oglindă.

— Egoişti şi maniaci în care nu poţi avea încredere, aşa sunt majoritatea, a continuat Bauer. Domnul Katzen al nostru, mi-e teamă că nu-i nici el vreo excepţie. După cum spuneam însă, nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu el. Nu se asociază cu cei pe care el îi consideră rase inferioare. În schimb Xavier e mult mai sociabil.

— O distrează pe Leah, după câte văd.

— De fapt, nu. Nu-i va accepta oferta. Ceea ce-i trist, într-adevăr. Când Leah a aflat că mai avem un semi-demon aici a fost încântată. Nu cred că a mai întâlnit

vreodată un alt seamăn de-al ei. Dar Xavier nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea. A întâlnit-o o dată iar de atunci a refuzat să se apropie de ea. Am încercat chiar să-l mituim. E foarte important pentru noi ca oaspeţii noştri să fie fericiţi aici. Leah este o tânără foarte prietenoasă. Are nevoie de stimulare socială. Din fericire am găsit alte căi de a-i face pe plac. S-a arătat foarte interesată de doi dintre ceilalţi oaspeţi ai noştri.

— Curtis şi Savannah, a intervenit Tess.

Bauer a aprobat din cap.

— Care sunt de asemenea doi oaspeţi ai noştri foarte dornici de companie, de cineva care să-i înveselească. Cred că Leah are o tendinţă pentru asta. Un spirit altruist înnăscut. Curtis şi Savannah se bucură amândoi imens de compania ei. Ceea ce face ca animozitatea lui Xavier să pară şi mai enigmatică. Nici nu vrea să vorbească cu ea. Ne cam îngrijorează. Ne-ar plăcea să o aducem pe Leah în echipă, dar nu ne putem permite tensiunea pe care ar cauza-o.

— S-au alăturat mulţi dintre prizo... oaspeţi „echipei”?

Ochii lui Bauer au strălucit de parcă aş fi pus întrebarea de un milion de dolari.

— Nu prea mulţi, dar este foarte posibil. Mai ales pentru oaspeţii noştri mai mult decât onorifici, aşa cum eşti şi tu. De îndată ce suntem siguri de cooperarea unui oaspete, suntem destul de fericiţi să-i facem o ofertă. Pentru asta merită efortul.

Cu alte cuvinte, dacă mă dovedeam o fată foarte, foarte cuminte, şi eu puteam să încep a-i răpi şi tortura pe semenii mei supranaturali. O, ce fericire.

— Nu bănuiţi de ce Xavier n-o place pe Leah? am întrebat eu.

— Din gelozie, a intervenit Matasumi. In ierarhia semi-demonilor Leah ocupă o poziţie mai înaltă.

— Sunt conştienţi de această ierarhizare? l-am întrebat. Am crezut că semi-demonii nu prea vin în contact unul cu

altul. Nu şi-au format un grup central care să le impună reguli, corect? Deci cum ştiu care ce hram poartă?

Linişte.

După un moment a răspuns Matasumi.

— Sunt sigur că la un anumit nivel devin conştienţi de statutul lor.

— Un demon Agito se situează deasupra unui Evanidus, părintele lui Xavier, a explicat Bauer. Iar un Exustio se situează mai presus decât amândoi. Adică îndrumătorul lui Adam Vasic, corect? Un Exustio?

— Surprinzător, dar nu mi-a menţionat niciodată.

I s-a arătat o mare dezamăgire pe faţă, care a dispărut apoi într-un zâmbet fals.

— Doctoriţa Carmichael o să se uite la arsurile tale. Presupun că Adam ţi le-a făcut.

Ea a făcut o pauză. Eu în schimb n-am intervenit cu nimic.

— Un semi-demon Exustio este foarte puternic, a continuat ea. Chiar la vârf. El ar fi o pradă de prima mână. Poate că ne-ai putea ajuta cu asta. Sunt sigur că arsurile acelea nu te gâdilă.

— Se vindecă, i-am spus eu.

— Totuşi, am fi foarte recunoscători...

Matasumi a întrerupt-o.

— Nici nu ştim dacă părintele lui Adam Vasic este un Exustio, Sondra. Avem doar mărturia din auzite a unei singure persoane.

— Dar o mărturie foarte convingătoare.

Bauer s-a întors să-mi explice.

— Unul dintre primii noştri captivi era un şaman care a făcut parte din consiliul lui Ruth Winterbourne pe vremea când tatăl vitreg al lui Adam începuse să-l aducă la întâlniri. Era un semi-demon Tempestras. Tatăl vitreg, adică. Se presupune de asemenea că era expert în demonologie, de aceea era convins că tatăl lui Adam fusese un Exustio.

— Totuşi nu a dat niciodată vreun indiciu că ar avea un nivel de putere atât de avansată, a comentat Matasumi. Arsurile pe piele sunt mai degrabă un semn de Igneus. Un Exustio ar fi incinerat-o pe domnişoara Michaels.

— Oricum, chiar şi un semi-demon Igneus ar fi o lovitură. Şi mi-ar plăcea să-l prind pe tatăl lui vitreg. Avem foarte puţine informaţii despre demonii Tempestras.

— Mie mi-ar plăcea să-i întâlnesc mama, a intervenit şi Tess. Care sunt şansele ca o femeie să fie aleasă pentru a purta în pântec urmaşul unui demon şi să se căsătorească cu un semi-demon? Trebuie să fie ceva în ea care îi atrage. Ar putea fi un studiu foarte util. Şi interesant.

Asta mă scotea din minţi. Cât ştiau oamenii aceştia despre noi? Era destul de rău că ştiau ce suntem, dar ca să mai şi intre cu picioarele în viaţa noastră devenea foarte deranjant. Oare făceau asta des, adică ?A stea şi să discute despre noi ca despre nişte personaje de groază dintr-o telenovelă modernă?

— De ce nu l-aţi prins pe Adam în locul meu? i-am întrebat.

— Nu-ţi subestima propria importanţă pentru noi, Elena, mi-a spus Bauer. Suntem încântaţi să te avem aici cu noi.

— Plus că n-am putut să dăm de Adam, a adăugat Tess.

Doamne, ce noroc pe mine.

Bauer şi-a continuat prezentarea.

— Aici, lângă Leah, iată ultimul, dar cu siguranţă nu cel din urmă oaspete.

M-am întors. În celula din spatele meu stătea o fetiţă. Nu, n-am spus o tânără. Am vrut să spun un copil, nu cu mult peste doisprezece sau treisprezece ani. Am presupus că înfăţişarea ei tinerească era manifestarea unei rase supranaturale necunoscute.

— Ea ce este? am întrebat eu.

— O vrăjitoare, mi-a răspuns Bauer.

— Treaba asta e dată de o vrajă? Adică să arate mai tânără? Ce truc interesant, dar eu în locul ei cu siguranţă n-aş vrea să mă mai întorc la vârsta aceea. Fie cu mult înainte sau cu mult după pubertate pentru mine, mulţumesc foarte mult.

Bauer a pufnit în râs.

— Nu, nu-i o vrajă. Savannah are doisprezece ani.

M-am oprit. Dacă înainte tremurasem, acum îngheţasem, un bloc de gheaţă proptit în stomacul meu.

— Doisprezece!? am repetat eu cu speranţa că nu auzisem greşit. Ai i capturat o vrăjitoare de doisprezece ani?!

— Absolut vârsta cea mai bună, mi-a explicat Matasumi. Vrăjitoarele ajung la apogeul puterilor lor o dată cu prima menoree. Fiind aproape de pubertate, Savannah ne oferă şansa perfectă de a-i studia schimbările mentale şi fiziologice care ar putea explica abilitatea unei vrăjitoare de a face vrăji. Am avut un noroc imens să o găsim. A fost chiar o întâmplare. Savannah este fiica unei foste vrăjitoare din Consiliu pe care am urmărit-o cu multe săptămâni în urmă. Când oamenii noştri au prins-o pe mamă, fiica se întorsese pe neaşteptate de la şcoală, aşa că am fost forţaţi să o luăm şi pe ea.

Am privit în interiorul celulei.

— N-o ţineţi împreună cu mama ei?

— Am avut ceva necazuri cu mama ei, a încercat Bauer să se scuzo. Puterile ei erau mai mari decât ne-a lăsat să credem vrăjitorul nostru. Magie neagră, am putea spune, ceea ce ar putea explica întrucâtva ruptura ei de Consiliu. Eve a fost... mă rog, a trebuit s-o...

— Am scos-o din program, a intervenit Matasumi. Cel mai bun lucru, sincer. S-a dovedit mult prea dificilă ca să

fie un subiect folositor, ba mai mult prezenţa ei distrăgea copilul.

Gheaţa mi s-a dilatat în tot stomacul. Aceşti oameni ţineau un copil într-o celulă subterană, felicitându-se că o au şi elogiind avantajele uciderii mamei ei? Am privit fetiţa. Era înaltă pentru vârsta ei, trasă prin inel, cu o faţă care părea toată sculptată. Părul negru lung până la talie cădea atât de drept încât părea atârnat cu greutăţi. Ochii mari de un albastru închis se remarcau pe faţa ei slabă. Un copil cu o căutătură ciudată dar cu promisiunea unei mari frumuseţi. Se holba intens la o revistă de cuvinte încrucişate, ţinând creionul aţintit deasupra paginii. După un moment a dat din cap şi a scris ceva. A ridicat revista cu braţul întins, a studiat rebusul terminat apoi l-a lăsat deoparte, s-a ridicat de la masă, a făcut câţiva paşi şi în cele din urmă s-a mulţumit să studieze conţinutul unui raft cu cărţi din spatele televizorului.

— Trebuie că se plictiseşte, am comentat.

— A, nu, m-a contrazis Bauer. Nu-i simplu pentru Savannah. Ştim asta. Dar facem tot posibilul să se simtă bine. Orice doreşte. Ciocolată, reviste... i-am adus chiar şi nişte jocuri video săptămâna trecută. Este destul de...

Bauer s-a oprit, părând să caute un anumit cuvânt, apoi răzgândit şi a încheiat cu voce scăzută.

— Se simte confortabil.

Deci era conştientă cât de rău suna. „Scuze că ţi-am executat mania, copilă, ia nişte Tiger Beats şi un Game Boy să ne revanşăm”. Bauer a ciocănit pe perete cu unghiile ei îngrijite, apoi a forţat un zâmbet.

— Ei bine, asta a fost, mi-a spus ea. Probabil te întrebi care ar fi scopul.

— Poate mai târziu, a murmurat Matasumi. Doctoriţa Carmichael ne aşteaptă şi aici nu-i tocmai locul...

— I-am arătat Elenei împrejurimile. Acum cred că-i corect să-i oferim şi o explicaţie.

Matasumi a strâns din buze. Deci asta nu făcea parte din turul obişnuit? De ce acum? O bruscă nevoie de a se justifica după ce mi-a arătat-o pe Savannah? De ce îi păsa lui Bauer ce credeam? Sau se apăra mii gură în faţa propriei conştiinţe?

Înainte ca Bauer să continue, m-a condus afară din zona cu celule. Am studiat procedurile de securitate. Odată depăşite, am trecut de doi gardieni înarmaţi postaţi într-un separeu în spatele uşii securizate. Ochii lor au trecut peste mine de parcă eram femeia de la curăţenie. Unul dintre avantajele angajării paznicilor având oarece trecut militar: curiozitatea le-a fost eliminată prin instrucţie. Îndeplineşte n ni inele şi nu pune întrebări.

— Un fel de legătură militară? am întrebat eu.

Câtă vreme Bauer era într-o dispoziţie să răspundă la întrebări, trebuia să le adresez.

— Militară?

Mi-a urmărit privirea spre gardieni.

— Folosirea fiinţelor supranaturale pentru a construi arma perfectă? O idee care mă intrigă.

— Nu chiar, i-am tăiat eu elanul. Au făcut-o în „Buffy, spaima vampirilor”. Un sezon submediocru. Am adormit la jumătate din episoade.

Bauer a pufnit în râs, deşi puteam să-mi dau seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam. Nu puteam să mi-o imaginez lenevind în faţa unui televizor, şi chiar dacă ar fi făcut-o, eram sigură că singurul post la care se uita era CNN.

— Nu te teme, m-a liniştit ea. Este o întreprindere complet particulară. Alegerea noastră asupra paznicilor a ţinut doar de motive practice. Nicio influenţă guvernamentală.

Am mers printr-un alt set de uşi într-un coridor lung.

— În societatea noastră post-industrială, ştiinţa împinge mereu limitele tehnologiei, a explicat Bauer mergând mai departe.

M-am uitat deasupra capului după difuzoare, convinsă fiind că-i auzeam vocea lui Bauer pe vreo casetă preînregistrată a turului.

— Rasa umană s-a îndreptat cu paşi repezi în domeniul tehnologiei. Paşi măreţi. Vieţile noastre devin mai uşoare cu fiecare zi. Totuşi, suntem oare fericiţi?

A făcut o pauză, dar nu s-a uitat înapoi spre mine, de parcă nu aştepta răspuns. Întrebare retorică, pauză dramatică. Bauer cunoştea prea bine trucurile discursului public.

— Nu suntem, a continuat ea. Toată lumea pe care o cunosc arc un terapeut şi un raft de cărţi motivaţionale. Caută imbolduri spirituale. Angajează yoghini şi practică meditaţia. Îi ajută cu ceva? Nu. Sunt nefericiţi. Oare de ce?

O altă pauză. Mi-am muşcat buza să mă abţin să nu-i răspund. N-ar fi fost genul de răspuns pe care şi-l dorea. Bauer a continuat discursul.

— Pentru că se simt neajutoraţi. Ştiinţa face toată treaba. Oamenii sunt transformaţi în sclavi tehnologici, introducând sârguincioşi date în computere şi aşteptând ca marele zeu al tehnologiei să-i onoreze cu rezultate. Când a început era computerelor, oamenii s-au arătat foarte încântaţi. Visau la săptămâni de lucru mai scurte, mai mult timp pentru dezvoltarea personală. Dar nu s-a întâmplat aşa. Oamenii muncesc astăzi la fel de mult, poate chiar mai mult decât o făceau acum treizeci de ani. Singura diferenţă stă în calitatea muncii pe care o prestează. Nu mai produc nimic de valoare. Doar se îngrijesc de maşinării.

Pauza numărul trei.

— Ce propunem noi să facem aici este să întoarcem sentimentul puterii către omenire. Un nou val de dezvoltare. Nu o dezvoltare tehno logică. Ci o dezvoltare din interior. Dezvoltarea minţii şi a corpului. Prin studiul supranaturalului putem produce aceste schimbări.

Şamanii, necromanţii, vrăjitoarele, vrăjitorii - ei ne pot ajuta să ne creştem capacităţile mentale. Alte rase ne pot învăţa cum să facem îmbunătăţiri imense în corpurile noastre fizice. Puterea şi acuitatea senzorială de la vârcolaci. Regenerarea şi longevitatea de la vampiri Nenumărate alte puteri de la semi-demoni. O lume cu totul nouă pentru omenire.

Am aşteptat să se domolească orchestra. Într-un final apoteotic ani reuşit să concluzionez cu o faţă serioasă:

— Sună foarte... nobil.

Bauer a apăsat un buton şi s-au deschis uşile liftului. Am intrai cu toţii înăuntru.

Truc

Infirmeria era exact la ce te aşteptai de la o operaţiune ultra-tehnologizată: aseptică, albă şi rece. Plină cu instrumente strălucitoare X de inox şi aparatură digitală. Nu atât de mult ca afişul şters de pe perete cu simptomele atacului de cord. Totul pus la punct, la fel ca şi doctoriţa, un zdrahon de femeie în floarea vârstei. Carmichael a strâns toate politeţurile prezentărilor într-un salut brutal. De aici încolo totul a devenit „deschide, închide, ridică, întoarce”. Zero pălăvrăgeli. De apreciat atitudinea. Mai uşor de înghiţit decât prietenia nejustificată pe care o propunea Bauer.

Consultul s-a dovedit mai puţin invaziv decât examenele fizice obişnuite. Fără ace sau mostre de urină. Carmichael mi-a măsurat temperatura, greutatea, înălţimea şi tensiunea. Mi-a verificat ochii, urechile şi gâtul. A întrebat dacă am ameţeli sau alte efecte secundare datorate tranchilizantului. Când mi-a ascultat inima, am aşteptat întrebările inevitabile. Ritmul meu cardiac era mult peste normal. O anomalie fiziologică de vârcolac tipic, după cum ne-ar cataloga Matasumi. Jeremy mi-a explicat că se datora metabolismului nostru crescut sau fluxului de adrenalină, sau ceva asemănător. Nu ţineam minte exact motivul. Jeremy era expertul nostru într-ale medicinii. Eu abia trecusem la biologie în liceu. Totuşi Carmichael n-a comentat asupra ritmului meu cardiac. Doar a încuviinţat şi şi-a notat pe fişă. Cred că se aşteptau deja la asta după ce-l consultaseră pe corcit.

După ce Carmichael a încheiat cu mine, m-am realăturat grupului în sala de aşteptare. Numai unul din

trei gardieni m-a însoţit în infirmerie. Nici n-a tras măcar cu ochiul când m-am schimbat în şi din halatul medical. 0 lovitură serioasă în egoismul meu. Nici că l-am condamnat. N-avea mare lucru de văzut.

Matasumi, Bauer, Tess şi cei trei gardieni m-au condus pe culoar departe de sala de aşteptare a infirmeriei. Înainte să ajungem la destinaţia noastră, staţia radio a unuia dintre gardieni a sunat. Se petrecuse un fel de incident minor în zona de celule şi cineva pe nume Tucker voia să ştie dacă Matasumi mai avea încă nevoie de gardieni. Se apropia ora cinei iar majoritatea gardienilor care nu erau de serviciu ieşiseră în oraş. Ar putea Matasumi să se lipsească de cei trei care ne însoţeau? Matasumi i-a transmis lui Tucker că îi va trimite jos în cinci minute. Apoi am mărşăluit toţi într-o zonă pe care Bauer o numea „camera de zi”.

Camera de zi era de fapt o sală pentru interogatorii. Oricine a văzut măcar un singur serial poliţist n-ar fi fost prostit de scaunele confortabile sau de tablourile art deco de pe pereţi. Patru scaune stăteau aranjate în jurul unei mese din lemn. O suprafaţă de dimensiunea unei mese de biliard din sticlă reflexivă domina peretele îndepărtai Camere video şi microfoane atârnau din două colţuri ale tavanului. Bauer putea s-o numească şi salon de recepţii dacă voia. Tot sală de interogatorii rămânea.

Escorta mea m-a condus într-o parte a camerei, cu faţa spre geamul cu sticlă reflexivă. Odată aşezată, a deschis nişte căpăcele în lateralele scaunului de unde a scos benzi groase ranforsate, pe care mi le-a prins în jurul taliei. Deşi încheieturile mele erau încă încătuşate, a folosit un alt set de benzi pentru a-mi prinde coatele de mânerele scaunului. Apoi a tras din podea o cataramă grea ataşată de nişte lanţuri care se retrăgeau sub covor. Pe aceasta mi-a atârnat-o de picioare. Toate cele patru picioare ale scaunului erau fixate în podea. Ce naiba, aveam şi noi nevoie de aşa ceva pentru camera noastră

de zi de la Stonehaven. Nimic mai bun ca un scaun cu legături din oţel pentru a ne face oaspeţii să se simtă ca acasă.

Odată legată, Matasumi a lăsat gardienii să plece. Hopa, îşi asuma un mare risc. Fără gardieni înarmaţi? Cine ştie ce haos puteam dezlănţui? Ei, puteam... Mă rog, puteam să-l scuip în faţă şi să-l înjur cum îmi venea la gură.

Cât despre interogatoriu, s-a dovedit destul de plictisitor. Mai multe din aceleaşi întrebări pe care Matasumi mi le aruncase în celulă. Am continuat să amestec adevărul cu minciuna şi nimeni nu şi-a dat seama. După douăzeci de minute de sesiune, s-a auzit un ciocănit în uşă. Un paznic a intrat şi i-a informat pe Matasumi şi Bauer că individul acela Tucker le solicita prezenţa în zona de celule pentru a-l sfătui asupra unei „probleme”. Bauer a refuzat să meargă, insistând că Matasumi se poate descurca singur, dar pentru că era implicat un proiect special de-al ei, după o scurtă discuţie în contradictoriu a fost de acord să meargă. Tess l-a urmat pe Matasumi, deşi nimeni n-o invitase. Presupun că-i era teamă să n-o scuip. Bauer mi-a promis că se vor întoarce de-ndată şi au plecat. Lăsându-mă singură. Hmm.

Optimismul mi s-a evaporat repede. Nu vedeam nicio cale de a scăpa din acest scaun. Niciun flux de adrenalină nu mi-ar fi dat forţa să rup legăturile metalice. Cu felul în care eram prinsă, mi-ar fi putut face operaţie pe cord deschis, dar mai mult decât să ţip n-aş fi reuşit. Nu puteam nici măcar să mă transform în lup şi să sper ca voi putea ieşi din legături. Benzile metalice şi lanţurile erau prinse cu un dispozitiv pretensionat care se strângea ca o centură de siguranţă. Dacă încercam să mă transform, riscam doar să mă rănesc singură.

În timp ce-mi examinam legăturile, uşa din spatele meu s-a deschis. Un bărbat a intrat în cameră, împiedicându-

se în lanţurile de fier de la picioare. Înainte să-i pot vedea faţa, m-a izbit o duhoare care mi-a ridicat părul de pe braţ. Un corcit. Mi-am răsucit gâtul şi l-am văzut pe corcitul din cuşca de jos. Patrick Lake. Numele mi-a venit inconştient la prima adulmecare a duhorii lui. Îl mai întâlnisem o mugură dată, o întâlnire deloc memorabilă, dar creierul unui vârcolac cataloghează mirosurile cu eficienţa unui funcţionar eficient. Cu câteva molecule de miros, toată informaţia ataşată ne este la îndemână.

Patrick Lake era nomad şi mâncător de oameni. Nu era un ucigaş prolific - un cadavru ici, un cadavru colo, la fel ca majoritatea corciţilor, destul de deştept să ştie că fiecare pradă îl făcea să se expună, dar incapabil sau nedorind să renunţe. Haita nu se preocupa prea tare cu corciţi ca Lake. Poate că asta suna prost, poate că de fapt noi ar fi trebuit să ieşim şi să oprim orice corcit care ucide oameni, dar pentru asta ar trebui să exterminăm trei sferturi din rasa noastră şi, sincer, nu era treaba noastră. Dacă oamenii se lăsau ucişi, să-i lăsăm tot pe oameni să se ocupe de problema lor. Dur dar practic. Ne preocupam doar când un corcit atrăgea atenţia asupra lui, punându-ne astfel în pericol pe toţi ceilalţi. Lake a făcut asta acum aproape patru ani omorând-o pe fiica unui oficial din oraşul Galveston, statul Texas. Clay şi cu mine am zburat acolo să ne facem fiecare treaba. Eu am investigat în ce stadiu ajunsese ancheta asupra crimei. Dacă Lake devenea suspect, trebuia să moară. Din moment ce nu s-a ajuns niciodată atât de departe, Clay s-a mulţumit să-i dea o mamă de bătaie lui Lake drept avertisment, apoi l-a urcat în primul avion care pleca din Texas. Patrick Lake nu ne-a mai deranjat cu nimic de atunci.

Când Lake a apărut în cameră, m-am îndreptat în scaun, fixând legăturile şi mai strâns. Houdini (Xavier) a intrat în urma lui. Văzându-mă, s-a oprit clipind nedumerit, apoi s-a uitat în cameră.

— Singurică? a întrebat el.

Nu i-am răspuns. Doar dacă în cameră nu intraseră gardieni semi-demoni cu puterea de a se face invizibili, altfel era destul de clar că eram singură. Totuşi, Xavier s-a aplecat prin uşă să verifice holul. Apoi, împingându-l pe Lake în faţa lui, s-a dus la geamul cu sticlă reflexivă, s-a uitat prin ea, s-a încruntat, s-a teleportat în camera cealaltă apoi s-a întors rapid.

— Singură! a conchis el scuturând din cap. Trebuie să iubeşti locul ăsta. Eficienţă militară, securitate ultra-tehnologizată, ultimele invenţii în comunicaţii. Din cauza asta, dezorganizaţi ca dulapurile din bucătăria maică-mii. Nu pot să cred că te-au lăsat singură. Este ora opt, aşa-i?

— Lasă-mă să-mi verific ceasul, am spus eu.

A chicotit.

— Scuze. Cu siguranţă te-au legat, aşa-i? Cineva nu-şi asumă riscuri inutile. Dar sunt sigur că e ora opt, iar eu trebuia să-l aduc pe Lake aici la opt. Ăştia nici măcar nu pot respecta un program. Cineva trebuie să ne angajeze o secretară.

Lake s-a holbat la mine. Nu mă mai întâlnise niciodată, cel puţin nu oficial. În Galveston, mă dusesem destul de aproape de el cât să-l adulmec, dar m-am ţinut contra vântului şi fără să mă vadă. Clay nu avea nevoie să complicăm lucrurile. Corciţii se... excitau un pic când mă întâlneau prima oară. O chestie de hormoni. Mi se spusese că miroseam ca o căţea în călduri - nu era o descriere care să-mi facă un compliment, dar explica multe. După ce un corcit ajungea să mă cunoască, creierul lui uman de obicei prelua conducerea şi anula semnalele, dar primele câteva întâlniri erau mereu riscante. Uneori puteam să mă folosesc de reacţia lor în avantajul meu. De obicei însă era doar o mare bătaie de cap.

— `Ţplace? l-a stârnit Xavier.

Lake a mormăit ceva încercând să-şi întoarcă privirea, dar n-a reuşit să întrerupă contactul vizual. A mers prin

spatele scaunului, lanţurile de la picioare scânteind pe covor. Am privit fix înainte. „Termină odată, nenorocitule!” Lake a dat târcoale mesei de două ori. Când Xavier a râs înfundat, Lake s-a oprit doar o secundă înainte ca instinctul să-l împingă înainte, înconjurându-mă, cu ochii privind fugar înapoi spre mine.

— Trebuie să recunosc că-i o fată arătoasă, l-a provocat Xavier. Dar nu crezi că exagerezi, prietene?

— Taci! a mârâit Lake continuând să-mi dea târcoale.

— Nu te teme, m-a liniştit Xavier întorcându-se spre mine. Dacă încearcă să-ţi adulmece fundul, îi sparg botul.

Lake s-a răsucit spre Xavier, încordat să sară la el, apoi s-a gândit mai bine şi s-a mulţumit să mârâie un şir de epitete. Vraja s-a rupt, însă, iar când s-a întors să mă înfrunte, ochii lui încă ardeau, dar cu furie, nu cu dorinţă.

— Ai fost şi tu acolo, nu? m-a întrebat el. În Galveston. Cu EL. Când mi-a făcut asta.

Şi-a ridicat mâinile încătuşate şi le-a întins spre mine. Palma lui stângă era fixată permanent în poziţia de strâns de mână, restul braţului tăbăcit şi distrus, rezultatul a prea multe fracturi şi vindecări insuficiente.

— Despre care EL vorbeşti? s-a interesat Xavier.

— Clayton, s-a răstit Luke cu ochii ţintuiţi încă pe mine.

— O, iubiţelul! a oftat Xavier batjocoritor. Chiar trebuia să pomeneşti de iubiţel? L-am văzut în Vermont şi mă simt încă destul de inferior în legătură cu întreaga situaţie. Te rog spune-mi că tipul are nişte obiceiuri urâte. Că pute. Că se scarpină în nas. Zi-mi ceva.

— E un psihopat nenorocit! s-a stropşit Lake.

— Perfect! Asta e exact ce voiam. Mulţumesc, Pat. Mă simt mult mai bine acum. Oricare ar fi statutul meu mental îndoielnic, nimeni nu m-a acuzat că aş fi un psihopat.

Lake s-a apropiat şi s-a uitat la legăturile mele.

— Să nu-ţi vină vreo idee nepoliticoasă, l-a avertizat Xavier. Dacă o atingi va trebui s-o las să te atingă şi ea. Nu cred că vrei asta. E o fată puternică.

Lake a pufnit.

— Nu mă crezi? i-a spus Xavier. Au adus-o doar de câteva ore şi a făcut deja o gaură în celulă. Tu stai aici de două săptămâni şi nici n-ai julit-o pe a ta. Ceea ce înseamnă că ea e mai puternică decât tine.

— Puţin probabil.

— Ce să zic, poate că nu. Eşti mai mare. Ai mai multă masă musculară. Avantajul masculin. Dar ea e clar mai deşteaptă. Şi-a dat seama cum să mă doboare din a doua încercare. Tu şi cu mine am făcut de zece ori tot atâtea runde şi nu mai atins niciodată nici măcar cu un deget. Femela speciei este mai periculoasă decât masculul. Cine cântă asta?

— Este din Kipling, i-am răspuns eu.

— Vezi? Ea e mai deşteaptă decât noi.

— Mai educată, l-a corectat Lake. Nu mai deşteaptă.

— Ce zici de un pariu atunci? Un meci. Dacă te doboară, îţi iau inelul cu diamant.

— Te naibii, a mormăit Lake.

— Ce tip sociabil, ei? Strălucitor de volubil. Nu-i de mirare că nu-l pi uniţi în Haita voastră.

— ‘Te dracu’!

Lake a rostit înjurătura mai încet, întorcându-şi privirea spre Xavier.

— Am atins un punct sensibil, aşa-i? Ei, haide. Joacă-te cu mine. Arată-mi ce lup mare şi râu eşti. Vrei o revanşă pentru braţul acela, aşa-i? Ce zici de ideea asta, Elena? Te simţi în stare de câteva runde cu domnul Personalitate?

— Nu mă lupt la comandă, i-am întors-o eu.

Xavier a oftat şi şi-a dat ochii peste cap. Apoi s-a apropiat de mine şi mi-a dezlegat toate legăturile care mă fixau în scaun, lăsându-nu numai cătuşele.

— Hei! s-a răstit Lake venind spre noi.

Xavier l-a oprit cu braţul întins, s-a lăsat pe genunchi să-i desfacă legăturile de fier de la picioare, apoi i-a deschis cătuşele. Lake şi-a smuls cătuşele şi şi-a armat braţul pentru o lovitură spre Xavier. Dar pumnul a trecut prin gol. Xavier dispăruse.

Mi-am păstrat locul pe scaun. Nu avea niciun rost să mă înfrunt cu corcitul ăsta. Mai bine să stau aici şi să refuz să intru în joc, sperând că Matasumi şi Bauer se vor întoarce repede. Lake s-a dat un pas înapoi şi m-a măsurat din priviri. Un rânjet îi gâdila colţurile gurii.

— Nu te obosi, l-am sfătuit eu. Au mai încercat ei şi în circumstanţe mult mai avantajoase. Ştii ce se va întâmpla doar dacă încerci. Clay se va asigura că nu mai poţi încerca vreodată.

— Serios?!

Ochii lui Lake s-au mărit şi s-a uitat în jur.

— Nu-l văd aici. Poate vreau să-mi asum riscul.

— Prea bine, am acceptat. Fă cum crezi.

Nu m-am mişcat. Bătăile dintre vârcolaci sunt 70 la sută bravură. În ultimul timp, Clay câştiga majoritatea bătăilor doar făcându-ţii apariţia. Reputaţia îi era de ajuns. Cel puţin funcţiona la vârcolacii masculi. Eu nu eram atât de norocoasă. Oricât de multe încăierări câştigasem, corciţii continuau să creadă că sunt neajutorată fără Clay care să mă protejeze.

Lake a dat târcoale scaunului. Nu m-am mişcat. M-a apucat de păr, înfăşurându-l în jurul pumnului. Mi-am încleştat dinţii, dar tot nu m-am mişcat. Mi-a smucit capul pe spate. M-am uitat doar în sus la el. Mârâind, mi-a lăsat părul, m-a apucat de umeri şi m-a împins în faţă de pe scaun. M-am răsucit, încercând să mă sprijin de masă dar, spre deosebire de scaun, nu era ţintuită în podea. Când am lovit marginea mesei, aceasta s-a deplasat, iar eu am căzut în genunchi, braţele încătuşate întinzându-se în faţă pentru a-mi amortiza căderea. Lake mi-a tras un şut în

fund de m-am prăbuşit pe burtă. Am rămas nemişcată, cu faţa în covor.

— Ha! a exclamat Lake. Asta a fost dură.

— Am mâinile legate, am mormăit eu din perii covorului.

— Aşa?! Vezi tu, mâna mea stângă nu funcţionează atât de bine, mulţumită iubitului tău. Poate că ar trebui să-ţi fac şi eu ţie la fel. Dar nu. Nu la braţ. La faţă. Poate că atunci nu te va mai găsi atât de atrăgătoare.

— Faţa sau braţul, nu contează. Atinge-mă şi eşti un om mort.

— Sunt deja un om mort, păpuşă. Cu tine aici, nemernicii ăştia nu mai au nevoie de mine. Măcar să-mi scot pârleala cât am ocazia.

În timp ce negociam volee verbale, mi-am ţinut braţele prinse sub mine şi m-am concentrat. Transpiraţia mi-a cuprins fruntea. Lake a îngenuncheat în faţa mea râjind.

— Pari un pic palidă acolo, păpuşă. Nu atât de dură pe cât pretinzi.

M-am mişcat, ridicându-mi greutatea de pe braţe. Lake a ţâşnit în picioare şi m-a izbit acu piciorul în mijlocul spatelui. Ceva a pârâit. Durerea m-a fulgerat. Înăbuşind un ţipăt, mi-am închis ochii şi m-am concentrat asupra mâinilor. Mi-am ridicat burta de pe covor şi mi-am sucit palma în sus. Am simţit greutatea piciorului lui Lake pe spatele meu, oprindu-se acolo. Fără avertizare, m-a apăsat în jos, strivindu-mă de covor. Cinci ace mi-au pătruns prin cămaşă până în stomac. Am icnit, şi am mirosit sânge.

— Doare? m-a batjocorit Lake. Vai, îmi pare ATÂT de rău! Ştii cât de rău mă doare pe mine braţul? Ai idee? Să nu pot merge la spital, la un doctor? Doar să caut un escroc rămas fără diplomă...

M-am rostogolit brusc, prinzându-l pe Luke cu garda jos. S-a împleticit în spate. Într-o secundă, şi-a recăpătat echilibrul şi şi-a împins iar piciorul, ţintind spre pieptul

meu pe când mă ridicam. Mi-am ridicat mâna dreaptă şi i-am prins piciorul. Unghiile mele i-au rupt pantalonii şi s-au adâncit în carne. Când am simţit că l-am prins cum trebuie, am smuls carnea cu totul, deschizându-i o rană în picior. Lake a urlat şi s-a prăbuşit.

— Rahat! Ce dracu?!...

S-a uitat la mâna mea. Numai că nu era o mână. Era o gheară, prinsoarea şi degetele unei mâini umane, blana unui lup, unghiile lungi, ascuţite ca o lamă şi dure ca piatra. Cătuşele atârnau de cealaltă mână. Transformarea mea parţială îmi subţiase mâna destul cât s-o trag din brăţară.

— Ce dracu?! a repetat Lake lipindu-se cu spatele de perete.

— Truc de Haită, i-am spus. Necesită concentrare. Depăşeşte un corcit ca tine.

Am avansat spre el. A ezitat, apoi s-a lansat spre mine. Ne-am trântit. În cădere i-am înfipt gheara în spate. A zbierat şi s-a luptat să scape. I-am apucat spatele cămăşii cu mâna stângă şi l-am aruncat de pe mine. În timp ce săream în picioare, s-a deschis brusc uşa. Bauer a intrat ca o furtună în cameră împreună cu Matasumi, Tess şi doi paznici în spatele ei. Toţi cinci s-au oprit în uşă şi s-au holbat la noi. Apoi Bauer a traversat camera, aplecându-se furioasă deasupra lui Luke.

— Ce naiba se petrece aici? s-a răstit Bauer la el.

— Ea a început! s-a scuzat el.

— Ei, na! am pufnit eu ridicându-mă în picioare.

Mâna mea era normală acum. Reuşisem chiar s-o strecor înapoi în cătuşe. Xavier a intrat prin uşă.

— El a început! l-a pârât Luke.

— Eu am îndeplinit un ordin.

Xavier s-a sprijinit de tocul uşii, cu mâinile în buzunare.

— Inelul e al meu, Pat. Ţi-a făcut fundul arşice!

— S-a înregistrat pe casetă? l-a întrebat Matasumi.

Xavier a căscat.

— Desigur.

Bauer s-a întors spre amândoi.

— Ordin?! Casetă? Ce s-a întâmplat aici?

Ştiam eu foarte bine ce se întâmplase. Mi se înscenase totul, şi eram furioasă pentru că nu-mi dădusem seama din timp. N-ar fi trebuit să mă întreb oare de ce Matasumi, paranoic al securităţii, eliberase gardienii? De ce mă lăsase apoi singură în cameră? De ce Xavier se plimba singur cu un alt vârcolac după ce Matasumi se certase dacă să mă lase să părăsesc celula chiar şi cu gardieni înarmaţi m preajmă? Matasumi trebuie să fi aranjat totul cât timp stătusem la infirmerie. Cât timp eram în afara celulei mele, de ce să nu încerce un mic experiment? Să afle ce se întâmplă când pui un vârcolac de Haită în aceeaşi cameră cu un corcit.

Bauer a început să ţipe la Matasumi, apoi s-a oprit. I-a eliberat pe Xavier şi Tess pentru noapte, apoi le-a cerut celor doi paznici să mă ducă înapoi în celulă. O dată ce ne-am îndepărtat de ei, s-a apucat, iar să se ia de Matasumi.

Contact

Mă întorsesem în celula mea de aproape douăzeci de minute când Bauer mi-a adus cina. Şuncă cu garnitură de cartofi, morcovi, conopidă, salată, lapte, cafea şi prăjitură de ciocolată. O hrană destul de decentă să elimine orice idee de grevă a foamei - nu c-aş fi făcut aşa ceva oricum. Niciun protest nu era destul de mare pentru a justifica înfometarea.

Înainte să mă apuc să mănânc, Bauer mi-a făcut instructajul celulei, mi-a arătat unde stăteau cele necesare pentru toaletă, mi-a explicat cum funcţiona duşul şi mi-a prezentat programul meselor. O cămaşă de noapte şi un singur rând de haine de zi erau ţinute într-un sertar sub pat. De ce numai un schimb de haine? Bauer nu mi-a spus. Poate le era teamă că dacă aveam prea mult material textil, l-am fi folosit să ne spânzurăm de grinzile care nu existau. Sau s-au gândit ei că nu avea sens să-mi dea mai mult când s-ar putea să nu trăim destul de mult cât să avem nevoie de ele? Ce gând optimist.

Bauer n-a plecat după ce mi-a făcut instructajul celulei. Poate se aştepta la un bacşiş.

— Îmi cer scuze, a început ea după ce m-am aşezat să mănânc. Ce s-a întâmplat sus... nu ştiam că planificaseră asta. Nu cred că-i nimerit să ne păcălim oaspeţii. Întregul aranjament de aici este destul de dificil pentru tine fără să trebuiască să te mai îngrijorezi şi în legătură cu cascadorii din astea.

— E-n regulă, am spus cu gura plină de şuncă.

— Nu, nu-i deloc. Te rog să mă anunţi dacă se mai întâmplă aşa ceva când nu sunt prin preajmă. Ai vrea ca doctoriţa Carmichael să se uite la rănile de pe burtă?

— Mă simt bine.

— Ai haine curate dacă vrei să te schimbi de tricoul ăla.

— Mă simt bine, am asigurat-o eu încă o dată.

Apoi am adăugat împăciuitor:

— Poate mai târziu.

Femeia încerca să fie drăguţă. Ştiam că ar trebui să-i răspund în consecinţă. Dar a şti şi a face erau două lucruri diferite. Ce trebuia să-i spun? Mulţumesc pentru grijă? Dacă i-ar fi păsat de mine, mai întîi de toate n-ar fi trebuit să mă răpească, nu? Dar privindu-mă mâncând, îngrijorarea pe care o afişa părea reală. Poate nu vedea contradicţia de aici, întâi mă răpeşte, apoi îşi face griji de felul cum sunt tratată. Stătea în faţa mea de parcă aştepta ca eu să-i spun ceva. Ce să-i spun? Aveam puţină experienţă cu alte femei. Dar să fac conversaţie cu cineva care m-a drogat şi m-a răpit era mult peste setul meu de îndeletniciri sociale.

Înainte să mă pot gândi la o discuţie potrivită, Bauer a plecat, Uşurarea s-a amestecat cu vina. Oricât aş fi ştiut că trebuie să încerc să fiu prietenoasă, chiar nu eram într-o dispoziţie pentru conversaţie. Mă durea spatele. Mă durea burta. Mi-era foame. Şi voiam să mă bag în pat, ceea ce nu însemna că eram obosită, ci că voiam să vorbesc cu Jeremy. Jeremy putea să comunice cu noi mental. Şmecheria era că putea să o facă doar în timp ce dormeam. După incidentul cu Lake, nelinişte începuse să pătrundă dincolo de baricadele bine ridicate. Voiam să vorbesc cu Jeremy înainte ca stresul să-mi scape de sub control. Pregătea deja un plan de salvare. Trebuia să-l aud, să ştiu că făceau ceva. Chiar mai mult decât atât, aveam nevoie să-mi transmită siguranţă. Eram speriată şi aveam nevoie de încurajare, cineva care să-mi spună că totul va fi bine, chiar dacă ştiam că erau vorbe goale. Voi

fi prietenoasă şi politicoasă cu Bauer mâine. În seara asta îl voiam pe Jeremy.

După ce mi-am terminat masa, am făcut un duş. Clar probleme de intimitate cu felul în care era aşezat duşul. Pereţii băii erau transparenţi. Uşa de sticlă de la cabina de duş era singura semiopacă, ascunzând trăsăturile, dar lăsând foarte puţin pentru imaginaţia unui observator. Am conceput un fel de perdea în tinzând prosopul de baie de la closet la oglindă peste chiuvetă. Să mă fâţâi goală prin Stonehaven era una. Nu aveam de gând să fac la fel şi în faţa străinilor. Când am folosit closetul, mi-am tras prosopul în poală. Unele lucruri solicită expres intimitate.

După duş, mi-am îmbrăcat hainele mele înapoi. Mi-or fi dat ei o cămaşă de noapte, dar nu purtam aşa ceva. Nici nu le voi îmbrăca hainele lor curate mâine. Voi mai face un alt duş dimineaţă cu speranţa că nu începeam să put. Hainele mele erau singurul lucru personal cu care rămăsesem. Nimeni nu mi le lua. Cel puţin, nu atâta timp cât mirosul rămânea suportabil.

*

Jeremy nu m-a contactat în acea noapte. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Singurul moment despre care ştiu că Jeremy nu fusese capabil să ne contacteze a fost când eram inconştienţi sau sedaţi. Eram sigură că sedativele ieşiseră deja din organismul meu, dar m-am agăţat de scuza aceea. Era de asemenea posibil ca Jeremy să nu fi reuşit să mă contacteze aici, sub pământ, dar preferam să nu iau în considerare astă posibilitate din moment ce ar fi însemnat nu numai că nu voi avea ajutorul lui Jeremy să-mi plănuiască evadarea, dar şi că el ar fi putut presupune că am murit şi de aceea să nu mai încerce să mă salveze. În adâncul sufletului, ştiam că ultima parte era o prostie. Clay ar veni după mine. El n-ar renunţa până nu mi-ar vedea cadavrul. Totuşi, rămânea nesiguranţa, vocea

aceea cicălitoare încercând mereu să-mi distrugă încrederea, spunându-mi că greşeam, el nu şi-ar risca viaţa să mă salveze pe mine, nimeni n-ar putea sau n-ar vrea să-i pese de mine atât de mult. Ca urmare, în ciuda a tot ce ştiam în contradictoriu, m-am trezit cu o transpiraţie rece, convinsă că fusesem abandonată. Niciun monolog încurajator nu m-ar ajuta. Eram singură şi mi-era teamă că voi rămâne singură, forţată să mă bazez pe propria mea isteţime pentru a scăpa. Nu aveam încredere în sclipirile mele chiar atât de mult.

În orele târzii ale nopţii, mai spre răsărit, cineva m-a contactat totuşi. Dar nu Jeremy. Cel puţin nu m-am gândit că era el. Visam că eram într-o iurtă mongolă împreună cu Clay, dezbătând aprins cine s-a pricopsit cu ultimul M&M roşu. Tocmai când începusem să iau în considerare varianta cedării, Clay şi-a strâns blănurile şi-a ieşit în grabă în vântul şuierător, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Visul m-a trezit speriată din somn, inima bătându-mi aprig. Încercând să mă întorc la somn, cineva m-a strigat pe nume: o voce de femeie. Eram sigură că era o femeie, dar eram în acea stare confuză dintre somn şi trezie, incapabilă să-mi dau seama dacă era cineva din celula mea sau o voce care mă striga în vis. M-am luptat să-mi ridic capul din pernă, dar am plonjat într-un alt coşmar înainte să mă pot ridica.

Dimineaţa următoare, am stat în pat cât am putut de mult, întinzând somnul în speranţa că Jeremy încă încerca să mă contacteze şi avea nevoie de câteva minute în plus. La opt şi jumătate mi-am recunoscut înfrângerea. Nu dormeam, doar ţineam ochii închişi prefăcându-mă.

Mi-am scos picioarele din pat, m-am aplecat şi aproape m-am prăbuşit pe podea. Îmi simţeam stomacul de parcă cineva îmi tăiase toţi muşchii cât dormisem. Cine ar crede că cinci înţepături ar putea să doară atât de mult? Faptul că mi le provocasem singură nu mă ajuta. O zi în captivitate şi deja îmi făcusem mai mult rău mie însămi

decât duşmanilor mei. Poate că Patrick Lake era în dureri mai mari ca mine. Puţin probabil. Spatele îmi înţepenise peste noapte de la izbiturile lui Lake iar acum, chinuindu-mă să mă îndrept, corpul s-a revoltat din ambele părţi, dinspre burtă şi dinspre spinare. M-am împleticit spre duş. Apa fierbinte mi-a ajutat spatele dar mi-a pus stomacul pe foc. Apa rece mi-a alinat stomacul dar mi-a înţepenit spatele la loc. Ziua a doua începea minunat.

*

Dispoziţia mi s-a stricat şi mai mult când Bauer mi-a adus micul dejun. Fără plângeri în legătură cu hrana, bineînţeles, şi nici vreo plângere legată de faptul că o adusese Bauer, dar uitându-mă la ea mi-a căzut moralul. Bauer intrase în cameră relaxată, purtând nişte pantaloni strâmţi bej dintr-o imitaţie de piele, o cămaşă vaporoasă din bumbac alb şi cizme până la genunchi, părul prins direct cu o agrafă, obrajii înroşiţi cu un purpuriu care nu venea dintr-o sticlă, mirosind vag a cal, de parcă tocmai se întorsese de la o şedinţă de călărie matinală. Eu aveam pe mine o cămaşă ruptă şi pătată de sânge, părul mult prea fin era încurcat de la şamponul dur, iar ochii mi se umflaseră de la o noapte convulsivă. Când mi-a strigat un bună dimineaţa vesel, m-am împleticit până la masă, incapabilă să stau drept în picioare sau să bâigui mai mult de cel mai monosilabic mârâit drept salut. Chiar cocoşată din cauza durerilor, tot eram cu zece centimetri mai înaltă decât Bauer. M-am simţit ca femeia din Neanderthal - mare, urâtă şi deloc prea deşteaptă.

Când Bauer a încercat să mă ademenească într-o conversaţie, m-a tentat să-i înăbuş iar eforturile, dar un mic dejun paşnic nu era un lux pe care să mi-l pot permite. Dacă trebuia să-mi plănuiesc evadarea, aveam nevoie să scap din celulă. Cea mai bună cale să scap din celulă ar fi să mă „alătur” echipei de răpitori. Iar cea mai

bună cale de a mă alătura echipei ar fi să mă asigur de favorurile lui Bauer. Aşa că trebuia să mă port frumos. Asta era mai dur decât părea. Destul de ciudat, aveam încă o problemă să stau să vorbesc despre vreme cu femeia care mă aruncase în captivitate.

— Deci locuieşti lângă Syracuse, m-a întrebat ea pe când mă înfigeam într-un covrig.

Am dat din cap, cu gura plină.

— Familia mea e din Chicago, a continuat ea. Bauer Paper Products. Ai auzit de ei?

— Îmi sună cunoscut, am minţit eu.

— Au moştenit averea. De multe generaţii.

Ar trebui să mă arăt impresionată? M-am prefăcut, încuviinţând cu ochii mari deschişi.

— E oarecum ciudat, ştii? a comentat ea aşezându-se confortabil în scaun. Să creşti cu un nume important, şi o mulţime de bani. Mă rog, nu-i ciudat pentru mine. Cu asta m-am născut. Dar te vezi reflectată prin ochii altor oameni şi ştii că eşti considerată foarte norocoasă. S-ar zice că ai mâncat rahat când ai fost mică, dar şi ăla cu polonicul de argint. Ar trebui să fii fericită şi Dumnezeu să te ajute dacă nu eşti.

— Banii nu pot cumpăra fericirea, am adăugat şi eu un proverb cam amar pentru gustul meu.

Despre asta era vorba? Biata fetiţă bogată? Sunt bogată şi nefericită aşa că răpesc străini inocenţi - mă rog, poate nu atât de inocenţi, dar inconştienţi în tot cazul.

— Dar TU eşti fericită, a remarcat Bauer.

Fusese o declaraţie, nu o întrebare.

Am reuşit să scot un zâmbet aproape real.

— Mă rog, în momentul de faţă, fiind ţinută captivă într-o celulă, nu aş spune tocmai...

— Dar altfel. Înainte de asta. Eşti fericită cu viaţa ta.

— Nu mă plâng. Nu-i perfect. Mai am încă de tras cu blestemul ăsta stupid al vârcolacilor...

— Dar nu aşa te comporţi, totuşi. Ca o blestemată. Spui, dar nu crezi.

Se uita fix la mine acum. Nu, nu la mine. În mine. Cu ochii arzători, aplecându-se înainte. Înfometată. M-am retras.

— În unele zile vorbesc serios. Crede-mă.

Mi-am şters covrigul.

— Ăştia sunt nemaipomeniţi. Adevăraţii covrigi de New York. Nu cred că mai pot primi o porţie.

S-a lăsat pe spătar, flăcările din ochi stingându-se, şi zâmbetul politicos revenind la loc.

— Sunt sigură că putem aranja ceva.

Şi-a verificat ceasul.

— Ar trebui să te duc la doctoriţa Carmichael pentru examenul medical.

— Asta-i o rutină zilnică?

— A, nu. Ieri a fost doar un simplu control. Azi este un examenul complet.

Bauer şi-a ridicat mâna. Uşa s-a deschis şi au intrat doi gardieni. Deci acolo se ascundeau. Mă bătuse gândul că Bauer se simţea destul de confortabil cu mine încât să renunţe la anturajul înarmat. Iată că nu. Aparenţa încrederii, dar o lipsă de substanţă. Sau poate doar o lipsă de prostie. La naiba.

*

Aveam un vecin. Când am ieşit din celulă, am văzut pe cineva în camera opusă. O femeie aşezată la masă, cu spatele spre mine. Semăna cu... Nu, n-avea cum să fie. Mi-ar fi spus cineva. Aş fi ştiut. Femeia s-a întors în semiprofil. Ruth Winterbourne.

— Când...? m-am mirat eu.

Bauer mi-a urmărit privirea şi a zâmbit de parcă aş fi descoperit un cadou ascuns.

— A venit odată cu tine. Eram în Vermont lângă sala de întâlnire în dimineaţa aceea. Când te-am văzut plecând cu Danverses, Xavier şi cu mine ne-am decis să te urmărim. Restul echipei a stat lângă ceilalţi. Ştiam că cineva va rămâne singur până la urmă. Din fericire, a fost Ruth. O pradă foarte bună. Bineînţeles, oricare dintre ei ar fi fost bun. Mă rog, cu excepţia nepoatei. Nu-i mare lucru de capul unei ucenice vrăjitoare la vârsta ei. Savannah e cu totul altă treabă, având în vedere tinereţea ei şi ce cunoaştem despre puterile mamei ei.

— Cum de n-am văzut-o pe Ruth ieri?

— Călătoria a fost neobişnuit de... dificilă pentru ea. Vârsta. Chiar elementul care o face valoroasă ne-a cam dat de furcă. Am supraestimat dozajul sedativului. Dar acum se simte destul de bine, după cum poţi vedea.

Nu părea să se simtă bine. Poate cineva care n-a cunoscut n niciodată pe Ruth ar fi confundat ochii tulburi, pielea gălbejită şi mişcările letargice cu semnele normale de îmbătrânire, dar eu ştiam mai bine. Fizic, părea destul de bine. Niciun semn de boală sau fracturi. Răul era mai adânc de atâta.

— Arată destul de dărâmată, am spus eu. Deprimată.

— Se întâmplă.

Simplă declaraţie. Fără nicio emoţie.

— Poate aş putea vorbi cu ea, am propus. S-o înveselesc.

Bauer se ciocăni cu unghiile sale lungi pe coapsă, analizându-mi propunerea. Dacă a remarcat şi un motiv secundar în altruismul meu, n-a lăsat să se vadă.

— Pesemne am putea aranja ceva, mi-a promis ea. Ai fost foarte cooperantă, Elena. Ceilalţi au fost îngrijoraţi, dar în afară de pumnul din perete, te-ai comportat surprinzător de bine. Cred că merită să recompensăm un comportament cuminte.

Fără alte cuvinte, s-a întors şi m-a obligat s-o urmez. În interior m-am împotrivit, dar în exterior m-am luat după

ea ca un căţeluş bine dresat. Un căţeluş dresat într-adevăr. Să-mi fie cu iertare, dai „comportament cuminte” nu este un termen pe care cineva ar trebui să-l atribuie unei femei în toată firea, totuşi Bauer vorbise fără maliţiozitate sau insinuare. Fii un căţeluş bun, Elena, şi-ţi voi da o i recompensă. Tentaţia de a-i arăta lui Bauer exact ce credeam eu despre sistemul ei de recompense era aproape copleşitoare. Aproape. Dar chiar voiam să vorbesc cu Ruth. Era singurul meu contact din acest loc, şi nu mă sfiam să cer ajutor. O vrajă ne scosese din situaţia aceea blestemată de pe aleea din Pittsburgh. Cu vrăjile ei şi puterea mea, puteam ml reuşim să ne croim o cale de ieşire.

Deci am fost un căţeluş cuminte. Am suportat examenul medical fără să protestez. De data aceasta vizita mea la infirmerie n-a fost deloc atât de neinvazivă. Mi-au făcut radiografii, mi-au luat sânge, mostre de urină, mostre de salivă şi mostre de alte fluide din corp pe care nici nu ştiam că le am. Apoi mi-au ataşat nişte fire şi mi-au citit inima şi creierul. Carmichael m-a împuns şi m-a cotrobăit şi mi-a pus întrebări la care aş fi roşit şi în faţa ginecologului. Dar mi-am amintit că acela era preţul unei discuţii cu Ruth, aşa că am ignorat intruziunile ni am răspuns la întrebări.

Examenul medical a durat câteva ore. La prânz, cineva a ciocănit la uşă, apoi a deschis-o fără să aştepte vreun răspuns. Au intrat doi gardieni. Puteau fi cei care mă aduseseră, dar nu mai eram sigură. Deja la momentul acela tunsorile scurte se amestecaseră într-o masă fără nume sau feţe. L-ai văzut pe unul, i-ai văzut pe toţi. Unul dintre gardieni - poate unul dintre aceştia doi, poate nu - stătuse în infirmerie cu mine mai devreme, dar după vreo oră sau mai bine mormăise ceva despre o schimbare de tură şi i-a spus doctoriţei Carmichael să cheme înlocuitor. Ea nu sunase. Când au intrat cei doi, am crezut că veneau

să ia locul gardianului plecat. In schimb ei îl escortaseră pe cameleonul uman, Armen Haig.

— Am rămas în urmă, s-a plâns Carmichael fără să-şi ia ochii de la o serie de radiografii agăţate pe panoul luminat.

— Vreţi să aşteptăm afară? a întrebat-o un paznic.

— Nu neapărat. Vă rog ocupaţi loc la a doua masă, domnule doctor Haig. Mă ocup imediat şi de dumneavoastră.

Haig a încuviinţat şi s-a îndreptat spre masă. Gardienii au promis că se vor întoarce peste o oră, apoi au ieşit. Spre deosebire de mine, Haig nu era nici măcar încătuşat. Presupun că puterile lui nu erau în măsură să provoace vreun pericol pentru pază. Chiar dacă îşi schimba fizionomia să arate altfel, gardienii ar fi observat imediat un străin evident bântuind prin complex. Evadarea nu era plauzibilă.

În următoarele douăzeci de minute Carmichael s-a agitat prin infirmerie, verificând radiografiile, uitându-se prin microscop, făcând însemnări în dosar. În cele din urmă s-a oprit, s-a uitat în jur apoi a luat o tavă cu eprubete pline de pe un cărucior de metal.

— Trebuie să fac un test în laborator înainte să terminăm aici, domnişoară Michaels.

Deja vu sau ce? Aduceţi încă un captiv în cameră cu mine, găsiţi o scuză să plecaţi de acolo ca să vedeţi ce haos amuzant stârnim. Nu erau indivizii ăştia în stare să inventeze şi ei alte stratageme?

Carmichael s-a îndreptat spre ieşire, apoi s-a oprit şi s-a uitat când la mine, când la Haig. După o pauză, a lăsat tava pe birou şi a ridicat receptorul interfonului. Deşi s-a întors cu spatele şi a vorbit cu vocii scăzută, cuvintele ei erau imposibil de ratat în liniştea camerei. A întrebat pe cineva de la pază dacă era vreo „problemă” să-l lase pe Haig singur cu mine pentru câteva minute în condiţiile în care eu eram încătuşată. Nu era nici una.

— Nu uita să porneşti înregistrarea, a murmurat Haig după co femeia a închis receptorul.

Vocea lui era profundă şi mieroasă, având un accent discret.

Carmichael a pufnit supărată.

— Eu nu sunt în stare să-mi programez un nenorocit de video. Crezi că mă descurc cu chestia aia?

A arătat cu mâna spre camera video de deasupra. a

— Vă dau un sfat, totuşi. Nu vă gândiţi să plecaţi. Încui uşa după mine. Avem o cameră video perfect funcţională în sala de aşteptare şi gardieni pe hol. Nu se vor lăsa înduplecaţi de vreo tentativă du evadare.

Şi-a luat tava cu eprubete şi a ieşit din cabinet.

Petrecere

După ce a plecat Carmichael, am studiat camera video să văd dacă dădea semne de activitate, dar a rămas tăcută şi nemişcată.

— Aşa deci, a deschis Haig vorba. Pentru ce eşti aici?

— Viol şi jaf.

Colţurile gurii i se ridicară sarcastic.

— Asta ar fi fost prima mea presupunere. Cazarea cum ţi se pare?

— Coteţul meu, vrei să spui?

Un alt sfert de zâmbet.

— Aha, deci tu eşti vârcolacul. N-am ştiut dacă era politicos să întreb. Cartea bunelor maniere nu se referă la astfel de situaţii. Vârcolac. Hmmm. Am avut odată un pacient care suferea de licantropie. Simţea nevoia să se învârtă de trei ori înainte să se aşeze pe canapea. Destul de enervant. În schimb venea mereu cu ziarul de pe verandă.

Mi-am amintit cum i se adresase doctoriţa Carmichael.

— Doctor Haig, am spus eu. Deci eşti doctor de nebu... psihiatru?

— De nebuni, da. Capacităţile mele speciale nu sunt foarte profitabile în viaţa de zi cu zi. Presupun că m-ar ajuta dacă ar fi să devin asasin internaţional, din păcate ochesc groaznic. Şi te rog spune-mi Armen. Formalităţile par destul de nelalocul lor aici.

— Eu sunt Elena. Psihiatrie, ei? Deci îl ştiai pe Matasumi? Înainte să vii aici?

— Auzisem de el.

Buzele întunecate i s-au curbat într-o mimă de dezgust.

— Parapsihologie. Cu reputaţia că evita codul etic al cercetării.

— Serios? Ca să vezi! Trebuie că nu duci lipsă de oameni pe care să-i analizezi aici, între prizonieri şi paznici.

— Destul de înfricoşător, dar cei din celule ar fi mai îndreptăţiţi să obţină recomandarea de eliberare înainte de termen.

— Matasumi are clar nişte sechele, am spus eu. Dar Bauer?

— Una dintre cele mai întregi la minte, de fapt. Pur şi simplu tristă. Foarte tristă.

Asta nu era impresia pe care mi-o făcuse mie, dar înainte să pot cere detalii, Armen a continuat.

— Cel pe care mi-aş dori foarte tare să-l am ca pacient este Tyrone Winsloe. Deşi îndată ce s-ar aşeza pe canapea, aş fi foarte tentat să-l leg de ea şi să fug ca dracu' de tămâie.

— Ce-i în neregulă cu el?

— De unde să încep? Tyrone Winsloe este...

Armen şi-a iţit capul spre uşă, dincolo de care s-au auzit paşi care au intrat în camera de aşteptare apoi s-au oprit.

—... plecat din oraş cu afaceri deocamdată.

Şi-a scăzut vocea.

— Dacă ai nevoie de ajutor să... te adaptezi, te rog să spui. Aici nu-i un loc foarte plăcut. Cu cât putem să ieşim mai repede din el, cu atât mai repede ne vom simţi mai bine.

Fixându-mă cu o privire în cunoştinţă de cauză, am ştiut că nu-mi oferea ajutor să mă corijez psihologic.

— După cum am mai zis, abilitatea mea specială nu mi-e de foarte mare folos, a murmurat el. Dar sunt un foarte bun observator... cu psihiatru. Şi ca mai toată lumea, îmi place să am mereu companie Pentru sprijin moral.

Resurse adiţionale şi forţă. Asta cred că este specialitatea ta. Forţa.

Clanţa uşii s-a răsucit. Carmichael a împins în ea cu un dosar ţii a intrat, răsfoind paginile.

— Sunteţi liberă la program, domnişoară Michaels, m-a anunţat ea. Escorta a venit în sala de aşteptare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Elena, m-a salutat Armen în timp ce plecam. Bucură-te de şederea ta aici.

*

Bauer şi gardienii m-au dus înapoi la camera de zi/interogatorii. Unul dintre paznici mi-a legat picioarele şi trunchiul şi mi-a scos cătuşele de la mână, ceea ce m-a bucurat până mi-am dat seama că mi-au lăsat braţele libere doar pentru a putea mânca prânzul. Odată terminată masa, au revenit şi cătuşele. Apoi ni s-au alăturat Matasumi şi Tess, şi am îndurat runda a doua a interogatoriului.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Bauer mă conducea spre celulă, am verificat vizavi. Celula de pe partea opusă culoarului era goală.

— Unde-i Ruth? am întrebat eu.

— Un mic regres. Am dus-o la infirmerie.

— Se simte bine?

— Nu există niciun pericol imediat. Probabil mai exagerăm şi noi, dar sănătatea oaspeţilor noştri este foarte importantă.

— Pot s-o văd când se întoarce?

Mi-e teamă că nu va fi posibil, a refuzat ea întinzând mâna spre uşa celulei mele. Dar am aranjat să ai o companie de alt soi.

— Aş vrea să vorbesc cu Ruth.

Deschizând uşa, Bauer a intrat de parcă nu i-as fi spus nimic. Gardienii m-au împins înăuntru. Am intrat în celulă,

apoi m-am oprit. Mi s-a făcut pielea de găină şi un instinct primordial m-a avertizat că-mi fusese invadat culcuşul.

— Ţi-o aminteşti pe Leah, nu? m-a întrebat Bauer.

Roşcata semi-demon stătea la masa mea, turnându-şi un pahar de vin. A privit în sus şi mi-a zâmbit.

— Hei! m-a salutat ea. Elena, corect?

Am încuviinţat.

— Bine ai venit la petrecere! a spus ea ridicând paharul într-un toast. Îţi vine să crezi? Vin, brânzeturi, crănţănele scumpe. Nu mănânc atât de bine nici acasă. Rămâi cu noi, Sondra?

— Dacă nu vă deranjează.

— Cu cât mai mulţi cu atât mai vesel.

Leah a afişat un zâmbet în întregime lipsit de sarcasm.

— Să vă torn, doamnelor, câte un pahar?

— Te rugăm, a îndemnat-o Bauer.

Eu n-am răspuns, dar Leah a mai umplut două pahare. Bauer a păşit spre masă să-şi ia paharul, dar eu am rămas să mă minunez în sinea mea. O petrecere cu vin şi brânzeturi? Vă rog să-mi spuneţi că glumeau.

— Îţi place vinul alb? m-a întrebat Bauer întinzând un pahar spre mine. E dintr-o recoltă foarte bună.

— A, mulţumesc.

Am luat vinul şi am reuşit să mă afund într-un scaun, o sarcină care părea mult mai copleşitoare decât ar fi trebuit.

— Elena e jurnalistă, m-a prezentat Bauer.

— Serios? La TV sau la radio? s-a interesat Leah.

— La ziar, am murmurat eu dar s-a auzit un mormăit gutural periculos de apropiat de un mârâit.

— E colaboratoare, a completat Bauer. Se ocupă de politica canadiană. Fiind canadiană.

— Aşa? Interesant. Voi aveţi prim ministru, corect? Nu preşedinte.

Am încuviinţat. Leah a râs auto-dezaprobator.

— Ei bine, până aici se limitează cunoştinţele mele despre politica internaţională. Scuze.

Am sorbit din vinurile noastre.

— Leah este ajutor de şerif în Wisconsin, mi-a spus Bauer.

Am încuviinţat din nou, luptându-mă să formulez un comentariu pertinent dar nereuşind să găsesc nimic. Hai, te rog, Elena. Poţi face mai mult decât atât. Spune ceva. Spune orice. Nu sta acolo ca o idioată care doar mârâie şi încuviinţează. După ce am discutat despre cariera mea, ar fi trebuit să o întreb pe Leah despre a ei. Aşa funcţionează flecăreala. Experienţa mea de socializare cu alte femei era ruşinos de limitată, dar anumite reguli se păstrau indiferent cu cine vorbeai.

— Deci eşti ofiţer de poliţie, am spus eu şi m-am strâmbat în sinea mea.

Iaca! Dacă nu scot pe gură ceva mai inteligent de atât, ar trebui s-o ţin închisă.

— Nu-i chiar atât de senzaţional precum pare, s-a împotrivit Leah cu modestie. Mai ales în Wisconsin. Brânză, cineva?

A tăiat felii triunghiulare dintr-o roată de brânză olandeză şi ne-a oferit platoul să ne servim. Fiecare dintre noi am luat câte una, împreună cu un biscuit sărat care s-a sfărâmat neplăcut când am muşcat din el. În timp ce ronţăiam, Bauer ne-a umplut paharele pe jumătate goale. L-am dat pe gât pe al meu, sperând că asta mă va ajuta, apoi am observat că ambele femei mă priveau insistent.

— Mi-a fost mai sete decât mi-am imaginat, m-am scuzat eu. Poate ar trebui să rămân la apă.

Bauer a zâmbit.

— Bea cât pofteşti. Mai e destul.

— Deci, locuieşti în Canada? e revenit Leah.

Am ezitat, dar mi-am dat seama că dacă nu-i răspund, o să răspundă Bauer în locul meu. Viaţa mea nu era chiar un secret pe aici.

— În statul New York.

— Soţul ei este american, a explicat Bauer. Clayton este soţul tău, nu? N-am găsit un certificat de căsătorie, dar în timp ce te urmăream am observat că poartă verighetă.

S-a uitat la mâna mea stângă.

— Vai, dar tu nu porţi. Ai totuşi un inel de logodnă, nu?

— O poveste mai lungă, am evitat eu.

Leah s-a aplecat spre mine.

— Astea sunt întotdeauna cele mai bune.

M-am dat un pic mai în spate pe scaun.

— Mda, dar ce-i cu voi două? Căsătorite? Iubiţi?

— Am trecut în revistă materialul de căsătorie din orăşelul meu, a râs Leah. Mi-am solicitat transferul înainte ca văduvii de şaptezeci de ani să înceapă să arate bine.

— Eu am fost căsătorită, a recunoscut Bauer. Revolta tinereţii. M-am căsătorit cu el pentru că tatăl meu mi-a interzis, dar mi-am dat seama în scurt timp că uneori taţii ştiu într-adevăr cel mai bine.

— Cu ce se ocupă soţul tău? m-a întrebat Leah.

— Clayton este antropolog, a răspuns Bauer înainte ca eu să pot evita întrebarea.

— Aşa? Sună fascinant.

Sorbindu-şi vinul, Bauer a râs spre ea.

— Recunoaşte Leah. Sună perfect de oribil.

— N-am spus aşa ceva, s-a opus Leah.

Bauer şi-a golit paharul şi le-a reumplut pe toate trei.

— Nu, dar te-ai gândit. Crede-mă, tipul ăsta nu-i vreun cadru academic comod. Ar trebui să-l vezi. Cârlionţi blonzi, ochi albaştri şi un corp... material de zeu grec.

— Ai vreo fotografie? m-a întrebat Leah.

— A, nu. Deci, cum îţi place...

— Avem nişte poze de la supraveghere sus, m-a întrerupt Bauer. Ţi le voi arăta mai târziu. Elena este o fată foarte norocoasă.

— Aspectul nu este totul, m-a provocat Leah zâmbind răutăcios. Performanţa contează.

M-am prefăcut că studiez atent bulele din paharul meu cu vin. Vai, te rog, te rog, te rog, nu mă întreba. Leah a dat vinul pe gât.

— Am o întrebare. Dacă nu-i prea personală.

— Şi chiar dacă este, a încurajat-o Bauer cu un chicot.

Nu, te rog, te rog, te rog...

— Voi vă transformaţi în lupi, corect? m-a întrebat Leah. Deci, când tu şi soţul tău sunteţi lupi, vă mai... ştii tu. Mai sunteţi iubiţi?

Bauer a pufnit atât de tare încât vinul i-a ieşit pe nas. Bine, asta era o întrebare chiar mai dură decât dacă ar fi întrebat cum era Clay la put. Ce coşmar! Cel mai rău coşmar al meu. Nu numai că m-au aruncat într-o petrecere cu vin şi brânzeturi împreună cu două femei pe care abia le cunoşteam, dar cu două femei care ştiau totul despre mine şi se piliseră un pic. Deschideţi podeaua să mă înghită acum, vă rog.

— Asta e o brânză chiar bună, am comentat eu neutru.

Bauer s-a pornit pe râs atât de tare încât a apucat-o sughiţatul. Noroc că s-a deschis uşa. Un paznic şi-a băgat capul înăuntru.

— Doamna Bauer?

Cât ai clipi, Bauer devenise trează. A tuşit o dată în mână, apoi şi-a îndreptat postura, faţa la fel de nobilă ca întotdeauna.

— Da? a răspuns ea.

— Avem o situaţie, a anunţat-o el. Cu prizonierul numărul trei.

— Nu sunt prizonieri! a izbucnit ea ridicându-se în picioare. Care e problema cu domnul Zaid?

— I-au dispărut hainele.

Leah a pufnit în râs şi şi-a acoperit gura cu şerveţelul de bumbac.

— Ce-a făcut cu ele? s-a interesat Bauer.

— El... ăă... n-a făcut nimic, doamnă. A ieşit de la duş şi... ăă... dispăruseră. A stârnit iadul... ăă... un vacarm. Blesteme, vrăji. Chestii voodoo. A cerut să vă chemăm. Imediat.

S-a văzut enervarea pe faţa lui Bauer.

— Spune-i domnului Zaid...

S-a oprit, ezitând.

— Bine, vorbesc cu el. Intră aici. Mă întorc îndată.

Fantome

Bauer n-a lipsit prea mult timp încât Leah şi cu mine să apucăm să schimbăm mai mult decât câteva propoziţii. Când a revenit, a trecut pe lângă paznicul pe care-l lăsase în celulă cu noi. Nu arăta mulţumită.

— Cum se simte Curtis? s-a interesat Leah.

Bauer a clipit, de parcă o perturbaseră propriile gânduri.

— Bine, a răspuns ea după un moment de pauză. Îi e bine. Doar... enervat de toate astea.

— Unde-i erau hainele? a întrebat curioasă Leah.

Iar un clipit. Iar o pauză.

— A, pe bibliotecă.

S-a aşezat pe scaun şi şi-a reumplut paharul cu vin.

— Împăturite frumos pe bibliotecă.

— Spiritele au ieşit la treabă, a comentat Leah încruntându-se răutăcios.

— Nu începe! a avertizat-o Bauer.

— Tu i-ai mutat... am început eu. Vreau să zic, poţi să faci astfel de lucruri?

Leah a fluturat un biscuit cu brânză pe deasupra, împrăştiind firimituri.

— Nţ! Ar fi distractiv, totuşi. Telekinezia se limitează la raza vizuală a unui semi-demon. Dacă nu le văd, nu le pot muta. Puterile mele nu sunt nici foarte precise. Dacă aş încerca să ridic un morman de haine...

S-a întors şi s-a uitat spre patul meu. Cuvertura împăturită de la capul patului a levitat, a plutit peste margine şi a căzut grămadă pe covor.

— Gravitatea îşi spune cuvântul. Aş putea s-o arunc de perete sau s-o învârt în aer, dar când îi dau drumul, n-ar cădea niciodată frumos împăturată.

— Atunci e vorba de treaba aia cu energia psihică aleatorie? am întrebat-o pe Bauer.

— S-au întors! s-a maimuţărit Leah cu voce piţigăiată de copil.

Bauer a început să râdă, acoperindu-şi cu o mână gura care ronţăia un biscuit şi fluturându-şi degetul arătător liber spre Leah.

— Termină!

S-a întors spre mine.

— Asta voiam să spun. Teoria favorită a lui Leah. Ea crede că avem un poltergeist.

— Poltergeist!? am repetat eu. Nu-mi spune c-aţi construit locul ăsta peste un cimitir indian. După trei filme de groază, te-ai gândi că oamenii şi-au învăţat lecţia.

Leah a râs.

— Uite, vezi? Mulţumesc, Elena. Sondra n-a văzut nici măcar primul film Poltergeist. Toate referinţele mele la cultura pop sunt inutile cu ea.

— Deci glumeşti, am spus eu. Cu poltergeistul.

— Nu prea.

— Nu-i da apă la moară, m-a avertizat Bauer.

— Dar nu crezi că există fantome, am insistat eu.

— Evident, a recunoscut Leah rânjind. Dar am tras linie la vârcolaci. Serios, totuşi, cât de mult cunoşti despre poltergeist?

— Am ieşit din sală la al doilea film iar la al treilea n-am mai meri. Cam atât.

— Ei bine, eu sunt într-un fel un expert autodidact. Cât am fost în liceu, am citit tot ce-am putut găsi despre poltergeist. Datorită similarităţilor cu „condiţia” mea. Voiam să ştiu mai multe despre mine şi semenii mei, şi m-am gândit că poate aşa-numitul poltergeist era format

într-adevăr din manifestări ale semi-demonilor telekinetici.

— Sună plauzibil, am remarcat eu.

— Aşa e, până afli mai multe despre subiect. Poltergeistul apare tipic în preajma copiilor care se apropie de pubertate. Semi-demonii nu beneficiază de întreaga lor putere până aproape de maturitate. Poltergeistul este asociat de asemenea cu zgomote şi voci care nu fac parte din repertoriul meu. Nici treaba cu rearanjarea mobilierului sau cu mutatul obiectelor cu grijă dintr-un loc în altul, alte semne de poltergeist.

— Noi n-am auzit zgomote ciudate, a remarcat Bauer. a

— Dar nu toate fenomenele poltergeist implică sunet. În rest, tot ce-i legat de aceste apariţii indică un poltergeist.

— Un poltergeist care s-a întâmplat să apară exact aici? m-am mirat eu. Dintre toate locurile?

— Nu-i Savannah de vină, s-a împotrivit Bauer aruncând o privire de avertizare spre Leah.

— Vrăjitoarea cea tânără? am întrebat eu.

— Doar o teorie, s-a apărat Leah. Savannah este la vârsta perfectă iar cu puterile ei ar fi un mediu perfect, mai ales în aceste împrejurări stresante.

— Crezi că a chemat spiritele...

— A, nu, nu! s-a opus Leah. Savannah este o dulce. O inocentă, sunt convinsă. În schimb, mama ei a fost o adevărată figură şi n-aş fi exclus nimic de la ea, dar sunt sigură că Savannah n-a moştenit niciuna dintre puterile ei întunecate.

— Dacă, şi-a revenit Bauer, şi repet dacă Savannah a provocat apariţia vreunui fel de poltergeist, ceea ce mă îndoiesc, sunt convinsă că n-a făcut-o conştient.

— Cu siguranţă, a aprobat-o Leah. Probabil nici nu-l poate controla. Nu există nicio dovadă c-ar fi altfel... mă rog, cu excepţia...

Bauer a oftat.

— Câteva dintre cele mai alarmante perturbări s-au petrecut în jurul fetei. Când Savannah se supără, manifestările cresc în intensitate.

— Dacă acel amărât de paznic nu s-ar fi ferit... şi-a amintit Leah. Dar nu, încă susţin că ceea ce se petrece nu-i controlat de Savannah. Foarte probabil, furia ei stârneşte reacţiile de poltergeist. O legătură emoţională inconştientă, deşi cu potenţial pericol dacă cineva ar fi să treacă...

— Este energie psihică aleatorie, a susţinut Bauer cu fermitate. Până când doctor Matasumi sau eu vedem ceva care să ne contrazică, asta-i presupunerea noastră.

Sa deschis din nou uşa.

— Da! a tresărit Bauer, apoi s-a întors şi a dat cu ochii de asistenta lui Matasumi stând în pragul uşii. Îmi cer scuze, Tess. Ce e?

— S-a făcut aproape patru şi jumătate. Doctorul Matasumi s-a gândit că ar trebui să vă reamintesc...

— A, da. Teleconferinţa. Îmi cer scuze. Vin şi eu imediat. Poţi trimite paznicii înăuntru s-o escorteze pe Leah înapoi în camera ei?

— Petrecerea s-a încheiat, a declarat Leah şi a dat pe gât restul de vin din pahar.

*

După cină, vocea pe care o auzisem cu o noapte înainte m-a strigat din nou. De data asta am fost convinsă că eram trează. Mă rog, rezonabil de convinsă, cel puţin. Încă păstram speranţa că toată petrecerea cu vin şi brânzeturi fusese doar un coşmar.

— Cine-i acolo? am strigat cu voce tare.

— Eu sunt, draga mea. Ruth.

M-am repezit la gaura pe care o făcusem între celula mea şi cea de lângă, m-am aplecat şi m-am uitat prin perete. Nu era nimeni dincolo.

— Unde eşti? am întrebat eu.

— În partea cealaltă a culoarului. Este o vrajă de comunicare la distanţă. Poţi vorbi cu mine normal iar eu te voi auzi de parcă aş fi acolo în cameră. Slavă Domnului că am reuşit să iau legătura cu tine până la urmă. Am trecut prin iad. Mai întâi sedativele. Apoi câmpul de blocaj. Tocmai când am descoperit o cale de a-l ocoli, m-au scos de aici pentru că-mi scăzuse nivelul celulelor albe. La ce s-or aştepta la vârsta mea?

— Câmp de blocaj? am repetat eu.

— Îţi explic. Ia loc şi fă-te comodă, draga mea.

*

Pentru a ne asigura intimitatea, Ruth a făcut o vrajă de percepţie care putea detecta pe oricine ar fi apărut pe coridor. Lucruri folositoare, vrăjile. Nu erau printre activităţile mele favorite, dar mult mai practice decât mi-aş fi putut imagina.

Răpitorii noştri o luaseră pe Ruth cam la aceeaşi oră la care Bauer şi Xavier mă prindeau pe mine în capcană, deci nu ştia c-am fost răpită, ceea ce însemna că nu ştia nici dacă Jeremy şi Clay se întorseseră la ceilalţi sau dacă aflaseră ce mi se întâmplase mie. Când i-am spus că n-am reuşit să-l contactez pe Jeremy, a fost aproape şocată de surprindere, nu că nu puteam lua legătura, ci că un vârcolac avea abilităţi telepatice. Avem cu toţii stereotipurile noastre, presupun Vrăjitoarele înseamnă putere mentală, vârcolacii înseamnă forţă fizică, nicicând nu se întâlnesc cele două componente.

— Ce s-a întâmplat când ai încercat să-l contactezi? m-a întrebat ea.

— Eu nu pot, i-am explicat pe scurt. El e cel cu puterile. Trebuie să-l aştept pe el să iniţieze contactul.

— Şi tu n-ai încercat? s-a interesat ea.

— N-aş şti cum.

— Ar trebui să încerci. E foarte simplu. Relaxează-te şi pretinde că... las-o baltă. Oricum n-o să funcţioneze.

— De ce n-o să funcţioneze?

— Au ridicat un câmp de blocare. Te-ai întâlnit cu vrăjitorul lor?

Am dat din cap, m-am prins că nu putea să vadă mişcarea şi-am spus:

— Nu. Am auzit de el, în schimb. Katzen, cred că aşa l-au numit.

— Isaac Katzen?

— Îl cunoşti?

— Am aflat de el. Făcea parte dintr-o Camarilă, cred. Vai, draga mea, sper că nu sunt implicaţi şi ăştia. Asta ar fi problema dracului. Camarilele de vrăjitorii sunt...

S-a oprit.

— Scuze, dragă. Treburi de castă. Nu trebuie să ştii chiar totul despre asta.

— Cum e cu tipul ăsta Katzen? Trebuie să ştiu ceva despre el? Bauer spune că nu-i deloc probabil să mă întâlnesc cu el. Cum a zis? Nn se asociază cu „rasele inferioare”?

Un mic chicot.

— În mod clar avem de-a face cu un vrăjitor. Nu, draga mea, nu trebuie să mă gândesc că ai avea de ce să te îngrijorezi în legătură cu Isaac Katzen. Vrăjitorilor nu prea le foloseşte să se bage cu cei care nu fac vrăji. Nici măcar cu vrăjitoare. Vrăjitorii nu sunt vrăjitoare de sex masculin. 0 rasă complet diferită. O adunătură urâtă, îmi pare rău să recunosc. Niciun simţ de-al lor nu face parte din ceva mai mare. O absenţă absolută a altruismului. Nici n-ar visa vreodată să-şi folosească puterile pentru a ajuta...

Un oftat şi un chicot.

— Nu mai divaga, Ruth. Vârsta, ştii şi tu. Nu-i vorba că mintea începe să rătăcească, ci că-i atât de plină de informaţie încât sare mereu de pe o şină şi o ia tangenţial.

— Nu mă deranjează.

— Timpul, draga mea. Timpul.

M-am întors spre uşă.

Vine cineva?

— Deocamdată nu. Dacă-l au pe Isaac Katzen în „echipă”, cum ai spune tu, atunci mai mult ca sigur că a făcut o vrajă cu care blochează telepatia, printre alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Ei bine, ne-ar putea urmări discuţiile, să le ofere securitate în plus…

— Urmăreşte discuţiile? Vrei să spui că ne-ar putea asculta chiar acum?

— Nu, draga mea. Ar trebui să fie în apropiere pentru a ne asculta, or m-am asigurat deja că nu-i nimeni aici decât colegii noştri captivi. Ai grijă, totuşi. Dacă vine să viziteze celulele, ar putea asculta fără să folosească sistemul de interfon. Pentru majoritatea vrăjilor, ar trebui să fie în apropiere, dar telepatia o poate bloca de la distanţă.

— Dar ai găsit o cale de a-i ocoli blocajul. Nu poţi contacta pe cineva din afara închisorii?

— Ba cred că da, totuşi n-am avut ocazia. O să încerc mai târziu. Voi lua legătura cu Paige şi-i voi spune că eşti aici, ca să poată comunica cu tine. Are instructajul necesar. N-a fost niciodată nevoită să-l folosească, dar o să se descurce bine. Va face vrăji foarte puternice într-o bună zi. Are potenţial şi mai multă ambiţie decât îi trebuie. Ceva dificultăţi cu acceptarea limitărilor de acum, deci s-ar putea să nu meargă atât de uşor precum i-ar conveni ei. Ai răbdare cu ea, Elena. N-o lăsa să devină frustrată.

— De ce să comunic eu cu Paige? Poţi să faci tu asta, corect? Vorbeşte tu cu ea, iar eu vorbesc cu tine…

— Eu am altceva de făcut. Nu vreau să par nepoliticoasă, dragii mea. Nu te abandonez. Cu ajutorul

lui Paige, te vei descurca foarte bine fără mine. Altcineva de aici are mai multă nevoie de mine. Au adus o altă vrăjitoare. O copilă.

— Savannah.

— Ai întâlnit-o?

— Am văzut-o.

— Oribil, nu?

Vocea lui Ruth s-a gâtuit de emoţie.

— Pur şi simplu oribil. O copilă. Cum poate cineva să fie atât de lipsit de inimă... dar să nu dezbat pe tema asta. Trebuie s-o ajut.

— Poţi s-o scoţi de aici?

Linişte. După zece secunde m-am întrebat dacă intrase cineva pe coridor. Apoi Ruth a continuat.

— Nu. Din păcate, asta-i peste puterile mele, altfel v-aş scoate pe amândouă afară, împreună cu oricare alt suflet amărât de aici. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-i transmit copilei unelte de care va avea nevoie să supravieţuiască. La vârsta ei, are numai cele mai rudimentare cunoştinţe şi poate face numai vrăji uşoare. Trebuie să-i dau mai mult. Să-i accelerez dezvoltarea. Nu-i calea pe care aş alege-o în nicio altă situaţie. Ar putea fi... ei bine, ar putea să nu fie cel mai bun lucru, dar având de ales între asta şi dispariţie... îmi pare rău, draga mea. Nu trebuie să te plictisesc cu detalii. Suficient să-ţi spun că voi fi ocupată cu copila, deşi te voi mai contacta când voi putea. Acum, iată ce trebuie să faci pentru a o ajuta pe Paige să comunice cu tine.

Ruth m-a instruit cum să mă pregătesc pentru vrăjile telepatice ale lui Paige. „Fii receptivă” era versiunea pe scurt. Nimic extraordinar de complicat. S-ar putea să simt ceva ca o durere profundă de cap. În loc s-o ignor, trebuia să mă relaxez şi să mă concentrez să-mi limpezesc mintea. Paige se va ocupa de restul. Ruth o va contacta la noapte, să-i spună că suntem amândouă în siguranţă şi să-i dea nişte sfaturi despre cum să pregătească o vrajă

pentru a ocoli câmpul de blocaj. Îndată ce voi vorbi cu Paige, îi voi putea spune ei cum să ia legătura cu Jeremy.

— Ascultă-mă, mi-a spus Ruth după instructaj. Să ai mare grijă. Nu trebuie s-o laşi pe Paige să afle despre copila lui Eve. Savannah, adică.

— A cunoscut-o? am întrebat.

— Pe Savannah? Nu. Eve a plecat pe când era gravidă. Paige probabil nici nu-şi mai aminteşte de ea. Era ea însăşi copilă pe atunci.

Nimeni nu era apropiat de Eve. Nu contează. Dacă Paige ştie că-i o vrăjitoare tânără aici, va insista s-o salveze imediat. Şi dacă n-ar putea ajunge la ea sau s-ar întâmpla ceva...

Ruth a inspirat forţat.

— Paige nu şi-ar ierta-o niciodată.

— Nu contează. Când evadăm, o luăm şi pe Savannah.

Ruth a făcut o pauză. Când a continuat, avea o durere atât de adâncă în voce încât o puteam simţi.

— Nu, nu te îngrijora de Savannah. Nu acum. Îi voi transmite copilei ce puteri pot. Trebuie să te concentrezi să scapi tu.

— Şi tu?

— N-are nici un rost.

— Niciun rost?! Nu plec de aici...

— Vei face ceea ce trebuie, Elena. Tu eşti cea mai importantă acum. I-ai întâlnit pe oamenii aceştia. Ai văzut locul. Informaţiile acestea vor fi nepreţuite în ajutorarea celorlalţi să lupte împotriva ameninţării. De asemenea, evadarea ta ne va asigura de ajutorul Haitei tale. Dacă nu ieşi...dar o să ieşi. Vei ieşi, iar Haita ta îi va ajuta pe ceilalţi să-i oprească pe oamenii aceştia înainte să-i mai captureze şi pe alţii dintre noi. Apoi, când o să te întorci, te poţi îngrijora de copilă. Dacă, şi când, o s-o eliberezi, du-o direct la Paige. Asta-i foarte important. După ceea ce voi face pentru Savannah, numai Paige va putea controla pagubele. Cel puţin, aşa sper...

Vocea ei începu să se piardă.

— Nu-mi pot face griji în legătură cu asta. Nu acum. Cel mai important...

S-a oprit şi-a tăcut. Apoi:

— Vine cineva, draga mea. Mai vorbim când pot. Fii pregătită pentru Paige.

— Aşteapt-o pe a doua fantomă când ceasul va bate ora două.

Ruth a chicotit.

— Biata Elena. Asta trebuie să fie foarte stresant pentru tine. Oricum te descurci bine, draga mea. Chiar bine. Acum mergi să te culci. Noapte bună.

Respingere

Bauer mi-a adus micul dejun şi dimineaţa următoare, împreuna cu o cafea pentru ea. Ne-am aşezat la masă şi, după ce am trecui de politeţurile „Cum e micul dejun? Cum ai dormit?”, i-am spus.

— Chiar mi-ar plăcea să o văd pe Ruth. Dacă-i posibil.

Mi-am ţinut privirea plecată, iar vocea cât de smerită puteam. Mă enerva la culme, dar aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc decât demnitatea mea rănită.

Bauer a rămas tăcută pentru moment, apoi şi-a aşezat mâna peste a mea. M-am luptat cu imboldul de a mă retrage şi am continuat să privesc în jos pentru ca ea să nu-mi vadă reacţia.

— Nu-i posibil, Elena. Îmi pare rău. Doctorul Matasumi şi colonelul Tucker cred că este un risc pentru securitate. Pot numai să împing lucrurile atât de mult înainte să înceapă să se întoarcă împotrivii noastră.

— Cum se simte Ruth? am întrebat-o. Încă deprimată?

Bauer a făcut o pauză, apoi a încuviinţat din cap.

— Un pic. Mai multe probleme de acomodare decât în mod normal.

— Poate dacă m-ar vedea. O figură cunoscută.

— Nu, Elena. Serios, nu pot. Te rog, nu-mi mai cere.

Am ridicat o felie de măr şi am molfăit din ea, apoi i-am spus:

— Ei bine, poate ar putea primi un alt vizitator, atunci. Ce zici de Savannah? Ea ar putea-o înveseli.

Bauer a ciocănit cu unghiile în cană.

— Ştii, asta s-ar putea să nu fie o idee atât de rea. Dar din nou ajungem la subiectul siguranţă.

— Chiar aşa? Am crezut că Savannah n-a ajuns încă să aibă puteri. Sigur, cu mine există pericolul ca eu şi Ruth să complotăm ce împreună. Înţeleg asta. Dar ce fel de vrăji ar putea să facă Savannah pe care Ruth nu le-ar putea face deja singură?

— Aici ai dreptate. Îi voi spune lui Lawrence. Doctoriţa Carmichael şi cu mine suntem îngrijorate de Ruth. O vizită din partea Savannei ar putea fi exact ce-i trebuie. Foarte atent din partea ta, Elena, să te gândeşti la asta.

Hei, sunt genul de fată atentă. Fără motive ulterioare.

Ar putea fi bine şi pentru Savannah, am adăugat eu. O vrăjitoare mai mare cu care să vorbească, acum că mama ei a murit.

Bauer a tresărit subit. Bine punctat, Elena. Frumos şi sub centură. Am decis să preiau frâiele înainte să aibă timp să se supere. Mi-am văzut mai departe interesul... şi am continuat să mă strecor în graţiile Im Bauer.

— Mi-a făcut plăcere să mă întâlnesc cu Leah ieri, i-am amintit eu. Mulţumesc pentru aranjament.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, Elena. Ştiu că nu sunt... cele mai bune împrejurări.

— Nu-i aşa de rău pe cât ar putea fi. Deşi voi rata un termen limită pentru publicare dacă nu ies de aici până săptămâna viitoare. Presupun că n-am nicio şansă...

Bauer a zâmbit subţire.

— Îmi pare rău, Elena. Fără promisiuni.

— Merită încercat.

Mi-am terminat sucul de portocale.

— Aşa, am discutat ieri despre carierele noastre profesionale, dar am uitat să te întrebăm de a ta. Te ocupi de afacerile familiei? Celuloză şi hârtie, corect?

— Corect. Tatăl meu s-a pensionat acum câţiva ani, deci am rămas să conduc afacerile acum.

— Impresionant.

Un zâmbet palid.

— Foarte puţin impresionant. Am rămas acolo numai pentru că tatăl meu a avut ghinionul să aibă numai doi copii. Fratele meu mai mic a preluat compania după ce tatăl meu s-a pensionat. De fapt, „a preluat” e un pic exagerat. Tatăl meu i-a dat compania pe mână. S-a dovedit a fi prea mult pentru fratele meu. S-a sinucis în nouăzeci şi opt.

— Îmi pare rău.

— După aceea, eu am devenit moştenitoarea de drept, spre ruşinea tatălui meu. Dacă nu ar fi avut un atac cerebral după moartea fratelui meu, ar fi preluat probabil frâiele înapoi mai degrabă decât să le dea unei femei. Precum spuneam, companie veche, familie veche. Locul unei fiice este să se mărite bine şi să aducă sânge proaspăt în consiliul director. Tehnic, eu conduc compania, dar de fapt sunt numai o imagine, o femeie încă rezonabil de tânără şi destul de atractivă să stârnesc admiraţia celor din funcţiile de conducere, şi să arăt lumii cât de progresistă este familia Bauer. Şefii consiliilor de administraţie, vicepreşedinţii, ei fac toată munca. Au impresia că nu mă pot descurca. Nu contează că sunt de două ori mai deşteaptă decât era fratele meu. De două ori mai ambiţioasă. De două ori mai motivată. Dar ştii şi tu cum e.

— Eu? Nu chiar...

— Singura femeie vârcolac? O femeie tânără, deşteaptă şi ambiţioasă care invadează ultimul bastion de exclusivitate masculină? Haide. Haita asta a ta. Te tratează ca pe un fel de mascotă, nu-i aşa?

— Jer... ei nu sunt aşa.

A tăcut. Mi-am ridicat privirea de la micul dejun şi am văzul o urmărindu-mă cu un zâmbet de satisfacţie, de parcă aş fi spus exact ce voia să audă.

— Te tratează cu respect? m-a întrebat ea.

Am dat din umeri, sperând că asta îi va şterge satisfacţia de pe zâmbet. N-am reuşit. În schimb s-a aplecat mai mult în scaun. Ochii îi ardeau cu aceeaşi intensitate pe care o văzusem ieri când s-a interesul de viaţa mea.

— Te bucuri de un statut special, nu-i aşa? Singura femeie.

— N-aş spune asta.

A râs. Triumfase.

— Am vorbit cu celălalt vârcolac, Elena. Patrick Lake. Ştia toiul despre tine. Vorbeşti pentru liderul Haitei. Interacţionezi în numele lui cu cei din afară. Poţi chiar să iei decizii în locul lui.

— Sunt doar o mediatoare glorioasă, m-am apărat eu. Când vine vorba de corciţi, fac mai multă curăţenie decât politică.

— Dar eşti încredinţată cu puterea de a vorbi pentru masculul Alfa. O putere imensă în lumea voastră. Ajutorul de încredere al celui mai important vârcolac şi iubita celui de pe locul al doilea. Toate pentru că eşti singura femeie.

A zâmbit ca şi cum nu era conştientă că tocmai m-a insultat. Voiam să-i spun că eu şi Clay ne-am îndrăgostit înainte să devin „singura femeie vârcolac” şi că-mi MERITAM statutul pe care-l aveam în Haită. Dar n-aveam de gând să muşc momeala. N-aveam de ce. A făcut o pauză de respiraţie înainte să continue.

— Ştii care-i cel mai rău lucru în viaţa mea, Elena?

M-am gândit să însăilez repede o listă, dar mă îndoiam că va aprecia efortul.

— Plictiseala, mi-a mărturisit ea. Sunt legată de o slujbă de care nimeni nu mă va lăsa să mă ocup, prinsă într-o viaţă pe care nimeni nu mă va lăsa să o conduc. Am încercat să profit de pe urma lor, de timp liber, de bani. Alpinism, ski alpin, scufundări. Orice-ţi trece prin minte,

am încercat. Cu cât mai riscant şi mai costisitor, cu atât mai bine. Dar ştii ce? Nu sunt fericită. Nu sunt împlinită.

— Ah!...

M-a luat durerea de cap fix între ochi. Bauer s-a aplecat spre mine.

— Vreau mai mult.

— Trebuie să fie dificil...

— Merit mai mult, a insistat ea.

Înainte să caut un alt răspuns, s-a ridicat în picioare şi a părăsit celula ca o primadonă după cea mai bună performanţă a ei.

„Ce naiba a fost asta?!” am mormăit eu în barbă după ce-a plecat.

Durerea de cap s-a înteţit. La naiba, eram o epavă. Spinarea lovită, stomacul înjunghiat iar acum o durere de cap. M-am gândit la Bauer. Destul cu problemele tale, cucoană, hai să vorbim despre ale mele. Am râs în sinea mea, apoi am tras aer în piept simţind cum râsul îmi intuite scântei de durere prin tot capul. Mi-am frecat ceafa. Durerea in schimb s-a accentuat. Când m-am întins pe pat, lumina de deasupra mi-a orbit ochii. La naiba! N-aveam timp şi pentru dureri de cap. Aveam atâtea de făcut. Să-mi termin micul dejun, să fac un duş, să-mi curăţ petele de sânge de pe cămaşă, să plănuiesc cum să evadez din iadul ăsta şi să le dejoc oamenilor răi toate planurile lor diabolice. Un program foarte încărcat pentru cineva încuiat într-o cuşcă subterană.

M-am forţat să mă ridic din pat. Mişcarea bruscă mi-a împuns nişte ace prin ochi. Durere de cap datorată tensiunii? Ţinând cont de toate lucrurile întâmplate, eram îndreptăţită să mă doară capul. Frecându-mi iar ceafa, m-am îndreptat către duş.

— Elena?

M-am întors şi m-am uitat în jur. Nu era nimeni acolo.

— Ruth? am întrebat eu deşi vocea nu părea să fie a ei.

Nu era nici felul în care comunicase Ruth cu mine. Vocea lui Ruth o auzisem. Asta venea mai mult prin alte simţuri decât prin auz.

— Elena? Hai odată!

De data asta am zâmbit. Deşi vocea era încă o şoaptă, prea slabă pentru a o recunoaşte, exasperarea era remarcabil de identificat. Paige.

Mi-am închis ochii, m-am pregătit să răspund şi mi-am dat seama că n-aveam habar ce fac. Nu era totuna ca şi vorbitul cu Jeremy. Cu Jeremy, comunicarea avea loc într-o stare de vis, unde îmi imaginam că puteam să-l văd şi să-l aud. Se auzea şi se simţea ca o conversaţie normală. Acum nu era la fel. Chemarea lui Paige semăna cu proverbialele „voci pe care le auzi în capul tău”, or iluziile auditive nu făceau parte din psihopatologia mea obişnuită. Cum să-i răspund? Am încercat să formulez mental un răspuns şi am aşteptat.

— Hai... ena. Răspunde...!

Na, ea nu putea să mă audă iar eu o pierdeam. M-am concentrat mai puternic imaginându-mă pronunţând cuvintele. S-a întors liniştea.

— Paige? am chemat-o şi eu testându-mi cuvintele cu voce tare, Eşti acolo?

Niciun răspuns. Am chemat-o din nou, mental de data asta. Tot nimic. Durerea din cap a slăbit şi am început să mă panichez. O pierdusem? Dacă nu puteam să fac asta? La naiba, concentrează-te! Ce mă învăţase Ruth? Relaxează-te. Limpezeşte-ţi mintea. Capul îmi era limpede... mă rog, cu excepţia frustrării care mi se plimba prin creier. Concentrează-te, concentrează-te. Nu era bine. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai mult mă temeam că nu voi fi în stare. Acum devenisem stresată. Iar Paige plecase. Am inspirat adânc. Bine, uită totul. Du-te şi fă un duş. Îmbracă-te. Relaxează-te. Va încerca din nou... am sperat.

*

Cea de-a doua tentativă a lui Paige a venit două ore mai târziu. De data asta stăteam lungită în pat, citind un articol plictisitor dintr-o revistă, şi pe jumătate adormită. Trebuie să fi fost mediul perfect pentru telepatie. Când i-am auzit chemarea, am răspuns fără să mă gândesc, doar mental.

— Bun, a comentat ea. Aşa!

— De abia pot să te aud, i-am spus eu.

— Fiindcă... experienţă.

Deşi n-am reuşit să aud întreaga propoziţie, am ghicit conţinutul lipsă. N-o puteam auzi pentru că EU eram începătoare. Problema n-avea nimic de-a face cu lipsa EI de experienţă. Evident.

—... Ruth?

— Se simte bine.

— Bun.

Mai tare, mai clar, de parcă răspunsul meu se adăuga la semnal.

— Dar tu? Eşti bine?

— Supravieţuiesc.

— Bun. Atunci aşteaptă.

— Aştept... ce?

Prea târziu. Semnalul s-a deconectat. Eram singură. Din nou. La naiba.

*

Douăzeci de minute mai târziu.

— Aşa, m-am întors.

Paige. Un alt contact facil, probabil pentru că iarăşi nu mă aşteptam.

— Eşti gata? m-a întrebat ea.

— Pentru ce?

Podeaua a alunecat de sub mine. M-am răsucit pentru a amortiza căderea, dar nu mai era nimic acolo. Nici podea. Nici „eu”. Ordinul de a mă mişca a venit din creierul meu şi s-a dus... nicăieri. Am fost aruncată într-un întuneric total, dar nu mi-am pierdut cunoştinţa. Creierul mi-a luat-o razna, transmiţând comenzi, mută asta, fă ailaltă, uită-te, adulmecă, ascultă, ţipă. Nimic. N-avea ce să-i răspundă. Nu puteam vedea, auzi, vorbi, mişca sau mirosi. Fiecare sinapsă din creier a explodat de panică. O panică absolut animală.

— Elena?

Am auzit ceva! Mintea şi-a revenit la starea de normalitate, legându-se de acel cuvânt ca de o plută de salvare. Cine a spus asta? Paige? Nu, nu Paige. O voce de bărbat. Inima a tresărit recunoscându-l înainte de a-şi da măcar seama creierul meu.

— Jeremy?

Am rostit cuvântul, nu l-am gândit, ci l-am rostit şi l-am auzit. Totuşi buzele mele nu s-au mişcat iar vocea pe care am auzit-o nu era a mea. Era a lui Paige. Am văzut lumină. O figură înceţoşată în faţa mea. Apoi declanşare mentală şi totul a devenit clar. Şedeam într-o cameră. Jeremy stătea în fata mea.

— Jer?

Cuvintele mele. Vocea lui Paige. Am încercat să mă ridic. Nu s-a întâmplat nimic. Am privit în jos şi mi-am văzut mâinile odihnindu-se pe braţele scaunului, doar că nu erau mâinile mele. Degetele erau mai scurte, mai fine, împodobite cu inele de argint. Am urmat linia braţului. Cârlionţi şateni se revărsau peste umeri, căzând peste o rochie de vară verde închis cu imprimeu de lăcrămioare. O rochie de vară? Asta clar nu era corpul meu.

— Elena?

Jeremy s-a lăsat pe vine în faţa mea - sau nu a mea. S-a încruntat.

— A funcţionat asta? Eşti acolo, iubito?

— Jer? am rostit din nou.

La baza câmpului meu vizual am văzut buze mişcându-se, dar n-am simţit nimic. Chiar şi câmpul vizual în sine era curbat, unghiul total greşit, ca şi cum priveam scena printr-un vizor amplasat strâmb. Am încercat să mă ridic mai sus, să adaug înălţime poziţiei mele, dar nu s-a întâmplat nimic. Senzaţia mă neliniştea până aproape de panică. Aşa era să fii paralizat? Inima mi-a palpitat în piept. N-o simţeam pulsând, doar o percepeam în minte, un nivel de conştientizare în stomac a răspunsului normal al corpului la frică, ştiind că inima ar trebui să palpite, chiar dacă n-o făcea.

— Ce se...

Vocea era atât de străină în urechile mele încât a trebuit să mă opresc. Am înghiţit. Mental am înghiţit, vreau să spun. Dacă şi gâtul s-a mişcat, nu mi-am dat seama.

— Unde sunt? CINE sunt? Nu mă pot mişca.

Fata lui Jeremy s-a înceţoşat.

— N-a...?

A mormăit ceva în barbă, apoi a luat-o de la început, cu calm.

— Paige nu ţi-a explicat?

— Să-mi explice ce? Ce naiba se petrece?

— Te-a transportat în corpul ei. Poţi vedea, auzi, vorbi, dar nu vei avea niciun fel de mobilitate. Nu ţi-a explicat?...

— Nu, m-a aruncat într-un limb şi m-am trezit aici. Se dă mare.

— Te-am auzit, a spus o voce distantă din capul meu.

Paige.

— E încă aici, am spus eu. Acolo. Undeva. Trage cu urechea.

— Nu trag deloc cu urechea, s-a răţoit Paige. Ai corpul meu. Unde ar trebui să merg? Nu m-am dat mare. Ştiam că vei dori să vorbeşti cu Jeremy aşa că am vrut să-ţi fac

o surpriză. Trebuia să fie o tranziţie uşoară, dar presupun că lipsa ta de experienţă...

— Lipsa MEA de experienţă! m-am răstit eu.

— Ignor-o, m-a liniştit Jeremy.

— Te-am auzit şi pe tine, l-a apostrofat Paige mai încet.

— Cum te simţi? m-a întrebat Jeremy.

Şi-a pus mâna pe a mea. Am văzut-o, dar n-o puteam simţi şi m-a durut ca o pierdere.

— Singură, am răspuns surprinzându-mă.

Mi-am mai îndulcit tonul.

— Nu din cauza lipsei de companie, totuşi. Se pare că sunt un „oaspete” destul de apreciat pe aici. Dar este... sunt...

Am inspirat. Adună-te, Elena. Asta era ultimul lucru de care avea nevoie Jeremy, să mă audă pe punctul de a avea o cădere nervoasă, De unde mi-a venit asta?

— Sunt obosită, am continuat. Nu dorm bine, nu mănânc bine, nu fac mişcare. Deci sunt irascibilă. Frica de spaţii închise, presupun. Fizic, sunt bine. Nu mă torturează, nu mă bat, nu mă înfometează. Nimic de genul ăsta. Voi rezista.

— Ştiu că da, m-a încurajat el blând.

Şi-a tras un scaun.

— Te simţi în stare să vorbeşti despre ce-i acolo?

I-am povestit despre Bauer, Matasumi, am introdus şi câteva detalii despre gardieni şi restul personalului, Xavier, Tess şi Carmichael făcându-i o sinteză a situaţiei. I-am explicat cât am putut de bine despre structura complexului, apoi despre ceilalţi captivi, amintindu-mi de prezenţa tăcută a lui Paige şi oprindu-mă înainte să vorbesc despre Savannah.

— Mă interesează numai să te scot pe tine de acolo, mi-a spus Jeremy după ce am încheiat. Nu ne putem îngrijora de ceilalţi.

— Ştiu.

— Cum rezişti?

— Bi...

— Nu spune „bine”, Elena.

Am făcut o pauză.

— E şi Clay... prin preajmă? Pot vorbi şi cu el... Doar pentru câteva minute. Ştiu că trebuie să fim scurţi. N-avem timp de socializare. Dar mi-ar plăcea, dacă aş putea...

Jeremy tăcea. În capul meu, Paige a mormăit ceva. M-am alarmat.

— E bine, nu? m-am interesat eu. Nu i s-a întâmplat nimic...

— Clay e bine, m-a asigurat Jeremy. Ştiu că ţi-ar plăcea să vorbeşti cu el, dar s-ar putea să nu fie... un moment potrivit. Doarme.

— Doarme?! m-am mirat eu.

— Nu dorm, a mârâit o voce din partea cealaltă a camerei. Nu voluntar, cel puţin.

M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Clay în pragul uşii, cu părul dezordonat, cu pupilele micşorate de sedative. A intrat în cameră bălăngănindu-se ca un urs ieşit din hibernare.

— Clay, l-am chemat eu şi inima mi-a bătut atât de tare încât abia puteam să-i rostesc numele.

S-a oprit şi m-a privit încruntat. Următoarele cuvinte mi s-au oprit în gât. Le-am înghiţit şi am încercat din nou.

— Faci iar belele? l-am apostrofat cu un zâmbet forţat în voce. Ce-ai făcut de l-ai determinat pe Jeremy să te drogheze?

Încruntarea s-a transformat într-o stare pe care o mai văzusem pe faţa lui de milioane de ori înainte, dar niciodată când se uita la mine. Dispreţ. Buzele i s-au mişcat şi a dat să spună ceva, apoi a decis că nu meritam efortul şi şi-a întors atenţia spre Jeremy.

— Cl... am încercat eu.

Stomacul îmi era tare ca piatra. Nu puteam să respir, abia puteam să vorbesc.

— Clay?

— Stai jos, Clayton, i-a cerut Jeremy. Vorbesc cu...

— Văd cu cine vorbeşti.

O altă mişcare de buze. O scurtă privire în direcţia mea.

— Şi nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea.

— Are impresia că sunt eu, mi-a şoptit Paige.

Ştiam asta. În adâncul sufletului meu, ştiam asta, dar nu mă ajuta. Am văzut felul cum s-a uitat la mine şi nu conta cine credea Clay că este acolo, se uitase la mine. La mine.

— Nu-i Paige, l-a contrazis Jeremy. E Elena. Comunică prin Paige.

Expresia lui Clay nu s-a schimbat. Nu s-a înmuiat. Nici măcar pentru o secundă. Şi-a întors privirea spre mine şi am văzut în dispreţul, mai puternic, mai dur şi mai tăios.

— Asta ţi-a spus ea? a întrebat el. Ştiu că vrei atenţie, Paige, dar asta-i josnic. Chiar şi pentru tine.

— Eu sunt, Clay! am insistat şi eu. Nu-i Paige!

A rânjit şi am văzut tot ce nu voiam să văd pe faţa lui Clay când se uita la mine, fiecare strop de dispreţ pe care-l avea pentru oameni. Avusesem coşmaruri despre asta, văzându-l întorcându-şi privirea aceea spre mine. Mă trezisem asudată, cu sângele pompând puternic, absolut terifiată, într-un fel în care niciun coşmar din copilărie nu m-a speriat vreodată. Acum m-am uitat la el şi ceva s-a rupt. Lumea s-a întunecat.

Renaştere

M-am trezit pe podea în celulă. Nu m-am ridicat. Oare visasem? Voiam să cred, apoi m-am dojenit pentru o asemenea dorinţă prostească. Bineînţeles că nu voiam să fi fost doar un vis. Voiam să cred că vorbisem cu Jeremy, că i-am transmis toate observaţiile mele, că am pus rotiţele evadării în mişcare. Cui îi păsa de Clay? Mă rog, mie-mi păsa. De cele mai multe ori îmi păsa mai mult decât voiam, dar trebuia să privesc lucrurile în perspectivă. Clay nu se uitase la MINE în felul ăla. Cel puţin, nu intenţionase să aibă privirea pentru mine. Evident nu se înţelegea deloc cu Paige şi sincer nu mă surprindea. Atunci când avea de-a face cu oamenii, Clay nu era domnul Simpatic nici măcar în cea mai propice situaţie, darămite când persoana respectivă era o vrăjitoare încrezută, prea vorbăreaţă şi destul de tânără încât să-i fie elevă. Am rămas întinsă pe podea şi mi-am spus toate astea, dar nu m-au ajutat deloc. M-am simţit... Mintea mea s-a închis ermetic înainte să-mi scape ultimul cuvânt, dar am redeschis-o. Hai recunoaşte. Trebuia să recunosc, chiar dacă numai pentru mine. M-am simţit respinsă.

Ei şi ce, până la urmă? M-am simţit respinsă. Mare scofală! Dar era mare scofală. Prea mare scofală. În clipa în care m-am lăsat pradă emoţiei, m-a copleşit imediat. Am devenit din nou copilă, apucând mâna unui nou părinte adoptiv, strângând-o tare şi rugându-mă să nu fiu nevoită să-i dau drumul vreodată. Aveam şase, şapte, opt ani, feţe de semeni trecând prin faţa mea precum paginile dintr-un album foto, nume pe care le uitasem,

dar feţe pe care le-aş fi recunoscut dacă era să le văd chiar şi pentru o fracţiune de secundă într-un tren în viteză. Auzeam voci, zumzetul unui televizor, ţinându-mi trupuşorul lipit de perete, abia îndrăznind să respir de frică să nu fiu auzită, ascultându-i vorbind, aşteptând „conversaţia”. Conversaţia. Momentul când îşi recunoşteau unul altuia că nu mergea, că eram „mai mult decât ceruseră”. Momentul când se convingeau că au fost păcăliţi de agenţie, prostiţi să ia păpuşa cu păr blond şi ochi albaştri, o păpuşă stricată. Dar nu-i păcălise nimeni. Nu ascultaseră. Agenţiile încercau mereu să-i avertizeze despre mine, despre trecutul meu. La vârsta de patru ani mi-am văzut părinţii morţi într-un accident de autovehicul. Am stat pe drumul de ţară toată noaptea, încercând cu disperare să-i trezesc, strigând după ajutor în bezna nopţii. Nu m-a găsit nimeni până a doua zi dimineaţa şi după aceea, ei bine, nu prea am rămas întreagă după aceea. M-am retras în mintea mea, ieşind numai pentru manifestări necontrolate de furie. Ştiam că-mi stricam situaţia. De fiecare dată când mă adopta o nouă familie, îmi juram că-i voi face să se îndrăgostească de mine; voi fi îngerul perfect pe care-l aşteptau. Dar nu reuşeam. Tot ce puteam să fac era să stau închisă în mine, să mă uit la mine cum zbieram şi urlam, să aştept respingerea finalii, şi să ştiu că era din vina mea.

Povestea asta n-o spun niciodată. O urăsc. O urăsc, urăsc, urăsc! Refuz să las trecutul să-mi explice prezentul. Între timp am crescut, m-am întărit, mi-am depăşit trecutul. Cu asta basta. Din momentul în care am devenit destul de mare încât să realizez că problemele pe care le aveam nu erau din vina mea, m-am decis să nu dau vina pe familiile adoptive ci să scap de ea. S-o arunc. Să merg mai departe. Îmi puteam imagina că nici o soartă nu-i mai rea decât să devin cineva care se apucă să spună povestea unei copilării disfuncţionale oricărui străin din autobuz. Dacă reuşeam în viaţă, voiam ca oamenii să

spună că am reuşit, nu că am reuşit „în ciuda situaţiei”. Trecutul meu era un obstacol privat, nu o scuză publică.

Clay era singura persoană căreia îi povestisem vreodată despre copilăria mea. Jeremy ştia mici fragmente, părţile pe care Clay le-a crezut necesare pentru a i le împărtăşi în zilele de început când Jeremy s-a pricopsit cu mine ca proaspăt vârcolac. Îl cunoscusem pe Clay la Universitatea din Toronto, unde eram studentă şi mă interesa oarecum antropologia, iar el ţinea o scurtă serie de prelegeri. Mi-a căzut cu tronc. Mi-a căzut rău şi repede, fără să mă impresioneze înfăţişarea lui sau atitudinea lui de băiat rău, ci mai degrabă ceva ce nu pot explica, ceva din el după care tânjeam, ceva ce-mi doream să obţin. Când mi-a făcut favoarea să-mi acorde atenţie, ştiam că era ceva special, ştiam că nici el nu-şi deschidea sufletul spre oameni la fel ca mine. Pe măsură ce am devenit mai apropiaţi, mi-a povestit despre propria lui copilărie răvăşită, trecând peste detalii pe care nu le-ar fi putut împărtăşi fără să-şi dezvăluie secretul. Mi-a spus despre trecutul lui, aşa că i-am spus şi eu despre al meu. Foarte simplu. Eram îndrăgostită şi aveam încredere în el. Dar el mi-a trădat încrederea într-un mod din care nu mi-am revenit niciodată complet, aşa cum nu mă puteam vindeca niciodată de noaptea nesfârşită de pe drumul de ţară. Nu-l iertasem pe Clay. Trecuserăm amândoi de faza discuţiilor despre iertare. Nu era posibilă. Şi n-o ceruse niciodată. Nu cred că se aştepta să-l iert. În timp, am învăţat să nu mă aştept nici eu să fiu în stare să-l iert.

Motivele lui Clayton pentru care m-a muşcat erau inexplicabile. Ei, încercase să se explice. De multe ori. Mă dusese la Stonehaven să-l cunosc pe Jeremy iar Jeremy plănuise să ne despartă, ceea ce l-a făcut pe Clay să se panicheze şi să mă muşte. Poate că era adevărat. Jeremy recunoscuse ulterior că intenţionase să încheie relaţia lui Clay cu mine. Dar nu cred că muşcătura lui Clay fusese

chiar neplanificată. Poate momentul să-l fi luat pe nepregătite, dar cred că într-un colţ întunecat al minţii lui, fusese mereu pregătit s-o facă dacă s-ar fi ivit ocazia, dacă dădeam semne vreodată că-l părăsesc. Deci ce s-a întâmplat după ce m-a muşcat? Ne-am împăcat cumva şi-am mers mai departe? În niciun caz. L-am făcut să plătească şi iar să plătească şi încă să plătească. Clay îmi făcuse viaţa un iad iar eu i-am returnat favoarea înzecit. Am locuit la Stonehaven luni, chiar ani, apoi am plecat fără să-i dau de ştire, refuzând orice contact, excluzându-l complet din viaţa im a. Am căutat alţi bărbaţi pentru sex şi, o dată, ceva mai permanent. Cum a reacţionat Clay la asta? M-a aşteptat. N-a căutat niciodată să se răzbune, n-a încercat niciodată să mă rănească, nu m-a ameninţat niciodată că-şi găseşte pe altcineva. Aş fi putut pleca pentru un an, apoi să mă întorc la Stonehaven iar el m-ar fi aşteptat de parcă nici n-aş fi plecat. Chiar atunci când am încercat să încep o viaţă nouă în Toronto, eram conştientă că dacă aveam nevoie de el, Clay ar fi fost lângă mine. Oricât de rău o încurcam sau cât de distrusă eram, niciodată nu m-ar fi părăsit. Niciodată nu mi-ar fi întors spatele. Niciodată nu m-ar fi respins. Dar acum, după mai mult de un deceniu de când mi-am învăţat lecţia, mi-a trebuit doar o privire din partea lui, o singură privire, ca să mă târăsc pe podea chircită de durere. Toată logica şi raţiunea din lume nu avea să schimbe ce simţeam. Oricât de mult îmi dorisem să cred că voi trece peste copilărie, n-am reuşit. Probabil că nu voi trece niciodată.

*

Ora prânzului a venit şi a trecut. N-a mai venit Bauer să-mi aducă mâncarea, lucru pentru care-i eram recunoscătoare. N-am mai văzut-o până aproape de ora şase. Când a deschis uşa celulei, m-am uitat de două ori

la ceas, bănuind fie că se devansase cina, fie că-mi stătuse mie ceasul. Dar n-a venit cu mâncare. Iar când a păşit înăuntru, mi-am dat seama că nu era vorba de mâncare la ora aia. Se întâmplase ceva grav.

Bauer a intrat în celulă fără niciunul dintre gesturile ei sigure şi graţioase. Aproape s-a împiedicat de o gâlmă imaginară din covor. Avea îmbujorată, obrajii cu puncte înflorite de roşeaţă, ochii strălucindu-i nenatural de aprins, de parcă avea febră. Doi gardieni au intrat după ea. Le-a făcut semn să vină spre mine iar ei m-au legat de scaunul unde citeam o revistă. Cât timp m-au legat, Bauer a refuzat să mă privească drept în ochi. Nu era bine. Nu era bine deloc.

— Duceţi-vă, le-a ordonat ea când au terminat.

— Să aşteptăm afară?... a început unul dintre ei.

— Am spus să vă duceţi. Plecaţi. Înapoi la posturile voastre.

Îndată ce-au plecat, a început să umble încolo şi încoace prin celulă. Cu paşi mici şi repezi. De colo până colo, dintr-o parte în alta. Degetele bătând darabana pe şolduri, ritmul se schimbase acum, nu mai ciocănea cu atenţie gânditoare ci repede. Maniac. O manie în mersul ei. În ochii ei. În tot.

— Ai idee ce-i asta?

A scos ceva din buzunar şi a ţinut în sus să văd. O seringă. Plinii pe un sfert cu un lichid incolor. Ei, rahat. Ce avea de gând să-mi facil7

— Uite ce-i, m-am apărat eu. Dacă v-am supărat cu ceva...

A fluturat seringa.

— Te-am întrebat dacă ai idee ce-i asta.

Seringa îi alunecă din mână. S-a aplecat s-o prindă, de parcă plasticul s-ar fi putut sparge de covor. Agitându-se, am surprins un miros cunoscut. Teamă. Îi era teamă. Ce arăta ca o manie era de fapt o luptă surdă pentru

autocontrol, o încercare disperată să scape da o emoţie cu care nu era obişnuită.

— Ştii ce-i asta, Elena?

Vocea i-a crescut cu o octavă. Piţigăiată. Îi era teamă de mine? De ce acum? Ce făcusem?

— Ce e? am întrebat eu.

— E o soluţie salină amestecată cu saliva ta.

— Amestecată cu ce?!

— Salivă, scuipat, flegmă.

Vocea se piţigăia şi mai mult. Un chirăit nervos, ca o fetiţă prinşii spunând un cuvânt rău.

— Ştii ce poate face asta?

— Habar n-am...

— Ştii ce va face dacă mi-o injectez?

— Injectezi?!...

— Gândeşte-te, Elena! Haide. Nu eşti proastă. Saliva ta. Muşti pe cineva. Dinţii tăi pătrund prin piele, precum acul care îmi pătrunde mie. Saliva ta trece în sânge. În sângele meu. Ce se întâmplă?

— Te-ai transforma... Te-ai putea transforma...

— În vârcolac.

S-a oprit din umblat şi a rămas nemişcată. Complet nemişcată. Un zâmbet mic i-a arcuit buzele.

— Exact asta am de gând să fac.

Mi-a luat ceva să mă dumiresc. Când am înţeles, am clipit şi-am deschis gura, dar n-a ieşit nicio vorbă. Am înghiţit greu, m-am chinuit să mă calmez. Să nu mă panichez. Să nu înrăutăţesc situaţia. Să tratez totul ca pe o glumă. Să dezamorsez situaţia.

— Ete na! am râs eu. Ăsta-i răspunsul la problemele tale? Nu te respectă lumea la muncă aşa că devii vârcolac? Îţi iei o slujbă bună în Haită, spargi câteva capete, te faci cu un iubit chipeş? Pentru că dacă aşa gândeşti, crede-mă, nu merge în felul ăsta.

— Nu sunt idioată, Elena.

A scuipat cuvintele spre mine, stropi de salivă sărind de pe buzele ei. Hopa, tactica greşită.

— Ce vreau eu este schimbarea, a continuat. Să mă reinventez.

— Să devii vârcolac nu-i o rezolvare, am încercat s-o temperez blând. Ştiu că nu eşti fericită...

— Nu ştii nimic despre mine.

— Atunci spune...

— Am venit în proiectul acesta dintr-un singur motiv. Pentru că am şansa să experimentez ceva nou, ceva mai periculos, ceva să mă învigoreze şi să-mi schimbe viaţa mai mult decât escaladarea Muntelui Everest. Experienţe pe care toţi banii pe care-i am şi influenţa familiei nu le pot cumpăra. Vrăji, nemurire, percepţie extrasenzorială, nu ştiam exact ce-mi doream. Probabil câte puţin din toate. Dar acum ştiu exact ce vreau, ce căutam. Putere. Să nu mai îngenunchez în faţa bărbaţilor, pretinzând că sunt mai proastă ca ei, mai slabă, mai puţin importantă. Vreau să devin tot ceea ce am potenţialul să devin. Asta vreau.

Creierul încă îmi derapa, incapabil să-şi regăsească tracţiunea care să-mi permită să înţeleg ce-mi spunea Bauer. Spontaneitatea ei m-a copleşit, aproape m-a convins că pesemne visez sau halucinez. Totuşi cât de brusc se exteriorizase? Incredibil, din perspectiva mea, dar din a ei? Cât de mult urmărise ea parada de deţinuţi, aşteptându-l pe acela care i-ar putea dărui puterea la care râvnea. Acum, găsind ceea ce credea că-şi doreşte, poate că-i era frică să ezite, frică să nu cumva să-şi schimbe părerea. Trebuia să i-o schimb eu pentru ea. Dar cum?

Bauer a ridicat seringa în faţa ochilor. Se holba la ea, clipind şi aproape albind. Frica atât de groasă încât mi s-a lipit de nări, stârnindu-mi inconştientă o infuzie de adrenalină. Când m-a privit iar, furia dispăruse. Ce-am

văzut în ochii ei m-a îngheţat. Cerşea practic. Tremura de frică, dar cerşea.

— Vreau să înţelegi, Elena. Ajută-mă. Nu mă face să folosesc asta.

— Nu trebuie s-o foloseşti, i-am spus eu încet. Nimeni nu te forţează.

— Fă-o tu pentru mine, atunci. Te rog.

— Ce să...

— Să-mi muşti braţul.

— Nu pot...

— Am un cuţit. 0 să ciuntesc eu pielea. Tu poţi doar să...

Panica mi s-a instalat în piept.

— Nu, nu pot!

— Ajută-mă s-o fac cum trebuie, Elena. Nu ştiu cât de bine ar funcţiona soluţia salină. Aş putea să merg pe ghicite la cantitate, la proporţii. Am nevoie de tine...

— Nu!

— Îţi cer!...

M-am zbătut în legături, fixându-i privirea.

— Ascultă-mă, Sondra! Lasă-mă un minut şi dă-mi voie să-ţi explic ce se va întâmpla cu tine dacă faci asta. Nu e cum crezi tu că e. Nu vrei să faci asta.

Ochii i-au strălucit atunci. Toată mania a dispărut. Rece ca gheaţa.

— Nu vreau?!

A ridicat seringa.

— Nu! am ţipat eu zdruncinându-mă în scaun.

Şi-a înfipt acul în braţ şi a apăsat pistonul. Şi gata. O secundă. O fracţiune de secundă. La fel de mult cât îi luase şi lui Clay să mă muşte.

— Lua-te-ar naiba! am ţipat eu. Muiere proastă!... Sună lu infirmerie. Acum!

Faţa ei părea natural de calmă, cu buzele curbate într-un fel de fericire. Sentimentul de fericire că a făcut-o.

— De ce, Elena? De ce ar trebui să sun la infirmerie? Ca să-i anuleze efectul? Să-mi sugă darul din vene precum veninul de şarpe? O, nu. Nu vom permite aşa ceva.

— Sună la infirmerie! Paznici! Unde dracu' sunt paznicii?

— M-ai auzit trimiţându-i de aici.

— Habar n-ai ce ţi-ai făcut! am mârâit eu. Crezi că ăsta-i vreun mare cadou. O înţepătură de ac şi eşti vârcolac? Ai studiat subiectul, nu? Ştii ce se întâmplă acuma, corect?

Bauer îşi întoarse zâmbetul ei visător spre mine.

— Pot să simt cum trece prin sânge. Transformarea. Este caldă. Gâdilă. Începuturile metamorfozei.

— Oho, asta nu-i tot ce-o să simţi.

A închis ochii, tremurând, apoi i-a redeschis şi a zâmbit.

— Se pare că eu am câştigat ceva în seara asta, iar tu ai pierdut ceva. Nu mai eşti singura femeie vârcolac, Elena.

Ochii i s-au mărit atunci. Bulbucaţi. Venele de la gât şi de pe frunte i s-au îngroşat. A tras aer convulsiv, înecându-se. Mâinile i s-au ridicat spre gât. Corpul i s-a scuturat spasmodic. Spinarea i s-a îndreptat rigidă. Ochii i s-au dat peste cap. S-a ridicat pe vârful degetelor, bălăngănindu-se înainte şi înapoi, ca un condamnat atârnat de funia spânzurătorii. Apoi s-a prăvălit, împrăştiindu-se pe podea. Am urlat după ajutor.

Winsloe

— Ce i-ai făcut domnişoarei Bauer? m-a întrebat Matasumi. Paznicii o luaseră pe Bauer curând după ce am început să ţip. Douăzeci de minute mai târziu, se întorseseră cu Matasumi. Acum stătea în faţa mea acuzându-mă fără vreo urmă de acuzaţie în voce.

— Le-am spus şi paznicilor.

Şedeam pe marginea patului încercând să mă relaxez, de parcă treaba asta se întâmpla în fiecare zi.

— Şi-a injectat singură salivă de la mine.

— Şi de ce mă rog ar face una ca asta? m-a provocat Matasumi.

— Muşcătura unui vârcolac este un mod de a deveni vârcolac.

— Îmi dau seama de asta. Dar de ce...

S-a oprit.

— Aha, înţeleg.

Oare? Chiar înţelegea? Mă îndoiam. Nici unul dintre ei n-ar putea înţelege ce urma. Eu puteam, şi de aceea încercam foarte, foarte mult să nu mă gândesc deloc la asta.

Matasumi şi-a dres vocea.

— Pretinzi că domnişoara Bauer s-a injectat, singură...

— Seringa a rămas pe podea.

Ochii i-au fugit scurt spre ac, dar n-a făcut nicio mişcare să-l ia de pe jos.

— Pretinzi că s-a folosit de seringa aceasta...

— Eu nu pretind nimic. Îţi spun ce s-a întâmplat. S-a injectat singură în braţ. Caută urma acului. Verifică în laborator conţinutul seringii.

Uşa s-a deschis. Carmichael a intrat grăbită înăuntru, halatul de laborator fluturând ca o pelerină în urma ei.

— N-avem timp de asta, a spus ea. Trebuie să ştiu ce pot să fac pentru ea.

Matasumi i-a făcut semn doctoriţei Carmichael să se dea deoparte.

— Mai întâi trebuie să stabilim exact natura bolii domnişoarei Bauer. Îi vine foarte uşor domnişoarei Michaels să pretindă...

— Ne spune adevărul, i-a atras atenţia Carmichael. Am văzut urma acului.

Ar fi fost greu de ratat. Chiar în timp ce gardienii o cărau pe Bauer din celulă, văzusem înţepătura injecţiei, umflată cât o minge de ping-pong. Amintirea propriei mele muşcături mi-a revenit în minte, dar am respins-o la loc. Un spirit de observaţie rece, clinic. Era singurul care îmi trebuia ca să pot rezista în continuare. Ar trebui să iau exemplu de la Matasumi.

Carmichael s-a întors spre mine.

— Trebuie să-mi spui cum să mă ocup de asta. Sondra e inconştientă. Tensiunea arterială îi scade rapid. Temperatura urcă şi ea. Pupilele nu reacţionează la stimuli. Pulsul îi creşte şi devine neregulat.

— Eu n-am ce să fac.

— Dar ai trecut prin asta, Elena. Ai supravieţuit.

N-am mai spus nimic. Carmichael a venit spre mine. M-am dat mai în spate pe pat, dar ea a venit şi mai aproape, apropiindu-şi faţa de-a mea până când i-am putut adulmeca frustrarea. Mi-am întors capul. Mi-a apucat bărbia şi mi-a sucit faţa înapoi spre ea.

— O vezi cum moare, Elena. Moare într-un mod oribil.

— Asta nu-i nimic deocamdată.

Degetele i s-au încordat, presându-mi muşchii faciali.

— Pune mâna şi ajut-o. Dacă ai fi fost tu în locul ei, eu n-aş fi stat deoparte să te privesc cum mori. Spune-mi cum s-o ajut.

— Vrei s-o ajuţi? Trage-i un glonţ în cap. Treci peste povestea cu argintul. Un glonţ de plumb e de ajuns.

Carmichael mi-a împins bărbia violent şi s-a retras holbându-se la mine.

— Doamne, eşti cinică!

Nu i-am răspuns.

— Asta nu ne-ajută, a spus Matasumi. Tratează simptomele aşa cum le vezi, doctoriţa Carmichael. E cel mai bun lucru pe care putem să-l facem. Dacă domnişoara Bauer şi-a făcut-o cu mâna ei, atunci tot ce putem noi să facem este să tratăm simptomele şi să lăsăm restul în voia sorţii.

— Nu asta-i tot ce putem face! s-a împotrivit Carmichael cu ochii pironiţi într-ai mei.

N-aveam intenţia să mă apăr. Chiar nu voiam. Dar presiunea acelei priviri era prea mult.

— Ce anume crezi că pot să fac eu? am întrebat-o. Nu alerg pe străzi să muşc oamenii şi apoi să-i îngrijesc până se fac bine. Ştii câţi vârcolaci proaspăt muşcaţi am întâlnit? Nici unul. Zero. Nu mi se întâmplă. Nu m-am aflat nici măcar lângă un vârcolac ereditar când a ajuns la maturitate. Habar n-am ce să fac.

— Dar ai trecut prin asta.

— Crezi că mi-am luat notiţe? Ai idee ce-mi amintesc? îmi amintesc iadul. Zugrăvit cu foc şi pucioasă, demoni şi spiriduşi, cleşti înroşiţi în foc şi hăuri pline cu lavă. Îmi amintesc doar ce-am văzut aici.

M-am plesnit cu palma pe frunte.

— Mi-amintesc halucinaţiile, vedeniile. Coşmaruri şi delir, asta ştiu. Habar n-am despre temperatură sau tensiune sau răspunsul pupilei. Altcineva s-a ocupat de ele. Iar când am scăpat de chinuri, n-am vrut să ştiu ce-a făcut. Am vrut doar să uit.

— Aceste viziuni ale iadului, a intervenit Matasumi. Poate ai putea să mi le descrii mai târziu. Legătura dintre supranatural şi ritualul satanic...

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă! s-a răstit Carmichael Măcar o dată las-o baltă!

A ieşit ca o furtună din celulă. Matasumi s-a aplecat după seringi, apoi s-a răzgândit şi i-a făcut semn unui paznic s-o ridice, după curo a ieşit şi el în urma doctoriţei Carmichael

*

Oare aş fi ajutat-o pe Bauer dacă aş fi putut? Nu ştiu. De ce aş face-o? M-a răpit şi m-a aruncat într-o cuşcă. Îi datoram eu ceva? La naiba, nu! Dacă femeia era atât de cretină încât să se transforme în vârcolac, nu era problema mea. Am făcut eu ceva sau am spus ceva cu care s-o conving să îmbrăţişeze o asemenea tâmpenie incredibilă? Am delectat-o eu cu poveşti despre viaţa minunată şi plină de veselie a unui vârcolac? Nimic de genul ăsta. Am căutat eu răzbunarea încurajând-o să-şi înfigă acul în braţ? Absolut deloc. Da, era duşmanul meu, dar asta şi-a făcut-o cu mâna ei. Aşa că de ce mă simţeam eu responsabilă? Că nu eram. Totuşi, o parte din mine îşi dorea s-o fi putut ajuta, măcar să-i alin suferinţa. De ce? Pentru că-i înţelegeam suferinţa. Ea era o altă femeie care va deveni vârcolac şi, oricât de diferite ar fi fost împrejurările, nu voiam ca ea să sufere. Rezultatul ar fi fost cu siguranţă moartea. Am speram să vină repede.

*

La miezul nopţii, Winsloe a intrat la mine în celulă. Printre umbrele unui coşmar care mă ameninţa, am auzit uşa deschizându-se, realizând în subconştient că sunetul venea din lumea reală, şi m-am forţat să mă trezesc, recunoscătoare pentru neaşteptata diversiune. M-am dat jos din pat şi l-am văzut pe Tyrone Winsloe stând în praful uşii, încadrat de lumina de pe hol, făcându-şi apariţia

oficial şi aşteptând să-i remarc prezenţa. M-a copleşit subit un sentiment de admiraţie. Era ca şi cum Bill Gates însuşi ar fi bătut la uşa mea - oricât de mult mi-am dorit să NU fiu impresionată, nu m-am putut abţine.

— Deci ea este femeia vârcolac.

A intrat în celulă, flancat de doi gardieni.

— Ce plăcere să ne cunoaştem, m-a salutat el cu o plecăciune prefăcută. Eu sunt Ty Winsloe.

S a prezentat singur, nu cu modestie, de parcă nu l-aş fi recunoscut, ci cu o importanţă şi cu nişte aere la fel de ipocrite ca şi plecăciunea. Cum nu i-am răspuns destul de repede, l-a apucat un uşor tremurat de enervare.

— Focul Prometeic, a adăugat el şi numele faimoasei sale companii.

— Da, ştiu.

Faţa i s-a rearanjat într-o grimasă satisfăcută. Făcându-le semn gardienilor să stea pe loc, a păşit mai departe în celulă. M-a măsurat cu privirea, plimbându-se prin faţa mea, s-a uitat curios la spatele meu, analizându-mă fără ruşine, de parcă eram un sclav potenţial într-o veche piaţă romană. Când s-a întors înapoi în faţa mea, privirea i s-a oprit pe pieptul meu, buzele curbându-i-se în jos într-o încruntare dezamăgită.

— Nu-i rău, a comentat el. Nimic ce nu s-ar putea rezolva cu o pereche de implanturi.

Mi-am mijit ochii. N-a părut să observe.

— Te-ai gândit vreodată la asta? s-a interesat el cu privirea insistând pe pieptul meu.

— Nu mă gândesc să fac copii, dar dacă o să-i am vreodată, sunt convinsă că vor găsi setul ăsta destul de adecvat.

Şi a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs ca şi cum îi spusesem cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată. Apoi s-a aplecat pe lângă mine şi mi-a parcurs din nou spatele cu privirea.

— Frumos fund, totuşi.

M am aşezat. A zâmbit numai şi a continuat să-mi studieze posteriorul. Apoi a aruncat un morman de haine pe masă.

— Poţi să-ţi păstrezi blugii, mi-a spus el. Am adus o fustă, dar îmi plac blugii. Fundul ăla a fost croit pentru blugi. Nu-mi plac bucile mari şi fleşcăite.

Îi plăceau femeile cu fundul mic şi ţâţe mari? Cineva se jucase cu prea multe păpuşele Barbie în copilărie. M-am uitat la mormanul de haine dar n-am făcut nicio mişcare spre ele.

— Cămaşa trebuie să dispară, mi-a ordonat el. Ai un top cu bretele acolo. Sari peste sutien.

M-am holbat la el pentru că nu-mi venea să cred ce auzeam. Era o glumă, corect? Miliardarii se presupunea că sunt excentrici, deci asta trebuia să fie ideea sucită a lui Winsloe că aşa se face o glumă. Şi totuşi, în timp ce mă holbam, buzele i se strângeau, nu amuzate ci de indignare.

— Pune-ţi hainele, Elena, mi-a ordonat el şi toată jovialitatea i s-a scurs din voce.

În spatele lui cei doi paznici au păşit în faţă, atingându-şi armele ca să-mi amintească de prezenţa lor acolo. Până la urmă, poate că nu era o glumă. Ce aveau oamenii ăştia de aici? În câteva ore doar am văzut o femeie inteligentă cum se transformă în vârcolac, apoi am cunoscut un miliardar cu maturitatea şi mintea unui adolescent puber în comparaţie cu gaşca lor, eu eram cât se poate de normală.

Totuşi, mi-am reamintit, Tyrone Winsloe conducea aici, iar el era omul obişnuit să obţină ce voia când voia. Dar dacă îşi făcea iluzii că mă voi schimba într-un top cu bretele să se uite lasciv la sânii mei mici - ei bine, o fată trebuie să impună nişte limite, corect? Fusesem tratată în felul ăsta de corciţi, deşi ştiam cum să mă ocup de ei. Dacă vorbeau aşa cu mine, îi ocăram. Dacă mă atingeau, le rupeam degetele. Nu şi-ar mai fi dorit nimic altceva.

Cum spunea mereu Logan, corciţilor le plăceau femeile cu coaie. Ty Winsloe nu era un corcit, în schimb era un individ cu hormoni în exces. Destul de aproape.

— Am braţele încă arse, am spus eu întorcându-mi faţa de la haine. Arată ca naiba.

— Nu mă deranjează.

— Pe mine da.

Un lung moment de linişte.

— Ţi-am zis să-ţi pui topul, Elena! mi-a ordonat el.

Mă privea de sus, cu un rânjet schimonosit pe care orice lup l-ar fi putut recunoaşte. M-am uitat de la el la paznici, am smuls topul cu bretele din grămadă, mi-am reprimat pornirea de a-i întoarce lui Winsloe mârâitul de avertizare şi m-am mulţumit să merg la baie.

*

Să mă duc la baie să mă schimb era oricum o pierdere de vreme, având în vedere că peretele era transparent, dar puteam totuşi să-mi întorc spatele spre el când îmi schimbam cămaşa. Topul cu bretele s-ar fi potrivit unei fete încă neajunsă la pubertate - o fată scundă neajunsă la pubertate. Îmi venea până sub coaste şi-mi făcea cute în umeri. Uitându-mă în jos, am văzut că nu lăsa absolut nimic imaginaţiei. Mai întâi că era subţirel. Apoi, mai era şi alb. Două cercuri gemene înţepau materialul. Dacă prindeam chiar şi cea mai mică briză de curent, nu s-ar fi văzut doar două cercuri. Am simţit cum mă inundă un val de furie şi umilinţă. După tot ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore, asta umplea paharul. Proverbiala picătură. Nu voi accepta asta. O să mă - m-am oprit. O să, ce? Mi-am amintit privirea din ochii lui Winsloe când i-am contestat ordinul de a mă schimba. Mi-am amintit comentariile lui Armen Haig despre starea mentală a lui Winsloe. Ce-ar face Winsloe dacă l-aş refuza? Aveam oare de gând să-mi asum riscul pentru ceva atât de ordinar

precum refuzul de a îmbrăca o bluză transparentă? Mi-am frecat faţa cu palmele, am rezistat pornirii de a-mi încrucişa mâinile pe piept şi am mers înapoi în celulă.

Winsloe mi-a studiat pieptul timp de două minute întregi. Ştiu pentru că am numărat secundele, luptându-mă să nu-mi pierd timpul închipuindu-mi o revoltă. Asta nu înseamnă nimic, mi-am spus în sinea mea. Nimic. Dar însemna. Într-un fel, fiind forţată să fac paradă cu sânii mei prin faţa acestui om era mai rău decât orice tortură pe care mi-ar fi putut-o pregăti Matasumi cu setul lui de jucării. Mi-am dat seama atunci că farsa aceea juvenilă nu avea nimic de-a face cu nevoia de a mă îmbrăca pe mine într-un maiou. Vorbea despre putere. Winsloe putea să mă facă să îmbrac un tricou iar eu n-aveam cum să mă opun. Voia să se asigure că am înţeles.

— Cel puţin sunt fermi, a comentat Winsloe. Merge, serios, dacă-ţi plac mici. Cred totuşi că implanturile sunt opţiunea noastră cea mai bună.

Mi-am muşcat buza. Am muşcat-o destul de tare încât să simt sânge şi să-mi doresc să fie al lui.

— Ce tonus impresionant! m-a lăudat el dându-mi târcoale. Muşchi subţiri şi întinşi, dar fără să fie umflaţi. Eram îngrijorat că ai muşchii mari. Bicepşii umflaţi la fete sunt extraordinar de înspăimântători.

— O, am muşchi, l-am contrat eu. Vrei să-i vezi?

S-a mulţumit să râdă.

— Gaura aceea din perete îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Plus că am văzut caseta cu tine şi cu Lake, deşi presupun că acolo n-a fost vorba atât de putere cât de dexteritate. Ripostă rapidă. Foarte rapidă.

— Cum se simte Ba... domnişoara Bauer? am întrebat eu, sperând să schimb subiectul.

— Ai aflat despre ea?

Şi-a unduit fundul pe masa mea şi s-a proţăpit acolo.

— Presupun că ştiai. Bizar, he? Nimeni nu s-a aşteptat la asta. Sondra a fost mereu atât de zdravănă. Băţoasă,

chiar. Presupun că cei rigizi sunt cei care pleznesc cel mai violent, ha? Despre caseta aia...

— Cum se simte? am repetat eu. Care-i pronosticul?

— De rahat, când am auzit ultima oară. Probabil că nu va rezista peste noapte. Acum, să ne întoarcem la caseta aia, am nişte veşti care o să-ţi placă.

A zâmbit, moartea inevitabilă a partenerei sale fiind deja uitată.

— Vrei să ghiceşti ce-am pregătit?

— N-aş putea să-mi imaginez.

— Diseară îl trimit pe semenul tău combatant spre ultima lui recompensă. Marele os picat din cer; sau în cealaltă direcţie. Vom avea parte de-o vânătoare.

— O... vânătoare?!

A sărit jos de pe masă.

— O vânătoare. O mare şi clasică vânătoare de lupi. Diseară. Larry şi-a terminat treaba cu corcitul tău aşa că-i vom pregăti o plecare pe măsură.

Winsloe a pocnit din degete spre cei doi paznici, a căror prezenţă la această discuţie încercasem cu greu s-o ignor.

— Pac-pac, băieţi! Sunaţi din trâmbiţe şi spuneţi-le prietenilor voştri să pregătească oaspetele de onoare. Ne întâlnim cu ei la locul de pândă.

Îmi petrecusem aproape jumătate de oră holbându-mă la Winsloe. Acum neîncrederea mea se amestecase cu altceva. Un început de teroare. Se referea cumva la ce credeam eu că se referă? Chiar avea de gând să-l vâneze pe Patrick Lake? Să-i dea drumul şi apoi să-l vâneze ca pe un trofeu din rezervaţia lui particulară? Nu, probabil că mă înşelam eu. Cu siguranţă mă înşelam.

— Ei? s-a întors el spre mine. Ia jacheta aia de pe masă. Se face rece afară. Nu vreau să te îmbolnăveşti de pneumonie.

— Ies afară? am bâiguit eu încet.

Winsloe a râs.

— Ce dracu’ că doar nu putem să-l vânăm înăuntru.

Şi-a dat capul pe spate, mai mult lătrând decât râzând, m-a plesnii pe posterior şi a părăsit cu aplomb celula.

Jocul

Noaptea era rece pentru sfârşitul verii. Era încă august, nu? Am calculat în gând. Da, încă august. Mi se părea doar că fusesem plecată mai mult.

Dacă sperasem să obţin vreun indiciu despre locaţia noastră ieşind afară, m-a dezamăgit. Am urcat cu un lift două etaje până la parter, am trecut printr-o uşă securizată şi am ieşit la câţiva metri de o pădure care ar fi putut exista oriunde de la Capul Breton până în Carolina de Nord. Poate dacă aş fi învăţat botanica mai bine, aş fi putut elimina posibilităţile, numai că să examinez copacii era ultimul lucru pe care-l aveam acum în minte.

Încheieturile îmi erau încătuşate. Winsloe mergea în faţa mea. Cei doi paznici, cu armele scoase acum, se ţineau după el. O cărare unduia prin pădurea deasă spre un luminiş unde fusese înălţat un foişor de pândă, cocoţat pe un pilon de lemn la treizeci de metri în aer. Patrick Lake stătea la baza lui, tropăind să se dezmorţească de frig, cu ambele palme făcute căuş în jurul unei ţigări aprinse.

— Hei! ne-a strigat el văzând că ne apropiam. Care-i treaba? E al dracu’ de frig aici.

— Termină de fumat, l-a îndemnat Winsloe. O să te încălzeşti destul in curând.

— Am întrebat...

Unul dintre paznicii lui Lake l-a izbit cu patul armei. Lake a mârâit fioros, şi-a ridicat mâna să-i ardă una pazniculuí, apoi s-a oprit.

— Întrebam doar...

— E o surpriză, l-a asigurat Winsloe apucând balustrada scării. Termină de fumat.

— Ea ce caută aici? şi-a agitat Lake ţigara spre mine.

Winsloe urcase cinci trepte. S-a aplecat peste balustradă.

— E o surpriză, a repetat el. Vom începe imediat ce eşti gata.

Lake a aruncat chiştocul la pământ şi l-a strivit sub picior.

— Sunt gata acum.

— Atunci să începem.

— Punctul de eliberare numărul doi? a întrebat un paznic.

— Conform planului, i-a răspuns Winsloe. Totul conform planului.

Winsloe a continuat să urce. L-am urmat şi eu, cu cei doi gardienii ai noştri îndeaproape. Când am ajuns noi în vârf, Winsloe gâfâia. Am cercetat pădurea de dedesubt. Lake şi cuplul său de gardieni dispăruseră în întuneric.

— Uite acolo! a arătat Winsloe spre est respirând greu. Punctul de eliberare numărul doi. Punctul de eliberare numărul unu imediat dedesubt. Punctul de eliberare numărul trei lângă râu.

Nu numai că exista un punct de eliberare prestabilit, ba chiar erau mai multe. De ce? Mi-am deschis gura să întreb, apoi mi-am dat seama că s-ar putea să nu vreau să ştiu.

— Alegerea punctului de eliberare depinde de pradă, a continuat Winsloe. Până acum am avut o vrăjitoare şi un semi-demon.

— I-ai... vânat?!

S-a strâmbat, nemulţumit.

— N-a fost cine ştie ce mare vânătoare. Mai ales vrăjitoarea. Te-ai gândi că va fi o provocare mai mare, că va face vrăji şi alte alea. În jocurile video rasele magice pot deveni cei mai puternici jucători ai tăi îndată ce

câştigă suficientă experienţă. Dar în viaţa reală? A cedat. N-a putut suporta. A făcut câteva vrăji mărunte apoi a renunţat. Am găsit-o chircită sub o tufă. Niciun instinct de supravieţuire. La fel ca bătrână aia pe care au luat-o odată cu tine. Primul semn de necaz şi pică în depresie. Nu poate suporta tensiunea.

Am privit pământul de dedesubt. M-am întrebat dacă era destul de tare să-l ucidă pe Winsloe dacă ar fi căzut.

— Semi-demonul a fost o îmbunătăţire minoră. Cel puţin a încercat. Apoi şamanul. Nu l-am vânat, totuşi. Ăla a încercat o evadare. Am avut grijă de problemă destul de repede, aşa că să nu-ţi vină vreo idee. Oricum n-a ajuns departe. Au avut câinii grijă de el. Din câte am auzit, a fost chiar mai grav decât vrăjitoarea. A alergat cât l-au ţinut picioarele până şi-a dat duhul.

— Iar acum...

Mi-am dres glasul, forţându-l să rămână calm.

— Iar acum îl vânezi pe Lake.

— Un vârcolac!

Winsloe şi-a coborât binoclul de la ochi ca să rânjească la mine.

— Tare, nu? Vânătorul devine vânat. Asta-i şmecheria, provocarea. Toate prostiile cu „Cel mai periculos joc” sunt doar poveşti de adormit. Aruncă un om obişnuit şi modern în pădure şi o s-o ia razna. Lasă-l fără unelte şi fără arme şi mai bine te-ai duce la vânătoare de căprioare. Cel puţin căprioarele au ceva experienţă să se eschiveze de vânători. Oamenii n-au nici canci. Dar lupii? Ei sunt vânătorii. Au propriile lor unelte, propriile lor arme. Cunosc pădurea. Combină asta cu inteligenţa umană şi bingo: ţi-ai făcut cel mai tare joc.

Mi-a întins binoclul.

— Vrei să te uiţi?

Am scuturat din cap.

— Haide. Are sistem de vedere nocturnă. Nu c-ai avea nevoie, presupun. Am auzit că voi puteţi vedea pe

întuneric. De aceea am programat noaptea. Încă o provocare în plus. Bineînţeles, am cele mai noi jucării, ca ăsta. N-aş vrea totuşi să fie o provocare PREA mare.

Am dus binoclul la ochi. Uitându-mă în zare, n-am văzut decât pădurea. Pădurea nesfârşită. Apoi o strălucire de lumină portocalie.

— Racheta de semnalizare, a anunţat Winsloe şi entuziasmul îi creştea în voce. L-au paralizat pe Lake. Acum eliberează zona. În zece, poate cincisprezece minute, se va trezi singur în pădure. Dacă are ceva minte îşi va da seama că-i o capcană, dar va fugi oricum. Presupun că va adulmeca râul şi va fugi spre vest. Mai bine să aibă grijă, totuşi. Dacă o ia pe varianta mai uşoară, va ajunge în bârlogul ursului.

Winsloe a izbucnit într-un râs sonor, neplăcut de aspru.

— Capcane peste tot. Aici, aici şi aici.

M-am întors şi l-am văzut arătând locurile marcate pe o hartă laminată. M-am dat mai aproape, dar a smuls-o din faţa mea şi m-a apostrofat cu degetul.

— Ne-ne-ne! Nu-ţi permit să-mi prinzi toate secretele. Îţi place binoclul ăla?

— Se vede... bine.

— Bineînţeles că se vede bine. Altfel nu l-aş cumpăra. Aşteaptă să-mi vezi şi restul jucăriilor. Şi armele.

Şi-a rotit ochii în cap jinduind.

— Armele! Incredibil ce s-a inventat în ultimul timp. Am rastele cu ele împrăştiate pe tot câmpul de joacă, să am de unde alege. Singurul lucru care-mi lipseşte este un ciocan pneumatic pentru bătut cuie. Asta-i buba. Ciocanul pneumatic va rămâne mereu favoritul meu.

— Vânezi cu un ciocan pneumatic?

— Nu aici. În jocuri, evident. Ciocanul pneumatic este cel mai tare. Factorul distrugător poate depăşi grenadele.

— Jocuri, am repetat eu ca un ecou. Vrei să spui jocuri video.

— Ce alt fel de jocuri mai ştii?

M-am uitat la pădurea întinsă. Câmpul de joacă, o numise el. Un câmp de joacă gigantic, creat la comandă şi echipat cu aparate de înaltă tehnologie, capcane şi un arsenal de arme.

— Deci asta e, am concluzionat eu încet. Un joc video. Un joc video real.

— Un pas dincolo de realitatea virtuală. Realitatea actuală. Cu concept!

A râjit şi m-a plesnit iar pe fund.

— Hai să ne mişcăm! Jocul a intrat in funcţiune.

*

Ne-am întâlnit cu cei doi paznici ai lui Lake înainte să ajungem la poteca principală. Au confirmat că eliberarea mersese bine, apoi şi-au ocupat poziţiile în faţa lui Winsloe, cu armele scoase, flancându-l pentru protecţie. Am mers în spatele lui Winsloe. Ceilalţi doi paznici ne-au urmat de-o parte şi de alta, la spatele meu. Toţi în afară de mine purtau ochelari cu sistem de vedere nocturnă. Chiar şi mie mi-ar fi folosit o pereche. Întunericul se lăsase aproape complet, o lună nouă strălucea anemic printre nori şi vârfuri de copaci, iar pe cer nicio stea. Vederea mea se pierdea şi reapărea odată cu luna. Nu că erau multe de văzut. Nimic altceva decât copaci şi iar copaci.

În ciuda ghemului de spaimă pe care-l aveam cuibărit în stomac, inima a început să-mi tresalte cu anticipare pe măsură ce înaintam tot mai adânc în pădure. Chiar şi în condiţiile în care creierul meu ştia cum ajunsesem aici, corpul meu refuza să-l creadă. Primise stimulii — aerul proaspăt al nopţii, mirosul frunzelor descompuse în pământul umed, sunetele cârtiţelor şi şoarecilor care se fereau din calea noastră — şi îşi forma propria interpretare bazându-se pe anii de experienţă. Fiindcă mergeam prin pădure noaptea, însemna deci că ieşisem

să trag o fugă. Ignorând toate comenzile în contradictoriu, corpul meu reacţiona ca un căţeluş aţâţat trăgând de lesă. Pielea mi s-a încreţit. Sângele mi s-a înfierbântat. Respiraţia mi s-a accelerat. Partea bună era că mi se ascuţiseră simţurile, putând să aud şi să miros de două ori mai bine. Partea proastă era îngrijorarea aceea enervantă legată de contorsionarea anumitor părţi ale corpului şi părul crescut, pa nevăzute.

Înainte să-mi stăpânesc reacţia corpului, mi-am folosit atenţia crescută pentru a-mi face o idee mai bună despre mediul înconjurător. Cât despre vedere, nu mă ajuta prea tare. Oricât de bine puteam vedea, nu aveam vedere cu raze X, aşa că nu puteam vedea printre nenorociţii ăia de copaci. În schimb, celelalte simţuri mi-au fost mai de ajutor. Câteva minute de ascultat m-au convins că n-aveam ce să aud. Mă rog, erau destule de auzit - crengi pocnind, adieri de vânt şoptind, prădători şi prăzi văietându-se, chirăind, repezindu-se şi plonjând - dar nu asta căutam. Am sperat să prind ceva sunete îndepărtate ale civilizaţiei, dar singurele pe care le-am detectat au fost huruielile şi şuierăturile maşinăriilor care menţineau complexul funcţional. Am trecut pe miros, cel mai bun simţ al meu. Din nou, am căutat semne de viaţă umană dar am găsit doar duhoarea clădirii principale şi drumul pietruit care ducea spre ea. Mirosul drumului se pierdea, indicând că mergea la sud de închisoare. Din păcate pădurea se întindea spre nord, care urma să fie şi direcţia în care aş fi luat-o dacă evadam din complex. Era posibil ca varianta spre sud să fie mai accesibilă, cu toate acestea părea mai sigur să rămân la ce ştiam, or deocamdată văzusem doar pădurea.

Dincolo de complexul închisorii, sălbăticia trăda numai propriile ei mirosuri. Natura domnea aici. Chiar şi poteca purta urme slabe de miros uman, ca şi cum natura le-ar fi şters furioasă imediat ce vizitatorii nepoftiţi plecaseră. Din nou, creierul şi corpul meu concurau pentru a-mi da

un înţeles. Corpul meu credea că ajunsese în Rai, un paradis natural la fel de virgin ca acela de la Stonehaven şi - chiar mai bine - un paradis proaspăt, numai bun pentru explorare. Creierul meu decise că ajunsese în iad, o pădure interminabilă fără urme de civilizaţie în zare. Dacă era să evadez, trebuia să mă îndrept undeva. Undeva însemna o casă, un oraş, un loc public unde inamicii mei să nu teamă să mă urmărească.

Să evadez acum ieşea din discuţie. Chiar dacă scăpăm de gardienii înarmaţi, aş fi devenit doar o distracţie suplimentară în vânătoarea lui Ty Winsloe. Trebuia să aştept, cu speranţa că voi scăpa din închisoare la un moment dat, preferabil înainte ca duşmanii mei să se plictisească de mine aşa cum se plictisiseră de Patrick Lake. Dacă - nu, mai bine când - voi scăpa, unde mă voi duce? Încoace nu era nimic, decât pădure. O pădure nesfârşită. Aş fugi şi iar aş fugi ore întregi dar - ia stai un pic! Ce naiba spuneam? Eram lup. Jumătate lup, mă rog. Şi ce face un lup în sălbăticie? I-auzi! Supravieţuieşte, normal. Aici puteam să scap de urmăritori mai bine decât în oricare altă junglă de beton. Aici eram în elementul meu. Chiar şi acum, în formă de om, mă simţeam ca acasă aici, capabilă să văd în întuneric aproape total, capabilă să miros apă şi mâncare, capabilă să aud cea mai tăcută bufniţă plutind deasupra mea. N-aveam nevoie de plasa de salvare a civilizaţiei. Mă rog, până la urmă trebuia să găsesc o cale de întoarcere la ceilalţi, dar puteam rezista oricărei fiinţe umane care încerca să mă recaptureze - indiferent că aveau ochelari cu sistem de vedere nocturnă, telescoape performante şi altele. Va trebui să fiu atentă, dar singurul pericol pe care l-aş înfrunta ar veni de la urmăritori. Cu siguranţă n-aveam de ce să mă îngrijorez c-aş muri de foame, de deshidratare sau de stihiile naturii.

— Unde şi-a lăsat hainele? s-a răstit Winsloe.

Am alunecat vrând să mă opresc şi m-am proptit în spatele lat al lui Winsloe. Revenindu-mi din reverie, am clipit şi m-am uitat în jur. Stăteam lângă un copac tapetat cu fâşii de plastic oranj fluorescent.

— Aici este punctul de eliberare numărul doi, a anunţat Winsloe.

— Aşa este, domnule! i-a confirmat unul dintre gardienii din faţă, scoţând o hartă din buzunar şi desfăşurând-o.

Winsloe a smuls harta şi-a trântit-o la pământ.

— N-am ÎNTREBAT. Am ANUNŢAT. Ştiu că aici este punctul de eliberare numărul doi. Vreau să ştiu dacă voi cretinilor ştiţi asta. Aici l-aţi eliberat pe Lake?

Falca paznicului s-a încleştat, dar vocea i-a rămas respectuoasă.

— Sigur că da, domnule.

Winsloe s-a întors spre mine.

— Trebuie să se dezbrace pentru a se transforma în lup, nu-i aşa? Altfel şi-ar rupe hainele, corect?

Am încuviinţat.

— Deci oricum ar fi, trebuie să găsim nişte haine pe aici. Unde sunt?

M-am prefăcut că privesc prin jur, deşi am putut afla cu o simplă adulmecare că Lake nu lăsase nimic în urmă.

— Dacă nu-s aici, atunci nu s-a transformat încă.

Winsloe s-a răsucit pe loc spre unul dintre paznicii din spate.

— Pendecki! Verifică punctele de control.

Gardianul din stânga mea era echipat cu o bandulieră neagră de care erau atârnate o serie de aparate, din care ieşeau cabluri întortocheate conectate la baterii. A scos calm unul din suport şi a apăsat un întrerupător. Aparatul a scos un sunet, în timp ce leduri roşii au început să clipească, ca la jocurile video portabile de început.

— Ţinta a trecut de punctele de control cinci şi şase, domnule.

— Avem contact vizual la cinci, a spus Winsloe.

— Aşa este, domnule. Punctul cinci are o cameră cu senzor de mişcare şi...

— Nu ÎNTREB! SPUN! l-a apostrofat Winsloe. Arată-mi rahatul ăla de înregistrare!

Încă netulburat, Pendecki a desfăcut un alt aparat, i-a scos cablul şi i l-a întins lui Winsloe, care l-a smuls înjurând. Expresia lui Pendecki nu s-a schimbat. Fie se obişnuise să aibă de-a face cu Winsloe, fie lucrase cu oameni ca el înainte. Ceilalţi trei gardieni nu erau nici pe departe atât de controlaţi sub tensiune. Unul dintre paznicii din avangardă începuse să transpire. Celălalt lovea cu vârful bocancilor în pământ încercând parcă să-şi păstreze căldura corpului. Partenerul lui Pendecki rămăsese nemişcat, încordat în aşteptarea scandalului.

Winsloe ţinea în mână un mic ecran alb-negru. Cu colţul ochiului l-am privit apăsând câteva butoane minuscule. O casetă s-a derulat, apoi i-a arătat câteva secunde de imagini în infraroşu. Un braţ şi un picior s-au văzut pe ecran, apoi au dispărut. Winsloe a apăsat butoanele şi s-a uitat din nou pe înregistrare.

— Nu e lup, a comentat el ridicându-şi capul. E-n stare cineva să-mi spună de ce nu e lup?

Bineînţeles că nu era nimeni în stare. Cu excepţia mea. Am aşteptat până când toate privirile s-au întors spre mine, apoi le-am explicat:

— Mulţi dintre vârcolacii care nu fac parte din Haită nu se pot transforma când vor ei.

Nici nu-mi ieşiseră bine vorbele pe gură că le şi regretam. Deschideau drumul spre următoarea întrebare dureroasă.

— Care nu fac parte din Haită, a înţeles Winsloe. Deci Lake nu se poate transforma când vrea el. În schimb tu poţi.

— Depinde de...

— Bineînţeles că poţi, m-a întrerupt Winsloe. Am văzut înregistrarea.

Ani înţeles atunci de ce mă adusese aici. Presupusesem că Winsloe mă invitase să mă impresioneze cu jocul lui, ca un vânător care se laudă altuia. Posibil ca ăsta să fi fost doar un aspect. Dar avea un motiv mai ascuns pentru care mi-a povestit despre aparatele şi capcanele şi armele lui dar nu m-a lăsat lângă harta lui. Mă avertiza. Dacă o dădeam în bară, dacă nu-i făceam pe plac, asta urma să-mi fie soarta. Matasumi putea el să nu-şi încheie studiul cu mine, lui Winsloe nu i-ar păsa. Era tânăr şi bogat şi puternic. Răsplată amânată nu exista în vocabularul lui. Chiar acum, îşi dorea un vânat. Dacă Lake nu se putea oferi, eu puteam.

Mi-am simţit buzele mişcându-se, m-am auzit pronunţând cuvinte. Am încercat să mă conving că ce-am spus în continuare s-a născut din dorinţa mea de a supravieţui. Dar nu părea aşa. Părea mai mult o laşitate. Nu, mai rău decât laşitate. Semăna cu o trădare.

— Se va Transforma dacă-i înspăimântat.

Winsloe a zâmbit cu toţi dinţii.

— Atunci hai să-l speriem!

Eşec

— Punctul de control numărul opt acum patru minute, a anunţat Pendecki.

Winsloe s-a uitat peste umăr la mine, revenindu-i entuziasmul băieţesc.

— Ca să ştii, nu folosesc urmărirea prin punctele de control câini vânez. Nu-i foarte sportiv, meştere. Aranjamentul cu senzorii video nici măcar n-a fost ideea mea. Tucker a insistat să le montăm. Îl ştii pe Tucker? Şeful pazei?

Am încuviinţat, cu dinţii tremurând. Mi-am spus că nu-mi era aşa de frig, dar nu mă puteam opri din tremurat.

— Militar de modă veche. Aşa de rigid încât n-ai putea să-i înfigi o zgardă de câine în fund. După ce-a scăpat şamanul, s-a gândit, că avem nevoie de nişte camere cu activare senzorială. Mai târziu, când am pus mâna pe Lake, am decis că aş putea să mă folosesc de camerele cu senzori în vânătorile mele. Precum spuneam, nu le folosesc pentru urmărire, doar cât să mă asigur că rămâne în perimetrul câmpului de joc. Avem de parcurs kilometri până să ajungem la marginea proprietăţii, dar mă gândesc că vârcolacii sunt singurii monştri care ar putea fi capabili să fugă atât de departe.

— Şi dacă reuşeşte să fugă atât de departe? Îl laşi să plece?

— A, sigur. Dacă trece o sută de metri dincolo de perimetru a scăpat. Asta-i regula mea. Bineînţeles cu aceste camere, ne asigurăm întrucâtva că nu va ajunge niciodată atât de departe.

— Punctul de control doisprezece, domnule. Scuze că vă întrerup, dar suntem atât de aproape încât nu avem nicio întârziere a semnalului.

— Tocmai a trecut de el?

— Afirmativ.

Winsloe a rânjit.

— Grăbiţi pasul atunci!

Întregul grup a alergat pe potecă.

— Din nou punctul de control doisprezece, domnule.

— Se învârte în cerc! a câraît Winsloe. Perfect! Bravo, cuţulache. Aşteaptă-ne acolo.

— Ne apropiem de doisprezece...

Winsloe a ridicat mâna să ne oprim. Îşi bălăngănea capul în întuneric. Apoi a arătat spre nord-est, unde puteam să-l adulmec şi eu pe Lake la vreo douăzeci de metri mai încolo. Vegetaţia a trosnit. Rânjetul lui Winsloe s-a lărgit. S-a căutat în jachetă. Cu cealaltă mână a făcut o serie complicată de semne. Gardienii au încuviinţat. Cei doi din faţă şi-au ridicară carabinele. Ceilalţi din spate şi le-au aşezat fără zgomot pe ale lor la pământ şi au tras pistoalele de sub haină. Winsloe a scos o grenadă din jachetă. S-a întors spre mine cu un rânjet şi mi-a făcut cu ochiul, de parcă nu-mi contemplase moartea doar cu câteva minute înainte.

Winsloe a tras cuiul din grenadă şi a azvârlit-o prin aer. În momentul în care a plecat grenada, gardienii din spate au sărit şi ei, fiecare încercuind în direcţii opuse de-a lungul traseului grenadei, Gardienii din faţă au ochit cu carabinele mai departe în faţă. Imediat ce a explodat grenada, gardienii au deschis focul. Pădurea a explodat cu răpăieli de arme automate.

— Aleargă, pulărăule, aleargă! a chicotit Winsloe apoi a rânjit din nou la mine. Crezi că asta îl va speria?

— Dacă nu l-a omorât.

Winsloe mi-a alungat pesimismul, apoi a făcut o pauză şi a rânjit.

Hei, aţi auzit? S-a pus în mişcare. Împrăştiaţi-vă, băieţi! Avem un fugar.

*

S-a stârnit haosul. Cel puţin pentru mine era haos. Şase oameni fugărind orbeşte prin pădurea deasă un vârcolac panicat nu era ideea mea de urmărire graţioasă. Cu cât alergam mai mult, cu atât făceam mai multă hărmălaie, cu cât îl speriam mai mult pe Lake, cu atât fugea de noi mai al dracu'. Un cerc vicios care s-a sfârşit doar când Winsloe s-a oprit, gâfâind şi sprijinindu-se încovoiat de un copac.

— Trebuie să-i dăm şansa să se transforme, a şuierat Winsloe obosit.

— Bună idee, domnule! l-a aprobat Pendecki dar întunericul nu i-a ascuns şi de mine strălucirea sarcastică din ochi.

Winsloe se aplecase de mijloc, gâfâind după aer.

— O fi aerul mai rarefiat aici?

— Ar putea, domnule.

Sau alergasem noi la deal? Hmm, nu pot spune că am băgat de seamă.

— Deci, o să se transforme acum? m-a întrebat Winsloe.

— Ar trebui, am încercat eu să-l conving.

Dacă nu l-aţi epuizat, m-am gândit în sinea mea. Cu puţin noroc, după fuga iniţială şi apoi urmărirea asta, Lake ar fi prea extenuat să se Transforme. De ce speram să fie aşa? Pentru că nu voiam ca Winsloe să aibă parte de vânătoare. Voiam ca şi jocul ăsta să fie la fel de dezamăgitor ca celelalte. Dacă Lake nu-i dădea lui Winsloe nivelul de adrenalină pe care şi-l dorea, Winsloe şi-ar abandona teoria că vârcolacii sunt prada supremă şi ar căuta distracţia în altă parte, aşa cum s-a întâmplat după ce a vânat o vrăjitoare şi un semi-demon. Dacă Lake

îi îndeplinea aşteptările lui Winsloe, ar fi scotocit celulele după altă victimă şi, evident, din moment ce eu eram singurul vârcolac rămas în detenţie, nu era greu de ghicit pe cine ar fi pus ochii. Ar putea să-i placă să mă împopoţoneze cu ţoale şi să născocească nişte fantezii de masturbare, dar îl suspectam pe Ty Winsloe că ajungea la extras mai uşor cu trofeele lui de la vânătoare decât în jocuri sexuale.

Un geamăt a scuturat frunzele din copaci. Winsloe s-a oprit din gâfâit şi şi-a ridicat capul. Un alt geamăt, adânc, epuizat. Mi s-a ridicat părul pe braţe.

— Vântul? a glăsuit Winsloe.

Pendecki a scuturat din cap. Winsloe a rânjit şi ne-a făcut semn să mergem în direcţia zgomotului. Ne-am furişat prin pădure până când un gardian din faţă şi-a ridicat mâna şi ne-a arătat ceva. Prin tufişuri, se vedea o licărire palidă. Am inspirat adânc, apoi m-am înecat brusc. Duhoarea de frică şi panică invadase luminişul, mirosul fiind atât de puternic încât mă întrebam dacă Lake nu-şi pierduse cumva controlul maţelor. Winsloe s-a lăsat pe vine şi s-a mişcat înainte.

— Nu! i-am şuierat eu lui Winsloe apucându-l de poala jachetei. Se Transformă!

Winsloe s-a mulţumit să rânjească.

— Ştiu.

— Nu vrei să vezi aşa ceva.

Rânjetul i s-a întins pe toată faţa.

— Oho, ba da!

Unul dintre paznicii anonimi m-a izbit cu patul armei în braţ, desfăcându-mi mâna de pe jacheta lui Winsloe. M-am întors să-i anim o privire furioasă, dar trecuse deja de mine, depăşindu-l şi pe Winsloe. M-am lăsat pe vine şi am aşteptat ca el să-l oprească pe Winsloe. În schimb paznicul l-a ocolit şi a dat la o parte un mănunchi de buruieni din ascunzişul lui Lake.

— Iisuse Cristoase! a urlat paznicul sărind în picioare. Ce dracu'...!?

Sărind în picioare, a rupt feriga din rădăcini, expunând luminişul privirii. Am zărit în mijloc o siluetă din piele, apoi un zbieret care mi-a strepezit dinţii. Lake s-a rostogolit pe pământ, cu picioarele în sus, protejându-şi burta. Pentru moment, s-a zbătut prea repede ca cineva să-i vadă mai mult decât pielea. Apoi a zăcut nemişcat şi toată lumea a văzut mai mult. Mult mai mult.

Un bot fără păr şi fără buze încolţea din mijlocul feţei lui Lake, cu nasul încă de om înţepenit grotesc în vârf, nările fluturându-i larg. Ochii i se mutaseră pe tâmple acolo unde ar fi trebuit să aibă urechile de om. Urechile îi crescuseră ca de liliac şi se opriseră la jumătatea drumului în deplasarea lor spre creştetul capului. Părul rar îi acoperea degetele de la mâini şi de la picioare. Un ciot golaş de coadă bătea pământul între picioarele lui. Spintecătura pe care i-o făcusem în picior pulsa rozacee acolo unde pielea care se întindea rupsese coaja. Spatele i se încovoiase şi se răsucise, înghiţindu-i gâtul şi trăgându-i pul în piept.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu el? a strigat gardianul, încă retrăgându-se şi întinzându-şi mâna după armă.

M-a copleşit furia. Asta nu trebuia să vadă nimeni, partea absolut mai intimă din viaţa unui vârcolac. Ăsta era momentul când un vârcolac devenea cel mai vulnerabil, gol şi hidos, un adevărat monstru, dar unul dezgolit chiar şi de cele mai de bază mijloace de autoapărare. Corcit sau nu, în acel moment Lake era mai apropiat de sufletul meu decât oamenii ăştia care gâfâiau şi puţeau.

— Se Transformă! m-am răstit eu. Cum dracu' credeai că arată!?

— Nu aşa! s-a opus Winsloe holbându-se ca un copil la spectacolul monştrilor de la circ. Sfinte Sisoe! Iţi vine să crezi!? E cel mai dezgustător...

Botul fără buze a lui Lake s-a contorsionat într-un urlet de durere. Paznicul şi-a întins carabina în luminiş şi l-a împuns pe Lake.

— Potoleşte-te! am ţipat eu întorcându-mă spre paznic. Daţi-vă înapoi şi lăsaţi-l să termine.

Lake s-a chircit pe spate, cu mâinile împreunate peste piept pentru a-şi proteja organele vitale. Paznicul l-a împuns iar cu arma. Pendecki s-a întins spre el şi l-a apucat de ţeavă.

— Are dreptate femeia, a spus Pendecki. Dacă vreţi să vânaţi, domnule, sugerez să facem cum zice ea. Să ne dăm înapoi şi să-l lăsăm să-şi termine... treaba,

Winsloe a acceptat cu un oftat.

— Presupun că are dreptate. Dar odată şi odată trebuie să văd şi asta.

— Aşteaptă câteva zile, l-am zgândărit eu. Poţi s-o vezi pe Sondra Bauer trecând prin asta.

—Dacă mai trăieşte.

A oftat, dar nu la perspectiva morţii colegei sale, ci la gândul că iminenta ei moarte ar putea să-i distrugă şansa de a vedea o Trai in formare în vârcolac.

— Bine. Nu mai necăji bruta, Bryce. Stânga împrejur, băieţi. Retragerea.

Pendecki şi ceilalţi doi gardieni s-au retras din luminiş. Bryce a ignorat ordinul, dar Winsloe nu l-a observat, fiind atent la spectacolul din faţa noastră. Şi cum stătea Lake chircit în poziţie de fetus, carnea a început să i se onduleze de parcă avea şerpi sub piele. Părul i-a crescut ca piesele de domino, iţindu-se în linie dreaptă de la încheietură până la umăr.

— Iisuse! a exclamat Winsloe.

Părul s-a retras şi Lake s-a zbătut în convulsii, gemând.

— Dă-te înapoi! am şuierat. Tot nu poate...

Winsloe mi-a făcut semn să tac şi s-a apropiat mai mult. Capul lui Lake s-a învârtit sălbatic, încercând să-l privească pe Winsloe cu ambii ochi separaţi deodată.

Spinarea i s-a arcuit şi rânduri gemene de muşchi i-au apărut pe gât, îngroşându-l de două ori faţă de dimensiunea lui normală. Tendoanele pulsau, ba crescând, Im micşorându-se, ba crescând, ba micşorându-se. Transformarea se oprise acolo, doar muşchii gâtului schimbându-se din forma de om în cea de lup şi invers.

— Ce se întâmplă? a întrebat Winsloe neluându-şi ochii de la Lake.

Lake rămăsese prins între forme. Nu i-am spus asta lui Winsloe. Nu îndrăzneam să mai deschid gura de teamă că, dacă mă mişcam, l-aş fi înhăţat pe Winsloe de umeri şi l-aş fi aruncat departe în tufişuri, ceea ce mi-ar fi adus cu siguranţă un glonţ de la gardieni. Privindu-l pe Lake, mă rugam ca spasmele să înceteze. Să-l lase să devină lup sau om. Ceva. Orice. Era blestemat, dar să moară chiar aşa? Mi-am simţit stomacul ca gheaţa gândindu-mă la sfârşitul acela groaznic. Coşmarul inconştient al fiecărui vârcolac era să rămână prins între forme, prins într-un corp monstruos, deformat, incapabil să se mai transforme în vreo direcţie. Grozăvia supremă.

Lake s-a rostogolit dintr-o parte în cealaltă, gâfâind şi asudând şi scoţând scâncete terifiante. Muşchii îi tremurau rupţi de spasme aleatorii. Doar gâtul se transformase, tendoanele crescând şi micşorându-se. L-a străbătut o convulsie imensă, gâtuită, şi s-a întors pe partea cealaltă. Uitându-se direct spre mine. Mi-am ferit privirea.

— Împuşcă-l, am spus eu încet.

— Ce dracu'!? s-a târât Winsloe să se holbeze la mine. Cine dă ordinele aici? Nu-mi spui tu mie ce să fac. Niciodată.

— A rămas prins, am insistat. Nu poate termina şi nici nu se poate transforma înapoi.

— Aşteptăm,

— Nu se va...

— Am zis, aşteptăm.

— Atunci dă-te înapoi! m-am forţat eu să adaug. Te rog! Lasă-i un pic de intimitate.

Winsloe a pufnit nemulţumit şi mi-a mai aruncat o privire ucigătoare, dar le-a făcut semn celorlalţi să se tragă înapoi, deşi ceilalţi trei paznici erau deja la trei metri de desiş. Bryce n-a putut rezista unei ultime înghiontiri. În timp ce-şi împingea carabina înainte, mâinile Im Lake au zburat în lateral.

— Ai grijă!... am încercat să-l avertizez.

Cu un urlet neomenesc, Lake s-a împins în braţe şi s-a aruncat spre Bryce. Paznicul a tras. Lake a guiţat şi s-a răsturnat pe spate, s-a izbit de pământ şi s-a târât în frunziş, lăsând o dâră de sânge în urma lui.

— Ce mama dracului te-a apucat?! a urlat Winsloe. L-ai împuşcat!

— A sărit la...

— Dă-te înapoi! a ţipat Winsloe scuipând. Toţi! Daţi-vă înapoi! Imediat!

Frunzişul a foşnit. Toată lumea a tresărit. Bryce şi un alt gardian şi-au ridicat armele.

— Armele jos! le-a strigat Winsloe. Lăsaţi rahaturile alea de arme jos!

Toţi am încremenit şi am ascultat liniştea. Mirosul lui Lake era peste tot. Mi-am rotit capul, fixându-mă pe direcţia în care ajunsese.

— Bun, a zis Winsloe inspirând adânc. Ei bine, am futut-o regeşte. De-acuma iată ce vom face, şi dacă mai aud vreo nenorocită de împuşcătură, ar fi bine să vină de la mine. S-a înţe...

Tufişul parcă a explodat. Bryce şi-a ridicat carabina.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! a ţipat Winsloe.

Corpul deformat al lui Lake a zburat prin aer. Au răsunat două împuşcături. M-am aruncat pe burtă. Pământul s-a cutremurat o dată, apoi a doua oară. Un geamăt. Un geamăt foarte omenesc. Mi-am ridicat capul şi l-am văzut pe Bryce lângă mine pe iarbă, cu capul într-

o parte, ochii privindu-mă intens. Gura i s-a deschis. Spumă însângerată i se scurgea în afară. A tuşit o dată. Apoi a rămas nemişcat. Mi-am desprins privirea de ochii lui morţi şi m-am uitat în jur. Lake zăcea de partea cealaltă a mea, cu o gaură însângerată în frunte.

M-am ridicat în picioare, încercând să-mi dau seama cum l-a putut omorî Lake pe Bryce atât de repede. Ridicându-mă în picioare, am văzut gaura de glonţ din pieptul lui Bryce. În spatele lui, Winsloe a dat cu pistolul de pământ.

— Îţi vine să crezi?! a strigat el. Poţi să crezi?! I-am ordonat să nu tragă. Un ordin direct. Mi-a ucis vârcolacul. Al dracu' mi-a ucis vârcolacul.'

Numai Pendecki s-a mişcat, dar membrele nu i se coordonau. S-a lăsat ciudat să îngenuncheze lângă corpul lui Bryce, cu degetele tremurând în încercarea de a simţi un puls.

— Al dracu' idiot! a strigat Winsloe înspre cer.

Şi-a strâns pumnii, cu faţa congestionată de furie. Păşind înainte, a dat o lovitură cu piciorul în corpul lui Bryce.

— I-am ordonat să nu tragă. M-a auzit cineva când i-am ordonat să nu tragă?

— D-da, domnule, a răspuns Pendecki.

Winsloe s-a răsucit spre mine. Inima mi s-a oprit în piept.

— Duceţi-o şi pe-asta de aici! s-a răstit el. Duceţi-o înapoi în cuşca ei. Plecaţi. Toţi! Pieriţi din ochii mei înainte să vă...

S-a repezit spre locul unde îşi azvârlise pistolul în iarbă. Am dispărut toţi din ochii lui înainte chiar să se întoarcă.

Infirmieră

Venea rândul meu.

După ce paznicii m-au adus înapoi în celulă, m-am aşezat pe marginea patului şi nu m-am mai mişcat timp de trei ore. Vânătoarea lui Winsloe se dovedise un dezastru mai mare decât mi-aş li putut imagina. Asta îmi dorisem, corect? În pădure mi s-a părut totul atît de clar. Dacă vânătoarea eşua, eram în siguranţă. Dar nu eram deloc în siguranţă. Venea rândul meu.

Mă gândisem că dacă Winsloe nu primea ce-şi dorea de la Lake, s-ar fi orientat în altă parte. Greşisem. Noaptea asta nu fusese doar o dezamăgire neînsemnată pentru Winsloe. Fusese un eşec. Un eşec ruşinos. Cum va reacţiona el acum? Se va enerva, va bate din picioare, va omorî un gardian şi va căuta altă sursă de distracţie? Cu siguranţă. Era exact genul de reacţie în faţa eşecului care l-a ajutat pe Winsloe să-şi construiască una dintre cele mai mari corporaţii din industria calculatoarelor. Nu, acest „regres” nu-l va opri pe Winsloe. Pentru oameni ca Tyrone Winsloe eşecul nu era un obstacol pur şi simplu de depăşit, ci unul care trebuia aruncat în stratosferă, distrus atât de temeinic încât să nu lase nici măcar o zgaibă pe mândria lui. După ce a eşuat - şi mai ales că a eşuat în faţa unei audienţe de inferiori va sta un pic, va analiza situaţia, se va fixa asupra sursei înfrângerii sale, o va rezolva şi o va lua de la capăt. Când va determina ce mersese prost şi se va asigura că nu i se va mai întâmpla din nou, va veni după mine. Nu puteam să stau să aştept să fiu salvată. Trebuia să fac ceva.

Sigur, ce spuneam eu suna perfect, ideea de a încerca ceva. Dar m greu pot spune că mi-am petrecut ultimele trei zile lenevind în celula mea şi ignorând ocazii perfecte de evadare. Dacă aş fi găsit cum să scap, la naiba c-aş fi făcut-o. Singurul şi unicul meu plan fusese să mii bag pe sub pielea lui Bauer. Măreţ plan, serios, lăsând la o parte decizia ei de a se transforma în vârcolac şi ulterior de a muri. Mă rog, încă nu era moartă, dar chiar dacă-şi revenea, n-ar fi fost în stare să mii ajute. Sau ar fi fost? N-o minţisem pe Carmichael când i-am spus că n-o puteam ajuta pe Bauer. Dar Jeremy ar fi putut. Dacă aş putea comunica cu el, poate i-aş putea salva viaţa lui Bauer, şi dacă-i salvam viaţa, poate s-ar simţi îndatorată îndeajuns încât să mă ajute. Mult piva mulţi de „dacă” şi „poate” în planul meu, dar asta era tot ce aveam.

Ara formulat cursul acţiunii mele viitoare cu o detaşare logică, impresionantă pe de-o parte şi înspăimântătoare pe de alta. Şezând pe pat, privind ceasul digital numărând minutele, apoi orele, n-am mm simţit nimic. Absolut nimic. Mi-am amintit de respingerea lui Clay şi n-am simţit nimic. Mi-am amintit cum şi-a înfipt Bauer seringa în braţ şi n-am simţit nimic. Mi-am amintit de Lake blocat în Transformare, de gardianul care zăcea mort lângă mine, de frustrarea nervoasă a lui Winsloe. Tot n-am simţit nimic. Două şi jumătate, trei, trei şi jumătate. Trecerea timpului mi-a absorbit fiecare particulă a atenţiei mele. La ora patru mi-am făcut un plan. La patru şi jumătate m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că trecuse o jumătate de oră. Unde să se fi scurs? Ce făcusem între timp? Nu conta. Nimic nu mai conta, până la urmă. Jeremy şi Paige dormeau. N-ar trebui să-i deranjez. Ora cinci. Poate ar trebui să încerc s-o contactez pe Paige. Să fiu pregătită cu sfatul lui Jeremy când paznicii îmi vor aduce micul dejun. Totuşi, era necesar un efort. Mult prea mare. Mult mai uşor să te uiţi la ceas şi să aştepţi. Tot timpul din lume. Cinci şi treizeci.

Poate că Jeremy era treaz deja. N-aş vrea să-l trezesc. Nu era chiar atât de important. Aş putea încerca, totuşi. Ar putea dura ceva până să iau legătura cu Paige. Nu avea sens să amân. Ora şase. Şase?!... Unde se...? Nu conta. Hai să încerc.

Am încercat. Nu s-a întâmplat nimic. Bineînţeles că nu s-a întâmplat nimic. Cum m-oi fi gândit eu că va funcţiona? Nu eu aveam abilităţile telepatice. Şi totuşi gândul ăsta nu mi-a trecut nicio clipă prin minte. Am strigat-o mental pe Paige şi când nu mi-a răspuns, m-am gândit, „Ete, ce ciudat!” şi am continuat să încerc. Bine, care va să zică nu-mi funcţiona creierul cu toate rotiţele. In ultimele optsprezece ore fusesem respinsă de iubitul meu, îmi urmărisem singura speranţă de libertate transformându-se în vârcolac şi descoperisem că investitorul principal în acest proiect era un psihopat cu un fetiş pentru femeile atletice şi vânătoarea de monştri. Aveam tot dreptul să-mi ard câteva circuite mentale.

În cele din urmă am acceptat că n-o puteam contacta pe Paige. Aţin c-am aşteptat-o pe ea să mă contacteze. Am aşteptat. Şi am aşteptat. A venit micul dejun. L-am ignorat. A trecut micul dejun.

La nouă şi jumătate, Paige a încercat să mă contacteze. Sau cred c-a fost ea. A început cu o durere de cap, ca şi în ziua precedentă. La prima străfulgerare de durere, am sărit în pat, m-am întins, mi-am închis ochii şi am aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic. Durerea s-a diminuat, a dispărut, apoi a revenit o jumătate de oră mai târziu. Eram încă în pat, temându-mă să-mi schimb poziţia ca nu cumva să blochez transmisiunea lui Paige. Din nou, nu s-a întâmplat nimic. M-am relaxat. Mi-am imaginat că mă deschid, mi-am imaginat că vorbesc cu Paige, mi-am imaginat fiecare porţiune posibilă de imagine conductivă. Nici măcar o şoaptă slabă nu mi-a încununat eforturile.

Dacă Paige nu mă putea contacta? Dacă nu era destul de puternică, mai ales dacă ultima dată fusese o

întâmplare? Dacă stricasem eu ceva când tăiasem neintenţionat legătura? Dacă nu cumva, chiar şi acum, o parte ascunsă a psihicului meu se opunea contactului, îngrozită de o altă respingere? Dacă răul era permanent? Dacă rămăsesem pe cont propriu... definitiv?

Nu, asta nu era posibil. Paige va reveni. Va găsi o cale iar eu voi corbi cu Jeremy şi totul va fi bine. Era ceva temporar. Poate nici nu încercase încă să mă contacteze. Poate avusesem pur şi simplu o durere de cap, complet de înţeles având în vedere circumstanţele.

Paige va reveni, dar eu nu voi sta să aştept. Acţiunea era singurul tratament eficient împotriva panicii. Aveam un plan. Sigur, mi-ar fi mai uşor dacă aş avea parte şi de sfatul lui Jeremy, dar puteam să pornesc pe cont propriu. Tot ce aveam nevoie să fac era să-mi amintesc de propria mea Transformare ajungând la cele mai adânci, cele mai atent ascunse crevase din psihicul meu şi să dezgrop amintirea IADULUI. Nicio problemă.

Două ore mai târziu, transpirată leoarcă, m-am rupt de amintirile mele. Următoarele douăzeci de minute am stat pe marginea patului, adunându-mi gândurile. Apoi am mers şi-am făcut un duş. Eram pregătită.

*

La prânz le-am spus gardienilor că vreau s-o văd pe Carmichael. N-au reacţionat în vreun fel. Nu vorbeau niciodată cu mine mai mult decât strictul necesar. O jumătate de oră mai târziu, începând deja să-i suspectez că-mi ignoraseră solicitarea, s-au întors cu Matasumi. Asta mi-a complicat planul. Deşi Matasumi părea că vrea s-o ajute pe Bauer, nu era înclinat să facă asta cu preţul de a mă lăsa pe mine să ies din cuşcă. Dacă ar fi fost întru totul după el, nu cred c-ar fi permis prizonierilor să scoată nasul în afara celulelor din momentul în care erau

capturaţi şi până când venea cineva să le arunce cadavrele.

Până la urmă l-am convins pe Matasumi să mă ducă sus, cu condiţia să fiu încătuşată, cu lanţuri la picioare şi însoţită de un pluton de gardieni pentru a mă împiedica să mă apropii la mai puţin de trei metri de Matasumi. La infirmerie, Matasumi s-a dus s-o găsească pe Carmichael. Trei paznici m-au însoţit înăuntru în vreme ce restul au blocat ieşirea prin camera de aşteptare.

Bauer zăcea pe primul pat. Lângă ea, Tess citea un roman poliţist fără să-i pese nici cât negru sub unghie. Când m-a văzut Tess, s-a ridicat alarmată, dar observând gardienii s-a mulţumit să-şi dea scaunul înapoi cu un sfert de metru înainte să se reapuce de citit.

Zăcând pe un pat de spital, Bauer arăta chiar mai mândră şi mai calmă decât în viaţă. Părul ei blond închis era despletit pe o pernă de un alb imaculat. Liniile fine din jurul ochilor şi gurii dispăruseră întinse pe o faţă mai tânără cu jumătate din vârstei ei. Ochii îi or nu închişi, genele lipite pe pielea albă impecabilă. Buzele pline curbate într-un zâmbet discret. Absolut nemişcată, calmă, de o frumuseţe nepământeană. Pe scurt, arăta moartă.

Doar ridicarea şi coborârea graţioasă a pieptului îmi spunea că nu ajunsesem prea târziu şi că n-o pregătiseră pe Bauer pentru priveghi. Totuşi, dorinţa de a complimenta cosmeticianul mortuar aproape mă copleşea. Aproape. Mi-am păstrat comentariile pentru mine. Mă îndoiam oarecum că audienţa mea le-ar aprecia.

— Paşnică, aşa-i? am auzit vocea lui Carmichael din spatele meu

— Nu e legată, am observat eu în timp ce Carmichael mergea în jurul patului şi-i făcea semn lui Tess să iasă.

— Marginile patului sunt destul de înalte pentru a preveni accidentele.

— Nu la asta mă gândeam. Are nevoie de legături la mâini şi la picioare. Cele mai bune pe care le poţi găsi.

— Doarme profund. Nu cred...

— Leag-o sau plec.

Carmichael s-a oprit din verificarea pulsului lui Bauer şi şi-a ridicat privirea dură spre mine.

— Nu mă ameninţa, Elena. Ai recunoscut în faţa doctorului Matasumi c-o poţi ajuta pe Sondra, aşa c-o vei ajuta fără condiţii. La primul semn de reacţie violentă, am s-o leg.

— N-ai să reuşeşti.

— Atunci o vor face gardienii. Vreau ca ea să se simtă confortului. Dacă asta-i tot ce pot face pentru ea, atunci e suficient de bine,

— Ce sentimente nobile. Te-ai întrebat vreodată cât de confortabil stăm noi jos în celule? Sau noi nu contăm? Că nu suntem fiinţe omeneşti sau mai ştiu eu, presupun că noi nu intrăm sub jurământul lui Hipocrate.

— Nu mă lua cu asta.

Carmichael s-a reîntors la evaluarea semnelor vitale ale lui Bauer.

— Ai motivele tale pentru a face asta, corect? Motive bune, morale. Ca toată lumea de aici. Mă laşi să le ghicesc pe al tale? Ia să văd descoperirea unor rezultate medicale inimaginabile de pe urma cărora va beneficia toată specia umană. Sunt pe aproape?

Gura lui Carmichael s-a strâns, dar şi-a păstrat ochii pe Bauer.

— Hei! am exclamat eu. Ce-am ghicit! Deci justifici încarcerarea, torturarea şi omorârea fiinţelor inocente în speranţa creării unei super-rase umane? Unde ţi-ai luat licenţa, doctore? La Auschwitz?

Şi-a încleştat mâna pe stetoscop şi am crezut că urma să arunce cu el în mine. În schimb, l-a ţinut strâns până când i s-au albit falangele, apoi a tras aer în piept şi s-a uitat dincolo de mine la gardieni.

— Vă rog duceţi-o înapoi pe domnişoara Michaels în...

S a oprit şi şi-a întors privirea spre mine.

— Ba nu, asta vrei, nu-i aşa? Să fii trimisă înapoi în celula ta, liberă de orice obligaţii. Ei bine, nu voi face asta. Îmi vei spune cum s-o tratez.

Corpul lui Bauer a devenit brusc rigid. Un tremur a săgetat-o de sus până jos. Apoi braţele i s-au întins în lateral, ţepene. Spatele i s-a un uit pe pat şi a început să aibă convulsii.

— Apucă-i picioarele! a strigat Carmichael.

— Leag-o!

Ambele picioare ale lui Bauer s-au ridicat energic, un genunchi lovind-o pe Carmichael în piept pe când se apleca s-o ţină. Carmichael a zburat pe spate, cu plămânii goliţi de aer, dar şi-a revenit într-o secundă şi s-a aruncat peste pieptul lui Bauer. Gardienii au alergat de-a lungul camerei şi s-au împrăştiat în jurul patului. Unul i-a apucat gleznele lui Bauer. Dar picioarele aveau convulsii şi lui i-a scăpat strânsoarea, dezechilibrându-se înapoi şi doborând un căruţ la podea. Ceilalţi doi gardieni s-au uitat unul la altul. Unul şi-a dus mâna la armă.

— Nu! i-a oprit Carmichael. Este doar o criză. Elena, apucă-i picioarele!

M-am îndepărtat de masă.

— Leag-o.

Partea de sus a corpului lui Bauer a ţâşnit vertical, aruncând-o pa Carmichael pe podea. Bauer a rămas dreaptă, apoi braţele i s-au ridicat, şi s-au rotit ca o morişcă într-o roată completă. Când au trecut lângă urechi, n-au virat din cursul lor să permită mişcarea naturală. În schimb s-au dus direct pe spate. S-a auzit o dublă pocnitură când umerii i s-au dizlocat.

Carmichael a apucat legăturile subţiri care atârnau de marginile patului. Eram pe punctul de a-i spune că Bauer trebuia legată cu ceva zece ori mai zdravăn, dar ştiam că mersesem deja prea departe, transformând situaţia într-o

bătălie a voinţei pe care doctoriţa n-ar fi abandonat-o. Paznicul care o apucase iniţial de picioare pe Bauer s-a apropiat cu teamă încă un pas.

— Dă-te înapoi! m-am răstit eu la el.

Am mers spre capătul patului, ignorând eforturile sălbatice ale lui Carmichael de a ataşa legăturile patului, acordând atenţie nu mm mişcărilor pe care le făceau picioarele lui Bauer. Trecând pe lângă căruţul răsturnat, am ridicat două role de bandaje. Am numărat secundele dintre convulsii, am aşteptat să se domolească următoarea rundă, apoi am apucat ambele glezne ale lui Bauer cu o mână.

— Ia ăsta, am spus eu aruncând o rolă de bandaj spre cel mai apropiat gardian. Leagă un capăt de glezna ei, iar celălalt de pat. N-o strânge prea tare. Îşi va rupe propriile picioare. Mişcă-te repede. Ai douăzeci de secunde.

Imediat am legat piciorul stâng al lui Bauer de pat, lăsându-i destul loc să se mişte fără să se rănească. Carmichael a luat o altă rolă de bandaj de pe podea şi s-a întins după braţele lui Bauer, ferindu-se când unul a zburat aiurea.

— Se încheie numărătoarea... am anunţat eu.

— Ştiu, s-a răstit Carmichael.

Am reuşit să-i legăm braţele, picioarele şi pieptul lui Bauer de pat, nu foarte strâns pentru a putea avea convulsii fără să se rănească. Transpiraţia izvora din ea, duhnind iute. Urina şi diareea au adăugat propria lor duhoare la buchet. Bauer s-a înecat, vomitând bilă verzuie, urât mirositoare, pe cămaşa de noapte. Apoi a început să aibă din nou o criză, pieptul arcuindu-se în sus într-un semicerc imposibil de perfect în afara patului. A urlat, ochii umflându-i pleoapele. Carmichael s-a repezit în partea cealaltă a cabinetului spre o tavă cu seringi.

— Tranchilizante? am întrebat eu. Nu le folosi!

Carmichael a umplut o seringă.

— Are dureri!

— Corpul ei trebuie să treacă singur prin asta. Tranchilizantele o să-i producă mai mult rău data viitoare.

— Atunci ce te aştepţi să fac?

— Nimic, i-am spus eu prăbuşindu-mă pe un scaun. Stai deoparte, relaxează-te, observă. Poţi să iei notiţe. Sunt convinsă că doctorul Matasumi n-ar vrea să ignori o asemenea oportunitate educativă unică.

*

Crizele lui Bauer s-au sfârşit o oră mai târziu. Până atunci corpul ei se extenuase atât de mult încât nici n-a tresărit când Carmichael i-a fixat la loc umerii dizlocaţi. Pe la cină am avut o altă mini-criză când lui Bauer i-a crescut temperatura. Din nou, am avertizat-o pe Carmichael să folosească doar cele mai simple proceduri de prim ajutor. Comprese reci, apă picurată printre buzele uscate şi răbdare din plin. Cât mai mult posibil, corpul lui Bauer trebuia să fie lăsat să lucreze singur pe timpul transformării. Odată ce temperatura i-a scăzut, Bauer a adormit, ceea ce era cel mai bun şi cel mai uman remediu dintre toate.

Cum nu s-a mai întâmplat nimic până la ora zece, Carmichael a lăsat gardienii să mă întoarcă în celula mea. Am făcut un duş, mi-am îmbrăcat înapoi hainele şi când am ieşit din baie am văzut că nu eram lingură.

— Dă-te jos din patul meu! m-am răstit eu.

— Una dintre zilele acelea? m-a întrebat Xavier.

Am aruncat prosopul spre el, dar s-a teleportat imediat până la tăblia patului.

— Sensibilă, sensibilă! Speram să mă primeşti mai ospitalier. Nu te-ai plictisit încă să vorbeşti cu oamenii?

— Ultima dată când am vorbit cu tine, m-ai aruncat, încătuşată, într-o cameră cu un corcit foarte enervat.

— Nu te-am aruncat eu. Erai deja acolo.

Am mârâit şi am luat o carte de pe etajeră. Xavier a dispărut. Am aşteptat strălucirea care-i prevestea reapariţia, apoi am aruncat cartea.

— Rahat! a bombănit el când cartea l-a lovit drept în piept. Înveţi repede. Şi porţi pică. Nu ştiu de ce. Nu era ca şi când nu puteai să te ocupi de Lake. Am avut dreptate acolo. Dacă mergea ceva prost, l-aş fi putut opri.

— Da, da, te şi cred.

— Bineînţeles că l-aş fi oprit. Primisem ordin strict să nu las să ţi se întâmple nimic rău.

Am luat altă carte. Xavier şi-a ridicat braţele în sus să se apere.

— Hei, te rog. Poartă-te frumos. Am venit aici jos să vorbesc cu tine.

— Despre?

— Orice. M-am plictisit.

Am rezistat tentaţiei de a azvârli cartea spre el şi am pus-o înapoi pe raft.

— Ei bine, poţi oricând să te transformi în vârcolac. Pare să fie medicamentul obişnuit pentru plicsis pe aici.

S-a aşezat mai departe pe pat.

— Nu glumesc. Îţi vine să crezi? Sondra, dintre toţi oamenii. Nu că nu-mi pot imagina un om dorindu-şi altceva, dar ea trebuie să aibă câteva şuruburi lipsă s-o facă aşa. Lucrurile se întâmplă, totuşi. După ce eşti expus la atâtea. Complexele de inferioritate sunt inevitabile.

— Complexe de inferioritate?

— Bineînţeles.

Mi-a surprins expresia şi şi-a rotit ochii.

— Ei, te rog. Nu-mi spune că tu eşti una dintre aceia care cred că oamenii şi supranaturalii sunt egali. Avem toate avantajele de a fi oameni plus încă ceva. Asta ne face superiori. Deci acum îi înţelegi pe oamenii ăştia care, după o viaţă în care au crezut că au ajuns în vârful scării evoluţiei, îşi dau seama că de fapt nu sunt. Mai rău chiar, descoperă că ar PUTEA deveni ceva mai bun. Nu pot

deveni semi-demoni, bineînţeles. Dar când oamenii văd ce pot face alte ruse, îşi vor dori şi ei. Ăsta-i miezul stricat al acestui întreg plan. Oricât de inteligente le-ar fi motivele, vor dori până la urmă toţi o felie. Zilele trecute...

S-a oprit, s-a uitat spre peretele din sticlă reflexivă verificând parcă să nu tragă nimeni cu urechea, apoi a dispărut o clipă şi a reapărut.

— Zilele trecute am intrat în biroul lui Larry şi ştii ce făcea? Repetă o vrajă. Sigur, a zis că punea la punct un studiu ştiinţific, dar ştim că-i o scuză de rahat. Sondra este doar începutul.

— Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să fac?! a căscat el ochii la mine. Dacă rasa umană intenţionează să se autodistrugă, este problema ei. Cât timp mă plătesc bani buni să-i ajut, sunt un tip fericit.

— Frumoasă atitudine.

— Onestă atitudine. Deci spune-mi...

S-a auzit zăvorul la uşă şi a tăcut. Când uşa s-a deschis larg, au intrat doi paznici conduşi de un om în vârstă îmbrăcat în uniformă, cu păr grizonat tuns cazon şi ochi albaştri pătrunzători.

— Reese, a mârâit el la Xavier. Ce faci aici?

— Îi menţin pe prizonierii noştri fericiţi. Femeile cel puţin. Elena, el este Tucker. Preferă să i se spună Colonelul Tucker, dar lăsarea la vatră a fost puţin dubioasă. Cât pe-aci s-ajungă la curtea marţială şi alte de-astea.

— Reese!... a început Tucker apoi s-a oprit, s-a îndreptat de spate şi s-a întors spre mine. Eşti căutată sus, domnişoară. Doctoriţa Carmichael te-a chemat.

— Se simte bine domnişoara Bauer? m-am interesat eu.

— Doctoriţa Carmichael ne-a cerut să te aducem sus.

— Nu te aştepta niciodată la un răspuns direct de la un fost militar, a comentat Xavier.

A sărit din pat.

— Te conduc eu sus.

— N-avem nevoie de ajutorul tău, Reese, s-a răţoit Tucker dar Xavier mă împinsese deja afară pe uşă.

Trecând pe lângă celula lui Ruth, am observat că era pustie.

— Ruth e bine? m-am interesat eu.

— Nu ţi-a spus nimeni? s-a mirat Xavier. Am auzit că ai făcut o sugestie către Sondra înainte ca ea s-o ia razna.

— Sugestie?! A, da! Ca Ruth s-o viziteze pe Savannah. Au lăsat-o? Mult mai bine, chiar. Vino să vezi!

— Spunând asta, Xavier s-a îndreptat spre capătul culoarului de celule.

Crize

— Doctoriţa Carmichael vrea s-o ducem sus imediat, a spus Tucker.

Xavier a continuat să meargă, aşa că l-am urmat. M-am uitat în fiecare celulă pe lângă care treceam. Armen Haig stătea la masa lui citind un National Geographic. Leah dormea în pat. Celula Preotului Voudoun era goală. Îl „înlăturase” şi pe el Matasumi din program? M-am cutremurat la gândul ăsta, încă un memo despre ce se întâmplă când captivii devin inutili. Când am ajuns la celula în care o ştiam pe Savannah, Xavier s-a întins spre clanţa uşii.

— Să nu îndrăzneşti! a şuierat Tucker printre dinţi venind spre noi.

— Relaxează-te bătrâne. O să faci un atac de cord.

— Sunt într-o formă mai bună decât vei fi tu vreodată, băiete. N-o duce pe această... tânără domnişoară în celula aceea!

— De ce? Ţi-e teamă de ce se va întâmpla? Patru fiinţe supranaturale laolaltă în acelaşi loc. Imaginează-ţi incredibila concentrare de energie psihică - a adăugat Xavier imitându-l destul de bine pe Matasumi.

Xavier a deschis uşa. Savannah şi Ruth stăteau la masă, capetele aplecate împreună în timp ce Ruth desena linii imaginare pe tăblia mesei. Cum s-a deschis uşa, s-au despărţit în grabă.

— A, tu erai, a exclamat Savannah văzându-l intrând pe Xavier. Ce-ai păţit? Nu mai poţi trece prin pereţi? Ar fi mare păcat, să-ţi pierzi singura şi unica putere.

— Nu-i aşa că-i o scumpă? s-a întors Xavier spre mine în timp ce Ruth îi făcea semne fetei să tacă.

Ignorând-o pe bătrână, Savannah s-a ridicat şi şi-a întins gâtul să vadă în spatele lui Xavier.

— Cine e cu tine? a întrebat ea curioasă.

— Un oaspete, i-a spus Xavier. Dar dacă n-ai de gând să fii drăguţă...

Savannah a trecut de el şi s-a uitat la mine. A zâmbit.

— Tu eşti cea nouă, vârcolacul.

— Numele ei este Elena, dragă, a corectat-o Ruth. Nu este politicos...

— Un vârcolac! Asta putere reală! a comentat Savannah spre Xavier.

— Intră, Elena! m-a invitat Ruth.

Am intrat şi ea m-a îmbrăţişat.

— Cum te simţi, draga mea?

— Supravieţuiesc.

— Am auzit cel mai îngrozitor lucru despre biata domnişoară Bauer...

— Deci ce se întâmplă când te transformi în vârcolac? a întrebat curioasă Savannah. Doare? E scârbos? Am văzut un film odată despre vârcolaci, botul i-a ieşit prin gură unuia şi i-a rupt capul...

— Savannah! a dojenit-o Ruth.

—Las-o în pace, am apărat-o eu zâmbind. Dar nu avem prea mult timp. Au venit să mă ducă sus.

M-am uitat la Ruth.

— Merge totul bine?

Ruth s-a uitat la Savannah. O rază de mândrie i-a străbătut exasperarea.

— Foarte bine, m-a asigurat Ruth.

— Tucker devine nerăbdător, ne-a anunţat Xavier. Ar trebui să urcăm.

— Mai adu-o pe aici cândva, a cerut Savannah întorcându-se la locul ei. Am terminat şi batoanele Mars, să ştii.

— Şi adu-mi aminte ce m-ar determina să-ţi fac favorurile? a glumit Xavier. Şarmul tău nelimitat?

Savannah s-a prefăcut că oftează în zeflemea, cu ochii strălucind cu o şiretenie pe jumătate copilărească, pe jumătate adultă.

— Biii-ne! Adu-mi nişte batoane de ciocolată şi ne jucăm Monopoly împreună. Din moment ce te plictiseşti atât de taaa-re.

— Nu cred că-i o idee atât de bună, draga mea, i-a şoptit Ruth.

— Nicio problemă, a asigurat-o Savannah. Joacă foarte slab. Putem să-l batem amândouă.

Mai aveam ceva să-i transmit lui Ruth, dar nu ştiam cum să fac fără să mă audă Xavier. N-am îndrăznit să-i cer să vorbesc singură cu Ruth. Dar chiar şi aşa, unde aş găsi intimitatea într-un cub de sticlă?

— Ai probleme cu contactarea lui Paige, mi-a spus Ruth.

Am tresărit şi m-am uitat la Xavier. Încă o necăjea pe Savannah.

— Nu ne poate auzi, m-a asigurat Ruth. Nu-mi răspunde cu voce tare, însă. Vraja funcţionează doar pentru mine. Încuviinţează din cap.

Am încuviinţat. Ruth a oftat.

— Mi-era teamă de asta. Am vorbit cu ea ieri, dar când am încercat azi dimineaţă, n-am putut să te contactez nici pe tine nici pe ea. Poate pentru că-mi concentrez prea multă energie pe copil. N-aveam idee cât de puternică este Savannah. Mama ei a avut un potenţial imens, dar nu s-a ridicat niciodată la înălţimea lui. Prea indisciplinată. Prea înclinată spre... lucruri întunecate. Cu instruirea necesară, asta mică ar putea deveni...

A tăcut.

— Dar astea-s probleme vrăjitoreşti. Nu te plictisesc cu ele. Te rog doar să faci tot posibilul s-o duci la Paige. După toată instruirea pe care i-o fac eu, Savannah nu

trebuie lăsată pe cont propriu. Cât despre reluarea contactului, încearcă să te relaxezi, draga mea. Va reveni. Dacă îmi recapăt energia, voi comunica eu însămi cu Paige şi-ţi voi transmite un mesaj.

— ... poker? m-a întrebat Savannah pe mine.

— Hm? am tresărit eu.

— Joci poker? a repetat ea. Xavier spune că nu joacă pentru că avem nevoie de o a patra persoană, dar eu cred că-i e frică să-l bată o fată.

— Noapte bună, Savannah! şi-a luat Xavier rămas bun şi m-a condus afară din celulă.

— Nu vreau batoane de ciocolată neagră, a strigat Savannah după el. Mi-apar bubuliţe.

Xavier a chicotit şi a închis uşa după el. Tucker aştepta încă pe hol, cu braţele încrucişate.

— Deci? l-a întrebat Xavier. Vezi vreun obiect zburător neidentificat? S-au prăbuşit pereţii?

Tucker l-a privit furios. Xavier a rânjit şi m-a condus spre ieşire.

— Nu crezi explicaţia cu energia psihică? l-am întrebat eu pe drum. Ce crezi că este? Un poltergeist?

— Pol...? s-a bâlbâit el apoi s-a lămurit. Leah!

— Ea pare să creadă...

— Ştiu eu ce crede ea! a comentat Xavier deschizând uşa de siguranţă. Teoria ei cu Poltergeistul.

— Aici îmi eşti! s-a răstit o voce spre mine.

Am văzut-o pe Carmichael venind în grabă spre noi.

— Tu! s-a uitat ea spre Xavier. Ar fi trebuit să ghicesc. Am cerut-o pe Elena acum douăzeci de minute.

— Dacă era ceva urgent, ai fi venit tu însăţi, i-a întors-o Xavier.

— Acum a devenit urgent! i-a făcut ea semn să plece. Du-te şi fă-te măcar o dată folositor! Vezi dacă poţi ajuta...

Xavier s-a făcut nevăzut. Carmichael a oftat şi a dat din cap, apoi m-a apucat de cot şi m-a împins spre lift.

Îndreptându-ne pe hol spre infirmerie, am prins câteva frânturi dintr-o conversaţie dincolo de o uşă închisă. Izolaţia fonică camufla vocile aproape de tot, chiar şi pentru mine. Unul părea a fi Matasumi. Celălalt îmi era necunoscut, un bărbat cu tonuri discrete şi accent cântat.

— Vampiri? a întrebat vocea necunoscută. Cine i-a dat lui permisiunea să captureze un vampir?

— Nimeni nu trebuie să-i dea vreo permisiune, i-a răspuns Matasumi aproape în şoaptă deşi nimeni cu excepţia unui vârcolac nu putea să nudă prin pereţii izolaţi fonic. Cu Sondra în incapacitate, începe să-şi impună tot mai mult puterea aici. Vrea să ne spui unde mai putem găsi un vampir.

Pesemne vorbeau despre Winsloe. Dar al doilea bărbat cine era? Bauer recunoscuse că vrăjitorul îi ajuta să găsească potenţiale prăzi. N-o fi fost acesta misteriosul Isaac Katzen? Am încetinit să ascult în timp ce treceam pe lângă uşă.

— Îţi pierzi vremea cu asta, Lawrence, l-a dojenit bărbatul. Ştii că aşa faci. Trebuie să pui piciorul în prag. Spune-i nu. I-am dat doi vârcolaci. Să-i fie de ajuns. Trebuie să ne ocupăm doar de rasele superioare. Vârcolacii şi vampirii sunt nişte brute obişnuite, conduse In întregime de nevoile fizice. Nu au scopuri mai înalte. Niciun folos mai bun.

— Asta nu e în totalitate adevărat, s-a opus Matasumi. Deşi sunt de acord că ar trebui să ne concentrăm pe cei care fac vrăji, vârcolacii ne dau informaţii preţioase despre natura forţei fizice şi senzoriale. Un vampir ar putea fi folositor pentru...

— La naiba! Nu pot să cred ce-mi spui! Eşti la fel de rău ca Sondra! Sedus de ...

Vocea i s-a diminuat mai mult când Carmichael m-a împins înainte pe hol. Am pretins că mă împiedic, acordându-mi timp să ascult mai mult, dar vocile s-au

pierdut şi mai mult până când nu mai puteam trage de timp şi am urmat-o pe Carmichael în infirmerie.

*

Nu era nimic urgent. Înţepătura prin care Bauer se injectase supura un puroi gros, urât mirositor, amestecat cu sânge, şi se umflase la dimensiunea unei mingi de golf, ceea ce ameninţa să-i întrerupă circulaţia în arterele dinspre mână. Mă rog, poate asta ar părea în mod normal un motiv de alarmă, dar în metamorfoza de la om la vârcolac era numai unul dintre multiplele obstacole care puneau în pericol viaţa. Din nou am sfătuit-o pe Carmichael împotriva unor tratamente medicale sofisticate. Transformarea trebuie să-şi urmeze cursul. O medicaţie simplă, aproape primitivă, rămânea singura soluţie. În cazul de faţă, asta însemna drenarea rănii, aplicarea compreselor pentru a reduce inflamaţia şi urmărirea variaţiilor de temperatura. În tot acest timp, Bauer a rămas adormită. Nu-şi recăpătase nici măcar o dată cunoştinţa în întregime de când s-a prăbuşit în celula mea. Natura preluase conducerea, închizând creierul pentru a devia toate resursele spre corp în timpul acestei perioade cruciale.

Odată criza depăşită, Carmichael a decis că ar trebui să mă mut permanent în infirmerie. Hei, eu n-aveam nimic împotrivă! Orice să ies din celula mea şi la un nivel mai aproape de libertate. Evident Matasumi nu s-a arătat înnebunit după idee. S-a certat cu Carmichael şi, ca de obicei, a pierdut. Mi s-a dat un pat de spital în infirmerie şi pază nonstop, un gardian în cameră şi doi afară la uşă. Apoi am făcui o cerere personală. Am vrut să mi se scoată cătuşele. Dacă Bauer îşi recăpăta cunoştinţa, trebuia să fiu în stare să mă apăr. Ne-am certat toţi trei pe tema asta, dar în cele din urmă Matasumi şi Carmichael s-au domolit, fiind de acord să-mi scoată

cătuşele în schimbul postării unui al doilea paznic în cameră.

*

Având convingerea că o voi auzi totuşi pe Paige, mi-am compilat mental o listă de întrebări pentru Jeremy. Erau atât de multe lucruri pe care nu mi le puteam reaminti din propria mea transformare. Mi-am amintit că-mi explicase de ce n-a putut să-mi dea nimic pentru durere, reiterând constant că „natura trebuie să-şi urmeze cursul”, dar cu o singură ocazie mi-ar fi administrat sedative. De ce? Nu-mi puteam aminti, dar însemna că trebuie să fie excepţii la regula „fără medicamente”. Deci care erau excepţiile? Cât de în rău trebuiau să schimbe lucrurile pentru Bauer înainte ca neadministrarea unor medicamente să devină mai periculoasă decât dacă aş fi drogat-o? Şi despre legături? Cât de strâns însemna prea strâns? Cât de larg însemna prea larg? Nebunia adăuga forţă, dar o făcea asta pe Bauer mai puternică decât un vârcolac experimentat, în formă fizică bună, aşa ca mine? Şi cum era cu transferul de salivă? O muşcătură injecta o cantitate limitată de salivă. Bauer luase o supradoză. Era o problemă? Ar cauza probleme faptul că ea şi-a injectat saliva în loc s-o primească printr-o muşcătură? Eram convinsă că Jeremy va şti. Tot ce aveam nevoie era să vorbesc cu el.

N-am reuşit. Am stat trează cât am putut de mult. dar după treizeci şi şase de ore pline de stres, nedormite, n-am putut evita somnul prea mult timp. Paige nu m-a mai contactat.

*

Ziua următoarea a început cu urgenţe medicale una după alta. Mai întâi, mai multe crize. Apoi, înainte ca

Bauer să-şi revină după ele, s-a oprit respiraţia. Gâtul i s-a umflat şi muşchii i s-au îngroşat în timp ce se schimba din om în lup. Anatomia ei latentă nu era pregătită încă pentru transformare, de aceea în timp ce grumazul i se modifica, interiorul gâtului - traheea, esofagul, celelalte – rămânea de om. Nu-mi cereţi detalii. Nu sunt doctor. Chiar şi Carmichael părea debusolată. Ideea era că Bauer nu mai respira. Dacă ne pierdeam timpul întrebându-ne de ce, s-ar fi sufocat. I-am aplecat capul pe spate, îndreptându-i traheea şi masându-i gâtul, împingându-l să revină înapoi în forma de om. Asta a funcţionat, dar prea încet. Carmichael a început să se îngrijoreze în legătură cu lipsa de oxigen şi aici a trebuit să fiu de acord. Aşa că a intervenit cu o traheotomie de urgenţă. Ce m-am mai distrat. Odată ce Bauer a reînceput să respire, am putut ni ne relaxăm. Pentru o vreme.

Fiind cazată în infirmerie mi-a adus mai multe avantaje decât mi-am închipuit. Nu numai că eram mai aproape de libertate, dar după prima zi oamenii mă tratau aproape la fel ca pe Tess. Am devenit nu un prizonier, ci mai degrabă infirmiera lui Carmichael, destul de neimportantă în ierarhia generală încât prezenţa mea să fie ignorată. Cu alte cuvinte, oamenii vorbeau în jurul meu de parcă făceam parte din mobilier. Matasumi vorbea cu Carmichael, gardienii vorbeau unul cu altul, Tess vorbea cu omul drăguţ de la curăţenie. Toată lumea vorbea. Iar eu ascultam. Incredibil ce-am putut afla, nu numai ponturi despre închisoare şi structura organizatorică a complexului, ci şi lucruri neînsemnate cum ar fi care dintre gardieni avea reputaţie de puturos. Lucruri fascinante.

Mai târziu în aceeaşi zi, am apucat chiar să-l revăd pe Armen Haig şi să-l cunosc pe preotul Voudoun, Curtis Zaid, care era încă foarte viu. N-am avut mare noroc cu Zaid. Dacă, aşa cum sugerase Bauer, Leah se împrietenise cu preotul Vodoun, însemna că ea avea

talente de socializare chiar mai bune decât am crezut eu. Când am încercat să vorbesc cu Zaid, a blocat chiar şi politeţurile inerente precum „bună dimineaţa”, oferindu-mi în loc doar priviri malefice şi tăcere. Evident nu mă puteam baza pe el ca pe un aliat potenţial. Armen, în schimb, era o posibilitate promiţătoare. Nu numai că voia să scape - şi voia să fie ajutat - dar îşi făcea temele. Învăţase sistemul de securitate, rotaţia schimburilor de gardieni şi releveul complexului. Chiar mai bine, a reuşit să-mi transmită informaţiile în prezenţa lui Carmichael, introducându-le într-o conversaţie atât de banală încât femeia nici n-a observat. Atent, perspicace şi extrem de inteligent. Genul meu de tip... pentru un partener de evadare, adică.

Ieşire

Următoarea urgenţă medicală a fost un alt episod de convulsii. După ce am stăpânit-o pe Bauer, nu puteam sta locului. M-am plimbat prin infirmerie, atingând una, jucându-mă cu alta, până când am lovit cu genunchiul un căruţ de metal şi Carmichael şi-a ridicat în sfârşit privirea din hârtiile ei.

— Nu vrei să stai jos? a izbucnit ea. Înainte să spargi ceva.

M-am dus la scaun, m-am uitat la el, apoi am mers spre perfuzia lui Bauer.

— Nu... a început Carmichael.

— Ce-i în ea?

— Este o soluţie neutră, în mare parte apă cu...

Carmichael s-a oprit, văzând că trecusem deja mai departe, atenţia fiindu-mi îndreptată acum spre monitorul de supraveghe a ritmului cardiac.

— Ţi-a venit cumva timpul să te Transformi?

Am rămas pe gânduri. Mă Transformasem ultima dată luni dimineaţă, cu cinci zile în urmă. Ca majoritatea vârcolacilor, ciclul meu era săptămânal. Asta însemna, deşi puteam să mă Transform cât de des aveam chef, că trebuia să mă Transform cel puţin o dată pe săptămână sau riscam să forţeze corpul o Transformare. Deja simţeam o nelinişte străbătându-mă. Curând muşchii vor începe să se contracte şi să mă doară. Deocamdată, însă, puteam să mă controlez. Mai aveam câteva zile. Dacă trebuia să mă Transform în locul ăsta, m-ar pune probabil într-o celulă sigură cu o audienţă maximă şi un

cameraman. Aş muri cu ei de gât înainte să-mi facă una ca asta.

— Nu, încă nu, am asigurat-o eu. Sunt doar nerăbdătoare. Nu sunt obişnuită să stau într-un spaţiu închis.

Carmichael a pus capacul la pixul cu care scria.

— Aş putea aranja probabil să faci o plimbare prin complex. Cu pază corespunzătoare. Ar fi trebuit să recomand ceva exerciţii în programul tău.

— Exerciţii! a exclamat o voce din pragul uşii. Nu vorbi aşa în închisoarea mea.

— Bună, Tyrone, l-a salutat Carmichael fără să se întoarcă să-l privească. Aveai nevoie de ceva?

Winsloe a păşit încet în cameră şi a rânjit la mine.

— Doar ce ai acolo. M-am gândit să-i ţin companie Elenei o vreme, să te las să-ţi faci treaba.

— Eşti foarte... atent, Tyrone, dar mi-e teamă că va trebui să aştepţi dacă vrei să vorbeşti cu domnişoara Michaels. Tocmai ce voiam să chem pe cineva de la pază s-o scoată la o plimbare. E cam neliniştită.

— Neliniştită!? Este cumva pregătită să se Transforme?

— Nu, deloc.

Carmichael şi-a trântit registrul pe birou şi s-a îndreptat spre interfon.

— Ar trebui să fie în curând. Poate are nevoie de...

— N-are nevoie.

Carmichael a apăsat butonul interfonului. Winsloe s-a dus în spatele ei şi l-a închis.

— Ai spus că are nevoie de exerciţii? a întrebat-o Winsloe. Ce zici de sala de forţă? Mai luăm nişte pază şi o escortez chiar eu.

Carmichael a făcut o pauză, uitându-se când la Winsloe când la mine, apoi a spus:

— Nu cred că-i o idee aşa de bună. O plimbare...

— Nu va fi de ajuns, a insistat Winsloe rânjind cu zâmbetul lui de băieţaş. Nu-i aşa, Elena?

Am stat să mă gândesc. Deşi aş prefera să mă plimb şi să explorez complexul, trebuia de asemenea să mă dau bine pe lângă Winsloe, să-i dau un motiv să mă ţină în viaţă.

— Sala de forţă ar fi mai bună.

Ochii lui Carmichael i-au întâlnit pe ai mei, transmiţând mesajul că nu trebuia să mă duc cu Winsloe dacă nu voiam. Pentru că m-am uitat în altă parte, ea a acceptat:

— Bine! a pufnit ea şi a apăsat butonul interfonului.

*

I-am lăsat pe cei doi gardieni din cabinet la infirmerie, i-am luat pe cei de la uşă la care am mai adăugat trei, însemnând că eu eram păzită de mai mult decât dublul armelor şi muşchilor care rămăseseră înăuntru cu Bauer. Priorităţi neorganizate, dar nimeni nu mi-a cerut părerea şi mi-aş bate gura degeaba oferindu-le-o. Am fost surprinsă fi că doctoriţa Carmichael n-a trimis toţi paznicii cu mine şi să se ocupe ea singură de Bauer.

Sala de forţă nu era mai mare sau mai bine echipată decât cea de la Stonehaven. Avea ceva mai mult de patru metri pătraţi, un aparat de forţă multifuncţional, diverse greutăţi, un sac de box, o bandă de alergat, un simulator de ski şi un StairMaster. Noi nu aveam niciun echipament cardio la Stonehaven. Oricât de urâtă ar fi fost vremea, mai bine alergam afară decât ca un hamster pe o roată. Cât despre StairMaster - ei bine, fesele de oţel nu erau o prioritate pe lista niciunui vârcolac şi, după praful de pe aparat, nici paznicii nu aveau o părere mai bună.

Trei gardieni exersau când am ajuns noi. Winsloe le-a ordonat să plece. Unul a făcut-o. Doi au rămas pentru spectacol. O fată care ridică greutăţi. I-auzi ce noutate. Evident nu mai intraseră într-o sală publică de forţă de foarte mult timp.

N-am tras de fiare prea mult. De fiecare dată când mă aşezam jos, Winsloe venea lângă mine, verificând greutăţile, întrebând cât puteam ridica, în general enervându-mă la culme. Dar cum să scap bara de peste douăzeci de kilograme pe piciorul lui nu părea o idee prea bună, am renunţat la greutăţi. Am încercat banda de alergat dar nu mi-am putut da seama cum s-o programez. Winsloe s-a oferit să mă ajute, dar a reuşit numai să strice computerul. Evident cunoştinţele lui tehnice nu depăşeau aria PC-urilor. Nu conta. Oricum nu voiam să alerg. Ce voiam cu adevărat era să lovesc în ceva - zdravăn. Salvarea perfectă era în colţul îndepărtat. Sacul de box.

În timp ce-mi puneam mânuşile de protecţie, privitorii s-au strâns mai aproape. Poate sperau că-l voi lovi pe Winsloe. Am mers spre sacul de box şi i-am dat o lovitură de încercare. O exclamaţie colectivă un auzit din mulţime. Ooo, are de gând să lupte! Hopa! Ce bine era dacă mai aveau o fată în locul sacului de box. Dar nu poţi să le ai chiar pe toate, nu?

Am lovit sacul de câteva ori, obişnuindu-mă cu el, amintindu-mi postura, mişcările. Câteva directe uşoare. Apoi mai rapide. Înceţii ritmul. Un croşeu de dreapta. Winsloe se trăsese într-o parte destul de aproape încât să-l am în câmpul vizual, şi dacă mă chinuiam cum trebuie îi puteam muta imaginea în faţa sacului de box. Bam-bam-bam. Trei pumni fulgerători. Cu coada ochiului l-am văzut holbându-se cu gura deschisă, cu ochii strălucind. Presupun că era la fel de bine pentru el cum era şi pentru bine. Cu atât mai bine. Am ţopăit înapoi. Pauză. Inspir. Gata. Am început să lovesc cu pumnul în sac, o dată, de două ori, de trei ori, până am pierdut numărătoarea.

Treizeci de minute mai târziu, transpiraţia îmi lipise părul de pielea capului. Picura de pe bărbie, îmi înţepa ochii, mirosul ei adia mai puternic decât ar putea ascunde

cel mai bun deodorant. Dacă Winsloe sesizase mirosul, n-a dat niciun semn. Ochii lui nu mă părăsiseră de când am început. La fiecare câteva minute privirea mea cobora spre umflătura din pantalonii lui şi loveam sacul mai puternic. În cele din urmă, n-am mai suportat. M-am răsucit pe călcâie şi am lovit sacul cu piciorul, izbindu-l de perete. Apoi m-am întors spre Winsloe, lăsând sudoarea să-mi curgă de pe faţă.

— Duşul! am spus eu.

Mi-a arătat o uşă dincolo de StairMaster.

— Acolo înăuntru.

Am pornit într-acolo. El m-a urmat, împreună cu doi paznici cărora le-a făcut semn să meargă înainte. M-am oprit, m-am întors pe călcâie şi m-am uitat la ei. Winsloe doar mă privea, cu buzele tremurând cu anticiparea unui elev de clasa a noua care se furişează în vestiarul fetelor. I-am întâlnit privirea şi ceva s-a rupt în mine. Apucându-mi cămaşa, am rupt-o, apoi am aruncat-o într-un colţ. A urmat sutienul. Apoi blugii, şosetele şi în cele din urmă lenjeria. Îndreptându-mă, m-am uitat la el. Asta ai vrut să vezi? Bun. Ia-ţi porţia. Când a făcut-o - împreună cu toţi paznicii - m-am năpustit în duş.

Sigur, în acest moment, poate te-ai gândi că şi cel mai imatur voaior şi-ar regândi acţiunile, poate ar trece printr-un moment de ruşine. Dacă Winsloe simţea aşa ceva, probabil a confundat ruşinea cu indigestia. Parcă rânjind, m-a urmat la duşuri, făcând semn celor doi gardieni să ne urmeze, şi s-a apucat să mă admire cum fac duş. Când s-a oferit să mă spele pe spate, l-am plesnit peste mână. Winsloe şi-a pierdut rânjetul. S-a dus furios la robineţi şi mi-a oprit apa caldă. Nu m-am ostenit să-l sfidez pornind din nou apa caldă şi mi-am terminat duşul rece. Asta l-a domolit destul cât să-mi ofere un prosop curat când am terminat. O lecţie aici. Winsloe mă plăcea dură, atâta timp cât duritatea mea nu era îndreptată către el. Precum acele femei pictate pe un anumit tip de coperţi fanteziste

- picioare lungi, muşchi subţiri şi părul răvăşit... legate de gât cu o zgardă decorată cu pietre preţioase. Propria lui sclavă sexuală amazoniană.

Când am ieşit de la duşuri, un gardian l-a anunţat pe Winsloe că a tot sunat Carmichael. Avea nevoie de mine. Winsloe m-a condus la infirmerie. După ce a plecat, am descoperit că nu era nicio urgenţă reală, doar o criză nesemnificativă de convulsii. Dacă însă Carmichael găsise scuza să mă salveze de Winsloe, n-a arătat nicio clipă, comportamentul ei rămânând la fel de succint ca întotdeauna, comenzi amestecate cu răbufniri de enervare la nepriceperea mea medicală. După două zile împreună, totuşi, stabilisem o rutină a toleranţei şi o stabilitate limitată. O respectam. Nu pot spune că şi ea simţea la fel de mine - suspectam că a văzut în refuzul meu de a-l sfida pe Winsloe un semn de slăbiciune - dar cel puţin m-a tratat ca pe o persoană, nu ca pe un specimen ştiinţific.

*

În acea seară s-a provocat o perturbare în celule. Un paznic a venit la infirmerie cu răni la cap şi din moment ce eu eram cu Bauer, am fost martoră la toată distracţia şi discuţiile care au urmat.

Paznicul strângea vasele şi tacâmurile de la masa de seară din celula cu Savannah şi Ruth. Când deschisese uşa, o farfurie zburase drept în capul lui. Se ferise, dar farfuria izbise tocul uşii cu atâta forţă încât bucăţi din porţelanul spart s-au înfipt în scalpul lui şi pe o parte a feţei, ratându-i ochiul la milimetru. Carmichael a petrecut o jumătate de oră scoţând cioburi din faţa lui. Cât timp Carmichael îi cosea cea mai lungă tăietură, ea şi Matasumi au dezbătut evenimentul. Sau, mai exact, Matasumi şi-a explicat teoriile iar Carmichael a mormăit la anumite intervale, părând că-şi dorea ca el să-şi ducă

ipotezele în altă parte şi s-o lase să lucreze. Mă gândesc că o dată cu dispariţia lui Bauer, Matasumi nu mai avea cu cine să vorbească. Ei bine, ar fi putut vorbi cu Winsloe, dar aveam impresia că nimeni nu vorbea nimic important cu Winsloe - el părea să existe la un alt nivel, investitorul diletant care era acceptat şi ascultat, dar neinclus în subiectele legate de funcţionarea închisorii.

Aparent, nivelul de activitate paranormală din celule crescuse recent. Leah, a cărei celulă era în vecinătatea celei în care era găzduită Savannah, se plângea de sticle de şampon vărsate, de reviste rupte şi de mobilier deranjat. Paznicii erau o altă ţintă preferată. Mulţi se împiedicaseră trecând pe lângă celula în care stătea Savannah, toţi raportând că ceva le trăsese picioarele de sub ei. Enervant, dar întâmplări relativ lipsite de gravitate. Apoi, în acea dimineaţă, paznicul care adusese schimburile zilnice de haine pentru Savannah şi Ruth o certase pe Savannah pentru că vărsase ketchup pe tricoul pe care-l purtase cu o zi înainte. Pe când ieşea din celulă, uşa îl izbise în umăr, făcându-i o vânătaie urâtă. Matasumi suspecta că această declanşare de activitate era cauzată de faptul că le puseseră pe Ruth şi Savannah împreună. Totuşi, chiar şi după accidentul potenţial serios cu farfuria zburătoare, nu s-a gândit să le separe. Să piardă cumva ocazia atât de valoroasă să studieze interacţiunea dintre vrăjitoare? Ce însemnau câţiva paznici tăiaţi sau ologi în comparaţie cu asta? În timp ce expunea „potenţialul situaţiei pentru descoperiri ştiinţifice remarcabile”, am crezut că o aud pe Carmichael mormăind în barbă câteva epitete, dar se poate să mă fi înşelat.

*

În acea noapte, ghemuită în patul meu de spital, am încercat s-o contactez pe Ruth. Bine, poate că-mi negam

lipsa abilităţilor parapsihice. Presupun că mi-am imaginat că dacă încercam destul de tare, puteam face orice. Supremaţia voinţei. Incidentul cu paznicul mă îngrijora. Dacă evenimentele parapsihice din celulă creşteau, suspectam că erau legate de instruirea pe care Ruth i-o făcea lui Savannah. Voiam s-o avertizez: las-o mai încet sau riscaţi separarea. După o oră de încercări, am renunţat. Acest eşec mi-a reamintit de incapacitatea mea de a o contacta pe Paige, ceea ce mi-a reamintit că nu mai luasem legătura cu Jeremy, ceea ce mi-a reamintit că eram pe cont propriu. Nu, m-am dojenit eu singură, nu eram pe cont propriu. Eram temporar fără legătură. Chiar dacă eram ruptă de Jeremy, eram destul de capabilă să-mi planific singură strategiile. Anul trecut planificasem şi executasem singură salvarea lui Clay. Bineînţeles, fuseseră câteva scăpări... mă rog, ceva mai multe, de fapt, şi aproape am fost omorâtă... dar, hei, îl salvasem, nu? Mă voi descurca mai bine de data asta. Cât trăieşti înveţi, corect? Sau, în cazul de faţă, cât învăţ trăiesc.

*

— Nu aia! Nu, sertarul din STÂNGA. CEALALTĂ stângă a ta!

M-am răscolit în somn, visând-o pe Carmichael lătrând ordine.

— Căruciorul mobil. La naiba! Am spus mobil, nu ăla.

În visul meu, zeci de cărucioare identice mă înconjurau şi mă împiedicam dintr-unul într-altul.

— Dă-mi... Nu, dă-te la o parte. Mişcă-te!

O altă voce i-a răspuns, masculină, bălmăjind o scuză. Pleoapele mi-au tremurat. O lumină fluorescentă m-a înţepat în ochi. I-am închis la loc, am făcut o grimasă şi am încercat din nou, deschizându-i pe rând de data asta. Carmichael era într-adevăr în infirmerie, dar pentru prima oară nu eu eram ţinta frustrării ei. Doi paznici se

împiedicau prin cameră, apucând una, alta pe când ea smulgea o tavă de instrumente de pe birou. Cei doi gardieni ai mei priveau, stupefiaţi, de parcă erau somnambuli.

— Pot să ajut cu ceva? a întrebat unul.

— Da, s-a răstit Carmichael. Mişcă-te!

L-a împins din calea ei cu un cărucior mobil şi l-a scos afară pe uşă. M-am rostogolit din pat şi am urmat-o, ameţeala mea făcându-mă fie vitează, fie stupidă. Oricum, a fost o mişcare corectă. Carmichael n-a observat că vin şi eu. Când era atât de preocupată, trebuia s-o înţep cu un bisturiu ca să-i atrag atenţia. Paznicii n-au spus nimic nici ei, poate presupunând că de-acum eram infirmiera lui Carmichael în toate problemele şi, dacă ea nu m-ar fi vrut, m-ar fi oprit ea însăşi.

Până când am ajuns eu şi paznicii la lift, uşile s-au închis în urma lui Carmichael. Am aşteptat liftul şi am intrat când a revenit. Am sperat să ne ducem la suprafaţă. N-am avut aşa noroc. Ne-am dus jos. La celule.

— Ce s-a întâmplat? m-am interesat eu.

Trei gardieni m-au ignorat. Al patrulea mi-a făcut favoarea să ridice din umeri şi să mormăie un „Nu ştiu”. Când liftul s-a deschis la nivelul inferior, paznicii şi-au amintit datoria şi m-au flancat pe când mergeam înainte pe coridor. O dată trecută de uşa de siguranţă, am auzit-o pe Savannah.

— Fă ceva! Mai repede!

Uşa spre celula în care stăteau Ruth şi Savannah era deschisă, lăsând vocile să se audă pe hol.

— Calmează-te, Savannah, i-a spus Matasumi. Am nevoie ca paznicii să-mi explice ce s-a întâmplat.

Am făcut o grimasă. Un alt incident cu paznici? Atât de curând? Acum Ruth şi Savannah vor fi cu siguranţă separate. Am încercat să mă grăbesc, dar paznicii mi-au blocat calea şi m-au ţinut în ritmul lor.

— N-am făcut nimic! a plâns Savannah.

— Bineînţeles că n-ai făcut! a izbucnit Carmichael. Acum dă-te la o parte! Daţi-vă toţi!

— N-ai nevoie de tot echipamentul, a domolit-o Matasumi. Nu avea niciun semn vital când am ajuns eu. E prea târziu.

— Eu spun când e prea târziu! s-a răstit Carmichael.

N-are semne vitale?! Asta suna rău. Când am păşit în cameră, Savannah s-a aruncat spre mine. Din reflex, mâinile mele au sărit să pareze un atac, dar ea şi-a înconjurat mâinile în jurul taliei mele.

— N-am făcut nimic! a plâns ea.

— Ştiu, am murmurat eu. Ştiu.

I-am atins ciudat creştetul şi am mângâiat-o, sperând că n-o mângâiam ca pe un căţel. Consolarea copiilor necăjiţi nu era una dintre puterile mele. De fapt, aş putea spune cu anumită certitudine că era ceva ce nu fusesem niciodată chemată să îndeplinesc până acum în viaţa mea. Am căutat cu privirea după Ruth. Celula era plină ochi. Carmichael şi trei paznici se înghesuiau deasupra patului în timp ce doctoriţa încerca o manevră de resuscitare. Cei patru paznici care mă însoţiseră pe mine s-au înghesuit toţi înăuntru să vadă mai bine, împingându-ne pe Savannah şi pe mine în colţ. Mi-am întins gâtul să văd peste capetele lor.

— Unde-i Ruth? am întrebat eu.

Savannah a încremenit, apoi s-a tras înapoi. Stomacul mi s-a strâns. M-am uitat spre pat. Carmichael şi alţi trei paznici încă îmi blocau vederea, dar am putut zări o mână atârnând pe marginea patului. O mână mică, plinuţă, cu pete de ficat.

— O, nu! am şoptit eu.

Savannah s-a smucit.

— Nu, n-am făcut eu nimic!

— Bineînţeles că nu, am liniştit-o eu trăgând-o înapoi spre mine şi rugându-mă să nu fi văzut reacţia mea iniţială.

Matasumi s-a întors spre cei patru paznici care veniseră cu mine.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Tocmai am ajuns aici, a spus unul făcând semn spre paznicii de lângă pat. Ei au ajuns primii la locul incidentului.

Matasumi a ezitat, apoi s-a apropiat de pat şi l-a tras de braţ pe un paznic. În timp ce acesta se întorcea, a izbucni alt scandal pe hol. Încă doi paznici au dat buzna, cu armele scoase.

— Vă rog! le-a ordonat Matasumi exasperat. N-am cerut întăriri. Întoarceţi-vă la posturile voastre.

Înainte ca ei să facă vreo mişcare, a mai intrat un paznic, însoţind-o pe Leah.

— Ce!... a izbucnit Matasumi.

S-a oprit şi şi-a reluat calmul cu o inspiraţie scurtă.

— De ce a venit domnişoara O'Donnell aici?

— Când am trecut pe lângă celula ei, am observat că era destul de agitată, a explicat paznicul cel tânăr şi urme de culoare i-au apărut în obraji. Am... ăă... folosit interfonul s-o întreb iar ea... ăă... a întrebat dacă poate vedea ce se petrece.

— Nu eliberezi un subiect din celulă. Niciodată! Du-o înapoi imediat!

Leah a trecut de Matasumi, a înconjurat mulţimea până când a ajuns în dreptul patului. Când a văzut-o pe Ruth, a tras aer în piept şi s-a întors cu faţa la mine şi la Savannah.

— O! a exclamat ea ridicându-şi mâinile la gură şi privind fix spre Savannah. Îmi pare rău! Cum... Ce s-a întâmplat?

— Asta întreb şi eu de zece minute! s-a răstit Matasumi.

Paznicul pe care îl apucase de braţ s-a îndepărtat de pat.

— Îmi făceam rondul pe aici şi-am văzut-o pe bătrână... pe domnişoara Winterbourne pe patul ei. Copila stătea aplecată peste ea. Am crezut că s-a întâmplat ceva grav, poate făcuse un atac de cord, aşa că eu şi partenerul meu am deschis uşa. Am găsit ceasul lângă ele pe podea. Plin de sânge. Iar ţeasta domnişoarei Winterbourne era crăpată.

Savannah s-a încordat în braţele mele, cu inima bătându-i puternic.

— Vai, săraca de tine! a exclamat Leah grăbindu-se spre noi. Ce accident oribil!

— Nu, n-am fost eu! a plâns Savannah.

— Orice s-ar fi întâmplat, nu e vina ta, drăguţo.

Leah s-a întins spre Savannah. Fata a ezitat, încă ţinându-se de mine. După un moment, s-a întins după mâna Leahei şi a strâns-o tare, cu celălalt braţ încă în jurul meu. Leah a avut o strălucire de dezamăgire pe figură. Apoi a dat încet din cap, înţelegând de fapt că nu era un concurs de popularitate. Leah i-a strâns mâna copilei şi a mângâiat-o pe creştet.

După un moment, Leah s-a întors spre grupul care înconjura patul. Şi-a dres glasul şi a rostit cu voce tare:

— Pot s-o duc pe Savannah în celula mea? N-ar trebui să rămână aici.

Carmichael a ridicat privirea de la ce făcea, cu transpiraţia curgându-i pe faţa lată.

— Ce caută ea aici? s-a mirat ea arătând spre Leah. Duceţi-o înapoi în celulă!

Gardienii au sărit să se supună, aşa cum n-au făcut-o pentru Matasumi. Doi au împins-o pe Leah afară. Savannah a privit-o cum se duce, cu o asemenea tristeţe în ochi încât am vrut s-o implor pe Carmichael s-o lase pe Leah să stea, dar mi-a fost teamă că dacă aş fi deschis gura, urma să fiu şi eu dată afară. Savannah avea nevoie de cineva. Dacă Leah ar fi fost de preferat, Savannah avea să se mulţumească deocamdată cu o femeie

vârcolac cam fără empatie. După ce Leah a plecat, Savannah s-a moleşit şi s-a lăsat pe mine. A rămas tăcută timp de câteva minute, apoi s-a uitat în jur la ceilalţi. Toată lumea era ocupată cu Ruth.

— Cred că... a şoptit ea.

A făcu un pas înainte. Mi-am aşezat o mână timidă pe umărul ei şi ea s-a topit lângă mine. Am îmbărbătat-o şi am murmurat sunete fără cuvinte cu care speram s-o consolez. Păreau s-o calmeze, probabil nu atât de mult din cauza vreunei consolări oferite, ci pentru că vedea în mine singurul aliat într-o cameră plină de duşmani. După un minut a privit în sus la mine.

— Cred că, a şoptit ea din nou, cred că aş fi putut s-o fac ou.

— N-ai fi putut... am contrazis-o eu.

— Nu dormeam. Mă gândeam la lucruri... lucruri pe care mi le-a spus Ruth. Lecţiile mele. Apoi l-am văzut. Ceasul. A zburat; precum farfuria cu paznicul. Cred că eu am făcut-o. Nu sunt sigură cum, dar cred că eu am făcut-o.

Impulsul de a-i nega vina mi-a sărit rapid pe buze, dar m-am abţinut. Privirea de pe faţa ei nu era aceea a unui copil care cerşeşte să fie consolat cu minciuni bine intenţionate. Ştia adevărul şi a avut încredere să mi-l spună.

— Dacă tu ai făcut asta nu e vina ta, am asigurat-o eu. Sunt convinsă.

Savannah a încuviinţat, şi-a şters şiroaiele de lacrimi şi şi-a lăsat capul pe pieptul meu. Am rămas aşa amândouă, nevorbind, pentru încă cel puţin cinci minute. Apoi Carmichael s-a îndepărtat de pat. Toată lumea s-a oprit din ce făceau. Singurul sunet din cameră erau bătăile inimii copilei.

— Ora decesului... a început Carmichael.

Şi-a ridicat braţul, dar trebuie că nu-şi luase ceasul când a fost trezită din somn. Pentru un moment, s-a

holbat la încheietură, ca şi cum aştepta să-i apară miraculos un ceasornic. Apoi şi-a lăsat braţul jos, a închis ochii, a expirat lung şi a ieşit din celulă.

Se prăpădise.

Transformări

Odată ce totul s-a liniştit, Matasumi a observat că eram şi eu acolo. Bineînţeles, mă văzuse de la început, dar nu realizase ce însemna prezenţa mea acolo, mai exact că eram într-un loc în care nu aveam ce căuta. M-a gonit înapoi la infirmerie cu patru dintre gardienii râmaşi.

Am petrecut următoarele câteva ore întinsă în pat, holbându-mă la luminiţele care clipeau pe aparatele lui Bauer. Ruth era moartă. Oare aş fi putut să previn cumva asta? Sau ar fi trebuit? Fusese conştientă de riscurile pe care şi le-a asumat. Asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Acum era moartă şi Savannah se învinovăţea pe sine. Ar fi trebuit să fiu o alinare mai mare pentru Savannah. Ar fi trebuit să cunosc gesturile corecte, cuvintele corecte. Moartea lui Ruth devenea un punct de cotitură în viaţa ei şi tot ce reuşisem să fac erau cele mai nepricepute mângâieri. N-ar fi trebuit să fiu în stare descopăr undeva în mine nişte instincte materne şi să ştiu ce trebuie să fac?

Bineînţeles, Savannah nu intenţionase s-o omoare pe Ruth. Dar oare ea o făcuse? Mi-era teamă că da. Mai mult decât atât, mi-era teamă că nu fusese deloc un accident. Nu, nu credeam că Savannah aruncase ceasul intenţionat. Clar nu. Durerea ei cauzată de moartea lui Ruth fusese prea pură, prea reală. Totuşi mi-era teamă că o anumită parte din subconştientul ei o omorâse pe Ruth, că avea ceva în firea ei, în gene, ceva ce nu putea stăpâni, care o împinsese inconştient să-i atace pe paznici şi s-o omoare pe Ruth. Poate că văzusem prea multe

filme de groază cu „copilaşi demoni”. Speram să am dreptate. Mă rugam să am dreptate. Îmi plăcea Savannah. Avea spirit şi inteligenţă, un amestec energizant de inocenţă copilărească şi obrăznicie preadolescentină. Era o copilă normală, parte îngeraş, parte drăcuşor. Bineînţeles că nu era nimic mai mult decât asta. Dar evenimentele parapsihice o aveau în centru pe Savannah. Pe măsură ce Ruth o instruia pe Savannah, evenimentele crescuseră rapid de la inofensive la letale. Ce spusese Ruth despre Savannah? Putere mare, potenţial incredibil... şi o mamă înclinată spre „partea întunecată” a magiei. Exista oare o predispoziţie genetică spre rău? S-o fi trecut Ruth cu vederea? Să fi refuzat ea să vadă răul în cineva atât de tânăr? Încărcând-o pe Savannah cu mai multă putere, nu cumva îşi semnase astfel propria condamnare la moarte? Vă rog, daţi-mi voie să mă înşel. De dragul copilei, daţi-mi voie să mă înşel.

*

O dată cu dimineaţa a venit şi micul dejun. Nu m-am atins de el. Carmichael a venit la ora obişnuită, cu puţin înainte de opt, un grosolan „Ce mai faci?” fiind singura indicaţie că se întâmplase ceva în noaptea precedentă. Când am răspuns că făceam bine, m-a studiat o secundă în plus, a mormăit şi s-a apucat de hârţogăraie.

Mi-am petrecut dimineaţa gândindu-mă la moartea lui Ruth, cum schimbase lucrurile, cum aş fi putut-o preveni. Am petrecut mare parte din timp asupra ultimei probleme. Poate că n-ar fi trebuit. Viaţa şi moartea aici erau dincolo de controlul nostru. În orice moment, Matasumi ar fi putut decide că Ruth nu mai era un subiect viabil sau Winsloe ar fi putut intra în celula ei şi s-o ia ca pradă la vânătoare. Totuşi, aveam şi eu o parte din vină,

poate pentru că-mi dădea impresia de control într-o situaţie fără control.

Mai spre prânz un geamăt uşor m-a trezit din gândurile mele. M-am uitat în cabinet. Bauer a gemut din nou. Şi-a afundat capul în pernă, cu faţa contorsionată de durere.

— Doamna doctor? am chemat eu ridicându-mă. Îşi revine.

În timp ce Carmichael traversa cabinetul, m-am aplecat peste Bauer. Ochii i s-au deschis brusc.

— Bună, Sondra, am spus eu. Noi...

A sărit direct în picioare, legăturile subţiri pocnind, şi s-a izbit de umărul meu. În timp ce cădeam pe spate, i-am surprins privirea lui Bauer şi-am văzut în ea ceva dur şi gol. Înainte să pot reacţiona, m-a apucat de umeri şi m-a azvârlit în aer. Pentru un moment, totul a încetinit într-o fracţiune de secundă de suspensie înainte ca gravitaţia să preia controlul şi să zbor prin cameră izbindu-mă de perete.

Carmichael m-a ajutat să mă ridic şi a strigat după gardieni. Bauer se ridicase în capul oaselor, chinuindu-se să se dea jos din pat, cu cearşafurile răsucite în jurul picioarelor. Faţa îi era contorsionată de furie, ochii goi, buzele se mişcau mute. Cum cearşafurile n-au cedat, a mugit de frustrare şi şi-a desfăcut picioarele în lateral, rupând cusătura. Am fugit spre pat şi m-am aruncat peste Bauer.

— Ia-ţi mâinile jegoase de pe mine! a zbierat Bauer. Toţi! Daţi-vă înapoi! Nu mă atingeţi!

— Delir, a gâfâit Carmichael venind spre pat cu legături mai rezistente. Ai spus că este una dintre etape.

— Corect! am afirmat eu deşi în acel moment, stând peste Bauer care se zbătea sub mine, un diagnostic medical nu era chiar o prioritate. Unde naiba sunt paznicii?

Paznicii erau chiar acolo, făcând ceea ce ştiau cel mai bine - să-şi ţină armele pregătite şi să aştepte semnalul să tragă. Carmichael a aruncat legăturile spre ei.

— Legaţi-o! le-a ordonat ea. Imediat!

Înainte ca vreunul dintre ei să se mişte, Bauer şi-a arcuit spatele şi m-a aruncat iar în aer. De data asta am rămas pe podea mai mult să-mi recapăt răsuflarea. Lasă-i pe nenorociţii de gardieni să se ocupe de ea. Las-o şi pe Carmichael să se ocupe de ea. Doar ea refuzase s-o lege cum trebuie pe Bauer.

Bauer s-a oprit din zbătut şi a rămas nemişcată ca o statuie. Cei patru paznici au înconjurat patul, încordaţi, cu legăturile în mână, arătând ca nişte hingheri pregătindu-se să arunce plasa peste un câinie turbat, dar nici unul nu vroia să facă prima mişcare. Transpiraţia îi curgea pe faţă lui Bauer iar gura atârna deschisă, gâfâind. A dat din cap dintr-o parte în alta, cu privirea scanând camera. Sălbatici şi goi, ochii au trecut de paznici, de mine, de Carmichael. S-au oprit într-o zonă din stânga ei unde nu era nimic, şi s-a repezit în faţă, trasă înapoi numai de cearşafurile rupte.

— Ieşiţi dracului de aici! a ţipat ea.

Nu era nimeni acolo.

M-am ridicat încet, mişcându-mă cu atenţie de parcă încercam să evit să fiu observată de un animal sălbatic.

— Trebuie s-o legăm, am şoptit eu.

Nu s-a mişcat nimeni.

— Dă-mi mie alea! s-a întins Carmichael să apuce legăturile de la cel mai apropiat gardian.

— Nu! i-am spus eu. Lasă-i pe ei s-o lege. Eu mă apropii şi îi distrag atenţia dacă atacă. Tu pregăteşte un sedativ şi stai deoparte.

Da, sigur, lasă-mi mie treaba care să-mi pună viaţa în pericol. Şi pentru ce? Nimeni n-ar observa. Nimănui nu i-ar păsa. Totuşi, treaba trebuia făcută. Dacă n-o făceam, unul dintre nebunii ăştia ar trage cu pistolul la primul

semn de belea. Atunci ce s-ar alege de planurile mele? Moarte şi îngropate împreună cu Bauer.

Carmichael s-a întors spre paznici.

— Aşteptaţi până când Elena ajunge lângă pat. Apoi mişcaţi-vă repede, dar cu grijă. Sondra nu ştie ce face. Nu vrem s-o rănim.

Ceea ce, bineînţeles, era mai uşor de zis decât de făcut. În timp ce eu mă furişam prin cabinet, Bauer a rămas imobilă, holbându-se şi înjurând nişte duşmani nevăzuţi. Totuşi, în momentul în care paznicii au atins-o, a explodat, adunându-şi puterea neaşteptată a delirului. Noi toţi conlucrând împreună abia am putut s-o reţinem în pat.

Îndată ce-am culcat-o pe Bauer la loc, l-am ajutat pe gardianul de lângă mine s-o lege. În timp ce degetele mele închideau clamele, braţul lui Bauer părea să tremure şi să se contracte. Mi-am scuturat capul repede, simţind durerea din el zbătându-se precum cărbunele fierbinte. Vederea mi s-a înceţoşat.

— Elena? a mormăit Carmichael spre mine chinuindu-se să-i lege lui Bauer celălalt braţ.

— Sunt bine.

În timp ce legam nodul, braţul lui Bauer s-a smucit în convulsii, încheietura îngustându-se, mâna sucindu-se şi contorsionându-se ca într-un nod. N-aveam o vedenie. Se Transforma.

— Elena!

La ţipătul lui Carmichael, am sărit într-o parte. Mâna lui Bauer a ieşit din legături şi a lovit spaţiul gol unde fusese gâtul meu. Degetele răşchirate şi ghearele deformate au tăiat aerul. M-am aruncat peste pieptul lui Bauer chiar în timp ce se ridica din nou în capul oaselor.

Un mârâit de furie a erupt din gâtul ei şi m-a aruncat de pe ea. Cu ambele mâini acum libere, Bauer a apucat un paznic şi l-a aruncat în partea cealaltă a camerei. Omul s-a prăbuşit inconştient lângă perete. Spatele lui

Bauer s-a scuturat şi s-a contorsionat, gâlme mari mişcându-se pe sub pielea ei. A urlat şi a căzut pe-o parte.

— Sedaţi-o! le-am strigat.

— Dar ai spus... s-a împotrivit Carmichael.

— E prea curând! Nu-i pregătită! Sedaţi-o! Imediat!

Lui Bauer i-a crescut părul pe spate şi pe umeri. Oasele i s-au lungit şi i s-au scurtat iar ea a plâns, jumătate urlând, jumătate gemând. Întregul ei corp se zbătea convulsionat, aruncând tot de pe pat, doar eu rămânând încă agăţată de ea. Faţa îi era de nerecunoscut, o mască demonică de muşchi încordaţi care nu erau nici de lup nici de om. I-au ieşit colţii peste buze. Nasul i s-a oprit la jumătate înainte să se schimbe în bot. Părul îi răsărea în smocuri. Apoi i-am văzut ochii. Ochii lui Bauer. Nu se schimbaseră, dar erau bulbucaţi şi agitaţi, agonia curgând din ei în valuri. M-a fixat cu privirea şi pentru o secundă am crezut că mă recunoaşte. O parte din ea depăşise delirul şi devenise conştientă, prinsă în acel iad.

Carmichael a înfipt seringa în braţul lui Bauer. Bauer s-a proţăpit dreaptă şi a rămas aşa, cu mine peste poala ei. Corpul ei a zvâcnit de câteva ori, apoi a gâfâit şters şi ochii i s-au mărit, de surprindere parcă. A clipit o singură dată. Apoi s-a scurs înapoi pe pat.

M-am încordat, aşteptând următoarea rundă; apoi Transformarea s-a inversat. De data asta n-a mai adus cu ea violenţă sau durere. S-a topit paşnic înapoi în forma de om, ca într-o metamorfozare generată pe computer. Când s-a reîntors în întregime la forma de om, s-a cuibărit într-o poziţie semi-fetală şi a adormit.

*

Armen a făcut încă o vizită la infirmerie. Ieri fusese ziua lui normală pentru controlul periodic. Astăzi acuza o migrenă de o asemenea fineţe încât nici măcar

Carmichael nu s-a îndoit vreo clipă de simptomele lui, deşi presupun că nu trebuia să mă surprindă, având în vedere că era psihiatru şi deci avea el însuşi o diplomă medicală. Am reluat discuţia de unde o lăsasem. Avea un plan de evadare care implica o altă stratagemă medicală, care urma să-l aducă şi pe el la etajul al doilea împreună cu mine, de unde era mult mai uşor să evadeze decât din zona de celule bine securizată. Din nou, a introdus asta într-o discuţie atât de nesemnificativă încât a trebuit să-mi forţez creierul să accelereze ca să ţin pasul cu interpretarea subtextului.

Cu cât vorbeam mai mult cu Armen, cu atât vedeam în schema mea cu Bauer doar un plan de rezervă. Armen era un aliat mult mai pe placul meu. Mai întâi, era conştient de ce face, ceea ce era clar un avantaj faţă de comatoasa Bauer. În al doilea rând, îmi amintea de Jeremy, ceea ce-mi ridica nivelul de confort de zece ori. Era liniştit, curtenitor şi cu un temperament potolit, un exterior neremarcabil sub care se deghizase o hotărâte puternică şi o minte ascuţită, cineva care preluase conducerea instinctiv, dar care-şi tempera autoritarismul cu destulă graţie şi isteţime încât nu mă deranja să-l las să conducă. Aveam încredere în Armen şi-mi plăcea de el. O combinaţie ideală.

*

Restul zilei a trecut tăcută, dar noaptea a compensat, bântuindu-mă cu vise ciudate şi deranjante. Am început noaptea la Stonehaven jucându-mă în zăpadă cu Clay şi Nick. Eram în mijlocul unei lupte cu bulgări de zăpadă când un nou vis l-a acoperit pe acela, intervenind ca un post de radio mai puternic. În celălalt vis stăteam în pat în timp ce Paige încerca să mă contacteze. Cele două vise s-au întrepătruns timp de un minut simţeam zăpada îngheţată scurgându-mi-se în jos pe ceafă, apoi în

următorul o auzeam pe Paige chemându-mă. O parte din mine a ales visul cu bulgării de zăpadă şi a încercat să-l blocheze pe celălalt, dar n-a mers cum am vrut eu. Am aruncat ultimii doi bulgări de zăpadă spre Nick, apoi un val de zăpadă m-a îngropat, înghiţind acel vis şi scuipându-mă în celălalt.

— Elena? La naiba, răspunde-mi!

M-am luptat să mă întorc la jocurile mele de iarnă, dar în van. Am rămas prinsă în visul lui Paige. Minunat!

— Elena. Haide odată! Trezeşte-te!

Chiar şi în vis, nu vroiam să-i răspund, de parcă ştiam că imaginându-mă că vorbesc cu Paige m-ar deprima şi mai tare, amintindu-mi că nu mai luasem legătura cu ea de trei zile, o situaţie care acum părea permanentă.

— Elena?

Am bâiguit ceva neinteligibil chiar şi pentru mine.

— Aha! EŞTI acolo. Bun. Stai aşa. Te voi aduce în corpul meu. Te avertizez de data asta. Jeremy e aici. Atenţie, la trei. Unu, doi, trei, gata-da!

Cinci secunde de linişte. Apoi:

— Ei, rahat!

Înjurătura lui Paige s-a pierdut în urma mea în timp ce mă rostogoleam prin bucăţi şi frânturi de vise, ca şi cum cineva schimba canalele, refuzând să se oprească asupra unuia suficient încât să văd şi eu ce se transmite. Când s-a oprit, eram lup. Nu trebuia să mă văd singură; simţeam din felul în care mi se mişcau muşchii, într-un ritm perfect la fiecare pas. Cineva m-a depăşit, imaginea unei siluete răzbătând printre copaci. Un alt lup. Ştiam asta, deşi nu puteam să mă apropii destul de mult încât să văd mai clar decât nişte umbre şi o mişcare înceţoşată. Deşi eu eram urmăritorul, nu vânatul, m-a cuprins frica. Pe cine urmăream? Clay. Trebuia să fie Clay. Nivelul de panică, de frică oarbă, frica de a pierde sau de a fi abandonată - puteam s-o asociez numai cu Clay. El era acolo, undeva, în faţa mea, şi nu puteam să-l ajung. De fiecare dată când

labele mele loveau pământul, un nume răsuna cu ecou în ţeasta mea, un ţipăt mental. Dar nu era numele lui Clay. Era propriul meu nume, repetat la nesfârşit, într-un ritm armonizat cu mişcările picioarelor mele. Uitându-mă în jos, mi-am zărit labele. Nu erau labele mele. Prea mari, prea închise la culoare - un blond aproape auriu. Labele lui Clay. În faţă o coadă stufoasă strălucea la lumina lunii. O coadă alb-blondă. Mă urmăream pe mine însămi.

M-am trezit şi m-am ridicat în capul oaselor pe pat. Aplecându-mă în faţă, umflându-mi pieptul, mi-am trecut mâinile prin păr, dar nu era părul meu, nu era claia lungă şi încâlcită, ci nişte bucle scurte. Mi-am lăsat mâinile în poală şi m-am holbat la ele. Groase, pătrăţoase, cu unghiile tăiate în carne. Mâinile unui muncitor, totuşi unele care rar luau în mână o unealtă mai mare decât un pix. Fără bătături, dar nici moi. Oase rupte de mai multe ori decât le puteam număra, de fiecare dată meticulos rearanjate, fără urme evidente cu excepţia unei hărţi rutiere de cicatrici minuscule. Ştiam fiecare din acele cicatrici. Puteam să-mi amintesc nopţile când am stat trează, întrebând: „De unde o ai pe asta? Dar pe asta? Dar... hopa, eu ţi-am făcut-o pe asta.”

S-a deschis o uşă.

— N-a mers, nu-i aşa? am auzit mârâitul furios al lui Clay, nu din uşă, ci de aici, din pat.

Jeremy a închis uşa în urma lui.

— Nu, Paige n-a fost în stare să ia legătura. A crezut c-a reuşit, dar ceva n-a mers cum trebuie.

— Şi nu suntem toţi şocaţi al naibii? încredinţezi viaţa Elenei unei vrăjitoare novice de douăzeci şi unu de ani. Ştii asta, nu?

— Ştiu că sunt dispus să folosesc orice mijloc posibil pentru a o găsi pe Elena. Deocamdată, vrăjitoarea aia novice este cea mai bună speranţă a noastră.

— Nu, nu e. Mai avem o cale. Eu. Eu o pot găsi pe Elena. Doar tu nu vrei să crezi.

— Dacă Paige nu reuşeşte să restabilească contactul...

— Ce dracu'!

Clay a apucat o carte de pe noptieră şi a aruncat-o în partea cealaltă a camerei, lovind peretele îndepărtat. Jeremy a tăcut un moment, apoi a continuat, vocea mai clară ca niciodată.

— Îţi aduc ceva de băut, Clayton.

— Vrei să spui că mă vei seda din nou. Sedează-mă, închide-mi gura, ţine-mă potolit şi calm în timp ce Elena este singură acolo. N-am crezut că ea vorbea prin Paige iar acum a dispărut. Nu-mi spune că nu-i din vina mea.

Jeremy nu i-a răspuns nimic.

— Îţi mulţumesc foarte mult, a spus Clay.

— Aşa e, tu eşti de vină pentru c-am pierdut legătura atunci, deşi probabil asta nu explică de ce nu putem s-o recontactăm. Vom continua să încercăm. Între timp, poate putem discuta cealaltă idee a ta mâine dimineaţă. Vino să mă vezi dacă-ţi schimbi părerea în legătură cu băutura. Te va ajuta să dormi.

Cum a plecat Jeremy, visul s-a evaporat. M-am sucit şi m-am întors, aruncată înapoi în lumea celui care schimba canalele. Zap, zap, zap, frânturi de vise şi amintiri, prea împrăştiate să aibă vreun sens. Apoi întuneric. Un ciocănit la uşă. Stăteam la o masă, absorbită cu o hartă. Uşa era în spatele meu. Am încercat să mă întorc sau să strig un bine-ai-venit. În schimb, am simţit creionul mişcându-se şi scrijeli câteva cuvinte pe caiet. M-am uitat la scris şi, fără surpriză, am recunoscut mâzgălitura lui Clay.

Camera s-a învârtit, ameninţând să se facă întuneric. Ceva m-a tras cu insistenţa amabilă a valului, întinzându-se să mă aducă înapoi. M-am împotrivit. Îmi plăcea unde eram, mulţumesc foarte mult. Ăsta era un loc bun, un loc confortabil. Doar simţind prezenţa lui Clay mă făcea foarte fericită şi la naiba dacă nu meritam un pic de fericire, aşa iluzorie sau nu. Valul a crescut mai puternic, transformându-se într-un curent subacvatic. Camera s-a

pierdut în beznă. M-am eliberat şi am ajuns înapoi în corpul lui Clay. Se oprise din scris şi acum studia o hartă. O hartă a cui? Cineva a ciocănit din nou la uşă. N-a răspuns. În spatele lui, uşa s-a deschis, apoi s-a închis.

— Clayton!

Vocea Cassandrei, binevoitoare. El n-a răspuns.

— Un mârâit de primire ar fi suficient, a murmurat ea.

— Asta ar implica un bun venit. Nu trebuie să fii invitată într-o cameră?

— Scuze. Încă un mit aruncat la naiba.

— Eşti invitată să te duci după el.

Cassandra a chicotit.

— Văd că Jeremy a moştenit toate manierele în familia Denvers. Nu că mă deranjează. Am preferat mereu onestitatea şi isteţimea în locul superficialităţii.

Vocea ei s-a auzit mai tare în timp ce traversa camera.

— Am văzut lumina aprinsă la tine şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să mi te alături la un pahar.

— Mi-ar plăcea, dar mi-e teamă că nu împărtăşim aceleaşi gusturi la lichide.

— Ai putea cel puţin să te uiţi la mine când mă respingi?

Niciun răspuns.

— Sau poate ţi-e teamă să te uiţi la mine?

Clay s-a întors şi i-a întâlnit ochii.

— Na! Cară-te, Cassandra. E bine aşa?

— Nu se mai întoarce, să ştii.

Mâna lui Clay s-a strâns în jurul creionului, dar n-a comentat nimic. Am simţit iar contracţia la picioare şi m-am împotrivit. Undeva în capul meu Paige îmi striga numele. Curentul mă trăgea, dar eu m-am ţinut locului. Asta era o scenă pe care clar n-o părăseam.

— N-o vor găsi, a repetat Cassandra.

— După tine, ar trebui să ne oprim din căutare.

— Vreau doar să spun că ne pierdem timpul. Mai bine să ne concentrăm eforturile să-i oprim pe indivizii ăştia.

Să ne salvăm tuturor vieţile, nu doar pe a Elenei. Dacă, oprindu-i pe ei, o salvăm şi pe ea, e minunat. Dacă nu... n-o să fie sfârşitul lumii.

Creionul s-a frânt între degetele lui Clay. Cassandra s-a apropiat. Când m-a ameninţat iar curentul, am dat din picioare şi m-am împotrivit cu toată puterea mea. Cassandra a mai făcut un pas spre Clay. L-am simţit cum se încordează şi se trage încet înapoi, apoi s-a oprit şi a rămas locului.

— Da, o iubeşti! l-a întărâtat Cassandra. Văd asta şi te admir. Serios că da. Dar ai idee câţi bărbaţi am iubit eu în toţi aceşti ani? Pe câţi i-am iubit cu pasiune? Şi dintre acei bărbaţi, ai idee cât de puţine nume îmi amintesc? Cât de puţine feţe?

— Ieşi afară!

— Te rog să bei cu mine un pahar. Un pahar. Nimic mai mult.

— Am spus să ieşi afară.

Cassandra s-a mulţumit să zâmbească şi a dat din cap. Ochii i-au strălucit cu aceeaşi privire pe care o văzusem aruncându-i-o chelnerului la restaurant, însă acum mai puternică. Mai înfometată. Degetele ei au mângâiat braţul lui Clay. Am vrut să ţip după el să se uite în altă parte, dar nu aveam puterea să fac nimic decât să privesc şi să aştept.

— Nu începe cu fentele astea, Cassandra, s-a răstit Clay. La mine nu ţine.

— Nu?

— Nu.

Clay a privit-o pe Cassandra fix în ochi. Ea a rămas complet imobilă, lucrându-l doar cu ochii, strălucind tot mai puternic în timp ce-l privea. S-au scurs câteva minute. Apoi Clay a păşit spre Cassandra. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet triumfător. Mi s-a oprit inima.

— Ieşi afară, Cassandra! i-a spus Clay cu faţa doar la câţiva centimetri de a ei. Ai zece secunde sau te arunc eu afară.

— Nu mă ameninţa, Clayton.

— Şi ce-o să faci? O să mă muşti?! Crezi că-ţi poţi înfige dinţii în mine înainte să-ţi rup capul? Am auzit că ăsta-i un leac numai hun pentru imortalitate. Cinci secunde, Cassandra. Cinci... patru...

Scena s-a stins în negru. Fără învârtit, fără tras. Doar s-a oprit brusc. Am clipit. O lumină puternică m-a orbit. Mi-am strâns ochii închişi. Printre pleoape am văzut lumina îndepărtându-se. Degete m-au prins de umăr şi m-au scuturat.

— Deşteptarea, somnoroaso!

O voce. Din păcate, nu vocea lui Clay. Nici vocea Cassandrei. Nn măcar a lui Paige. Asta era mai grav. De zece ori mai grav. Ty Winsloe. Din vise plăcute spre viziuni neliniştitoare spre adevărate coşmaruri. Mi-am strâns ochii închişi.

— Ce credeţi, băieţi? a râs Winsloe. Are nevoie frumoasa noastră adormită de un sărut s-o trezească? Bineînţeles, în povestea originală, a avut nevoie de mai mult decât un sărut...

Am deschis ochii rapid şi am sărit direct în fund. Winsloe a horcăit vesel şi mi-a pus o lanternă în faţă, apoi a trecut raza de lumină peste corpul meu.

— Dormi mereu cu hainele pe tine? s-a mirat el.

— Aici nu-i chiar un apartament privat, i-am întors-o eu mârâind mii căscat. Cât e ceasul?

— Abia trecut de trei. Avem nevoie de ajutorul tău. A avut loc o evadare.

Stăteam pe marginea patului, clipind, creierul meu chinuindu-se să depăşească viziunile despre Clay şi Cassandra. Ora trei? Dimineaţa?! Evadare?! Vroia să spună că a scăpat cineva? Cine? De ce aveau nevoie de

ajutorul meu? A fost vreun accident? Mă vroia Carmichael?

— Ha?! am bâiguit eu.

Ce mai întrebări inteligente şi articulate. La ce te aşteptai de la mine la ora trei dimineaţa?!

Winsloe m-a înghiontit jos din pat.

— Îţi explic pe drum.

Ogar

Armen evadase. Când mi-a spus Winsloe, mi s-a tăiat respiraţia şi pentru un moment destul de lung n-am mai putut să respir. Armen evadase... fără mine. Pe lângă panică m-a mai străfulgerat şi o durere, apoi revelaţia că Armen trebuie să fi dat peste o ocazie pe care n-a avut cum s-o rateze. Puteam să-l învinuiesc? Bineînţeles că nu, deşi asta nu îmbunătăţea deloc situaţia. Partenerul meu de evadare plecase, luând şi planul nostru cu el. Başca, Winsloe mă punea pe mine să-l opresc.

— Mai adus să-l urmăresc? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Asta ţi-am spus. Foloseşte-ţi nasul. Adulmecă-l.

— Ca un ogar.

Winsloe m-a privit cu asprime auzindu-mi tonul.

— Da, ca un ogar. Ai vreo problemă?

Evident că aveam o problemă. Eram o persoană, nu un animal, nu o atracţie de bâlci. Nu mă dădeam în spectacol pentru amuzamentul nimănui. Am vrut să-i spun asta, dar tonul din vocea lui Winsloe mă provoca să-l sfidez. N-am avut curajul. Sau, mai exact, instinctul meu de conservare s-a dovedit prea puternic. Mi-am amintit reacţia lui Winsloe când îl plesnisem peste mână la duşuri şi ştiam că nu-mi puteam permite să-i arăt încă o dată că-l sfidez. Asta nu însemna că l-aş trăda pe Armen. Puteam fi nevoită să-l urmăresc, dar nu trebuie neapărat să-l şi găsesc.

Flancată de gardieni, l-am urmat pe Winsloe jos în corpul de celule. Încă doi paznici aşteptau lângă celula lui

Armen. Înăuntru, Tucker îngenunchease lângă un paznic, care stătea pe podea, ţinându-şi capul în palme. Paznicul mi se părea cunoscut, dar nu puteam să-i spun pe nume. Singurul moment când m-am obosit să aflu numele unui paznic a fost când făcuse ceva să se evidenţieze de ceilalţi. Majoritatea nu făcuseră.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Winsloe pe un ton care evidenţia clar că nu punea mare preţ pe ce se întâmplase ci dorea numai să plece la vânătoare.

— Aparent Haig şi-a confecţionat o armă, i-a răspuns Tucker. Ceva ascuţit, ca un cuţit. A provocat scandal când oamenii mei îşi făceau rondul, apoi şi-a folosit arma împotriva lor când au deschis uşa. Pe Ryman l-a lăsat lat aici. Trebuie că l-a luat pe Jolliffe cu el ca să treacă de sistemele de securitate. Ryman e bine, dar ar fi timpul să ne mişcăm dacă-l vrem pe Jolliffe viu. Trebuie să-i luăm urma. L-am trimis pe Pendecki să se ocupe...

— Nu-i nevoie, l-a întrerupt Winsloe. Am aici un urmăritor de clasă mondială.

Tucker s-a uitat la mine şi s-a încruntat.

— E unul din oamenii mei acolo, domnule. Cu tot respectul, nu cred că ar trebui să ne prostim...

— Să ne prostim!?

Falca lui Tucker a pocnit de parcă ar fi muşcat din ceva.

— N-am spus-o în felul acela... domnule. Sunt îngrijorat de...

— Bineînţeles că eşti. Şi eu sunt. De aceea am adus-o pe Elena. Ryman, te simţi în stare să mergi cu noi?

Ryman s-a forţat să se ridice în picioare.

— Da, domnule.

— Cred că... a intervenit Tucker.

Nu crede! l-a întrerupt Winsloe. Nu pentru asta te plătesc. Haide, Ryman; o să vedem noi dacă nu putem să punem mâna pe nenorocitul acela. Poate îţi dăm şi-o revanşă pentru oul ăla de gâscă de pe capul tău.

*

Afară din închisoare, Winsloe i-a trimis înapoi pe cei doi gardieni care mă însoţeau, lăsându-l numai pe accidentatul Ryman. M-am mirat, ştiind că nu era un semn bun, dar eram încă prea buimacă de somn să înţeleg mare lucru. Alte gânduri s-au aglomerat în creierul meu obosit. Armen îşi făcuse o armă?! Atacase un paznic?! Îl lăsase inconştient?! Vorbeam de acelaşi Armen care căuta la mine forţa brută ca să poată evada?

Îndreptându-ne prin pădure, cineva a ţipat „Hei!” în urma noastră. Ryman s-a răsucit pe călcâie cu arma pregătită, reflexele neafectate deloc de urmele rănii de la cap. Nu era nimeni acolo. Iarba moartă a foşnit mai departe pe potecă şi toţi ne-am întors şi l-am văzut pe Xavier la vreo şase metri mai încolo.

— Uşurel, soldat! l-a avertizat Xavier cu mâinile în aer. Nu trage în camarazi!

— Ar trebui, a mormăit Ryman. Să-ţi dau o lecţie.

— Care-i treaba? s-a interesat Xavier venind spre noi. Am auzit că Haig a evadat. Facem chestia aia „caută-şi-recuperează”? Sau „caută-şi-distruge”?

M-a văzut pe mine şi s-a oprit.

— Hopa, ce face o lupoaică afară din cuşca ei?

I-am arătat o privire supărată. El s-a dat un pas în lateral, ferindu-se parcă de privirea mea, apoi a ţopăit înapoi rânjind.

— Ai o privire letală acolo. Mai ucigătoare decât gloanţele lui Ryman.

S-a întors spre Winsloe.

— Deci cum procedăm? Am ieşit la joacă? Mă luaţi şi pe mine?

— Poate data viitoare, l-a refuzat Winsloe.

— Ei, haide. Nu fi cârcotaş. Vreau să mă joc.

— Da? s-a răţoit Ryman. Ce zici dacă te punem pe tine ţintă?

Winsloe l-a domolit cu un semn pe Ryman.

— Potoliţi-vă! Treci înapoi înăuntru, Reese. Am spus, data viitoare.

— Mă rog.

Xavier şi-a dat ochii peste cap, apoi a dispărut. Evident încă unul care ştia că nu trebuie să forţeze nota cu Winsloe.

— Suntem încă pe urme, Elena? m-a întrebat Winsloe.

— Hmm?... A, sigur! am adulmecat eu aerul. Da, Ar... Haig a trecut pe aici. Cu încă cineva.

— Jolliffe, a comentat Winsloe. Bun. Tucker va fi încântat. Treci înainte, atunci. Ryman, mergi în spatele ei.

Am intrat adânc în pădure.

*

— Eşti sigură că asta-i direcţia? s-a interesat Winsloe zece minute mai târziu.

Nu era. Îi îndepărtasem de urma adevărată a lui Armen de ceva timp. Winsloe mi-a pus lumina lanternei în ochi. M-am abţinut să mai fac vreo declaraţie şi am mimat că adulmec aerul. Cu coada ochiului l-am urmărit, măsurându-i credulitatea şi hotărându-mă să încerc apa înainte să fac vreo săritură potenţial fatală.

— Am crezut că este, am spus eu încet. Urma părea să cotească într-aici.

— Frunzişul pare destul de dens, a comentat Winsloe.

Dens? Mie mi se părea uşor de trecut, dar poate că eu mă uitam la el ca un lup, nu ca un om panicat care aleargă să-şi scape viaţa, legat cu lanţuri la picioare. M-am lăsat pe vine şi am inspirat aproape de pământ. În spatele meu, Ryman a pufnit în râs.

— Ai dreptate, am spus eu. N-au luat-o pe aici. Trebuie să le fi adulmecat mirosul din aer. Mai bine să ne întoarcem pe unde am venit.

— Poate c-ar trebui să mergi de-a buşilea, s-a hlizit Ryman. Să-ţi ţii nasul pe cărare.

A râs prosteşte.

— E în ordine, Elena, m-a liniştit Winsloe. Ia-o încet. Nu te presează nimeni.

Pe mine? Cine să mă preseze? Cum dumnezeu m-ar presa careva? Doar pentru că mi s-a cerut să vânez un coleg de captivitate, împunsă de la spate cu pistolul încărcat şi condusă de un megalomaniac psihotic care face jocurile?

— Probabil sunt un pic nervoasă, am spus eu. Scuze.

Winsloe a afişat un zâmbet mărinimos.

— Am înţeles. Ia-o încet!

Sigur, şefu'. Nicio problemă. Am inspirat, m-am reîntors pe urma adevărată şi am pornit din nou. După vreo cincizeci de metri mai departe, urma lui Armen cotea spre est. Am decis să continui să mă îndrept spre sud. N-am făcut nici trei paşi.

— Eşti sigură că pe acolo e drumul bun? a strigat Winsloe din spatele meu.

Am îngheţat.

— Mie mi se pare că s-au dus spre est, a spuse el. Uite nişte crengi îndoite aici.

M-am întors să mă uit la tufele care înconjurau gaura prin care trecuse Armen. Niciun vreasc nu era rupt. Nu era nicio cale prin care Winsloe să-şi dea seama că Armen a luat-o pe aici. Decât dacă ştia deja. Fiorul de avertizare pe care-l simţisem de când începusem expediţia s-a făcut între timp un frig arctic. Winsloe ştia exact încotro lucise Armen, probabil îl urmărise şi-l capturase înainte chiar să vină In infirmerie. Mă testa - îmi testa abilităţile şi sinceritatea. Picasem deja?

Abţinându-mă de la a bâlbâi nişte scuze, m-am uitat de la tufişuri spre cărarea pe care o alesesem iniţial, mi-am ciupit vârful nasului ei şi am încercat să par extenuată, ceea ce nici nu era greu. M-am lăsat iar pe vine şi am

adulmecat pământul, m-am dat mai aproape şi am mirosit tufişul, apoi m-am ridicat şi am adulmecat aerul. Cu un oftat, m-am scărpinat la ceafă.

— Ei bine? a cerut Winsloe un răspuns.

— Adulmec o urmă în ambele direcţii. Lasă-mă o secundă.

Mi-am tras umerii şi-am inspirat adânc aerul rece al nopţii. Apoi m-am lăsat în patru labe, ignorând râsetul lui Ryman şi am urmat ambele cărări posibile mai mulţi metri.

— Pe acolo, am hotărât eu arătând spre adevărata urmă şi ridicându-mă în picioare. A făcut câţiva paşi şi-n cealaltă direcţie, apoi a revenit şi a cotit prin gaura din tufişuri.

Plauzibil şi imposibil de respins decât dacă aveai nas de vârcolac. Winsloe a încuviinţat. Răspunsul mergea pentru el. Bun.

Mergând mai departe pe urme, m-am întrebat cum plănuise Winsloe să încheie această şaradă. Evident că-l recapturaseră pe Armen deja. Am nimeri în mijlocul armatei de paznici care-l prinseseră? Sau urma ne-ar duce în cerc înapoi spre închisoare? Care era scopul? Să se amuze făcându-mă să mă comport ca un câine de circ? Să mă umilească în timp ce-mi verifică încrederea? Spera ca eu să ratez sau să încerc să fug, dându-i astfel o scuză să mă vâneze? Nu i-aş da satisfacţie. Dacă vroia un ogar biped loial, exact asta avea să primească.

N-am mai încercat să-l înşel. Care era scopul, dacă-l avea deja pe Armen? Am mai urmărit încă o jumătate de kilometru în pădure. Mirosul devenea tot mai puternic, până am putut să-l adulmec în adiere.

— Sunt aproape, am anunţat eu.

— Bun, a spus Winsloe. Să încetinim atunci şi...

În faţa noastră un hăţiş de tufe s-a rupt cu foşnete şi înjurături. Două siluete au zburat din tufişuri, Armen deasupra unui gardian, cu mâinile strângându-l de gât pe

bărbat. Winsloe s-a repezit înainte, scoţând o armă de sub jachetă. Ryman a tras un foc de avertizare în aer. Armen a îngheţat. Winsloe s-a aruncat el însuşi spre Armen şi l-a lovit răsturnându-l de pe Jolliffe.

Furia mi s-a aprins în stomac, clocotind fierbinte. Mi-am încleştat pumnii să nu reacţionez din instinct. Am vrut să ţip la Winsloe, să-i denunţ exerciţiul de urmărire drept ceea ce era în realitate. Un joc. Un alt joc infantil coregrafiat până la detaliul săriturii asupra lui Armen DUPĂ ce sărmanul bărbat s-a oprit paralizat de sunetul focului de armă. Încerci cumva să mă impresionezi, Tyrone? Ete, ce impresionată sunt! Nu văzusem niciodată o interpretare mai jalnică.

— Iaca! am spus eu abia reuşind să-mi desfac maxilarul pentru a lăsa cuvintele să iasă. Ai pus mâna pe el. Bună treabă. Putem să ne întoarcem acum?

Toată lumea m-a ignorat. Winsloe îl ţinea pe Armen întins pe jos şi-l căuta de arme. Jolliffe stătea în umbră de parcă şocul era prea mare să se mişte. Ryman s-a dus la el şi i-a întins mâna, ajutându-şi partenerul să se ridice.

— Ce s-a întâmplat aici? a cerut Winsloe lămuriri.

— A avut o armă, domnule! a explicat Jolliffe. M-a scos cu forţa din celulă, mi-a luat pistolul şi m-a obligat să deschid uşile, apoi m-a târât în pădure. A încercat să mă ucidă. Am scăpat undeva mai înapoi m-am luat după el şi l-am ajuns din urmă aici.

Unde l-ai ţinut până am ajuns noi, m-am gândit eu. După ce ai fost probabil în legătură radio cu Winsloe din momentul în care ai scăpat de Armen.

— Se ascundea acolo în tufişuri, şi-a continuat paznicul povestea. A tras în mine. L-am dezarmat şi ne-am luptat, apoi aţi apărut voi.

— Ce... ce spui!? s-a bâlbâit Armen luptându-se să-şi ridice capul de la pământ. Eu n-am... tu ai venit în celula mea. Tu m-ai adus aici. Tu...

Winsloe i-a trântit faţa lui Armen înapoi în glod. Din nou, a fost nevoie de fiecare gram de reţinere să nu sar la el. Apoi impulsul a dispărut şi nu m-aş mai fi mişcat nici dacă vroiam. Picioarele mi s-au făcut ca de plumb când am văzut privirea de pe faţa lui Armen, confuzia şi neîncrederea de sub stratul de sânge şi vânătăi. Jolliffe a spus ceva. Privirea mi s-a întors spre el. I-am văzut chipul, l-am văzut cu adevărat şi l-am recunoscut, aşa cum îl recunoscusem mai devreme şi pe Ryman. Privindu-i împreună, ştiam unde-i mai văzusem. La vânătoare. Cei doi bărbaţi fără nume cu Pendecki şi Bryce în noaptea în care-l vânasem pe Patrick Lake. Atunci n-a fost singura dată când i-am văzut. Tot ei doi mă însoţiseră la duşuri cu Winsloe. Căţeii lui. Aleşi pe sprânceană pentru o altă misiune specială.

Armen nu evadase. N-avea niciun sens. Armen era un om raţional, nu genul care şi-ar asuma un asemenea risc dintr-un impuls de moment. N-ar şti cum să-şi confecţioneze o lamă de închisoare. Şi cu siguranţă n-ar ataca doi gardieni înarmaţi, fiecare de două ori mai mari ca el. Nu, nu evadase. Fusese adus aici. Bătut şi târât în pădure. Pentru ce? Să joace un rol în noul joc al lui Winsloe? Winsloe a vrut ca eu să urmăresc pe cineva, aşa că s-a dus în corpul de celule, şi-a ales o ţintă şi le-a cerut paznicilor săi fideli să-l ajute să construiască un scenariu. A meritat, cretin nenorocit? Ti-ai golit boaşele de data asta?

— Putem să ne întoarcem acum? am întrebat din nou ridicând glasul să mă aud peste conversaţia lor. Am pus mâna pe el. Ar trebui să mergem înapoi.

Winsloe şi-a schimbat poziţia deasupra lui Armen, stând confortabil pe spinarea lui.

— Nu putem să ne întoarcem, Elena. Aş fi vrut să se poată, dar nu putem. N-am terminat încă aici.

S-a uitat la Ryman şi la Jolliffe. Cei doi paznici i-au răspuns cu un rânjet care mi-a îngheţat stomacul.

— Nu putem aveam prizonieri care evadează, nu-i aşa, băieţi? Evadează din celulele lor, apoi scapă şi de pedeapsă. Nu, dom'le!

Trebuie să fixăm un standard. Nimeni nu evadează din închisoarea mea şi trăieşte.

M-am luptat să trag aer.

— Dar... dar am crezut că Haig e un subiect important. Doctor Matasumi a spus...

— Larry va înţelege. Un prizonier evadează, noi îl vânăm, încercăm să-l aducem înapoi viu, dar... ei bine, lucrurile se întâmplă. Capturarea unui prizonier este un subiect delicat. Multe pot merge prost şi, bineînţeles, nu putem risca să lăsăm pe cineva să scape şi să ne punem proiectul în pericol.

Nu puteam să las să se întâmple aşa ceva. M-am simţit destul de rău să-l vânez pe Patrick Lake, or el a fost un criminal vicios. Armen Haig nu era un monstru. Era un bărbat decent, un inocent într-o lume unde majoritatea dintre noi, inclusiv eu, ne pierdusem inocenţa când am devenit altceva decât oameni. Monştrii aici erau cei trei care nu aveau nicio scuză pentru comportamentul lor.

Ce a văzut Winsloe când s-a uitat la Armen, la mine, la Patrick Lake, la gardianul pe care-l omorâse sau la oricine altcineva care locuia în lumea lui? A văzut oameni, fiinţe inteligente? Sau a văzut decupaje din carton, actori, personaje dintr-un joc măreţ creat pentru amuzamentul lui?

— Nu poţi să-l omori, m-am opus eu păstrându-mi vocea cât de neutră posibil.

Winsloe şi-a întins picioarele, lăsându-şi greutatea pe Armen,

— Ai dreptate. Nu pot. Ei bine, aş PUTEA, dar n-am s-o fac.

— Bine. Acum putem să...

— N-am să-l omor eu. Ci tu.

Sacrificiu

M-am oprit repede, cuvintele înecându-mi-se în gât.

— Eu... eu...

— Corect. Tu-l omori. Te vei schimba în vârcolac şi-l vei vâna.

Winsloe s-a ridicat şi şi-a pus un picior pe spatele lui Armen.

— Ai vreo problemă, Elena?

Pentru o secundă, am fost convinsă că Winsloe ştia despre colaborarea mea cu Armen, că acesta era felul lui de a ne dejuca planurile, ucigându-mi aliatul şi lăsându-mă să aflu că ştia, dar am idilizat rapid că Winsloe n-avea cum să ştie. Armen fusese prea atent, păstrase toate discuţiile noastre bine disimulate. Nu progresasem destul de departe în planurile noastre ca nici măcar cel mai iscusit ascultător să-şi dea seama că plănuiam ceva. Dacă cineva ascultase, ar fi auzit numai doi oameni purtând o discuţie. Cu un fior de gheaţă, m-am întrebat dacă fusese de ajuns. Mă auzise Winsloe vorbind cu Armen şi detectase înflorind o prietenie? Explica asta de ce-l alesese tocmai pe Armen dintre toţi prizonierii, riscând să-l supere pe Matasumi? De ce să n-o ia pe Leah sau, mai bine, Curtis Zaid, nefolositorul preot vodoun? Pentru că nu m-ar răni destul. N-ar fi destul de midie.

Winsloe s-a apropiat.

— Am întrebat dacă ai vreo problemă, Elena?

Da, am o problemă a dracului! am izbucnit eu. Nu voi ucide un om să te amuzi...

M-am împleticit câţiva paşi înapoi. Am simţit urma mâinii lui arzând pe obrazul meu. M-am împiedicat. Mi-am revenit. M-am întors, pumnul îndreptându-se spre falca lui. Un glonţ m-a ars într-o parte. M-a dezechilibrat, atât impactul cât şi surpriza. Am apucat un copac. Mi-a atenuat căderea. Am stat acolo, cu faţa spre trunchi, cu pieptul gâfâind, o pornire de ură traversându-mi corpul. M-am prins de copac destul de tare să-mi punctez găuri de scoarţă în palme. Am închis ochii. Am inspirat. M-am luptat să-mi recâştig controlul. L-am găsit. Câteva guri adânci de aer şi am făcut un pas înapoi. Am pipăit cu degetele şi am simţit rana. Superficială, a ciupit o coastă şi nimic altceva.

— Încă o dată, Elena, a repetat Winsloe venind prin spatele meu. Ai vreo problemă?

M-am întors încet, ţinându-mi ochii departe de ai lui. Winsloe a pufnit satisfăcut, interpretând lipsa mea de contact vizual ca pe un semn de supunere, nu că nu îndrăzneam să-l privesc de teamă că i-aş sfâşia faţa.

— Răspunde la întrebare, Elena.

— Nu pot.

Am inspirat adânc. Am forţat o scuză în tonul meu.

— Nu pot să...

Am văzut mâna ridicându-i-se, de data asta cu arma în ea. Am văzut pistolul venind spre faţa mea. Am dat înapoi, dar prea târziu. Arma m-a lovit în lateralul craniului. Am văzut stele verzi. Apoi s-a făcut întuneric. Când mi-am revenit, zăceam pe pământ cu Winsloe deasupra mea.

— Uite cum merge treaba, Elena, mi-a explicat el tăios aplecându-se peste faţa mea. Te vei Transforma în lup. Chiar aici. Chiar acum. Apoi îl vei vâna pe domnul Haig. Când îl prinzi, îl ţii până vin eu. Apoi îl vei ucide. Orice deviere de la planul ăsta şi muriţi amândoi. Ai înţeles?

Am încercat să mă ridic. Piciorul lui Winsloe a aterizat pe stomacul meu, forţându-mă jos şi scoţându-mi aerul din plămâni.

— Nu-i... nu-i atât de simplu, am gâfâit eu. E posibil să nu mă pot Transforma. Şi chiar aşa, nu voi reuşi să mă controlez când îl prind. Nu merge aşa.

— Va merge oricum spun eu că va merge!

Vocea lui Winsloe păstra toată emoţia unui jucător profesionist de golf care explică regulile cursului.

— Dacă eşuezi, vei răspunde în faţa mea. Şi când ai terminat să răspunzi în faţa mea, băieţii mei vor urma la rând şi când s-au plictisit ei de tine, mori. Este un stimulent destul de puternic, Elena?

Am început să tremur. Nu de furie acum. Doar de frică. Teroare incontrolabilă. Să-l omor pe Armen ar fi un gest de laşitate pentru care nu m-aş ierta niciodată, chiar dacă aş putea să-l fac. Dar dacă nu? Violul şi moartea. Pentru mine, ideea de a fi violată era mai terifiantă decât aceea de a muri. Fantomele copilăriei mele îmi umpleau creierul, vocile care spuneau că am promis că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, că eram prea puternică, că nu puteam niciodată să mai fiu forţată să mă supun nimănui.

— Nu pot, am şoptit eu. Pur şi simplu nu pot.

Am văzut piciorul lui Winsloe luându-şi avânt. Mi-am închis ochii. I-am simţit bocancul luând contact cu trupul meu, aterizând perfect pe locul rănii de glonţ. Am auzit ţipătul unei femei. Ţipătul meu. Mă uram. Mă uram, uram, uram. Nu voi muri în felul ăsta. Nu violată. Nu forţată să omor un om nevinovat. Dacă trebuia să mor, o voi face în felul meu.

M-am ridicat, aruncându-l pe Winsloe cât colo. A aterizat pe spate. Am sărit în picioare şi m-am întors spre el.

— Nu!...

Un ţipăt. Armen.

M-am întors, l-am văzut pe Ryman ridicând arma. Armen s-a aruncat spre mine. Arma a scuipat un şir de gloanţe. Corpul lui Armen s-a oprit la mijlocul drumului, cu pieptul explodând, corpul tresărind la fiecare impact. Imediat ce a lovit pământul, m-am lăsat şi eu lângă el.

— Mai milostiv aşa. Pentru amândoi.

Vocea îi era subţire, prea înceată pentru urechile altcuiva mai puţin ale mele. Spume cu sânge îi ieşeau pe gură.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

— N-ai de ce...

Pleoapele i s-au zbătut o dată. De două ori. Apoi s-au închis.

Mi-am lăsat capul în piept, simţind lacrimi strângându-se în gât. În liniştea care a urmat, m-am îmbărbătat pentru ce avea să urmeze. Winsloe mă va ucide pentru tot. Pentru că l-am atacat. Pentru că i-am stricat jocul. Când m-am întors în cele din urmă să-l privesc, am văzut doar satisfacţie în ochii lui. Nu pierduse deloc. Rezultatul era acelaşi. Armen murise. Din vina mea. Ştiam şi aveam să sufăr.

— Du-o înapoi în celula ei, a ordonat Winsloe, scuturându-şi pantalonii. Apoi adu pe cineva aici să cureţe mizeria asta.

Privind scârbit la Armen, gura i s-a schimonosit şi m-a privit furios. Poate că rezultatul era acelaşi, dar îi stricasem jocul. Urma să plătesc pentru asta. Nu în seara asta. Dar voi plăti.

*

Ryman şi Jolliffe m-au dus în pădure. Eram la jumătatea drumului spre închisoare când Ryman brusc m-a împins. M-am împiedicat. M-am reechilibrat şi m-am întors să mă uit la el, şi m-am trezit privind prin ţeava carabinei. Mi-am încleştat falca, m-am întors şi am continuat să merg. Am

făcut cam doi metri când o lovitură de bocanc din partea lui Jolliffe mi-a tăiat picioarele de sub mine. M-am împiedicat de un copac şi mi-a trebuit un moment să mă recompun înainte să mă întorc. Ambii bărbaţi şi-au îndreptat armele spre mine.

— Ce vreţi? i-am sfidat eu. O scuză să mă împuşcaţi?

— N-avem nevoie de una, a mârâit Ryman. Îi spunem lui Tyrone c-ai încercat să scapi şi a trebuit să te împuşcăm.

— Ca pe-un câine turbat, a adăugat Jolliffe.

Ambii bărbaţi au râs. M-a cuprins furia. Ce se întâmplase în pădurice m-a făcut să-mi fie greaţă simţind o vină amestecată cu auto-compătimire. Nu vroiam nimic mai mult decât să găsesc o altă ţintă pentru acea furie, altcineva pe care să-l pot acuza pentru moartea lui Armen. Idioţii ăştia doi ţipau să capete ei rolul. I-am măsurat scurt. Puteam să-i dobor fără să mă împuşte? Mi-am estimat şansele: cinci la unu. Când cota reuşitei m-a lovit ca rezonabil de bună, ştiam că eram în bucluc. Furia îmi consuma rapid bunul simţ. Mi-am dezlipit privirea de la cei doi paznici şi am continuat să merg.

Ryman a venit pe lângă mine şi m-a apucat de braţ. Când m-a împins într-un copac am vrut să mă dau la el, apoi am simţit metalul rece al armei lipit la tâmpla mea.

— Să nu-mi mai întorci niciodată spatele, curvă! s-a răstit el în fain mea. Cliff şi cu mine aşteptam ceva distracţie în seara asta. Tu ne-ai distrus-o. Poate Ty e dispus să treacă cu vederea, dar noi nu suntem. Cine dracu' te crezi pe-aici? Să-l sfidezi pe Tyrone Winsloe! Să-l ataci! Să ne distrugi jocul!

— Ia-ţi mâinile de pe mine...

— Sau ce!?

Şi-a împins genunchiul între coapsele mele.

— Ce faci dacă nu le iau?

Cineva chicoti în stânga noastră.

— Ce-ai zice... să-ţi rupă gâtul tău de prost, să-ţi smulgă boaşele şi să te pună la frigare ca pe un curcan de Ziua Recunoştinţei. Nu neapărat în ordinea asta.

Ne-am întors şi l-am văzut pe Xavier sprijinit de un copac, pufăitul dintr-o ţigară. A aruncat chiştocul, a venit spre noi şi m-a scos din strânsoarea lui Ryman.

— Nu vrei să te pui cu fata asta, l-a avertizat Xavier. Ai văzut ce i-a făcut celuilalt vârcolac? I-a smuls carnea de pe picior... în timp ce purta cătuşe. Acum voi băieţi s-ar putea să aveţi arme, dar n-aş vrea să văd cât rău vă poate face înainte să cadă.

Înainte ca vreunul dintre gardieni să deschidă gura, Xavier mi-a înconjurat talia cu braţul şi m-a dus înapoi pe cărarea deschisă, spre închisoare.

— Pare să te tolereze destul de bine, a mormăit Jolliffe mergând în spatele nostru. Ar trebui să-i spunem ceva lui Ty, Reese?

— Nu sunt destul de nebun să calc pe teritoriul marelui om, s-a apărat Xavier. Ce pot să fac dacă biata fată are ceva pentru mine?

M-a apucat de fund. M-am întors să-l pocnesc, dar a dispărut, reapărând pe partea cealaltă a mea.

— Împărţim un fel de dragoste cu ură, le-a explicat el cu voce tare gardienilor apoi a adăugat doar pentru mine: Joacă-te frumos, Elena. Nu vrei să-mi iau jucăriile şi să plec acasă.

Avea dreptate. Oricât de mult uram să-i rămân datoare lui Xavier, era singurul care stătea între mine, cei doi paznici şi o situaţie potenţial periculoasă. Xavier şi-a pus iar braţul în jurul taliei mele şi s-a uitat peste umăr.

— Crezi că Tyrone mi-o va da mie când termină el? Am putea fugi împreună, să ne construim o colibă pe vreo insulă pustie, să trăim cu nuci de cocos, soare şi sex. Ce spui, Elena? Am face copii superbi. Ia gândeşte-te! Am putea să concepem o specie de lupi pe cale de dispariţie.

— Ha-ha! am râs eu.

Xavier a tăcut, îndreptându-şi capul pe spate.

— Niciun râset din galeria micuţilor. Presupun că ei n-au înţeles gluma. Vreţi să v-o explic, băieţi?

— Vrem să dispari, Reese! l-a înjurat Ryman. Ce-ai zice chiar acum?

— În faţa voastră, băieţi? Sunt demon, nu exhibiţionist.

Xavier a grăbit pasul, împingându-mă şi pe mine cu el.

— Oricum aproape am ajuns la închisoare. Larry se întreba ce s-a întâmplat. Se îngrijora destul de tare în legătură cu subiectul lui celebru. M-am oferit voluntar pentru partida de urmărire. Crezi că voi câştiga premiul?

— Nu când Matasumi va afla ce s-a întâmplat cu subiectul lui celebru, am murmurat eu.

Am zărit o strălucire pe faţa lui Xavier, dar înainte să pot descifra expresia, a dispărut cu totul, ascunzându-se în spatele nonşalantei lui tupeiste. A continuat un monolog până am ajuns la închisoare. Apoi Xavier m-a dus prin uşa de siguranţă, lăsând-o să se închidă în faţa celor doi gardieni. Aproape că am intrat în lift fără ei, dar Jolliffe a prins uşile în ultimul moment. Au intrat şi au apăsat butonul pentru corpul de celule. Când liftul s-a oprit la etajul din mijloc, Xavier a încercat să mă scoată pe hol. Ryman m-a smucit de braţ.

— Ty a spus s-o ducem înapoi în celulă.

Xavier a oftat.

— A vrut să spună la infirmerie. Acolo doarme acum. Pesemne a uitat.

— A spus în celulă.

— A greşit.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul. Apoi Xavier s-a îndreptat de spate şi s-a sprijinit de uşa liftului. Vocea şi paşii doctoriţei Carmichael răsunau pe hol.

— Doamna doctor? a strigat-o Xavier. O am aici pe Elena. Dar tipii ăştia-mi spun că Tyrone o vrea înapoi în celulă.

— Pesemne a greşit, a comentat Carmichael apropiindu-se.

— Asta le-am spus şi eu lor.

Carmichael s-a oprit în faţa uşilor deschise ale liftului.

— Cliff, Paul, duceţi-o pe domnişoara Michaels în infirmerie. Vin şi eu imediat.

*

Xavier m-a însoţit în infirmerie şi n-a plecat până când Carmichael n-a revenit. A încercat să stea el mai mult, dar ea l-a dat afară, bombănind că somnul îmi fusese deja întrerupt destul şi că avea nevoie de mine dimineaţă. În timp ce pleca, Xavier mi-a şoptit:

— Mi-eşti datoare.

Eram. Şi mai eram convinsă că n-avea de gând să treacă cu vederea. M-am aşezat în patul meu, în timp ce Carmichael umbla prin cabinet, pregătind echipamentul şi verificând-o pe Bauer. O singură dată m-a întrebat dacă aveam ceva să-i spun. Aveam, dar nu puteam. Nu vroiam să văd vina mea reflectată pe faţa altei persoane. Un bărbat bun murise în acea seară. Fusese împuşcat de un gardian vicios, după ce fusese condamnat la moarte de un tiran, dar în cele din urmă greutatea morţii sale cădea pe umerii mei. Nu puteam împărţi asta cu Carmichael. Singura persoană din lume în faţa căreia puteam să mă descarc de povară era la sute de kilometri depărtare, ducând propriile lui bătălii într-o cameră de motel. Gândindu-mă la asta mi-am reamintit cât de singură eram. Înainte să plece, Carmichael mi-a pregătit o cană cu ceai. După mirosul medicinal, ştiam că pusese şi un sedativ, dar l-am băut oricum. Era singura manieră în care puteam să mai adorm în acea noapte şi vroiam cu disperare să dorm, să dorm, să uit... măcar şi numai pentru câteva ore.

Exil

După micul dejun de a doua zi, Bauer s-a trezit.

Şedeam lângă patul ei, absorbită de gândurile mele, aşa cum fusesem toată dimineaţa. Când şi-a deschis prima dată ochii, m-am gândit că era o reacţie reflexă. Ochii i s-au deschis, dar ea nu n a mişcat, doar s-a holbat în tavan, fără expresie. Apoi a clipit.

— Doamna doctor? am chemat eu.

Carmichael a scos un zgomot şi şi-a ridicat privirea din hârţogăraiele ei. O fracţiune de secundă mai târziu, era la capul patului. A durat o vreme ca Bauer să se ridice singură. Presupun că dacă ai zăcut în comă câteva zile, nu sari în sus ţipând de bucurie - cel puţin, trebuia să fim mulţumiţi că n-a sărit în sus ţipând, după tot ce-am pătimit.

I-au trebuit lui Bauer aproximativ douăzeci de minute să se trezească destul pentru a se mişca. A încercat să se întoarcă pe-o parte, dar o ţineau legăturile. S-a uitat furioasă, încruntându-se, a văzut legăturile şi i-a aruncat o privire lui Carmichael. Gura i s-a deschis, dar a ieşit numai o şoaptă, atât de înceată încât nici măcar eu n-am putut să disting cuvintele. Carmichael a primit totuşi mesajul şi s-a grăbit să-i lărgească legăturile de la mâini.

— Ăă, asta nu-i o idee prea bună, am remarcat eu.

— E prea slăbită să vorbească, cu atât mai puţin să se mişte, spuse Carmichael.

Ochii lui Bauer trecură de la mine la Carmichael, urmărind schimbul nostru de replici. Mi-a studiat faţa fără vreo sclipire de recunoaştere. Apoi am văzut-o cum se luminează. Şi-a adus aminte de mine.

Ochii i s-au făcut mici.

— De... s-a poticnit ea. De... de ce e ea aici?

— Elena m-a ajutat, Sondra. De când cu... întâmplarea.

— În...?

Bauer a înghiţit din nou, limba mişcându-i-se peste buzele uscate.

— Ce întâmplare?

— Adu un pahar cu apă pentru Sondra, Elena.

Din nou privirea lui Bauer s-a oprit asupra mea.

— De... de ce e ea aici?

— Adu apa şi apoi roagă paznicii să te ducă la o plimbare. Trebuie să vorbesc cu Sondra.

Am adus apa şi am încercat să ignor cea de-a doua cerinţă, dar Carmichael m-a alungat. Ştiam că nu trebuie s-o las pe Carmichael singură cu Bauer. Ştiam de asemenea că n-avea sens să mă cert cu doctoriţa. Am decis deci să plec cu gardienii din cameră şi să-i sfătuiesc pe cei de la uşă să intre înăuntru. Spre surprinderea mea, s-au supus. Ar fi fost un semn că puterea şi poziţia mea au crescut dacă nu i-aş fi suspectat că urmăreau să intre în infirmerie doar ca să se poată delecta cu poveştile lor despre faptul c-au fost primii care au văzut-o pe noua femeie vârcolac trează.

*

După ce m-am plimbat, ne-am întâlnit cu Tucker la intrarea în infirmerie.

— Las-o înăuntru cu Peters şi Lewis, a spus Tucker. Apoi du-te jos în celule şi mut-o pe domnişoara O’Donnell în celula lui Zaid.

— Am crezut că doctor Matasumi a anulat toate vizitele, a comentat unul dintre gardieni.

— Katz... Doctor Matasumi s-a răzgândit.

— Dar am crezut c-a spus...

— S-a răzgândit. Domnişoara O’Donnell îl va vizita pe Zaid pentru o oră, urmată de o oră de vizită la domnişoarei Levine.

— Cum se simte Savannah? m-am interesat eu.

Trei perechi de ochi s-au întors cu uimire spre mine, de parcă le-ar fi vorbit pereţii. Pentru un moment părea că nimeni n-avea de gând să-mi răspundă, apoi Tucker mi-a spus grosolan:

— E bine.

— Ştii, nu m-ar deranja s-o văd şi eu, am propus. Poate s-o înveselesc un pic.

— Domnişoara O'Donnell se ocupă, m-a refuzat Tucker după care mi-a întors spatele şi a plecat pe hol.

Cei doi paznici m-au condus în cameră. Bauer încă stătea întinsă pe pat. Carmichael şedea lângă ea, ţinând-o de mână. Am presupus că Bauer adormise înapoi, apoi am observat că ochii îi erau deschişi. Carmichael mi-a făcut semn să tac din gură.

— Ştiu că e un şoc, a murmurat Carmichael. Dar eşti într-o stare de sănătate bună şi...

— Stare de sănătate bună?! a exclamat Bauer întorcându-se s-o fulgere pe Carmichael cu privirea. Ai idee cum mă simt acum? Ăsta... ăsta...

Cu mâna stângă a încercat să biciuiască aerul, dar a reuşit doar o fluturare slabă înainte s-o lase să cadă moale lângă ea.

Asta nu-i corpul meu. Nu sunt eu. E... e greşit. Oribil, dezgustător de greşit. Şi visele.

A tras aer şi s-a înecat.

— O, doamne. Visele.

Carmichael i-a atins sprâncenele lui Bauer. Bauer a închis ochii şi părea să se relaxeze. Apoi a deschis ochii şi m-a văzut pe mine.

— Scoate-o de aici, a cerut Bauer.

— Realizez că Elena s-ar putea să nu fie persoana pe care vrei s-o vezi neapărat acum...

— Scoate-o de aici.

Carmichael i-a strâns mâna lui Bauer.

— Ştiu că-ţi aminteşte de ce s-a întâmplat, dar ai nevoie de ea, Sondra. Ea înţelege prin ce treci şi ne poate ajuta. Fără ea...

— Fără ea!? s-a uitat Bauer la mine şi şi-a mişcat buzele într-un mârâit. Fără ea, n-aş fi ajuns aici.

— Îţi înţeleg mânia, Sondra. Dacă Elena nu apărea aici, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar n-o poţi învinui pe ea...

— N-o pot învinui pe ea? N-o pot învinui?! a ridicat Bauer glasul. Cine dracu' crezi că mi-a făcut asta?

*

O oră mai târziu mă întorceam înapoi în celula mea.

După tot ce-am făcut, şi toate riscurile pe care mi le-am asumat, o acuzaţie de la o vârcolacă proaspătă şi aproape nebună a fost suficientă să mă întoarcă înapoi în celula mea blestemată. O îngrijisem pe Bauer să se facă bine. Am împiedicat-o pe Carmichael să-i administreze medicamente care să-i pună viaţa în pericol. Mă aruncasem spre Bauer şi paznicii bucuroşi să tragă în ea. Cum mă recompensa? Mă învinovăţea pe mine şi nu doar într-un sens figurat - pentru că se folosise de saliva mea - ci acuzându-mă direct c-am transformat-o în vârcolac. O nebunie, corect? Şi cum rămânea cu seringa? Cu urma Cu urma de înţepătură? Dovezile mă exonerau. Ce credeau ei, că m-apucam să fur o seringă de la infirmerie în timpul controlului medical, s-o umplu cu scuipat şi s-o înfig în braţul lui Bauer? Asta era exact ce credeau ei sau ce a crezut Matasumi. Carmichael părea să aibă raţiunea să-şi dea seama că era aberant. Nu spusese nimic direct, dar se luptase să mă ţină în infirmerie iar când fusesem forţată să plec, m-a condus la celulă şi mi-a promis să „clarifice lucrurile".

Cât de bună putea să fie Carmichael ca aliat? Era un angajat fără vreo autoritate reală. Când doar Matasumi şi

Winsloe au avut controlul, voinţa de fier a lui Carmichael se metamorfozase în putere adevărată. În bătăliile de personalitate, Matasumi era fără apărare. Winsloe avea puterea voinţei necesară să provoace pe oricine, dar se ţinea departe de activităţile zilnice de rutină din închisoare. Deci, în absenţa lui Bauer, Carmichael nu avusese probleme să mă ducă în infirmerie împotriva voinţei lui Matasumi. Dar acum Bauer se întorsese. Unde o poziţiona asta pe Carmichael? Am cântărit personalităţile ambelor femei, măsurând şansele fiecăreia.

Mai era un factor de luat în considerare. Cât de mult s-ar lupta Carmichael pentru mine? Îşi ascundea foarte greu dispreţul faţă de Winsloe şi Matasumi dar părea ataşată de Bauer. Şi-ar supune pacienta ei slăbită unei lupte de voinţă? Depindea de un lucru: convalescenţa lui Bauer. Dacă Carmichael simţea că trebuie s-o ajut cu Bauer, s-ar lupta. Dar dacă Bauer îşi revenea fără alte crize, rămâneam clar fără noroc. Cea mai bună speranţă a mea era să se întâmple ceva oribil, să-şi piardă Bauer controlul iar Carmichael şi Matasumi să vadă c-au nevoie de ajutorul meu. Ştiind de ce cm in stare un proaspăt vârcolac, era un lucru oribil la care să speri.

*

Fusesem cu adevărat scoasă din favoritism. Dacă existase vreun dubiu, a dispărut în curând. Gardienii mi-au adus micul dejun cu două ore întârziere, l-au trântit jos şi au plecat. Apoi mi-au adus prânzul între timp nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Carmichael nu m-a mai chemat la control. Matasumi n-a mai coborât să mă interogheze. Xavier nu şi-a mai făcut apariţia în vizită. Nici măcar Tess nu şi-a mai ocupat locul în faţa celulei să-şi noteze observaţiile. Am rămas cu gândurile mele, consumată de amintirile nopţii precedente. Singura cu

temerile mele, cu reproşurile mele, cu jalea mea, reflectând asupra morţii lui Armen, apoi a lui Ruth, apoi asupra propriei mele situaţii care creştea mai neplăcută cu fiecare oră.

În timpul după-amiezii uşa s-a deschis şi-am sărit de la locul meu atât de repede încât ai fi crezut că primisem un bilet câştigător la tombolă. Bine, era numai un gardian, dar în acest moment orice faţă era binevenită. Poate că venea să mă ducă sus. Poate venea să-mi aducă un mesaj. La naiba, poate venea pur şi simplu să VORBEASCĂ cu mine. Şase ore de exil şi mă simţeam deja ca după o săptămână la izolare.

Paznicul a intrat, a aşezat o vază cu flori pe masă şi a plecat.

Flori! Cine mi-ar trimite mie flori? Carmichael, încercând să mă înveselească? Corect. Matasumi, drept scuză că m-a trimis nemeritat în celulă? M-hm, sigur. Bauer, mulţumindu-mi pentru toată munca altruistă depusă pentru ea? Asta trebuia să fie. Cu un zâmbet amar, am întors florile şi-am citit cartonaşul.

Elena,

Îmi pare rău să aflu ce s-a întâmplat.
Am să văd ce pot face.

Ty

Am aruncat vaza de pe masă şi mi-am încleştat pumnii, şuierând de furie. Cum îndrăzneşte! După noaptea trecută, cum îndrăznea să-mi trimită flori, să mimeze îngrijorarea în legătură cu exilul meu. M-am uitat la florile împrăştiate pe covor. Asta era ideea lui de glumă? Sau încerca să mă prostească să cred că-i păsa? Mă tatona? Sau îi păsa, în felul lui ciudat, cu adevărat? La dracu'! Am mârâit şi am tras un şut vazei până în partea cealaltă a camerei. Pentru că nu s-a spart, m-am repezit la ea, am ridicat-o cu o mână şi mi-am luat avânt să dau cu ea de

perete. Apoi m-am oprit în ultima clipă, cu degetele încă în jurul vazei. Nu puteam să fac asta. Nu-mi puteam permite să stârnesc mânia lui Winsloe. Furia impotentă care mă cuprinsese era aproape de ajuns să mă facă să arunc vaza în perete, oricare ar fi consecinţele. Dar n-am făcut-o. Cedând în faţa furiei i-ar oferi o scuză să mă rănească din nou. Vroia să joace psihologic? Foarte bine. M-am lăsat în genunchi şi-am început să adun florile, ştergând toate semnele furiei mele. Data viitoare când Tyrone Winsloe va intra în celula mea, avea să-şi vadă florile frumos aranjate pe masă. Iar eu aveam să-i mulţumesc pentru atenţie. Să-i zâmbesc şi să-i mulţumesc. Era un joc pentru doi.

*

La ora şapte în aceeaşi seară, s-a deschis uşa. Un gardian a intrat în celulă.

— Au nevoie de tine sus, m-a anunţat el.

M a cuprins exaltarea. Da! Şi niciun minut mai târziu. Apoi m-am uitat la faţa lui, tensiunea din maxilar nereuşind să-i ascundă nervozitatea din ochi.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu ridicându-mă în picioare.

Nu mi-a răspuns, doar s-a întors şi a ţinut uşa deschisă. Încă doi gardieni aşteptau pe hol. Toţi aveau armele scoase. Stomacul mi s-a strâns. Îmi venise rândul, deci? Ordonase Bauer moartea mea? Se săturase Winsloe să se joace cu mine şi s-a decis să mă vâneze? Dar asta n-ar face paznicii nervoşi. Unii, cum ar fi Ryman şi Jolliffe, şi-ar freca palmele de plăcere.

Imediat ce-am păşit dincolo de uşă, primul paznic m-a înghiontit în spate cu arma, nu o lovitură puternică, mai mult un îndemn nerăbdător. Am prins viteză şi am mărşăluit repejor prin ieşirea de siguranţă.

*

Sala de aşteptare de la infirmerie era burduşită de lume. Am numărat şapte gardieni, plus Tucker şi Matasumi. Intrând pe uşă, timpul s-a oprit, oferindu-mi un montaj de impresii vizuale lipsite de miros sau sunet, ca un film mut derulat cadru cu cadru.

Matasumi aşezat, cu faţa albă, ochii holbându-se la nimic. Tucker lătrând în interfon ordine mute. Cinci gardieni înghesuiţi în jurul lui. Un alt gardian stând lângă Matasumi, cu capul în mâini, palmele acoperindu-i ochii, bărbia umedă, o dâră de umezeală pătându-i o mânecă de la cămaşă. Ultimul gardian stând cu faţa spre peretele îndepărtat, îmbrăţişându-se singur, cu capul plecat, respirând greu. Deplasându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, am simţit cum îmi alunecă pantoful. Ceva lichid pe podea. M-am uitat în jos. O băltoacă subţire de ceva opac, galben-maroniu. Vomă. Am privit înainte. Uşa infirmeriei era închisă. Am mers mai departe, tot încet. Feţe întorcându-se spre mine. Mulţimea dispersându-se, nu pentru a-mi face loc ci pentru a se feri. Nouă perechi de ochi asupra mea, diverse expresii de la nelinişte până la dezgust.

— Ce se petrece aici?

Vocea lui Winsloe din spatele meu a împrăştiat toată iluzia.

Acum am putut mirosi: vomă, transpiraţie, nelinişte şi frică. Cineva a mormăit ceva neinteligibil. Winsloe a trecut pe lângă mine şi s-a uitat prin geamul uşii de la infirmerie. Toată lumea a încremenii, ţinându-şi în cor respiraţia.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Winsloe cu vocea plină nu de groază ci de uimire. Elena a făcut... ei, rahat, m-am prins! Dumnezeule mare, ia uită-te aici!

Aproape împotriva voinţei mele, picioarele m-au purtat spre uşa cabinetului. Winsloe s-a dat într-o parte să-mi

facă loc şi m-a luat cu mâna de talie, trăgându-mă lângă el.

— Poţi să crezi aşa ceva!? a exclamat el apoi a râs. Cred că poţi, corect?

La început n-am văzut nimic. Sau nimic neobişnuit. Dincolo de fereastră era biroul, strălucind antiseptic de alb, chiuveta de inox strălucind precum un obiect într-un magazin de articole sanitare. Un şir de sticle stătea la vedere în spatele biroului. Aparatul de îndosariat al lui Carmichael stătea perfect perpendicular lângă chiuvetă. Totul ordonat şi impecabil, ca întotdeauna. Apoi ceva pe marginea biroului mi-a atras atenţia. O obscenitate în mijlocul curăţeniei impecabile. Un strop de sânge în formă de stea.

Am traversat cu privirea toată podeaua. Un alt strop de sânge la cincisprezece centimetri de birou. Picături groase în zigzag spre raftul mobil. Căruţul răsturnat, conţinutul împrăştiat şi spart. O băltoacă de sânge. O urmă de pantof în baltă, cu marginile perfecte. Apoi o altă pată, mai mare, şi un pantof însângerat aruncat pe podea. Fişetul de dosare. Dulapul din fier greu de peste patruzeci de kilograme răsturnat şi el, blocând colţul îndepărtat de parcă cineva îl doborâse şi se ascunsese după această baricadă imperfectă. Hârtii împrăştiate pe podea. Sânge împroşcat peste ele. Sub pat, un pantof cu o talpă însângerată. Deasupra pantofului, un picior. M-am întors spre ceilalţi, să le spun că era cineva înăuntru. Cum m-am întors, privirea a urcat în sus pe picior spre genunchi, spre o baltă de un roşu strălucitor, spre nimic. Un picior secţionat. Stomacul mi-a sărit în gât. M-am întors, repede, dar nu destul de repede. Am văzut o mână atârnând la câţiva centimetri de pat. Mai aproape de uşă, ascunsă pe plinătate sub o tavă vărsată, o halcă însângerată de carne care fusese odată omenească.

Ceva a lovit uşa, reverberând atât de tare încât m-am împleticit înapoi din cauza impactului. Un muget de furie.

Un pic de blană galben-maronie. O ureche. Un bot îmbibat cu sânge. Bauer.

— Tranchilizante! am ţipat imediat ce mi-am recuperat echilibrul. Trebuie s-o sedăm. Imediat!

— Asta-i problema, a spus Tucker. Sunt toate acolo.

— Toate?!

Am inspirat adânc, clipind, chinuindu-mă să-mi fac creierul să funcţioneze din nou. Mi-am frecat cu o mână faţa, îndreptându-mă şi privind în jur.

— Trebuie să fie o rezervă pe undeva. Unde e doctoriţa Carmichael? Ea trebuie să ştie.

Nu mi-a răspuns nimeni. Cum liniştea se lungea, stomacul mi s-a încordat din nou. Mi-am închis ochii şi m-am forţat să mă uit prin geam. Înapoi spre piciorul de sub pat. Pantoful. Un pantof negru sensibil şi rezistent. Pantoful lui Carmichael.

O, Doamne! Asta nu era corect. Era atât, atât, atât de nedrept. Refrenul mi-a trecut prin minte, alungând orice alte gânduri. Despre oricine altcineva din acest loc blestemat. Despre toţi aceia pe care i-aş vedea cu plăcere morţi. Despre acei puţini pe care mi-ar plăcea să-i văd murind de-o moarte la fel de oribilă ca asta. Nu Carmichael.

M-a cuprins furia. Mi-am încleştat pumnii, am cedat în faţa mâniei pentru o clipă, apoi m-am calmat şi m-am întors spre ceilalţi.

— S-a Transformat complet, i-am anunţat eu. Aveţi înăuntru un vârcolac complet Transformat şi pe jumătate nebun, şi dacă nu faceţi ceva repede va trece direct prin uşa asta. De ce stă toată lumea degeaba aici? Ce aveţi de gând să faceţi?

— Întrebarea e alta, m-a provocat Tucker. Ce ai TU de gând să faci?

M-am îndepărtat de uşă.

— Asta-i problema voastră, nu a mea. Eu v-am avertizat. Am avertizat şi am avertizat şi iar am avertizat.

M-aţi folosit s-o ajut să-şi revină, apoi m-aţi aruncat înapoi în celulă. Acum că lucrurile au luat-o razna vreţi ca eu să vi le rezolv? Ei bine, în primul rând eu n-am greşit cu nimic.

Tucker le-a făcut semn paznicilor. Unul s-a dus spre uşă, a verificat prin geam şi a răsucit clanţa.

— Găseşti sedativele în dulapurile de pe peretele îndepărtat, m-a instruit Tucker.

— În niciun caz! am refuzat eu. În niciun caz!

Patru dintre paznicii rămaşi şi-au ridicat armele. Le-au îndreptat ţevile spre mine.

— Nu mă duc...

Uşa s-a deschis. Cineva m-a împins. Am intrat împiedicându-mă şi uşa s-a închis în urma mea, prinzându-mi călcâiul şi aruncându-mă la podea. Ridicându-mă în picioare, n-am auzit nimic decât linişte. Apoi un sunet a vibrat prin cameră, mai mult simţit decât auzit. Un mârâit.

Prăpăd

Încă în patru labe, m-am uitat uşor în sus. Un lup de aproape şaizeci de kilograme se holba la mine, cu blana galben-maronie zbârlită, făcând-o pe Bauer să pară la fel de mare ca un mastif. Se uita fix m ochii mei, cu urechile în faţă, dinţii rânjiţi, buzele curbate într-un mârâit tăcut.

Mi-am ferit privirea şi am rămas jos, menţinându-mă cu câţiva centimetri sub nivelul lui Bauer. Supunerea era dureroasă, dar viaţa mea era mai scumpă decât mândria. Şi da, în momentul ăla eram foarte îngrijorată în privinţa şanselor mele de viaţă. Chiar şi Clay s-ar feri să atace un vârcolac în formă de lup dacă el nu era. Ca lup, Bauer avea avantajul colţilor şi al ghearelor. Mai mult, forma de om este ea însăşi neprielnică pentru lupta cu un animal - eşti prea lent, prea înalt, prea uşor de dezechilibrat. Singura armă superioară pe care o au oamenii este creierul, dar nici el nu ajută prea mult împotriva unui corp de animal cu un creier uman. Împotriva unui proaspăt devenit vârcolac, creierul uman este de fapt în dezavantaj. Minţile noastre gândesc fundamental logic. Constatăm o situaţie, construim posibile strategii şi o alegem pe cea care reprezintă cel mai bun compromis între posibilitatea succesului şi posibilitatea supravieţuirii. Dacă întârziem la muncă, putem călca pedala de acceleraţie până la podea tot drumul până la birou, dar având în vedere riscul accidentelor, vom alege în schimb să conducem cu cinsprezece sau douăzeci de kilometri peste limita legală şi să ajungem la muncă doar un pic mai târziu dar întregi. Un proaspăt vârcolac în formă de

lup îşi pierde abilitatea de a fi raţional, de a analiza consecinţele. E ca o bestie turbată, alimentată de instinct şi de furie, gata să distrugă tot ce vede, chiar dacă se ucide şi pe sine astfel.

Aş putea să mă lupt cu Bauer numai dacă mă Transform în lup. Dar chiar şi în condiţii ideale, asta mi-ar lua cinci sau zece minute. La fel ca şi Lake, aş rămâne complet vulnerabilă în acel interval, prea deformată chiar să mă ridic sau să alerg. Bauer m-ar sfâşia înainte să-mi răsară blana. Totuşi nimeni nu mă lăsa să ies de aici până n-o opream pe Bauer. Singura cale era să-i administrez cumva sedative.

Ca s-o adorm pe Bauer, tot ce trebuia să fac era să fug în partea cealaltă a camerei, să apuc o seringă plină cu sedative din dulap şi s-o înfig în ea. Suna atât de uşor. Dacă n-ar fi existat un lup însetat de sânge între dulap şi mine. Chiar dacă Bauer nu se repezea la mine când treceam pe lângă ea, m-ar fi atacat în clipa în care mă întorceam cu spatele la ea. Am inspirat. Primul pas: trebuia să găsesc amestecul potrivit de supunere şi încredere. Prea supusă, şi m-ar vedea ca pe o pradă uşoară. Prea încrezătoare, şi m-ar vedea ca pe o ameninţare. Cheia era să nu-i arăt că mi-e frică. Din nou, suna atât de simplu… dacă nu m-aş fi aflat într-o cameră cu bucăţi însângerate dintr-un cadavru aruncate peste tot, amintindu-mi că dintr-o mişcare greşită membrele mele şi organele vitale li s-ar putea alătura.

Am înaintat milimetric păstrându-mi privirea concentrată sub ochii lui Bauer. În timp ce mă mişcăm, i-am verificat corpul pentru ceva semne: muşchi încordaţi, tendoane tensionate, toate semnalele prevestitoare unui atac. Din cinci paşi am ajuns paralelă cu ea, la vreo doi metri în stânga ei. Transpiraţia îmi înţepa ochii. Mirosea oare a frică? Nasul lui Bauer s-a mişcat, dar restul corpului i-a rânjim nemişcat. Trecând pe lângă ea, m-am răsucit, menţinându-mi faţa spre ea. Ochii ei m-au

urmărit. Am continuat să merg în lateral. Încă zece paşi. Partea dorsală a lui Bauer s-a ridicat, primul semn al unui eventual salt. Cu acel semn timpuriu, am crezut că voi avea timp să reacţionez. N-am avut. Până a înregistrat creierul meu că era pe cale să sară, era deja în aer. N-aveam timp să mă întorc şi să fug. M-am aruncat pe sub ea, am lovit pământul şi m-am rostogolit. În spatele meu Bauer a aterizat pe podea alunecând cu toate cele patru picioare. Văzând-o alunecând, mi-am dat seama că aveam totuşi un avantaj. Ca un şofer proaspăt pus la volanul unui Maseratti, Bauer era nepregătită pentru puterea şi manevrarea precisă a noului ei corp. Dacă puteam profita de greşelile şi lipsa ei de experienţă, puteam supravieţui.

În timp ce eu săream în picioare, Bauer se răsucea spre mine. Am trecut în sprint de ea şi am sărit peste masă. Deschizând brutal un dulap, am apucat partiţia de lemn dintre cele două uşi ca să-mi păstrez echilibrul şi să mă pot roti rapid. Bauer a zburat spre mine. Am lovit-o cu piciorul sub falcă iar ea a zburat pe spate, alunecând pe podea. Repezindu-mă iar spre dulapuri, am văzut feţe înghesuindu-se în geamul infirmeriei. Se bucurau de spectacol? La naiba, speram că da.

În timp ce Bauer îşi revenea, am deschis brutal a doua uşă de la dulap şi am căutat în ambele părţi după seringi pline cu sedative. În schimb, am văzut o cutie cu seringi ambalate ermetic şi rânduri de sticluţe etichetate. O treabă să ţi-o faci cu mâna ta. Rahat! Oare erau seringile potrivite? De care sticluţă aveam nevoie? Cât ar trebui s-o umplu? Am lăsat deoparte întrebările, am luat o seringă şi m-am repezit spre raftul cu sticluţe. Apoi m-am oprit, am luat încă o seringă ambalată din cutie şi am îndesat-o în buzunar. Asigurarea prostănacului. Când am ajuns la sticluţe, le-am verificat căutând un nume familiar. In spatele meu, Bauer se chinuia să se ridice în picioare. Mişcă-te, Elena! Apucă naibii una! Am văzut

fenobarbital, l-am recunoscut din trusa medicală a lui Jeremy şi m-am întins după el. Bauer a sărit spre masă dar a calculat greşit şi s-a izbit de ea. Întregul mobilier s-a clătinat în timp ce degetele mele dădeau peste fenobarbital. Mâna mea a lovit sticluţa. Am dat s-o prind, dar a căzut de pe dulap, s-a lovit de masă şi s-a rostogolit pe linoleum. Cum Bauer se întorcea pentru un alt atac, am căutat o altă sticluţă cu sedativ. Nu mai era nici una. Haotic, m-am uitat pe raft dar n-am văzut nimic cunoscut. Bauer a sărit spre mine. M-am întors s-o lovesc iar cu piciorul, dar am ratat la milimetru. De data asta nu m-am ţinut şi mişcarea m-a dezechilibrat. M-am întins înainte şi am sărit de pe masă înainte să cad. Bauer m-a prins de genunchiul stâng. Colţii s-au înfipt adânc. Durerea mi-a întunecat vederea. Orbeşte am dat cu pumnul spre sursa durerii, i-am lovit craniul şi am trimis-o învârtindu-se, probabil mai mult surprinsă decât de durere. Când s-a desprins de mine, colţii ei au rupt din genunchiul meu. Piciorul mi s-a muiat imediat ce mi-am lăsat greutatea pe el. Încleştându-mi dinţii, m-am dus şchiopătând spre sticluţa de fenobarbital de pe podea, am găsit-o - nespartă - am apucat-o şi am sărit nefiresc peste primul pat. Cum a sărit Bauer spre mine, am împins patul spre ea şi am dărâmat-o.

Am rupt sigiliul sticluţei şi am umplut seringa. Am pus prea mult? Îmi păsa? Dacă o oprea pe Bauer - temporar sau definitiv - era destul de bine. Bauer s-a aruncat peste pat. Am început să mă caţăr peste cel de-al doilea pat, dar Bauer mi-a prins piciorul. Colţii ei mi-au zgâriat glezna şi mi-a intrat pantoful în gura ei. Pantoful s-a prins în dinţii ei şi ea s-a dat înapoi pe podea, scuturându-şi capul sălbatic să se elibereze de acest nou duşman. Din vârful celui de-al doilea pat, am ridicat seringa peste Bauer şi am înfipt-o, simţind o fericire de moment în timp ce acul îi penetra adânc blana din spatele capului. Acum tot ce trebuia să fac era să apăs pistonul. Dar pusesem atât de

multă forţă în aplecare încât nu eram pregătită pentru următorul pas. Am dat drumul seringii să mă prind mai bine şi Bauer s-a smucit, lăsând acul înfipt inofensiv în umărul ei.

Bauer s-a repezit spre picioarele mele, dar am sărit pe podea. În felul ăsta, terminam rapid obstacolele. Am alergat spre capătul patului dar Bauer a sărit peste el. Am împins patul, încercând s-o lovesc din nou, dar sărise destul de sus de data asta şi l-a evitat cu uşurinţă. În timp ce ea ocolea patul, eu am fugit în partea cealaltă a camerei.

Puteam să mă apropii destul de mult încât să apăs pistonul din seringi. Nu fără să mă apropii destul de mult încât Bauer să-mi rupă gâtul. Puteam să umplu a două seringă şi să încerc din nou? Am căutat sticluţa dar n-am găsit-o şi nu mi-am putut aminti dacă-i pusesem capacul. Puţin probabil.

Am apucat căruciorul de metal şi l-am împins spre Bauer care venea spre mine. A dat-o pe spate. M-am întors să găsesc o nouă armă. La picioarele mele zăcea o bucată de cârpă pătată de sânge. Cu un piept ferfeniţă şi un cap în vârf, gâtul muşcat până aproape de decapitare, cu ochii deschişi, uimiţi. Carmichael. Ochii ei m-au paralizat. Aş fi putut s-o salvez. Dacă mă aduceau aici mai devreme... Cât au aşteptat? Cât a fost Carmichael singură aici cu Bauer? încercând să scape cu viaţă? Simţind dinţii rupând adânc din carnea ei? Ştiind că-i venise sfârşitul, dar încă sperând, rugându-se să fie salvată? Murise înainte ca Bauer să înceapă s-o ciopârţească? Înainte ca Bauer să înceapă s-o devoreze? O, Doamne! M-am aplecat, simţind vag o urmă de mişcare în stânga mea, ştiind că Bauer se apropia, dar incapabilă să mă mişc, incapabilă să-mi dezlipesc privirea sau gândurile de la Carmichael. Cu colţul ochiului, am văzut-o pe Bauer sărind. Asta a rupt vraja.

M-am rostogolit din calea lui Bauer, dar mi-a prins pantalonul în dinţi şi m-am împiedicat, căzând pe podea. M-am răsucit cu faţa în sus şi atunci ea a sărit pe pieptul meu, cu fălcile deschise larg întinzându-se incisiv spre gâtul meu. Mi-am împins pumnii sub partea inferioară a fălcii ei, obligând-o să rateze ţinta. Înfăşurându-mi ambele mâini în blana de pe gât, m-am luptat să-i ţin capul departe de mine. Fălcile ei au clănţănit atât de aproape încât o briză de aer cald m-a gâdilat pe gât. Duhoarea respiraţiei ei m-a învăluit, mirosul de sânge şi furie şi carne crudă. Mi-am arcuit capul în sus să-i văd ochii, încercând să-mi menţionez supremaţia cu o privire. N-a funcţionat. N-ar funcţiona niciodată. Era mult prea dusă ca să recunoască lupul dominant. Luptându-mă cu ea, am reuşit să-mi ridic ambele picioare şi s-o izbesc în stomac. A căzut pe spate. În timp ce mă chinuiam să ies de sub ea, ceva s-a mişcat în stânga mea. Xavier. Îşi agita mâinile.

— Aici, cuţu-cuţu! a strigat el. Timpul pentru altă jucărie de cauciuc.

Bauer a continuat să vină spre mine. Xavier s-a întins şi-a apucat-o de blana de pe coadă. Când ea s-a răsucit, el a dispărut şi a reapărut câţiva metri mai încolo. Ea l-a atacat. El s-a teleportat în cealaltă parte a camerei.

— Aici, cuţu-cuţu! a insistat el. Hai Elena. Trebuie să apeşi pistonul pentru ca substanţa să-şi facă efectul.

— Ştiu asta! am mârâit eu.

Bauer s-a întors şi l-a atacat iar pe Xavier. De data asta, m-am luat după ea. Xavier a aşteptat până în ultima clipă, apoi a dispărut. Bauer a încercat să se oprească dar cum se ambalase prea tare a plonjat în perete. Am sărit în cârca ei şi am apăsat pistonul. M-a cuprins uşurarea. Apoi am realizat că Bauer se răsucea spre mine, cu fălcile deschise. Ce mă aşteptasem? Să pice lemn imediat ce intra sedativul? Am lovit cu palma deschisă pe partea sensibilă a botului lui Bauer. Apoi am fugit ca naiba. În

spatele meu, am auzit o bufnitură, dar nu m-am întors până n-am sărit sus pe masă. Bauer zăcea chircită pe podea. Pentru o clipă, am stat acolo, rigidă, cu inima tresărind. Apoi am leşinat pe masă.

*

O oră mai târziu mă duceau înapoi în celulă. Am simţit un tipar aici - salvează-le pielea apoi te aruncată la izolare. Mare motivaţie.

Deşi Bauer doar îmi zgâriase glezna, în schimb făcuse o treabă minunată la genunchiul meu. Fără Carmichael, nu mai era nimeni să aibă grijă de rănile mele. Matasumi îmi examinase piciorul şi se pronunţase că muşchii şi tendoanele pot sau nu să fie rupte. Doamne, îţi mulţumesc. Tucker îmi cususe cele două răni mai lungi. Nu folosise anestezic, dar eram prea extenuată să-mi pese.

Odată revenită în celula mea, m-am dus în baie, m-am dezbrăcat şi m-am am frecat cu un prosop de faţă pe post de burete. Un duş ar fi fost rai, dar nu puteam să-mi ud bandajele. Ştergând sângele de pe ruptura din blugii mei, mi-am amintit de petele de sânge din infirmerie şi, amintindu-mi sângele, mi-am amintit bucăţile măcelărite din Carmichael împrăştiate pe podea. M-am oprit şi am tras aer în piept. La naiba cu ea. De ce nu mă ascultase? Dacă ar fi ţinut cont de avertizările mele, dacă ar fi legat-o cum trebuie pe Bauer, daca ar fi ţinut-o pe Bauer sub pază, dacă s-ar fi luptat mai mult să mă ţină în infirmerie... prea mulţi de dacă.

Am închis ochii şi am inspirat din nou. Nici nu ştiam cum o mai cheamă pe Carmichael. Cum acel gând mi s-a strecurat cu vinovăţie prin creier, mi-am dat seama că nu conta. Ştiam destul despre ea să ştiu că, oricât de greşite fuseseră aspiraţiile şi visele care o aduseseră în el loc, nu merita să moară în halul ăla. Fusese singura persoană

căreia-i păsase de Bauer, iar primul gest al lui Bauer ca vârcolac fusese s-o măcelărească. Cum îţi place noua ta viaţă de acum, Sondra? Nu-i aşa că-i tot ce ţi-ai imaginat?

S-a deschis uşa celulei. M-am uitat şi l-am văzut pe Xavier, măcar o dată folosind şi el metoda convenţională de a intra la mine în cameră. A închis uşa în spatele lui şi a ridicat spre mine o sticlă de Jack Daniel's.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine, m-a salutat el. Poate că nu-i la înălţimea standardelor tale, dar Winsloe tot îşi schimbă ascunzătoarea unde-şi ţine marfa adevărată.

Mi-am stors blugii în chiuvetă şi i-am răsucit puternic. Xavier putea să-mi vadă gradul de nuditate prin peretele de sticlă dar n-a comentat pe tema asta. Poate tragedia îl zguduise. Sau poate că era prea obosit să facă poante.

Când Xavier mi-a venit în ajutor la infirmerie, presupusesem că Matasumi sau Tucker îl trimiseseră, dar mai târziu, când cei doi discutau situaţia în timp ce-mi examinau genunchiul, am aflat că Xavier a acţionat de capul lui. Bineînţeles, cu puterile lui, nu fusese niciodată în vreun pericol real din partea lui Bauer, dar măcar deranjat să dea o mână de ajutor. Aşa că, măcar de data asta, nu i-am spus să plece naibii din celula mea. Plus că-mi prindea bine un pahar de băutură.

Cât am terminat eu de îmbrăcat, Xavier a umplut cele două pahare pe care le adusese. Mi-a întins unul cum ieşeam de la baie.

— Cum s-a întâmplat asta? l-am întrebat eu. Unde erau gardienii?

— Au luat hotărârea că nu mai sunt necesari gardienii. Sondra era încă parţial imobilizată ultima dată când am văzut-o. Fie a scăpat, fie doctoriţa cea miloasă i-a dat drumul. Un paznic a trecut pe la infirmerie la şase şi jumătate şi a găsit-o pe Sondra ronţăindu-şi prima masă ca vârcolac.

— N-a auzit nimeni nimic?

— Hei, au cumpărat cel mai bun sistem de izolaţie fonică de pe piaţă, ţi-aminteşti? Pun pariu că doctoriţa Carmichael a apăsat pe butonul interfonului dar n-a mai avut timp să stea la taclale. Fireşte, nimeni de la centrul de pază nu recunoaşte să fi auzit apelul.

Am dat paharul pe gât şi mi-am scuturat capul.

— Ţi-am salvat fundul de două ori, mi-a amintit Xavier. Cu Ryman şi Jolliffe ieri iar azi cu Sondra.

— Scuze, dar mi-au confiscat carnetul de cecuri când m-au in! aici. Va trebui să-mi trimiţi factura.

A rânjit, neofensat.

— Banii nu-s totul. Sau cel puţin aşa-mi tot spune lumea. Acum pare un moment bun să testăm teoria şi să încercăm o metodă şi mai onorabilă de comerţ. Sistemul de barter. Un schimb de servicii neimpozabil.

— Ha-ha.

Hei, nu-mi arunca privirea aia, s-a apărat el turnându-mi încă un pic în pahar. Nu mă refer la sex. M-ai devora.

S-a oprit şi s-a strâmbat.

— Nefericită alegere de cuvinte. Scuzele mele pentru doctoriţa cea bună. Ce vroiam să spun este că-mi eşti datoare vândută şi că într-o zi o să recuperez datoria.

— Sunt sigură c-o vei face.

— Şi cât timp mergi pe datorie, iată un mic sfat pe care-l poţi adăuga la ea. Nu prea mai eşti binevenită aici, Elena. Nici tu, nici eu. Marelui om i s-a cam acrit deja de amândoi.

— Winsloe! am închis eu ochii şi m-am strâmbat. Acuma cu ce i-am greşit?

— Cu destul. Ştiu că-ţi faci planuri de evadare, aşa că-ţi sugerez să le pui în aplicare mai repede înainte ca el să-şi dea-n petec.

Şi-a coborât glasul aproape de şoaptă.

— Ascultă-mă, trebuie să fii atentă la două lucruri când evadezi. Primul este Katzen...

— Misteriosul vrăjitor. Nu l-am întâlnit încă pe individ.

— Nici eu. E un cretin paranoic. Nu se bagă cu nimeni, cu excepţia...

Uşa celulei mele s-a deschis iar. Winsloe a intrat cu Ryman si Jolliffe.

— Prea târziu, a murmurat Xavier în buza paharului.

A sorbit o înghiţitură, apoi a făcut semn cu paharul gol spre Winsloe.

— Vezi la ce ajung să recurg? Jack Daniel’s. Nu prea intră. M-ai învăţat cu lucruri bune, apoi le ascunzi de mine. Ce sadic nenorocit!

Xavier a rânjit şi am detectat mai mult decât o urmă de satisfacţie în acea grimasă, plăcerea de a fi capabil să-l spurce pe Winsloe în faţă şi să scape nepedepsit.

— Oricum mi-eşti dator o sticlă de coniac, a continuat Xavier. Îmi place Remy Martin Extra Vechi, nu Vechi Superior. Poţi ruga pe cineva s-o aducă la mine în cameră mai târziu.

Winsloe a ridicat din sprâncene.

— Pe ce te bazezi când spui că-ţi sunt dator?

— Ţi-am salvat fata. De două ori, de fapt.

A rânjit spre Ryman şi Jolliffe.

— Dar să nu ne amintim de prima oară, aşa-i, băieţi? Nu sunt pârâcios. Pe lângă asta, nici n-a fost aşa o mare scofală. Dar sus în cabinet? Ehei! Încă un minut şi-ar fi ajuns-o blestemul.

— Crezi? l-a provocat Winsloe.

— O, da! m-a plesnit Xavier pe spate. Fără supărare, Elena, dar păreai mult depăşită.

— Mulţumesc, am spus eu şi-am reuşit să par cât de cât sinceră.

— Aşa că mi-eşti dator, Ty. Trimite-mi sticla oricând.

Winsloe a râs.

— Ai tupeu, Reese. Cred că-i corect aşa. Îţi sunt dator. Îţi vei primi coniacul. Treci pe la mine într-o oră şi ia-l. Poate o să torn şi câteva pahare de Louis XIII pentru noi, să vezi cum o să ţi se pară coniacul tău o poşircă.

— Sună interesant.

Sub grimasele rapide ale lui Xavier şi camaraderia firească a lui Winsloe zvâcnea un curent de tensiune aşa de puternic încât puteai chiar să-l vezi. Xavier avusese

dreptate. Intrase în mare rahat. Totuşi amândoi vorbeau de parcă nimic nu se întâmplase, de parcă erau doar doi vechi prieteni care planificau să se întâlnească mai târziu la câteva pahare. Maeştri ai minciunilor, amândoi.

— Deci te-aştept la mine în cameră? a încheiat Winsloe. Într-o oră?

— Sigur! l-a asigurat Xavier.

Dar eu ştiam că n-avea nicio intenţie să se ţină de programare, la fel cum am ştiut când mi-a spus mie noapte bună că-mi spunea la revedere şi că dacă avea să-şi recupereze datoria, n-avea s-o facă între zidurile acestei puşcării. Ca toţi jucătorii de succes, Xavier ştia când să-şi ia banii şi să fugă.

După ce Xavier a ieşit din cameră, privirea lui Winsloe a alunecat peste mine şi şi-a strâns buzele în semn de dezaprobare.

— Sunt aceleaşi haine în care ai ajuns aici, m-a apostrofat el. Ţi-au dat să porţi altele, nu? Unde-i cămaşa aia pe care ţi-am adus-o eu?

De fapt, am încercat s-o folosesc pe post de burete de baie, dar n-avea destul material pentru a putea obţine spumă. Fii drăguţă, mi-am reamintit. Dacă Xavier avea dreptate, eram deja în buzunarul rupt al lui Winsloe. Din nou. Nu-mi puteam permite să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile. Oricât de ruptă fusesem în seara aceea, fizic şi emoţional, trebuia să mă comport drăguţ. Eram obligată. Orice ar fi spus. Orice ar fi făcut. Nu puteam să ripostez. Ar fi un joc mai mare de inteligenţă şi noroc decât meciul cu Bauer, dar puteam să-l controlez. Chiar puteam.

— E o chestie de vârcolac, i-am explicat eu pe un ton apologetic. Detergenţii de rufe de la spălătorie, balsamurile... mirosul este prea puternic.

— Ar fi trebuit să spui aşa. Voi instrui personalul să ia detergent fără arome. Nu te mai obosi cu hainele pe care ţi le-a dat Sondra. Voi comanda lucruri noi pentru tine.

O, ce fericire.

Winsloe s-a trântit cu nesimţire pe patul meu. Eu am rămas în picioare, cu spatele spre raftul cu cărţi, încercând cu greu să nu mă simt încolţită.

— Poţi să crezi ce i-a făcut Sondra doctoriţei? a întrebat Winsloe cu ochii strălucind ca un băieţel care a văzut prima bătaie însângerată pe un stadion.

— Se... mai întâmplă.

— Tu faci vreodată aşa ceva?

— Eu sunt un vârcolac de haită.

A ezitat, de parcă pronunţasem un argument non sequitur. Apoi s-a aplecat în faţă.

— Dar ai putea s-o faci. Evident. Eşti mai puternică şi MULT mai tânără.

Cum nu i-am răspuns, a sărit în picioare şi s-a învârtit pe călcâie.

— Ai făcut o treabă extraordinară să scapi de Sondra. Mai bine decât doctoriţa, asta-i sigur.

A râs. Sunetul mi-a zgâriat coloana.

— Păcat că a intervenit Xavier. Speram să te văd luptând cu Sondra.

— Îmi pare râu.

Ar fi trebuit să-i explic de ce n-am luptat, dar n-am putut. Extenuarea era prea mare. O scuză ar fi trebuit să fie suficientă. Poate dacă eram politicoasă şi nu-l încurajam, va prinde mesajul şi ar pleca.

— Ar fi trebuit să te lupţi cu ea, a insistat Winsloe.

Am dat din cap, cu ochii în pământ, şi m-am lăsat pe un scaun.

— Mi-ar fi plăcut dacă te-ai fi luptat cu ea, a continuat el.

De ce nu te lupţi tu cu ea data viitoare, Ty? Asta mi-ar plăcea şi mie! Mi-am ţinut ochii plecaţi ca să nu trebuiască să vadă în ei strălucirea sfidării.

— Mi-ar fi plăcut, Elena, a repetat el căutând să mă privească în ochi.

— De ce n-ai spus aşa?

La naiba! Prea aspru. Retrage-te, retrage-te.

— Cred c-am avut impresia că voi o vroiaţi pe Bauer în viaţă. Ar fi trebuit să întreb.

Linişte. Şi asta suna sarcastic? La naiba! Schimbă tactica, pas-alergător. Am căscat şi mi-am frecat faţa cu mâinile.

— Îmi pare rău, Ty. Sunt atât de obosită.

— Nu arătai obosită când am venit. Stăteai la taclale cu Xavier. Voi doi păreţi destul de apropiaţi.

— Îi mulţumeam doar. Mi-a făcut o mare favoare, sărind în ajutor...

Şi-a pocnit degetele, ranchiuna dispărând într-o clipită.

— Favoare. Mi-ai adus aminte, trebuie să te întreb ceva. Stai un pic, mă întorc imediat.

Vroiam să-l întreb dacă nu putea să aştepte până dimineaţă. Chiar vroiam. Dar după noaptea trecută, aveam nevoie disperată să reintru în graţiile lui. Nu puteam să-i refuz o favoare. Pe lângă asta, părea să fie într-o stare mai veselă. Ceea ce era un semn bun. Aşa că mi-am adunat ultimele puteri, am reuşit să scot un fel de zâmbet şi am încuviinţat. Nu c-ar fi contat consimţământul meu. Winsloe şi paznicii lui ieşiseră deja.

Tortură

Când s-a întors Winsloe eu moţăiam pe scaun. A intrat ca o furtună în celulă fluturând un plic din hârtie maronie.

— Bătaie mare de cap să găseşti nişte fleacuri, s-a scuzat el. Larry le îndosariase deja în cutia cu ce-are de făcut. Mult prea eficient.

M-am ridicat. Încercând să par interesată. Am căscat din greşeală.

— Te plictisesc, Elena? a întrebat Winsloe.

Tonul dur din voce i-a schimbat zâmbetul într-un rânjet.

— Nu, nu! l-am asigurat eu şi am înghiţit încă un căscat. Bineînţeles că nu. Ce-ai acolo?

— Fotografiile de supraveghere ale unui vârcolac pe care aş vrea să-l identifici.

— Sigur.

La naiba, Elena. Încetează cu căscatul!

— Dacă pot, dar memoria mea vizuală e destul de slabă.

— E-n ordine. Asta n-are faţă.

Winsloe a chicotit.

— N-are o faţă de om, vreau să spun. E lup. Dacă mă întrebi pe mine, toţi lupii arată la fel, de aceea Larry nu s-a obosit să te roage pe tine să-l identifici. Dar apoi m-am gândit, poate genul ăsta de gândire e mult prea rasistă. Ştii, la fel ca martorii care se urcă în boxă şi arată cu degetul spre alt negru pentru că toţi negrii arată la fel pentru ei?

— Aha.

Treci la subiect. Te rog. Înainte să pic de somn.

— Dar eu m-am gândit, poate toate feţele de lup nu arată la fel pentru un lup. Sau un lup cu jumătate de normă.

Un alt râs care mi-a întins nervii la culme.

— Voi face tot posibilul, i-am promis eu. Dar dacă am mai văzut corcitul ăsta înainte, l-am văzut probabil ca om. Mirosul m-ar ajuta mai bine.

— Mirosul! a pocnit Winsloe din degete. De ce nu m-oi fi gândit la mia!? Vezi? Iarăşi rasist. Mă dau mare dacă pot identifica mirosul de salam din pizza.

M-am întins după plic. El s-a aşezat pe pat şi l-a aruncat lângă el, de parcă n-ar fi observat că mă întindeam după plic.

— Pot să mă uit...? am încercat eu.

— O echipă l-a observat pe tipul ăsta noaptea trecută. Nu. presupun că era dimineaţă devreme. Oricum la primele ore.

L-am aprobat din cap. Te rog, te rog, te rog treci odată la subiect

— Nişte circumstanţe foarte bizare, a comentat Winsloe gânditor De când te-am răpit pe tine şi pe vrăjitoarea bătrână, am pus o echipă să încerce să găsească restul grupului vostru. Ne-ar folosi încă un vârcolac, iar Larry e destul de obsedat să obţină acel demon de foc Le-am pierdut urma după ce v-am luat pe voi două. Nu-i niciun secret, deşi prefer să nu afle Larry că ţi-am spus. Nu-i prea încântat în legătură cu întreaga poveste, dar sunt sigur că te face să te simţi mai bine, ştiind că prietenii tăi au scăpat.

Winsloe a făcut o pauză. Şi a aşteptat.

— Mulţumesc, am spus eu. Că mi-ai spus.

— Cu plăcere. Deci, am pus o echipă să perie zona, să adune ponturi, majoritatea nefolositoare. Ieri Tucker şi-a chemat înapoi grupul şi-a trimis unul nou să-i înlocuiască. Le păstrează moralul ridicat şi chestii d-astea. Prima echipă a plecat înapoi şi şi-a petrecut noaptea într-un

motel de pe lângă baraj. Dimineaţa următoare, s-au trezit să plece cu noaptea-n cap, au ieşit afară şi ce crezi c-au văzut ei acolo, la marginea pădurii?

— Hăă...

Haide, creiere, trezeşte-te.

— Hă-mm... nişte lupi?

— Mă bucur să văd că eşti atentă, Elena. Da, era un lup. Un exemplar mare de lup. Stând chiar acolo, privindu-i. Acum fie asta e cea mai mare coincidenţă din univers sau lupul i-a urmărit. Căutând echipa de căutare.

Creierul a intrat acum în funcţiune.

— Unde se întâmpla asta?

— Contează?

— Toţi vârcolacii sunt teritoriali. Tehnic, corciţii nu pot deţine teritorii, dar majoritatea rămân pe o bucată de pământ cunoscută, cum ar fi un stat, în interiorul căruia se mută dintr-un oraş în altul. Dacă aş şti unde s-a întâmplat asta, m-ar ajuta să-mi dau seama cine ar fi putut să fie.

Winsloe a zâmbit.

— Şi să te ajut să-ţi dai seama unde te afli tu. Nici vorbă, Elena. Acum dă-mi voie să-ţi spun povestea întreagă. Deci, gardienii mei văd lupul şi-şi dau seama că e un vârcolac. Unul ia camera foto şi face nişte poze. Ceilalţi doi se duc spre puştile cu tranchilizant. Înainte să le poată despacheta, totuşi, vârcolacul dispare. Aşa că se echipează şi intră în pădure. Şi ştii ce? Stătea chiar acolo, ca şi cum îi aştepta. Ei se apropie, el fuge, apoi se opreşte şi aşteaptă. Ademenindu-i. Poţi să crezi aşa ceva?

— Vârcolacii reţin inteligenţa umană. Nu-i aşa ciudat.

Dar era. De ce? Pentru că ademenirea prăzii era o tactică animală, or corciţii nu folosesc tactici animale. Nu, m-am corectat eu repede. RAREORI folosesc tactici animale. Bineînţeles că ar PUTEA. Unii o fac.

— Aşteaptă! m-a oprit Winsloe rânjind. Devine şi mai ciudat. Ştii ce face în continuare lupul ăsta? îi separă.

Reuşeşte să separe un detaşament de comando care include şi un fost membru din NAVY SEAL. Apoi începe să-i ia unul câte unul. Să-i omoare! Poţi să crezi uşa ceva?!

Winsloe s-a pus pe râs scuturându-şi capul.

— La naiba, îmi doresc să fi fost acolo. Un vârcolac transformând nişte gorile de militari în cretini idioţi, plimbându-se aiurea prin pădure şi aşteptând să fie luaţi unul câte unul ca blondele într-un li Im de groază. Lupul omoară doi şi pleacă după al treilea. Şi ce crezi că face el?

Inima îmi bătea mai tare acum.

— Îl omoară?

— Nu! Asta-i culmea. Nu-l omoară. Îl aleargă până la epuizare. Ca şi cum încearcă să-l extenueze, ca şi cum vrea să-l ţină în viaţă dar e prea slab să se lupte. Bine, poate că povestesc prea mult despre mila, atribuind motivaţii umane unui animal. Antro... cum se numeşte asta?

— Antropomorfism, am şoptit eu simţindu-mi plămânii goliţi de aer şi ştiind că nu era o trecere întâmplătoare.

— Corect. Antropomorfism. Hei, asta studiază iubitul tău, corect? Religii antropomorfice. Plictisitor ca naiba dacă mă întrebi pe mine, dar oamenii spun asta şi despre computere. Fiecare cu ale lui. Unde-am rămas?

— Lupul, am şoptit eu. Alergând ultimul supravieţuitor.

— N-arăţi prea bine. Poate ar trebui să vii aici şi să te întinzi. O grămadă de spaţiu. Nu? Cum vrei. Deci lupul aleargă în cercuri în jurul ultimului tip. Numai că s-a întâmplat ceva greşit.

Am vrut să-mi astup urechile. Ştiam ce urma. Printr-un singur mod ar fi putut Winsloe să aibă pozele alea din plic, printr-un singur mod ar fi putut cunoaşte povestea. Dacă ultimul membru al echipei supravieţuise. Iar lupul...

— Nu ştiu cum tupeistul ăla nenorocit a greşit. A calculat greşit o întoarcere sau o distanţă probabil. S-a apropiat prea tare. Paznicul a tras. Poc! Lupul cade mort.

— Dă-mi... dă-mi să văd pozele.

Winsloe a aruncat plicul spre mine. Căzut jos, m-am aplecat după el, rupându-l şi scoţând conţinutul. Trei poze ale unul lup. Un lup cu părul auriu şi ochi albaştri. Am simţit un nod în gât.

— Îl cunoşti? a întrebat Winsloe.

Am rămas aplecată, strângând pozele.

— Nu? Ei bine, eşti obosită. Păstrează-le. Odihneşte-te gândeşte-te. Xavier probabil că mă aşteaptă sus. Mă întorc de dimineaţă.

Winsloe a plecat. Nu l-am văzut cum pleacă. Nu l-am auzit. Tot ce vedeam erau fotografiile lui Clay. Tot ce auzeam era sângele meu pulsând. Un alt scâncet a ieşit din pieptul meu, dar s-a stins înainte să iasă pe gură. Nu puteam să respir. Nu puteam scoate un sunet.

Brusc corpul meu s-a cutremurat de convulsii. Un val de agonie m-a orbit. Am picat, cu fotografiile împrăştiindu-se pe covor. Muşchii picioarelor mi s-au înmuiat deodată, ca şi cum au fost lovite de o mie de cârcei. Am ţipat. Crizele mă loveau în succesiune rapidă şi am ţipai până n-am mai putut să respir. Membrele mi s-au legănat şi s-au smucit de parcă erau desfăcute din încheieturi. O parte minusculă din creierul meu a realizat că mă Transformam şi mi-a transmis să preiau controlul înainte să mă sfâşie. N-am ripostat. Am cedat, lăsând agonia să mă sfâşie, am primit fiecare nouă frământare chiar în timp ce ţipam să mă eliberez. In cele din urmă s-a încheiat. Am stat acolo, gâfâind, goală. Apoi am auzit ceva. Cea mai slabă zgârietură de pe hol. Winsloe era acolo. Privindu-mă. Am vrut să ţâşnesc, să atac peretele, să mă izbesc de el până s-ar fi rupt el sau eu. Vroiam să-l sfâşii, muşcătură după muşcătură, să-l ţin în viaţă până-i smulgeam şi ultimul răcnet din plămâni. Dar durerea m-a pus la podea şi n-am reuşit nici măcar să găsesc energia să stau în picioare. Am reuşit să-mi ridic burta de pe podea şi m-am târât în mica crevasă dintre piciorul

patului şi perete, singurul loc unde Winsloe nu mă vedea. M-am strecurat în spaţiul minuscul, mi-am tras coada sub mine şi am cedat durerii.

*

Am petrecut noaptea reascultând cuvintele lui Winsloe, luptând împotriva durerii de a mi le reaminti pe fiecare în parte. Unde văzuseră gărzile lupul? În spatele motelului sau lângă el? Când s-a întâmplat exact? Ce-a vrut Winsloe să spună prin „cu noaptea-n cap”? Se luminase deja afară? în timp ce-mi puneam aceste întrebări, o parte din mine se întreba dacă-i permiteam minţii mele să bată câmpii în loc s-o las să se confrunte cu posibilitatea ucigătoare a morţii lui Clay. Nu. Întrebările conţineau indicii, indicii minuscule care puteau dezvălui minciuna din cuvintele lui Winsloe. Trebuia să descopăr acea minciună. Altfel, mi-era teamă că respiraţia avea să mi se oprească în gât şi mă voi sufoca de durere.

Aşa că m-am torturat cu povestea lui Winsloe, vocea pe care o uram invadându-mi şi umplându-mi creierul. Descoperă minciuna. Descoperă inconsistenţa, cuvintele spuse greşit, detaliul atât de evident greşit. Dar indiferentele câte ori am reascultat povestea lui, nu puteam găsi nicio greşeală. În cazul în care Clay descoperea patrula, ar fi făcut exact ce pretindea Winsloe c-a făcut: i-ar fi ademenit în pădure, i-ar fi separat şi i-ar fi ucis, lăsând doar unul în viaţă să-l tortureze pentru informaţii. Winsloe n-avea cum să inventeze ceva atât de adevărat în legătură cu caracterul lui Clay. Şi nici n-ar fi putut Winsloe să ghicească ce-ar face Clay într-o astfel de situaţie. Deci spusese adevărul.

Inima îmi bătea până în gât. Am căscat gura să respir. Nu, trebuia să fie o minciună. Aş fi ştiut dacă-l omorau pe Clay. Aş fi simţit-o în momentul în care-l lovea glonţul. O, Doamne, vroiam să cred că aş şti dacă era mort. Clay şi

cu mine aveam o legătură psiho-fizică, poate pentru că el era cel care mă muşcase. Dacă eram rănită şi el nu era în preajmă să vadă, ar simţi, ştiind că ceva era în neregulă. Aş experimenta aceleaşi spasme, aceeaşi anxietate plutitoare şi nelinişte dacă el era rănit. N-am simţit nimic în acea dimineaţă. Sau am simţit? Fusesem adormită la răsărit, drogată de sedativul lui Carmichael. Aş fi simţit oare ceva?

M-am oprit. N-avea sens să mă lupt cu fleacuri precum premoniţii sau dureri parapsihice. Rămâi la fapte. Găseşte minciuna acolo. Winsloe spusese că ultimul gardian l-a ucis pe Clay, apoi s-a întors cu fotografiile şi povestea. Dacă puteam să vorbesc cu acel gardian, poate el n-ar fi un mincinos aşa de bun ca Winsloe. Poate - am inspirat cu puternic. Paznicul se întorsese cu fotografiile şi povestea. Cum rămâne cu cadavrul?

Dacă acel paznic îl omora pe Clay, ar aduce înapoi şi cadavrul. Cel puţin, ar face poze cu el. Dacă ar fi avut un cadavru sau pozele unuia, Winsloe nu s-ar fi mulţumit să-mi arate poze cu Clay în viaţă. Ar fi ştiut exact cine era lupul şi mi-ar fi spus povestea să mă tortureze, sa mă pedepsească. Asta era penitenţa mea pentru neascultarea faţă de el în noaptea precedentă. Un mic pas greşit şi m-ar fi pedepsit cu cel mai sălbatic chin pe care mi l-aş fi putut imagina. Ce-ar face dacă l-aş enerva rău de tot?

*

Într-un târziu, după ce m-am convins că Clay era viu, epuizarea m-a doborât şi am adormit. Deşi adormisem ca lup, m-am trezit ca om. Se întâmpla uneori, mai ales dacă o Transformare era produsă de frică sau de o emoţie puternică. Îndată ce m-am relaxat adormind, corpul s-a metamorfozat fără durere înapoi în forma de om. M-am

trezit deci goală, cu capul şi pieptul ascunse între pat şi perete iar picioarele ieşind în afară.

Nu m-am ridicat imediat. În schimb, m-am gândit cum să-l prind pe Winsloe cu minciuna, ca să fiu sigură în legătură cu Clay. Trebuia să fiu sigură. Winsloe lăsase pozele. Poate dacă le studiam găseam ceva...

— Deschideţi dracului uşa asta odată! a ţipat o voce.

M-am ridicat ţeapănă, lovindu-mă cu capul de pat. Ameţită, am ezitat, apoi m-am strecurat afară din ascunzătoarea mea.

— Daţi-mi drumul de aici!

O voce de femeie. Distorsionată, dar familiară. M-am strâmbat când am recunoscut-o. Nu. Vă rog, nu. Nu suferisem destul?

— Ştiu că mă auziţi! Ştiu că sunteţi acolo!

Cu mare reţinere, m-am mişcat spre gaura din peretele care desparte celula mea de cea învecinată. Ştiam pe cine urma s-o văd. Vecina cea nouă. M-am aplecat să trag cu ochiul prin gaură. Bauer stătea lângă peretele din geam reflexiv, lovind cu pumnii în el fără zgomot. Părul îi era răvăşit şi îmbâcsit, iar faţa încă stropită de sânge. Cineva o îmbrăcase într-un trening gri care trebuie că aparţinuse unuia dintre gardienii mai scunzi. Nu mai era moştenitoarea dichisită. Cine ar vedea-o pe Sondra Bauer acum ar confunda-o cu o pacientă bolnavă mental în floarea vârstei, ieşită din beciurile unui azil gotic.

După prăpădul de noaptea trecută, o băgaseră pe Bauer în celula alăturată. Ultimul dram de speranţă din visul meu de evadare se evaporase. Bauer era acum prizonieră ca şi mine. Nu mă putea ajuta în niciun fel. Mai mult decât atât, acum aveam un vârcolac nebun ucigaş de oameni, în celula alăturată, cu o gaură în peretele care ne separa. Era asta tot lucrătura lui Winsloe? Nu fusese tortura de noaptea trecută suficientă? Am realizat că nu i-ar fi niciodată de ajuns. Cât timp eram în această

închisoare, Winsloe ar găsi alte căi să mă persecute. De ce? Pentru că putea.

Am vrut să mă târăsc înapoi în ascunzătoarea mea şi să mă culc. N-aveam de gând să dorm, bineînţeles, dar puteam să închid ochii şi să şterg acest întreg coşmar, să nasc o lume fantastică în mintea mea şi să trăiesc acolo până când cineva m-ar salva sau m-ar ucide, oricare s-ar întâmpla mai întâi.

În schimb, cu mare efort, m-am aruncat în pat şi am cercetat celula. Transformarea mea îmi rupsese hainele. Destul cu revolta garderobei. Am răsuflat lung. N-aveam vreme pentru lamentări. Trebuia să îmbrac orice-mi dăduseră ei. Primul pas: să mă fac prezentabilă. Apoi urma ml descopăr de ce Bauer era în celula alăturată.

*

După ce am ieşit din baie, curată şi îmbrăcată, m-am întors la gaură şi-am tras cu ochiul prin ea, în cazul în care prezenţa lui Bauer acolo fusese o himeră sadică a imaginaţiei mele. Nu era aşa. Stătea cuibărită lângă pragul uşii, gemând şi plângându-şi de milă, ca un pui de mâţă surprinsă în ploaie. Poate mi s-ar fi făcut milă de ea, dar tocmai ce rămăsesem fără milă.

Am simţit pe cineva pe coridor. Poate n-am „simţit” cât mai mult am presupus că Tess sau Matasumi observa noul vârcolac. Mi-am trecut degetele prin păr, mi-am îndreptat cămaşa şi am mers spre peretele meu din sticlă reflexivă.

— Aş putea, vă rog, să vorbesc cu cineva? am întrebat eu, calm şi clar sperând să mă diferenţiez de nebuna din celula învecinată.

Câteva minute mai târziu, doi paznici au intrat în celulă.

— Se poate să-mi spună cineva, vă rog, de ce este domnişoara Bauer în celula învecinată? am întrebat eu.

Ei s-au uitat unul la altul, dezbătând parcă dacă să răspundă sau nu. Apoi unul a spus:

— Doctorul Matasumi a simţit că era necesar să o întemniţeze. Din motive de securitate.

Pe bune!?

— Cu siguranţă înţeleg asta. Dar puteţi să-mi spuneţi de ce este în ACEA celulă? Are o gaură în peretele care dă dincolo.

— Cred că sunt conştienţi de asta.

— Cine? am întrebat eu zgâindu-mă la ei inocentă.

— Doctorul Matasumi şi domnul Winsloe.

— Aha.

Am inspirat uşor. Mă dureau dinţii de la toată zaharina asta.

— Deci ei sunt conştienţi că i-au dat domnişoarei Bauer celula cu acces spre mine?

— Domnul Winsloe a bănuit că sunt acoperite toate cerinţele necesare de securitate.

Cu un zâmbet cât am putut de dulce, le-am mulţumit pentru timpul acordat iar ei au plecat. Deci avusesem dreptate. Fusese ideea lui Winsloe. S-o pună pe Bauer în celula de lângă a mea, să lase gaura nereparată şi să vadă ce se întâmplă.

Imediat ce au plecat, am verificat gaura. O rupsesem aproape de stâlpul de fier şi avea mai puţin de treizeci de centimetri pătraţi. Deci nu exista niciun risc real ca Bauer să pătrundă prin ea. Cel mult puteam să comunicăm. Fără vreun avertisment, Bauer a sărit în picioare şi a lovit cu pumnii în sticlă.

— Deschideţi uşa, nenorociţilor! Deschideţi-o sau vă rup inimile alea blestemate! Sunt lupul mare şi rău acum. Pot să suflu peste voi şi-o să vă rup în bucăţele.

A trecut într-un râset sughiţat. Mă rog, TEORETIC puteam comunica.

*

Am examinat pozele cu Clay să aflu indicii despre când şi unde fuseseră făcute. În ştampila de pe spatele pozei scria 27 august. Am numărat mental zilele. 27 august fusese ieri. Deci povestea lui Winsloe fusese adevărată - cel puţin partea despre cineva care i-a făcui poze lui Clay ieri dimineaţă. Încă refuzam să cred că-i mort. Judecând după realismul poveştii lui Winsloe, am presupus că într-adevăr Clay omorâse mai mulţi membri ai patrulei. Asta avea sens. Dacă Jeremy descoperea gardienii urmărindu-i grupul, l-ar fi trimis pe Clay după ei cu instrucţiuni să aducă unul viu înapoi pentru interogatoriu. Dar ultima dată când îl văzusem pe Clay, nu era într-o stare bună pentru misiuni cu risc crescut.

— Îl recunoşti?

M-am întors şi i-am văzut pe Winsloe şi pe cei doi gardieni ai lui în celula mea. Winsloe a zâmbit.

— Auzul de vârcolac nu ţi-e la cote maxime in dimineaţa asta, Elena?

Ai venit să vezi pagubele pe care le-a provocat povestea ta sadică, Ty? Ei bine, criza de noaptea trecută a fost toată recompensa pe care o vei primi. Îmi revenisem şi eram gata să-i fac jocul.

— Scuze, am răspuns eu. Eram ocupată să studiez pozele. Îmi pare vag cunoscut, dar nu-mi vine niciun nume.

Cu ochii încă pironiţi pe fotografii l-am stârnit:

— Ei, cum i-a plăcut coniacul lui Xavier?

O fracţiune de secundă de ezitare. Am tras cu coada ochiului şi i-am văzut gura lui Winsloe strângându-se. Unu zero pentru mine. Mi-am muşcat obrazul să nu rânjesc. Winsloe şi-a rotit umerii şi a traversat celula. Când s-a uitat din nou în direcţia mea, îşi înlocuise zâmbetul.

— Nemernicul n-a mai apărut niciodată, mi-a aruncat Winsloe. Probabil s-a îmbătat pe undeva de la Jack Daniel’s.

A, da. A adormit în vreun hotel de cinci stele cu portofelul doldora de banii lui Winsloe.

— Posibil, am spus eu. Cât despre vârcolacul pe care vrei să-l identific, precum spuneam noaptea trecută, un miros ar fi mai bun. Adu-mi ceva de la el şi, dacă l-am mai întâlnit, voi şti.

— Eşti aşa de bună?

Am zâmbit.

— Cea mai bună. Dacă ai fi avut un articol de îmbrăcăminte sau...

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Ştiu! Cadavrul! Ai cadavrul, corect? Doctor Matasumi n-ar lăsa cadavrul în pădure să-l găsească altcineva. Du-mă la el şi-ţi fac identificarea.

Winsloe a tras scaunul de la masă şi s-a aşezat pe el, câştigând câteva secunde. Haide, nenorocitule. Gândeşte-te mai repede.

— Ei bine, asta e o problemă, s-a hotărât Winsloe în cele din urmă. Paznicul a fost foarte zdruncinat după ce a împuşcat bruta. A venit repede înapoi aici. Larry şi Tucker l-au muştruluit cum nu-ţi poţi imagina. Să laşi un cadavru de vârcolac în pădure? Nu i-am angajat pe tipii ăştia pentru creierele lor, asta-i sigur. Tucker a adunat o nouă echipă ieri după-amiază şi i-a trimis să recupereze cadavrul. Numai că n-au putut. Ghici de ce.

— Dispăruse.

Winsloe a pufnit în râs şi şi-a dat scaunul pe spate.

— Încă un amator de filme de groază. Ai priceput! Au găsit locul şi au găsit sângele, dar nu şi cadavrul. Acum Larry e furios, gândindu-se că proiectul e în pericol pentru că cineva a găsit cadavrul. Dar există o altă posibilitate, nu-i aşa? Ca vârcolacul să fie încă viu.

Winsloe a fredonat tema muzicală din Halloween.

Aşa că am ordonat unei alte echipe să înceapă să caute nemuritorul misterios. Dar nu te îngrijora.

— În legătură cu ce?

Winsloe a rânjit.

— Ştiu ce gândeşti, Elena. Nu-mi afişa faţa asta de tipă dură. Eşti îngrijorată că-l vom găsi. Am dreptate?

— Chiar nu-mi pasă...

Ba sigur că-ţi pasă. Eşti îngrijorată că l-aş putea aduce pe corcit aici iar el va încerca să te rănească, aşa cum a făcut-o Lake. Sau, mai grav, că-ţi va uzurpa poziţia aici, că ni se va părea un specimen mai interesant şi vom vrea să scăpăm de tine. Dar asta nu se va întâmpin N-am să las eu să se întâmple aşa ceva, Elena. Eşti prea importantă pentru mine. Niciun alt vârcolac nu-ţi va lua locul. M-am asigurat de asta. Înainte să plece echipa, i-am luat deoparte şi le-am promis o recompensă de o sută de mii de dolari pentru cel care-mi aduce capul lui. Doar capul. Am specificat clar. Nu vreau vârcolacul viu.

S-a ridicat să plece. Mi-am încordat pumnii, cu unghiile întrându-mi în palme până când am simţit sânge. Winsloe a făcut cinci paşi. Ryman s-a strâmbat la mine, apoi a deschis uşa pentru Winsloe. Înainte să iasă, Winsloe a pocnit din degete, a scos din buzunar un plic mai mic şi l-a aruncat la picioarele mele.

— Aproape c-am uitat. Noi fotografii de la supraveghere. Proaspete de noaptea trecută. Se pare că Tucker a început să-şi folosească şi creierii, trimiţând o nouă echipă să dea de prietenii tăi. I-au găsit. Pentru câteva ore cel puţin. Le-au pierdut urma de atunci, dar te ţin la curent. Ştiu că eşti îngrijorată.

Mi-au scrâşnit dinţii. Pumnale de furie ameninţau să iasă din capul meu.

— Se pare că şi ei caută pe cineva, a continuat Winsloe.

— Pe mine, am reuşit să spun eu.

— O, presupun asta, dar acum a dispărut altcineva. Echipa noastră a reuşit să surprindă fragmente de conversaţii. Cineva i-a lăsat cu ochii-n soare. Cineva important. Problema e, nu reuşim să ne dăm seama de

cine-i vorba. Larry lucrează la asta, comparând pozele noi cu cele vechi. Poate poţi să vezi cine lipseşte. Nu trebuie să-mi spui, totuşi. Nu ţi-aş cere să-ţi pârăşti prietenii.

Winsloe a plecat. Mi-am închis ochii, am simţit durerea lovind prin capul şi palmele mele. A durat câteva minute înainte să fiu gata să mă uit la fotografii. Când am făcut-o, am descoperit poze ale grupului discutând şi pritocind. Nu trebuia să-mi dau seama cine lipsea. O privire la expresia lui Jeremy spunea totul. Lipsea Clay. Nu acţionase sub comanda lui Jeremy în dimineaţa precedentă, când depistase fosta echipă de patrulă. Era pe cont propriu. Singur.

Clay venea după mine.

*

Am petrecut restul dimineţii chinuindu-mi creierul să născocească un nou plan de evadare. Trebuia să ies. Nu în cele din urmă, nu curând, ci acum, imediat, înainte ca Winsloe să se plictisească de acest ultim joc şi să mărească din nou miza. Cu cât mă luptam mai greu să vin cu o idee, cu atât deveneam mai panicată, şi cu cât deveneam mai panicată, cu atât mai greu mi-era să vin cu o idee. Trebuia să mă calmez sau nu mă voi gândi niciodată la nimic.

*

Bauer s-a calmat şi ea mai târziu în acea dimineaţă. Când m-am convins că devenise lucidă - ceea ce am determinat după faptul că se oprise din ţipat şi s-a apucat să-şi mănânce micul dejun rece - am mers la gaură şi am încercat să vorbesc cu ea. M-a ignorat. Când şi-a terminat masa, a cotrobăit într-un sertar după un creion şi o hârtie şi a scris o scrisoare de două pagini, apoi s-a dus la uşă şi a cerut politicos cuiva s-o livreze. Puteam să ghicesc

conţinutul: o rugăminte de eliberare, o versiune mai rezonabilă a ceea ce mârâise în ultimele ore.

Deci Bauer vroia afară. Ei bine, la fel vroiam şi noi ceilalţi. Se simţea ca un „oaspete” acum? Cum mă gândeam la asta, un plan s-a format în capul meu. Bauer vroia afară. Eu vroiam afară. Când m-am dus prima oară să am grijă de ea, speram că în mulţumirea ei mă va lăsa să scap. Mulţumirea ieşea din discuţie acum. Dar cum rămâne cu evadarea? Dacă mă ofeream s-o iau cu mine? Bauer cunoştea lacunele închisorii şi sistemul de securitate - adică, dacă era destul de întreagă la minte să-şi amintească. Combină puterea şi experienţa mea cu ce ştia ea şi puteam forma o echipă formidabilă. Nu tocmai un plan complet şi imbatabil, dar era un început.

Rămânea totuşi o problemă de rezolvat - mă rog, rămâneau ele mai multe probleme de rezolvat - dar una mare era cum să scăpăm din celule. Am cântărit posibilitatea de a înscena ceva care m-ar scoate din celulă. Sigur, probabil eu puteam să ies, dar puteam s-o scot şi pe Bauer în acelaşi timp? Puţin probabil. Când paznicii mi-au adus prânzul, am studiat uşa deschizându-se, observând cum funcţiona, căutând un punct slab. Apoi am observat ceva atât de vizibil încât m-am mustrat că nu observasem mai devreme. Gardienii nu închideau complet uşa. N-o făceau niciodată. De ce? Pentru că uşa se deschidea numai din afară iar ei nu aduceau niciodată un gardian în plus ca să stea pe hol şi să le dea drumul, aşa cum făceau mereu Bauer şi Matasumi. Când intrau ei, lăsau uşa întredeschisă câţiva centimetri, lăsându-le loc s-o tragă cu degetul. Cum puteam să folosesc asta în avantajul meu? Ei bine, puteam să-l lovesc pe unul dintre gardieni în timp ce celălalt îşi scotea arma şi mă împuşca - mă rog, o idee proastă. Puteam să spun: „Hei, ce se târăşte acolo pe perete?” şi să încerc să fug când ei se întorceau cu spatele. Hmm, nu. Mai bine mă mai gândesc.

Alianţă

Paznicii mi-au adus prânzul la ora unu. Când au deschis uşa să plece, am tras cu ochiul pe hol. Tess nu era acolo. Ora prânzului vine pentru toată lumea. Bun. În timp ce Bauer era lucidă şi nimeni nu ne asculta, puteam discuta subiectul evadării cu ea. Oare era sigur? Putea încerca să adune favoruri de la Matasumi vânzându-mă pe mine, dar mă îndoiam că ea era destul de disperai fi încât să mintă. Nu încă. Pe lângă asta, având în vedere circumstanţele şi animozităţile pentru mine, nimeni n-ar crede-o dacă vorbea.

Ascultând după zgomote specifice de pe hol, mi-am mişcat scaunul mai aproape de gaură, m-am aşezat şi m-am uitat înăuntru. Bauer umbla de colo colo.

— Te simţi mai bine? am întrebat-o eu.

Continua să umble dintr-o parte în cealaltă.

— Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile, i-am spus eu. Dar ştii că nu te vor lăsa să ieşi din celulă. Pentru ei, tu ai schimbat tabăra.

Paşi spre uşă, spre televizor, înapoi spre uşă.

— Dacă vrei afară, va trebui să ieşi singură.

Încă niciun răspuns. Nici măcar vreo privire fugară în direcţia mea.

— Trebuie să evadezi, am insistat eu.

Bauer s-a întors spre mine.

— Să evadez? a râs ea aspru. Spre ce? O viaţă de monstru?

Puteam să-i aduc aminte că şi-a ales singură o viaţă monstruoasă, dar n-am făcut-o.

— Ştiu că-i rău acum, dar va deveni mai uşor...

— Nu vreau să devină mai uşor! a mârâit ea venind spre gaura Vreau să dispară! Asta-i ce vreau să facă ei pentru mine. Să-mi scoată blestemul din vene şi să mă facă normală la loc.

— Nu pot face asta, am spus eu blând. Nimeni nu poate face asta.

— Rahat! a scuipat ea vorbele. Vrei ca eu să sufăr, nu-i aşa? Te bucuri teribil. Sondra a primit ce merită. Ha-ha-ha! Ei bine, nu merit asta. N-ai spus niciodată că va fi aşa. M-ai păcălit!

— Te-am păcălit?! Te-am avertizat să n-o faci.

— Nu mi-ai spus totul.

— Ei bine, scuză-mă. Când ai intrat aici ca o nebună fluturând o seringă şi trâmbiţând entuziasmată că începi o viaţă nouă, ar fi trebuit să-ţi înmânez pliantul „Deci vrei să te Transformi în vârcolac”, să te pun să citeşti formularul cu avertizări şi să semnezi pe linia punctată.

Bauer a apucat un scaun, l-a aruncat spre gaură, apoi s-a dus tropăind în baie. Trebuia să lucrez la abordare.

*

Câteva ore mai târziu, sănătatea mentală a lui Bauer a atras apariţia unui alt oaspete. Eram gata. Planul doi: fii mai empatică. În timp ce-mi venea greu să manifest o mare simpatie pentru cineva care-şi făcuse singură asta, undeva în adâncul meu se găsea o mică pornire, vagă şi oscilantă, de a mă manifesta empatic. Bauer era o altă femeie vârcolac, de fapt singura pe care o cunoscusem vreodată. Amintindu-mi oroarea transformării mele, am înţeles prin ce trecea. Winsloe mă întrebase dacă am făcut vreodată la fel cum făcuse Bauer cu Carmichael. Replica mea nu fusese în întregime onestă. Când scăpasem de la Stonehaven, creierul meu deja îmbolnăvit de ciuma demonică se prăbuşise într-o nebunie incontrolabilă şi furie. Ucisesem doi oameni înainte ca

Jeremy să mă salveze. Spre deosebire de ce făcuse Bauer cu Carmichael, nu-mi cunoscusem victimele, nu le torturasem şi nici nu le sfâşiasem în bucăţi. Totuşi făcusem un lucru pe care n-o să-l uit niciodată. Îmi mâncasem victimele. Eram aşa de diferită de Bauer? Nu mă injectasem cu salivă de vârcolac, dar mă îndrăgostisem de un bărbat pe care-l suspectam ca fiind periculos. Nu-mi omorâsem prietena, dar ucisesem oameni nevinovaţi. Oricât de mult rezistasem, am înţeles-o pe Bauer. Şi vroiam să simt empatie.

întrebarea era: PUTEAM să simt empatie? După cum mi-a dovedit episodul ciudat în care eu o consolam pe Savannah, nu eram o persoană natural empatică. Trecând dincolo de dubiile mele, m-am poziţionat lângă gaură şi m-am uitat în celula lui Bauer.

— Cum te simţi? am întrebat eu.

Bauer s-a întors să mă înfrunte.

— Cum dracu crezi că mă simt?

A răsuflat rapid, închizându-şi ochii de parcă ar fi suferit.

— Asta nu sunt eu. Corpul ăsta, personalitatea asta. Nu sunt eu. Nu folosesc un asemenea limbaj. Nu ţip ca un copil răzgâiat. Nu mă rog pentru viaţa mea. Dar ştii ce e mai grav? Sunt încă aici, prinsă înăuntru, privind în afară.

— Creierul tău încă acceptă transformarea. Se va...

— Nu-mi spune că se va obişnui!

Ştiam ce trebuia să-i spun, ce trebuia să-i împărtăşesc, dai cuvintele mi s-au oprit în piept. Călcându-mi peste mândrie, le-am forţat să iasă.

— Când am fost prima oară muscată, am...

— Nu.

— Vroiam doar să spun ce...

— Nu te compara cu mine, Elena. Nu avem nimic în comun. Dacă ţi-am lăsat această impresie înainte, a fost numai pentru că am vrui ceva de la tine.

— Poate de aceea, dar acum avem ceva în comun. Sunt....

Vocea i s-a răcit.

— Eşti un nimic, Elena. Un nimeni care a devenit cineva accidental. Transformarea în vârcolac a fost clar o realizare definitorie în viaţa ta şi nici măcar n-ai contribuit cu ceva. Banii tăi, tinereţea ta, forţa ta, poziţia ta, iubitul tău, sunt toate ale tale pentru că erai singura femeie vârcolac.

— Eu...

— Fără astea, ce eşti tu? Un colaborator obscur la un ziar al cărei salariu anual nu-mi acoperă mie garderoba.

Cu asta, s-a întors şi a plecat iar tropăind în baie, unde a deschis duşul. Ştiţi, empatia este totuşi o stradă cu două sensuri.

*

La şapte gardienii mi-au adus cina. Ca de obicei, unul ducea tava în vreme ce celălalt stătea de pază, cu arma pregătită. I-am ignorat, renunţând la speranţa de a atrage vreun gardian de partea mea sau de a obţine vreo informaţie valoroasă de la ei. Mai bine să-i tratez ca pe nişte chelneri surdo-muţi. Aveam alte lucruri de care să mă preocup.

Când au intrat, şedeam pe pat, formulând planuri de evadare. După un moment, am observat gardianul care ducea tava zăbovind lângă masa mea, uitându-se la fotografiile lui Clay. A dat din cap spre partenerul său atrăgându-i atenţia spre poze.

— El e, a spus el discret.

— Îl cunoşti? am întrebat eu.

Paznicul a tresărit, de parcă-i vorbise patul.

— Îl cunoşti? am repetat eu. Lupul din poze?

Amândoi bărbaţii s-au uitat la mine de parcă mă alăturasem lui Bauer în azilul ei privat, probabil gândindu-

se că eu ar trebui să fiu cea care ar recunoaşte un vârcolac, nu ei.

— Tyrone a adus alea, le-am spus eu mimând toată nonşalanţa pe care o puteam încropi. Şi-a imaginat c-aş fi în stare să-l identific pe individ, dar n-am reuşit. Se pare că a stârnit ceva agitaţie la un motel.

Acum clar se uitau la mine de parcă eram gata pentru cămaşa de forţă.

— Nu-l recunoşti?! s-a mirat cel de lângă uşă.

Am mimat un uşor căscat.

— Ar trebui?

— Nu-i el partenerul tău?

— Clay?! Nu. N-ar părăsi niciodată masculul Alfa; liderul nostru.

— Atunci de ce...

Paznicul s-a oprit, s-a întors spre partenerul său şi i-a şoptit:

— Matasumi ştie de asta?

— Ce contează? a spus celălalt paznic fără să se obosească să şoptească. Nu contează cine-i vârcolacul. Dacă-l mai vede careva prin preajmă încă o dată, îl omorâm. Ăsta-i ordinul.

Mâinile mi s-au încleştat, dar m-am forţat să nu fac niciun zgomot, să nu spun niciun cuvânt, să nu pun nicio întrebare. Al doilea paznic a dat din umeri şi au plecat amândoi fără măcar să arunce o privire în direcţia mea.

Clay era în apropiere. Avusesem dreptate. Venea după mine. Nu puteam să-l las să facă asta. Era prea mult ce nu ştia, prea mult pentru care nu era pregătit. Clay dominase patrula lui Tucker destul de uşor, dar aici aveau cel puţin de cinci ori mai mulţi gardieni, plus o clădire subterană fortificată cu un sistem de securitate imbatabil, toate înconjurate de o pădure înţesată cu capcanele lui Ty Winsloe. Trebuia să-l opresc pe Clay înainte să încerce să mă salveze. Pentru a face asta, trebuia să evadez - rapid.

M-am uitat la cuşca lui Bauer. Venise timpul să mă port cu mănuşi.

*

S-a făcut aproape miezul nopţii până să redevină Bauer lucidă. În ultimele două zile, îmi îmbunătăţisem abilitatea de a mă prinde când era cineva pe hol. Mă ajutam cu auzul, dar şi cu simţul. Deşi era dificil să ştiu dacă cineva ne privea, aveam un mijloc sigur prin care să-mi dau seama dacă ne ascultă. Interfonul. Când îl porneau, făcea un clic, apoi sâsâia încet până când îl închideau la loc. După ce Bauer şi-a revenit în simţiri, am aşteptat până când paznicii şi-au făcut rondul obişnuit, am ascultat cu atenţie sunetul interfonului, apoi m-am ridicat în pat.

— Încă te gândeşti că te vor lăsa să ieşi, nu? am strigat eu.

Bauer n-a răspuns, deşi eu ştiam că mă poate auzi.

— Ştii, am continuat eu, te putea lăsa cineva afară. Probabil nu te-ar fi lăsat să fii aruncată în celulă de la bun început. Din păcate, ai sfâşiat-o în bucăţi.

Bauer a tras aer adânc dar n-a răspuns.

— Ştiu că-ţi aminteşti, am insistat eu. E aşa cum ai spus, o parte din tine rămâne prezentă, o parte sănătoasă, care priveşte. Îţi aminteşti cum te-ai simţit? Fugărind-o? Văzând confuzia de pe faţa ei? Surprinderea? Ascultând-o cum îţi cere s-o laşi să trăiască? Poţi încă să ţi-o imaginezi, nu? Privirea de pe faţa ei când i-ai sfâşiat gâtul.

Am făcut o pauză.

— Îţi aminteşti ce gust avea?

O zăngăneală din cealaltă celulă. Apoi un zgomot de vomitat. Am aşteptat. Bauer stătea în baie.

— Cine te va lăsa să ieşi, Sondra? i-am strigat eu. Cine va risca să fie următoarea ta masă? Cui de acolo îi pasă?

Unei singure persoane îi păsa iar acum au aruncat-o într-un sac de gunoi... sau mai mulţi saci de gunoi.

— Încetează!...

Vocea lui Bauer era tăcută, aproape tremurată.

— Poate plănuieşti să evadezi singură. Apoi? Unde te duci? Înapoi acasă, să guşti din mami şi din tati?

— Încetează!

Mai sonoră, dar tot zguduită.

— Asta se va întâmpla. Nu vei reuşi să elimini foamea şi Transformările. În cele din urmă te-ai putea abţine suficient cât să supravieţuieşti, dar cu ce preţ? Câţi vor muri înainte de asta? Vei începe să omori pentru că trebuie, apoi vei continua pentru că poţi, pentru că după o vreme dezvolţi un gust pentru asta, puterea şi carnea. Asta li se întâmplă corciţilor.

Am făcut o pauză înainte să continui.

— Vorbind de corciţi, primul pe care-l întâlneşti te va omori. Bineînţeles, te va viola mai întâi, din moment ce va fi singura lui şansă să i-o tragă unei femei din propria lui specie.

— Taci din gură!

— Îţi prevăd viitorul, Sondra. Fără taxă. Numai o persoană te poate ajuta să scapi de toate astea. Masculul Haitei. Întrebarea este, cum obţii acest ajutor? Ei bine, dacă scapi de una singură, ai putea să-i baţi la uşă, să-i cerşeşti milă. Va fi foarte încântat în privinţa asta. Te va invita să intri, îţi va lua politicos haina, te va conduce în salon să-ţi ofere o cafea. Apoi te va prezenta lui Clayton. Şi faţa lui frumoasă pe care o admiri va fi ultimul lucru pe care-l mai vezi. Asta dacă eu mai sunt încă în viaţă. Dacă eu mor aici, chiar nu ţi-aş recomanda să te apropii de statul New York. Iadul prin care treci acum nu e nimic în comparaţie cu ce-ţi va face Clay dacă mor eu.

Uşa de la baie s-a trântit.

— Încerci să mă sperii.

Am râs.

— Cred că ştii mai bine, Sondra. L-ai cunoscut pe Patrick Lake. Ştii cum sunt corciţii. Ai aflat de reputaţia lui Clay. Eu îţi ofer o cale de scăpare. Ajută-mă să scap şi mă voi asigura că te ajută şi Jeremy.

— De ce ar trebui să cred că-ţi vei ţine cuvântul?

— Pentru că sunt un lup de Haită şi nu m-aş degrada minţind o corcită. Pentru mine, asta eşti. O corcită, folositoare ce-i drept, dar tot o corcită.

Bauer n-a răspuns. Pentru o oră am stat tăcute fiecare în celula ci. Apoi, în linişte, cu vocea abia deasupra unei şoapte, Bauer a fost de acord. Şi ne-am culcat.

Evadare

Am petrecut amândoi următoarea zi planificând, analizându-le programul de observaţie, rondurile gardienilor în zona de celule, orele de masă şi recidivele de nebunie ale lui Bauer. Ultima ne punea cele mai mari probleme. Dacă Bauer ar fi luat-o razna în timpul evadării noastre? Perioadele ei lucide deveneau mai lungi, dar vor fi ele destul de lungi?

Potrivit lui Bauer, sistemul de securitate al lui Winsloe conţinea înregistrate identităţile întregului personal al închisorii. Aceasta înregistrare asigura aproape în întregime imposibilitatea ca un captiv să modifice sistemul, adăugându-şi propriile amprente retinale şi digitale. Bineînţeles, asta însemna că era la fel de dificil să ştergi o identitate. Ce însemna asta pentru noi? Identitatea lui Bauer avea încă valabilitate. Din moment ce avea maximă libertate, putea intra şi ieşi de pe orice nivel al închisorii împreună cu un oaspete neautorizat

Ar pleca Bauer doar cu un însoţitor? Încă nu mă decisesem. Oricât de rău îmi părea de Leah şi de Curtis Zaid, nu puteam să-i iau cu mine. Ruth avusese dreptate. Cu cât adăugam mai mulţi oameni în planul meu de evadare, cu atât creşteau şansele de eşec. Mai bine să-mi liniştesc conştiinţa cu promisiunea personală că-i voi elibera când mă întorceam cu ceilalţi. Dar Savannah? Ruth îmi spusese s-o las. Oare trebuia s-o ascult? Puteam s-o ascult? Două întrebări foarte diferite. Având în vedere legătura dintre Savannah şi moartea lui Ruth, respectiv celelalte incidente, era sigur s-o eliberez? Mă temeam că

învăţăturile lui Ruth îi intensificaseră copilei şi mai mult puterile, c-o făcuseră şi mai periculoasă. Era inteligent s-o scot pe Savannah de aici şi s-o las în grija unei învăţăcele precum Paige? Sau ar trebui s-o las aici, unde puterile ei ar fi menţinute în nişte limite de siguranţă, până am putea face aranjamentele necesare cu celelalte vrăjitoare din Consiliu? Poate Ruth anticipase pericolul şi de aceea mă sfătuise să n-o iau pe Savannah când voi evada. Deci ar trebui s-o las aici pe Savannah.

Dar oare mă lăsa inima? Puteam oare să abandonez aici o copilă, ştiind că i s-ar putea întâmpla ceva înainte să mă întorc? Garantat, copila era capabilă să facă rău, dar fără vină şi împotriva voinţei ei. Era inocentă. De asta eram sigură. Cum puteam s-o las în urmă? Nu puteam. Bauer ne putea scotea pe amândouă prin ieşiri mergând pur şi simplu cu câte o persoană pe rând. Ne-ar încetini, dar asta n-ar justifica s-o abandonez pe Savannah. Dacă va fi posibil, aş lua-o pe Savannah. Dar nu i-aş spune lui Bauer despre ea. Nu încă.

*

Plănuiam să evadăm în acea noapte, când gardienii îmi aduceau gustarea de seară la zece şi jumătate. Eram pregătite? Probabil că nu, dar nu îndrăzneam să mai aştept. Trebuia să-l opresc pe Clay. Aveam nevoie de ziua de mâine ca rezervă, în cazul în care nu voi putea ieşi din celulă în acea noapte.

Am petrecut prima partea a serii odihnindu-mă în pat. Bineînţeles, nu m-am odihnit în totalitate - cel puţin nu mental. Am stat trează îngrijorându-mă despre tot ce-ar putea merge prost. Înainte de venirea gardienilor, îmi voi rupe cojile de pe genunchiul rănit, făcându-l să sângereze din nou, apoi voi profita de derută pentru a-i omorî şi a mă elibera. Şi dacă trucul cu genunchiul rănit eşua să incite îngrijorarea gardianului? Dacă nu eram destul de

rapidă, dacă cel de-al doilea gardian reuşea să-şi scoată arma în timp ce-l omoram pe primul? Trebuia să-i omor. Nu puteam risca să-şi recapete cunoştinţa înainte să evadăm...

Huş!...

Am înlemnit, recunoscând sunetul înainte ca mintea mea să-l înregistreze. Se deschisese uşa celulei. În loc să sar să văd cine-i acolo, am stat nemişcată, aşteptând încordată. Cât era ceasul? Nouă şi douăzeci. Prea târziu pentru Matasumi. Prea devreme pentru gustarea mea. Xavier plecase. Mai rămânea Winsloe. Vă rog, nu. Nu în seara asta. Am stat nemişcată, ascultând şi adulmecând aerul, sperând că auzisem greşit sunetul.

A trecut un minut întreg fără să aud vreun cuvânt de salut, fără să miros vreun intrus, fără să aud uşa închizându-se la loc. Mi-am ridicat capul de pe pernă şi m-am întors spre uşa din spatele meu. Nu era nimeni acolo. M-am ridicat pe coate pentru a mă uita mai bine. Uşa era închisă. Nu, stai. Nu era închisă. Întredeschisă câţiva centimetri, poate chiar mai puţin. Din nou, mi-am luat inima-n dinţi. Era oare Winsloe pe hol, dând instrucţiuni de ultim moment lui Ryman şi lui Jolliffe? Şi totuşi nu auzeam şi nu miroseam nimic. Am numărat şaizeci de secunde, apoi mi-am lăsat picioarele pe marginea patului şi m-am furişat la uşă. Aplecându-mă prin crăpătură, am adulmecat. Am perceput doar mirosuri vechi. Cum era posibil? Cineva deschisese uşa cu numai câteva clipe în urmă. De ce nu puteam să-l adulmec?

Aplecându-mă pe vine, am deschis uşa încă un centimetru, apoi un altul, apoi larg deschisă. Mi-am întins gambele, m-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi am tras cu ochiul prin uşă. Cineva era pe hol. M-am retras rapid, apoi mi-am dat seama pe cine văzusem şi m-am aplecat din nou în afară. Bauer stătea în faţa celulei, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă. Când m-a văzut, s-a îndreptat.

— Tu ai...? a şopti ea.

Am scuturat din cap şi am păşit în hol. Înainte să pot spune ceva, s-a mai deschis o uşă în capătul celălalt al holului şi Savannah a ieşit din celulă, pe jumătate adormită, părul o claie întunecată şi ciufulită, un umăr slab ieşind din cămaşa ei roşie de noapte. Văzându-ne, şi-a şters faţa cu mâna şi a căscat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

I-am făcut semn să tacă şi am chemat-o mai aproape. Din moment ce nu puteam mirosi pe nimeni altcineva pe hol, uşile se deschiseseră pesemne automat, un fel de defecţiune mecanică. Prea mare coincidenţa? Poate, dar n-aveam de gând să ignor ocazia. Da, ar fi putut fi o capcană, dar cu ce scop? Să vadă dacă aş încerca să evadez? Ăsta ar fi mai degrabă un test de inteligenţă - oricine ar rămâne într-o închisoare când uşile se deschid e clar că i-ar lipsi nişte neuroni. Ar putea fi unul dintre experimentele lui Matasumi, ca atunci când m-a băgat în aceeaşi cameră cu Patrick Lake. Mai rău chiar, ar fi un alt joc bolnav de-al lui Winsloe. Deci ar trebui să stau în celula mea şi să nu fac nimic? Poate c-ar trebui, dar n-aş putea. Dacă era adevărat, aveam şansa să salvez trei oameni a căror siguranţă mă îngrijora cel mai mult: Savannah, Bauer şi, bineînţeles, eu.

— Plecăm, am şoptit eu aplecându-mă spre Savannah. Bauer... Sondra ne poate scoate. Întoarce-te în celula ta şi ia-ţi pantofii.

— Plecăm acum? a şopti Bauer.

— Am ieşit, nu?

În timp ce Savannah se întorcea în celulă, Bauer a stat un pic pe gânduri, confuzia înceţoşându-i ochii. Mi-am spus că era doar adormită, dar mă temeam de ce era mai grav. Mintea înceţoşată a lui Bauer n-ar răspunde bine la schimbări de rutină. Se gândise că plecăm peste câteva ore, or chiar şi această mică deviere de la plan i-ar putea

face creierul s-o ia razna. Am zâmbit cât de încurajator puteam şi am împins-o spre celula ei.

— Ia-ţi doar pantofii, am sfătuit-o eu.

Bauer a încuviinţat şi s-a întins după clanţa uşii. A răsucit-o, s-a încruntat, s-a uitat peste umăr la mine, apoi a smucit clanţa şi a împins în uşă. Nu se mai deschidea. Dând-o la o parte, am zguduit clanţa şi-am lovit cu umărul în uşă. Nu s-a clintit.

— Ar trebui să se deschidă, s-a plâns Bauer şi panica i se instala în voce. TREBUIE să se deschidă. Nu există nicio încuietoare externă.

— Nu mă pot întoarce în celula mea, m-a anunţat şi Savannah alergând înapoi spre noi. Uşa e blocată.

— La fel şi asta, i-am spus eu. Presupun că dacă o defecţiune mecanică le poate deschide, tot aşa le poate şi închide. Va trebui să plecăm cu ce-avem pe noi.

— Dar Leah şi domnul Zaid? a întrebat Savannah. N-ar trebui să-i scoatem şi pe ei?

— Dacă putem.

N-am putut. Am încercat la Curtis Zaid. Preotul vodoun stătea chircit peste cuvertura patului, dormind dus. Uşa lui era închisă bine.

— Blocată, am anunţat eu.

Savannah a alergat pe hol şi a încercat să deschidă uşa lui Leah.

— La fel şi asta.

— Vor trebui să rămână în urmă deocamdată, am hotărât eu. Sondra, ieşirea de lângă celula în care a stat Savannah este cea care dă la postul de gardă, corect? Cea de lângă a mea are numai o cameră video conectată la post.

Bauer a încuviinţat din cap.

— Perfect.

M-am îndreptat spre ieşirea de pe partea celulei în care stătuse Savannah. Bauer m-a apucat de braţ.

— Acolo sunt gardienii, mi-a spus ea.

— Ştiu.

— Dar nu poţi... nu putem... ne vor împuşca!

I-am desfăcut mâinile de pe braţul meu şi i-am privit ochii dementi.

— Am discutat asta, nu-ţi aminteşti, Sondra? Ambele uşi dau într-un culoar comun având la mijloc un lift.

Mă enerva să stau să-i explic pe larg, dar ştiam că aşa ar proceda Jeremy, aşa i-ar calma el isteria crescândă.

— Dacă ieşim prin uşa supravegheată, camera video va alerta gardienii. Ne vor vedea pe monitor şi ne vor întâlni înainte să putem ajunge la lift. Pe cealaltă uşă, paznicii vor fi chiar de partea cealaltă. Vor avea doar câteva secunde să reacţioneze înainte ca eu să trec dincolo. Nu vor avea timp să ceară ajutor. Îi voi omo... scoate din funcţiune şi ne vom putea furişa sus.

Am înghiontit-o pe Bauer sa meargă înainte şi am chemat-o pe Savannah să vină după mine. În timp ce Bauer mergea spre uşă, a căzut ceva din tavan. M-am întins înainte, îndepărtând-o din faţa obstacolului. Obiectul a căzut pe podea spărgându-se în clinchet de sticlă.

— Doar un bec, a remarcat Savannah. Dar te mişti repede, nu glumă.

Bauer îşi revenea, iar eu m-am uitat în sus. Deasupra era un rând de şase becuri, primul doar un fasung gol. Un scârţâit discret mi-a atras atenţia şi am observat al doilea bec din rând mişcându-se. Privindu-l, becul s-a rotit încet, deşurubându-se din fasung.

— Uau! a exclamat Savannah. Zici că se...

Crac, crac, crac! întregul rând de becuri s-a sfărâmat de pământ, lăsându-ne în întuneric.

Bauer a ţipat.

— Este în regulă, Sondra, am încurajat-o eu. Ochii tăi se vor adapta. Ai vedere nocturnă acum. Lumina de la uşa de siguranţă va fi de ajuns. Mergi spre ea şi...

Savannah a ţipat. M-am întors şi am întins mâna în întuneric pentru a o calma. Ceva mi-a gâdilat braţul stâng. Am plesnit cu mâna dreaptă peste zona respectivă şi am simţit sânge ţâşnind sub palma mea. Bauer a ţipat. Un abur alb a zburat spre faţa mea şi mi-a secerat obrazul. L-am apucat şi sticlă ascuţită m-a înţepat în palmă. O altă bucată m-a lovit în frunte. Ochii mi s-au ajustat atunci şi-am văzut o tornadă din sticlă spartă zburând în jurul nostru.

— Uşa! am zbierat eu. Sondra! Apucă uşa!

Vag i-am văzut silueta ghemuită lângă celula îndepărtată, cu braţele trase spre ea, capul ferit împotriva atacului violent. Cioburi de sticlă mă înţepau şi mă tăiau pe braţele goale în timp ce m-am repezit spre ea. Am apucat-o de braţ şi am tras-o spre ieşire, aşezând-o în faşa obiectivului care citea retina. Întinzându-mă să apăs butonul, am observat că ochii îi erau strâns închişi.

— Deschide ochii! m-am răstit eu la ea.

I-a încleştat şi mai strâns, ducându-şi bărbia în piept.

— Deschide naibii ochi să ţi-i scaneze!

Tocmai mă întindeam să-i deschid cu forţa când a clipit. Am apăsat butonul. Prima lumină roşie s-a aprins scurt, apoi s-a stins şi întregul panou s-a făcut negru. Am apăsat din nou butonul. Nu s-a întâmplat nimic. L-am lovit din nou şi din nou, ochii urmărind panoul după un semn de viaţă. Nimic. Nicio lumină. Niciun sunet. Era mort. M-am întors. La celălalt capăt al holului, o mică luminiţă roşie reflecta după colţ.

— Cealaltă uşă are curent, am spus eu. Hai să mergem.

— Nu pot! a exclamat Bauer în şoaptă ferindu-şi capul de sticla zburătoare. Nu pot!...

Am ignorat-o.

— Savannah, fugi în celula mea. N-am închis uşa. Ascunde-te înăuntru cât timp deschidem noi cealaltă ieşire.

Am apucat-o pe Bauer cu ambele mâini şi am cărat-o mai mult târâş pe coridor. Vârtejul de sticlă ne-a urmat, învârtindu-se în jurul nostru, muşcând precum un roi de viespi.

În întuneric şi în grabă, am trecut de Savannah şi am ajuns la celula mea înaintea ei. Răsuflând uşurată am văzut că uşa mea era încă deschisă. Mi-am amintit că aveam nevoie de pantofi şi m-am repezit înăuntru să-i iau. Când m-am întors, piciorul patului meu s-a mişcat. S-a ridicat zece centimetri de la sol, apoi a ţâşnit sus în aer şi a năvălit spre mine. Abia am avut timp să ies din celulă înainte ca salteaua să lovească în spatele uşii, închizând-o.

— Ce!?... Ce? a bâiguit Bauer.

Am împins-o spre cealaltă ieşire. A răsunat o serie sacadată de plesnituri. Aşteptându-mă la împuşcături, m-am trântit în genunchi. Holul s-a umplut cu zgomot asurzitor, de parcă cineva dăduse la maxim fiecare interfon. Savannah s-a lipit de mine. I-am strâns umărul şi am încercat să-i spun că totul va fi în ordine, dar zgomotul mă acoperea. Am îmbărbătat-o pe Savannah cum am putut mai bine, am apucat-o pe Bauer şi am împins-o în faţa uşii de siguranţă. De data asta, poate realizând că era singura ei cale de a scăpa de sticla zburătoare, Bauer s-a aşezat în faţa scanerului retinal şi a apăsat butonul. Lumina roşie s-a stins şi pentru un moment totul a amuţit. Apoi s-a aprins o lumină verde. Bauer a apucat clanţa şi a doua lumină s-a schimbat din roşu în verde. A împins uşa cu putere şi a ieşit grăbită în hol. Ştiam că permisul de acces al lui Bauer permitea trecerea doar încă unei persoane, aşa că imediat ce eu şi Savannah am fi ieşit, ar suna alarma peste tot. Nu mă puteam îngrijora de asta. Paznicii ne-ar vedea oricum pe monitor trecând.

Am trântit uşa în spatele nostru. Câteva cioburi rebele de sticlă au căzut inofensive pe podea.

— Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat Savannah în şoaptă.

— Habar n-am, am spus eu. Sunteţi bine amândouă?

Savannah şi Bauer au încuviinţat din cap. Ei bine, da, fiecare centimetru din pielea noastră goală părea să sângereze, dar nimeni nu primise vreo bucată în ochi sau în vreo arteră importantă, aşa că părea să înţelegem că asta ne făcea „să fim bine”.

Voci au răsunat din celălalt capăt al coridorului. Savannah şi-a ridicat capul.

— Nu vom reuşi, a şoptit ea.

— Ba da, vom reuşi! a spus Bauer cu hotărâre.

S-a îndreptat de spate, ştergându-şi un strop de sânge de deasupra ochiului.

— Nu mă mai întorc înăuntru acolo. Am ieşit şi voi rămâne afară. Elena se va ocupa de gardieni. Noi două vom rămâne aici unde suntem în siguranţă.

De la o mămăligă tremurândă la conducător de grup în doar şaizeci de secunde? Mă bucur s-o văd pe Bauer redresându-şi postura, dar asta nu era genul de schimbare pe care mi-o doream. Nu mai conta. Cel puţin nu se cuibărea într-un colţ de frică. Pe lângă asta, eu eram cea care trebuia să se ducă după gardieni. Bauer mai mult mi-ar sta în cale.

Înainte să plec, Savannah mi-a apucat tricoul.

— Te ajut, a şoptit ea. Le fac o vrajă.

Am ezitat, dorind să-i spun să nu se obosească, dar am realizai că, dându-i copilei şansa de a se simţi de folos, ar putea să-i calmezi' temerile. Pe lângă asta, era doar o neofită de doisprezece ani în ale vrăjitoriei. Ar şti numai cele mai simple vrăji.

— Bine! am acceptat eu. Atâta timp cât le poţi face de aici. Stai ascunsă şi nu face zgomot.

În timp ce mă furişam înainte, o bubuitură a scuturat culoarul. Apoi alta. Apoi sticlă spartă, mai tare decât becurile care căzeau. Apoi întuneric. Da! De data asta

întunericul era binevenit. Mi-ar da un avantaj... atâta timp cât sticla spartă nu începea din nou să zboare.

— La naiba! a şuierat o voce, probabil a unui paznic. Mai întâi, ieşirea numărul 1 moare, apoi camera de la ieşirea doi, acum asta. A naibii cădere de curent.

— Aduc lanterna, a propus o a doua voce.

— O aducem amândoi. Nu rămân aici pe întuneric.

Deci erau numai doi paznici? Din ce în ce mai bine. Mi-am grăbit pasul, am trecut după colţ şi am apăsat butonul liftului. Apoi m-am dus spre postul de gardă. Pe la jumătatea drumului m-am împiedicat de ceva şi când m-am uitat în jos am văzut o apărătoare de la neoane. Am ocolit-o şi am călcat cu piciorul gol direct pe nişte cioburi de sticlă. Muşcându-mi obrazul să nu ţip, am măturat cu talpa în stânga şi-n dreapta, eliberându-mi drumul şi înaintând cu grijă. Am zărit o rază de lumină venind de după colţ. Paznicii îşi găsiseră lanterna. La naiba!

În spatele meu, uşile liftului s-au deschis. O voce s-a răstit, nu din faţa mea, ci din spate. Am încremenit cu piciorul în aer. Paznicii au trecut de colţ, raza de lumină ricoşând din pereţi. Cineva din spatele meu a strigat. M-am întors, am văzut o armă şi m-am aruncat la podea. Împuşcături răsunau şi din faţă şi din spate. Un glonţ mi-a julit piciorul. Am gemut şi m-am târât spre marginea culoarului. Un ţipăt.

Un strigăt de furie. O înjurătură. M-am uitat în sus. Gardienii trăgeau unii în alţii, cei doi de la postul de gardă trăgeau în trei de la lift. Încă doi zăceau pe podea, unul ţipând şi zvârcolindu-se. Gloanţele şuierau pe lângă mine. M-am ridicat pe mâini şi genunchi, m-am aplecat înainte şi am fugit în patru labe spre ceilalţi. Am trecut chiar pe lângă cel de-al doilea grup de gardieni. Nici nu m-au observat.

— Duceţi-vă înapoi! am strigat către Savannah şi Bauer. Intraţi înăuntru!

Încolţite

Bauer a trecut de Savannah şi a repetat secvenţa de acces. Ieşirea s-a deschis şi ne-am bulucit toate trei dincolo. Am trântit uşa în urma noastră. Savannah a strigat că acum era deschisă uşa de la celula liberă de vizavi de mine. Ne-am adăpostit înăuntru.

— Trăgeam cu ochiul după colţ, mi-a povestit Savannah în timp ce eu răsuflăm obosită. Când au venit paznicii cu lanterna, i-am văzul pe ceilalţi ieşind din lift. Am făcut o vrajă de confuzie să poţi trece de ei. A funcţionat chiar bine, nu?

— Foarte bine! am lăudat-o eu fără să-i menţionez că fusesem aproape prinsă în schimbul de focuri.

Ce dracu’ o învăţase Ruth pe copilă? O vrăjitoare de doisprezece ani ar trebui să facă vrăji pentru a calma pisoii speriaţi, nu să împingă bărbaţii înarmaţi să tragă unii în alţii.

— Hei! ne-a strigat o voce de pe coridor. Pe mine nu m-a invitai nimeni la petrecere?

Am sărit toate în sus. Leah a intrat înăuntru, căscând şi trecându-şi degetele prin părul ciufulit de somn.

— N-o închide! s-a răstit Bauer apucând uşa celulei.

Mai conta acum? Deşi n-am comentat nimic, evident că nu mai întrevedeam o altă încercare de evadare în viitorul nostru apropiat. Dacă deschiderea celulelor nu fusese o capcană, nu ne-a adus nici prea mult noroc. Ba din contră, de fapt. Marele meu plan de evadare s-a pierdut în acea furtună de gloanţe de afară. Chiar dacă am scăpat din nebunia aia, Winsloe ar fi trebuit doar să verifice istoricul accesărilor pentru a-şi da seama că ne

folosisem de Bauer să trecem prin sistemul de securitate. S-ar asigura că nu se va mai întâmpla niciodată. Am încercat să nu mă gândesc la multitudinea de mijloace prin care s-ar asigura de asta.

Leah a mers spre un scaun şi s-a aşezat în el.

— Mi-am tăiat piciorul umblând pe aici. Sunt cioburi peste tot pe podea. Şi cum de uşile sunt deschise? Nu mă plâng dar... Vai de mine, ce s-a întâmplat cu voi, fetelor?

— Cioburi zburătoare, i-am explicat eu.

— Doamne! Nu-mi pare rău c-am lipsit. E cineva rănit? Ştiu să acord primul ajutor.

— Suntem întregi, a calmat-o Bauer îndreptându-se către pat.

Cât am vorbit noi, Savannah a scos capul pe uşă.

— Nu văd pe nimeni. Au murit cu toţii?

— Murit?! a repetat Leah în timp ce eu o îndepărtam pe Savannah de uşa deschisă. Cine a murit?

I-am explicat ce se întâmplase. Pe măsură ce povesteam, Leah continua să arunce priviri discrete spre Savannah, care se aşezase pe covor şi nu părea să observe.

— Aşa că ar trebui să stăm aici, am încheiat eu. Să rămânem calme şi să sperăm că şi ei fac la fel. Fără mişcări bruşte. Nimic care să-i stârnească.

Savannah s-a ridicat de jos.

— Ştiu o vrajă pentru calmare...

— Sunt sigură că ştii, draga mea, s-a opus Leah. Dar poate nu-i o idee aşa bună.

Savannah s-a bosumflat. Leah a înconjurat-o cu braţul pe după umeri şi a strâns-o în braţe.

— Elena şi cu mine ne putem ocupa de gardieni, i-a promis Leah. Vom găsi un loc sigur pentru tine, draga mea, în caz că se întâmplă ceva când ajung gardienii.

Aruncând o privire în lateral, Leah mi-a atras atenţia de la Savannah spre cioburile de becuri împrăştiate pe podea. Mi s-a strâns inima. Savannah. Cine altcineva să fi

fost responsabilă de vârtejul de sticlă zburătoare? Fuseserăm numai noi trei pe culoar şi doar una cu antecedente în aruncarea obiectelor periculoase prin aer. Făcuse un pas mare de la farfurii, dar văzusem deja o demonstraţie a puterilor crescute pe care le dobândise Savannah cu ocazia acelei vrăji letale de confuzie. Bineînţeles, n-o făcuse intenţionat - fusese rănită la fel de rău ca oricare dintre noi - dar nu asta era ideea. Intenţionat sau nu, Savannah era periculoasă. Dacă ajungea să fie stresată emoţional, atunci reacţiona cu violenţă.

— Bună idee, am spus eu. Ar trebui s-o ducem pe Savannah într-un loc sigur.

Sigur pentru ea şi sigur pentru noi.

— Sondra, ce zici să te duci tu cu Savannah? a propus Leah. Celula mea e deschisă. Ascundeţi-vă acolo.

Bauer stătea pe pat, cu genunchii strânşi la piept, holbându-se la perete. Redevenise mămăliga tremurândă.

— Mi-e bine, a şoptit ea.

— Ai trecut prin destule, a insistat Leah. Eu şi Elena ne putem descurca singure. Ce zici s-o iei pe Savannah şi...

— Sunt bine! a mârâit Bauer îndreptându-şi capul şi strâmbându-şi buzele.

Apoi a încremenit, realizând parcă ce făcuse. Şi-a închis ochii şi s-a scuturat.

— Sunt bine, a spus ea ferm. Vreau să ajut.

— Am putea vorbi cu paznicii, am propus eu. Să le explicăm ce s-a întâmplat. Există vreun interfon, Sondra? O cale să comunicăm cu ei?

Bauer a scuturat din cap. În afara celulei, ceva s-a izbit de uşa de la ieşire. Ne-am oprit toate să ascultăm. Încă două izbituri în succesiune rapidă, apoi linişte.

— Nu pot intra, a şoptit Bauer. Uşa de ieşire, pesemne a picat curentul sau s-a stricat.

— Gata cu speranţa c-au murit toţi, a comentat Leah. Câţi gardieni sunt în total?

— Vreo trei duzine... ba nu, treizeci, şi-a amintit Bauer. Am... ei au început cu treizeci şi şase, dar au fost ceva victime.

— Slabe şanse. Mă rog, hai s-o scoatem pe Savannah de aici înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

Leah s-a întins după Savannah, dar ea s-a ferit şi a alergat spre mine.

— Vreau să ajut, a spus ea privindu-mă cu hotărâre.

De parcă nu mă simţeam destul de vinovată doar suspectând că Savannah stârnise cioburile să zboare! Dar dacă Leah şi cu mine urma să ne luptăm, trebuia s-o ducem pe Savannah într-un loc sigur unde s-ar putea calma.

— Nu încercăm să te îndepărtăm, Savannah. Ştiu că ne poţi ajut a Vraja de confuzie...

Am reuşit să scot un zâmbet forţat.

— Ei bine, am fost impresionată, recunosc.

— Dar... a oftat Savannah cu resemnarea îngrijorată a unui copil care poate auzi un „dar” încă înainte să-l pronunţi.

— Dar dacă stai, Leah şi cu mine vom fi mai îngrijorate pentru tine ca să ne putem concentra asupra pericolului.

— Am fi foarte îngrijorate dacă ai rămâne, m-a susţinut şi Leali aruncându-mi o privire. Ne-am simţi mult mai bine dacă te-ai duce în altă parte... În siguranţă. Te duc în celula mea.

— Foarte bine, a acceptat Savannah pe un ton care ne spunea că decizia noastră doar bună nu era.

Leah a vrut s-o apuce de mână pe Savannah, dar copila s-a ferit şi a ieşit pe uşă. Leah s-a luat în fugă după ea.

*

Câteva minute mai târziu, Leah a revenit în grabă. Gardienii izbeau încă în uşă.

— E în celula mea, ne-a anunţat Leah. Ascunsă sub pat. Am închis uşa.

Am vrut să încuviinţez, apoi m-am oprit.

— Ai închis uşa?! Dacă se blochează? Cum o mai scoatem?

— Acum sunt mai îngrijorată ca Savannah să nu scape singură. Dacă n-o închideam înăuntru, s-ar fi întors aici în două minute, încercând să ne ajute. N-avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

S-a uitat la cioburi.

— A ajutat destul deja.

— Dacă Savannah a făcut cioburile să zboare, n-a fost intenţionat.

Leah a ridicat din umeri.

— Probabil ai dreptate. Oricum, nu-i vina ei. La ce te poţi aştepta, cu o mamă ca Eve?

— Crezi că asta e? Doar pentru că mama ei era interesată de magie neagră nu înseamnă neapărat...

— Eve n-a fost doar vrăjitoare, Elena. Tatăl ei a fost demon, ceea ce-o face pe ea un hibrid semi-demon/vrăjitoare. 0 combinaţie brutală. Ce să zic, sunt destul de relaxată. Nu mă sperii aşa uşor. Dar Eve m-a speriat râu de tot. Sondra, îţi aminteşti când a ajuns aici prima oară...

Bauer s-a răsucit spre noi.

— Cui dracu’ îi pasă, Leah?! Dumnezeu ştie câţi gardieni înarmaţi izbesc în uşile de ieşire iar tu dezbaţi arborele ei genealogic!

— Calmează-te, Sondra. Elena şi cu mine avem totul sub control. Suntem obişnuite cu astfel de chestii. Tot ce spun, Elena, este să ai grijă când e Savannah în preajmă. Ţine minte, e preadolescentă, începe să producă hormoni şi alte probleme. Înrăutăţeşte lucrurile. Cine ştie...

— La naiba! a strigat Bauer. O să spargă dracului uşa!

— Crezi că vor intra? m-a întrebat Leah cu calm de parcă Bauer era vreo nebună care ţipa singură într-o cameră.

— În cele din urmă, a trebuit să recunosc eu.

A oftat.

— Foarte bine, atunci. E vremea să pregătim ansamblul de întâmpinare.

*

După ce am terminat de plănuit, am stins lumina. Cu vederea noastră nocturnă, Bauer şi cu mine ne descurcam, iar Leah a decis că avantajele întunericului cântăreau mai mult decât dezavantajele personale ale vederii limitate.

Am ieşit tiptil pe culoar, stând după colţ în cazul în care paznicii ar fi pătruns trăgând cu armele.

— Alo! a strigat Leah. Suntem prinse înăuntru! Unele dintre noi sunt rănite! Ce se întâmplă acolo? Ne puteţi auzi?

N-a răspuns nimeni. Aşa cum ne avertizase Bauer, uşa era izolată fonic. Leah a mai încercat de câteva ori, apoi i-am făcut semn să tacă şi am ascultat. Puteam să aud numai frânturi de voci înfundate.

—... când ne... ajunge aici?...

—... altă uşă... căzut curentul...

—... staţia... iarăşi...

—... cei care au ieşit din tură?... Matasumi, Winsloe?...

Leah s-a aplecat pe umărul meu.

— Poţi să-ţi dai seama câţi sunt?

Am dat din cap.

— Trei, poate patru voci, plus cei care nu vorbesc. Aşteaptă, aud altceva.

Un şuierat zgomotos a răzbătut din partea cealaltă a uşii. Încercând să identific zgomotul, a crescut brusc într-

un huruit asurzitor, destul de tare încât până şi un nevârcolac l-ar auzi.

— Lampă cu acetilenă! a recunoscut Leah dispozitivul. Asta o să meargă. Mai bine să fim gata.

N-am avut nicio şansă să ne punem planul în aplicare. Chiar în timp ce intram în celula goală, uşa s-a deschis brusc. Ţipetele de surprindere ale paznicilor s-au transformat într-un baraj de comenzi. Leah s-a repezit în prima celulă împreună cu mine. M-am întors să închid uşa, şi mi-am dat seama că Bauer nu era cu noi.

— Ne-a lăsat baltă! a exclamat Leah.

— Rahat!

Am deschis furioasă uşa. Bauer alerga pe hol.

— Sondra! am ţipat eu după ea.

S-a oprit. În loc să se întoarcă însă, a început să bată la uşa celulei din dreapta ei.

— Deschide! a urlat ea. Lua-te-ar naiba! Lasă-mă să intru!

La început am crezut că o luase razna. Apoi am realizat că bătea la singura celulă rămasă ocupată, cea a preotului vodoun. Bineînţeles, Zaid n-o putea auzi. Peretele era izolat fonic. În ciuda a tot ce se întâmpla afară, bietul individ probabil dormea buştean. M-am aplecat în afară să-i spun să se ascundă, dar ea plecase deja, dispărând în fosta celulă a lui Armen Haig.

Vrând să închid uşa, mi-am dat seama că aveam o problemă. Leah şi cu mine ne ascundeam în spatele unui panou din sticlă reflexivă. Orice gardian de pe hol ne-ar fi putut vedea, în schimb noi nu. Nu era bine. Am verificat celula să ne ascundem undeva, deşi ştiam că n-aveam unde. Eram expuse. In orice clipă gardienii s-ar putea ivi de după colţ - m-am oprit. De ce nu ajunseseră deja? Când am întredeschis uşa, am auzit ţipete frenetice, apoi un ţipăt, un strigăt neomenesc care mi-a ridicat pârul pe piele.

Am făcut un semn spre Leah să stea în spate.

— Arunc o privire.

— Lasă-te jos! m-a sfătuit ea. Stai sub nivelul privirii.

Ne-am lăsat amândouă pe vine. Am deschis încet uşa. O rază de lumină mi-a ricoşat în ochi şi m-am ferit, dar am văzut apoi raza fugind din perete în podea şi în tavan, ca şi cum cineva agita o lanternă. Peste ţipăt, am auzit o voce de bărbat; apoi o alarmă ascuţită a înghiţi tot zgomotul. Am adulmecat şi am mirosit ceva atât de neaşteptat încât mi-a fost teamă de propriile mele simţuri. Mirosul usturător de piele arsă a umplut aerul. Inspirând din nou aerul, încercând să anticipez, un gardian a trecut atât de repede că n-am avut timp să mă retrag în celulă. N-a mai contat. A trecut mai departe, cu gura deschisă într-un ţipăt înghiţit de sirena care urla. Ceva se bălăngănea în lateral. M-am uitat în întuneric, apoi m-am cutremurat. Era braţul lui, aproape tăiat deasupra cotului, bălăngănindu-se înainte şi înapoi în timp ce fugea.

Fasciculul de lumină a continuat să se bâţâie pe pereţi. Forme nedefinite pâlpâiau, aruncând umbre contorsionate pe perete. Sirenele s-a văietat lung, poticnindu-se într-un ultim vuiet înecat. După ce a încetat, zgomotele au reumplut aerul: şuieratul aparatului de sudură, strigătele gardienilor de după uşă, ţipetele paznicului cu braţul sfârtecat. Un alt gardian s-a împleticit după colţ, lampa cu acetilenă scânteind după el. Cum a trecut de celula noastră, a alunecat pe ceva, şi picioarele au zburat de sub el. Lampa cu acetilenă a sărit în aer. Apoi s-a oprit. S-a oprit la doi metri deasupra pământului şi a plutit în aer, împroşcând o flacără albastră. Paznicul căzut a sărit înapoi în picioare. Lampa a plonjat şi l-a tăiat pe spate. Braţele i s-au ridicat şi a căzut pe burtă, ţipând în timp ce cămaşa îi lua foc. Mirosul de carne arsă şi ţesătură aprinsă a umplut aerul.

— Deschide dracului uşa! a urlat un paznic după colţ. Scoate-ne de aici!

— Sunt prinşi, am şoptit eu către Leah. Nu pot să văd ce se întâmplă. Lampa cu acetilenă...

Bang! O împuşcătură. Apoi încă trei în succesiune rapidă. Patru pocnituri metalice gălăgioase.

— Trag în uşă! a înţeles Leah. Ar trebui să stăm deoparte.

— Crede-mă, nu plec nicăieri.

Un muget brusc a răsunat peste ţipete şi strigăte.

— Ce a fost asta!? s-a mirat Leah.

Eu ştiam. Privind pe hol, ştiam ce urma să văd. Bauer se transformase în lup. Ataca paznicii. Am deschis uşa larg. Leah m-a apucat de braţ.

— Paznicii sunt încă după colţ, i-am spus eu. O pot opri pe Sondra înainte s-o vadă ei.

— Şi apoi?

Bauer s-a dat înapoi când s-a lovit de paznicul în flăcări Schelălăind, s-a retras şi s-a îndepărtat de flăcări. Apoi instinctul uman a preluat controlul asupra celui animal. Întorcându-se, a ocolit corpul în flăcări şi şi-a continuat atacul pe coridor.

— Lasă-mă doar... am încercat eu.

— Nu! Gândeşte-te, Elena. N-o poţi ajuta.

Bauer a trecut de noi şi a cotit după colţ. Un paznic a ţipat. S-a repezit pe culoar, sângele ţâşnind din umărul lui sfâşiat. Bauer a alergat după el. Înainte să fi ajuns măcar la celula noastră, ea şi-a luat avânt, sărindu-i în spate. Cum au căzut, şi-a înfipt colţii în ceafa lui, sfâşiind o îmbucătură. Sânge şi carne vie au ţâşnit din el.

— Voi folosi această diversiune să fug la cealaltă ieşire, s-a hotărât Leah. Poate acum e deschisă.

— Ce!?... am bâiguit eu apoi mi-am dat seama că ea nu putea vedea ce se întâmplă şi n-o afectase încă.

Leah s-a strecurat pe lângă mine.

— Ai grijă! i-am strigat eu dar ea plecase deja iar Bauer era prea implicată în victima ei de acum ca să urmărească o alta.

Bauer rupea bucăţi din umărul şi spatele paznicului, aruncându-le în aer. Corpul paznicului a tremurat în convulsii. Faţa îi era strălucitor de albă, ochii imposibil de mari şi de goi. Un paznic a strigat de după colţ, de parcă tocmai realizase că-i lipsea colegul.

Nu mai puteam privi. Am deschis larg uşa şi am sărit afară, fără vreun plan în minte altul decât s-o salvez cumva pe Bauer. Merita să fie salvată? Merita viaţa ei să mi-o risc pe a mea? Ce conta! Era un vârcolac, o femeie vârcolac născută din genele mele. Trebuia s-o protejez.

Când m-am îndepărtat de celulă, un alt paznic a apărut de după colţ, cu arma ridicată. A tras. Glonţul a traversat prin întuneric şi a nimerit-o pe Bauer în coapsa stângă. S-a aruncat spre el. El şi-a ridicat, arma, dar ea era deja călare pe el, cu dinţii rupând din gâtlejul lui. Alergând spre ei, două forme au apărut din întuneric. Au răsunat împuşcături pe coridor. M-am aruncat într-o parte, răsucindu-mă la timp să văd gloanţele nimerind-o pe Bauer, lovind-o în piept şi cap.

În acea secundă, chiar văzând sângele şi creierul explodând din scalpul ciuruit al lui Bauer, chiar înainte ca trupul ei să se prăbuşească pe podea deasupra paznicului mort, am văzut uşa de ieşire deschizându-se larg. Am văzut-o şi mi-am văzut şansa. Singura mea şansă. Am simţit picioarele mişcându-mi-se, corpul întorcându-se. Savannah mi-a trecut prin minte. Nu puteam pleca fără ea. Totuşi, chiar gândind asta, am simţit cum corpul mi se avântă spre uşa deschisă. N-aveam timp să mă întorc pentru Savannah. Chiar dacă puteam, oare trebuia? Cine ştie de ce era în stare dacă lucrurile se înrăutăţeau? Cu Savannah după mine, aş fi putut să nu scap niciodată, doar să mor încercând. Mai bine o las aici, sub pământ, unde puterile ei puteau fi controlate, unde era prea importantă ca să fie ucisă. Mă voi întoarce după ea mai târziu cu ceilalţi.

Eram deja pe hol, corpul meu luând decizia chiar pe când creierul meu încă ezita. Şi Leah? O abandonam şi pe ea? Laşo! Dar picioarele au continuat să mă poarte spre lift. Odată ajunsă acolo, am apăsat butonul, lovindu-l încontinuu, simţind durerea făcându-şi loc în jos prin braţul meu, dar l-am lovit mai tare, pedepsindu-mi laşitatea.

Uşile liftului s-au deschis. Am păşit înăuntru.

Plecare

— Elena!

Vocea lui Leah. Am oprit uşa liftului înainte să se închidă. Aplecându-mă în afară am văzut-o pe Leah alergând dinspre cealaltă ieşire.

— N-am putut s-o iau pe Savannah, i-am strigat eu.

— Nici eu. Rahat! S-a dezlănţuit iadul acolo. Nu vom mai intra niciodată înăuntru.

— Grăbeşte-te atunci.

În timp ce fugea, uşa liftului s-a smucit, încercând să se închidă. Am împins-o cu umărul, dar continua să se închidă, împingându-mă mai tare şi mai tare până când a trebuit să mă sprijin cu tot corpul de ea, forţându-mă s-o ţin deschisă.

— Haide odată! am strigat eu. Ceva e în neregulă cu uşile.

Când Leah era la ceva mai mult de un metru, uşa s-a smucit violent,

izbindu-mă în umăr. M-am împiedicat. Leah s-a întins să mă apuce, dar am căzut în spate în lift. Uşile s-au închis. Am sărit în sus şi am apăsat pe buton să redeschid liftul.

— Nu se deschide! am strigat eu. Apasă pe buton!

— Apăs!

Liftul a pornit brusc. A urcat spre etaj, clătinându-se şi smucindu-se atât de tare încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. Când m-am agăţat de mânerul lateral, s-a auzit un hârşâit ascuţit. Am strâns mânerul până mi s-au albit degetele, creierul chinuindu-se să-şi amintească ce să

facă în cazul prăbuşirii liftului. Să-mi flexez genunchii? Să mă las pe podea? Să mă rog? Liftul a încetinit, apoi s-a oprit. Abia am îndrăznit să respir, aşteptând ca podeaua să cedeze sub mine. Apoi uşile s-au deschis.

M-am găsit holbându-mă la un perete care îmi venea până la mijloc. Nu, nu un perete. Un plafon. Liftul se oprise între etaje. M-am apropiat să mă uit, dar liftul s-a smucit din nou. Motoarele au scâncit deasupra în casa liftului şi cabina a început să se scufunde. Plafonul s-a ridicat de la brâu în sus. Fereastra mea de scăpare dispărea literalmente. Apucând marginea plafonului, am sărit în sus, mi-au alunecat mâinile şi am căzut înapoi în cabină. M-am ridicat cu greu în picioare şi am încercat din nou. De data asta am reuşit să mă ţin bine şi să mă strecor chiar înainte ca liftul să dispară în jos.

M-am uitat în jur şi am recunoscut etajul superior. Deci liftul mă adusese până sus. Lăudat fie! Dacă mă lăsa undeva la un nivel intermediar, n-aş fi avut nici cea mai vagă idee unde pot găsi o scară.

Am stat o clipă să mă adun şi să-mi amintesc încotro era ieşirea. În stânga mea, la capătul culoarului. Când m-am întors, s-au auzit voci răsunând pe coridor, venind spre mine din spate. M-am uitat în jur după un loc unde să mă ascund. Era o uşă la vreo şase metri pe coridor. Am alergat spre ea, am deschis-o şi m-am repezit înăuntru când mi-am dat seama că vocile se opriseră. Gardienii rămăseseră în spate la lift. Ascultându-i, i-am auzit certându-se în legătură cu liftul stricat, apoi au decis în unanimitate să predea decizia altcuiva - mai exact lui Tucker. Un minut mai târziu, erau plecaţi.

Am aşteptat până când sunetul bocancilor lor a dispărut în linişte, apoi am ieşit din ascunzătoare, m-am uitat în ambele direcţii şi am fugit. Coridorul se termina într-o mică antecameră. Înăuntru era uşa spre libertate. Tot ce trebuia să fac era s-o deschid. Şi pentru a o deschide, tot ce-mi trebuia era retina şi amprenta unei

persoane autorizate. La naiba! De ce nu mă gândisem la asta? Să ajung până la nivelul ăsta rezolva doar jumătate din problemă.

Vocile de lângă lift s-au întors. Înapoi deja? Am alergat iar spre odaie. Odată ascunsă înăuntru, am ascultat. Numai două voci de data asta. Îşi aşteptau colegii să se întoarcă împreună cu Tucker. N-aveam vreme să mă gândesc la un plan ideal, nici măcar la vreun plan. N-aveam nicio şansă împotriva a mai mult de doi paznici. Dacă ezitam, aş fi rămas prinsă în odaie până când m-ar fi găsit cineva.

Deschizând uşa, am verificat coridorul şi m-am asigurat că nu puteam să văd paznicii - asta însemnând că nici ei nu mă puteau vedea. In cea mai mare linişte, m-am furişat repede spre lift. M-am oprit lângă colţ, m-am aplecat şi am tras cu ochiul dincolo. Paznicii stăteau cu faţa la peretele opus, unul uitându-se în casa liftului, celălalt bombănind despre întârziere. Am tras aer în piept şi m-am aruncat asupra primului paznic, îmbrâncindu-l în casa liftului. Braţele au bătut scurt aerul şi a dispărut în gol. Aproape că m-am dezechilibrat după el dar am reuşit să evit căderea folosind impulsul să mă răsucesc şi să sar la cel de-al doilea paznic. Mâna i s-a repezit la armă. Cum a scos pistolul, i l-am smuls din mână şi l-am aruncat în casa liftului. Apoi l-am lovit cu palma peste gură şi l-am împins puternic. Cum a opus rezistenţă, l-am ridicat de la pământ şi l-am luat pe sus. Picioarele mă loveau frenetic. Unul m-a atins în genunchiul rănit, trimiţându-mi aşa o cutremurare de durere prin picior încât m-am dezechilibrat în faţă. La un milimetru să-l scap, mi-am recăpătat echilibrul şi am început să alerg, pe jumătate împleticindu-mă, pe jumătate gonind spre ieşire.

Am târât paznicul lângă uşă. Panoul de acces era la fel ca cele montate în corpul de celule. Am apăsat butonul pe care-l folosise şi Bauer şi am împins bărbia paznicului înainte. In timp ce obiectivul făcea identificarea, paznicul

şi-a dat seama ce făceam şi şi-a închis ochii. Dar era prea târziu. Prima luminiţă s-a aprins verde. Am apucat, mâna paznicului şi l-am forţat să îşi deschidă pumnul. I-au trosnit oasele. I-am strâns degetele rupte în jurul clanţei. A doua luminiţă s-a făcut verde. Punându-mi mâna peste a lui am deschis uşa. Apoi i-am sucit gâtul. N-am ezitat, nu m-am întrebat dacă trebuia să-l omor, dacă nu aveam o altă cale. N-aveam timp pentru conştiinţă. L-am omorât, i-am aruncat cadavrul pe podea, l-am descălţat de bocanci şi am luat-o la sănătoasa.

*

Am alergat în pădure, evitând cărările cunoscute şi îndreptându-mă spre desişurile groase. Nu s-a luat nimeni după mine. Aveau tot timpul. Întrebarea era cât de departe voi ajunge înainte să vină după mine. Câţi kilometri aveam de parcurs până în cel mai apropiat oraş? În ce direcţie? Mi-am învins primele semne de panică. Să găsesc civilizaţia nu putea fi prima mea prioritate. Să ajung undeva în siguranţă era mai important. În timp ce omul rezidual din mine identifica locurile publice drept siguranţă, ştiam că orice ascunzătoare cât mai departe de închisoare ar fi fost suficientă. Fugi departe, ascunde-te şi recuperează-te. Apoi puteam să mă concentrez pe găsirea unui telefon.

Era o noapte la fel ca cea în care Winsloe îl vânase pe Lake: rece, umedă şi înceţoşată, luna ascunsă după o perdea de nori. O noapte minunată pentru o evadare din închisoare. Bezna îmi oferea protecţie iar răcoarea mă ferea de supraîncălzire. Cum am descoperit curând, totuşi, temperatura corpului nu era o problemă. Nu mă puteam mişca destul de repede cât să transpir. Dincolo de poteci, pădurea era deasă ca o junglă tropicală. Fiecare centimetru de pământ era acoperit cu plante căţărătoare şi vegetaţie moartă. Fiecare centimetru de

suprafaţă era acoperit cu tufişuri şi copaci înalţi, toţi îndreptându-se spre petece de lumină nerevendicate de mai bătrânii copaci ai pădurii. Ici şi colo m-am împiedicat de poteci făcute de cerbi, dar mă rătăceam de ele când se pierdeau în dâre subţiri aparţinând deja sălbăticiei. Un loc pentru animale, nu pentru oameni. Acuma, spre deosebire de majoritatea evadaţilor din închisoare, aveam opţiunea să mă schimb în animal, dar nu puteam să pierd zece minute pentru o Transformare. Nu cât timp eram încă atât de aproape de închisoare. Orice gardieni care m-ar urmări ar veni pe jos aşa că, deocamdată, îmi puteam permite să le împărtăşesc dezavantajul.

Alergând disperată prin pădure, am realizat că aveam unul sau mai multe dezavantaje fizice pe care paznicii nu le aveau. Mai întâi purtam o pereche de bocanci bărbăteşti mărimea patruzeci şi cinci când picioarele mele de femeie aveau mărimea patruzeci şi unu. Mai important, eram rănită. Tăieturi îmi acopereau braţele şi faţa, usturând de fiecare dată când o creangă se lovea de mine. Mă dureau încă un milion de alte răni care se vindecau, dobândite în ultima săptămână. Puteam supravieţui totuşi din asta. Strânge din dinţi şi fii o doamnă. Genunchiul meu era o altă problemă. Din momentul în care Bauer mi-l sfâşiase în infirmerie, focul se transformase într-o arsură monotonă, constantă. Loviturile paznicului au reaprins flăcările iar alergarea prin pădure adăuga parcă oxigen flăcării. După douăzeci de minute, şchiopătam. Şchiopătam grav. Sânge fierbinte îmi curgea pe tibie iar carnea vie se freca de pantaloni, anunţându-mă că mi se desfăcuseră cusăturile lui Tucker. Trebuia să mă Transform. O aritmetică simplă: un picior rănit din patru era de două ori mai bine decât unul din două.

Am încetinit, mişcându-mă mai cu grijă acum ca să nu las o urmă evidentă. După ce am mers în zigzag cinci minute, am găsit un desiş, m-am târât înăuntru şi am

ascultat. Încă niciun zgomot de la urmăritori. Mi-am dezbrăcat hainele şi m-am Transformat.

*

Încă mă chinuiam cu ultimele etape ale Transformării când ceva m-a trântit la pământ. Ridicându-mă, mi-am întors faţa să-mi înfrunt atacatorul. Un rottweiler stătea la un metru de mine, mârâind, o stalactită de bale atârnând din buza superioară ridicată. La stânga lui aştepta un ogar mare. Un câine de urmărire şi unul ucigaş. Nici unul nu scăpase de la vreo fermă din apropiere. Veneau de la închisoare. La naiba! Nici nu-mi dădusem seama că aveau vreun câine. Coteţul trebuie să fi fost pe afară. Dacă m-aş fi oprit un pic înainte să fug în pădure, aş fi mirosit câinii şi m-aş fi pregătit. Dar nu-mi făcusem timp.

Transformarea mea odată încheiată, m-am ridicat la întreaga mea înălţime. Ogarul a făcut stânga-mprejur şi a luat-o la fugă, nu atât intimidat cât confuz, văzând un câine dar mirosindu-l om. Rottweilerul a rămas pe loc si m-a aşteptat să fac eu următorul pas în dansul ritual de intimidare. În schimb, am sărit direct pe el. La naiba cu ritualul. Acum nu era vreme să stau la ceremonii. Câinii de urmărire însemnau paznici care mă urmăreau, iar paznicii care mă urmăreau însemnau arme de foc. Am preferat să-mi asum şansele cu rottweilerul.

Atacul meu brusc l-a surprins pe câine cu garda jos şi am apucat să-mi înfig dinţii în coapsa lui înainte ca el să se smulgă. S-a întors să mă apuce, dar m-am ferit de el. Când am sărit din nou era pregătit, dându-se înapoi să mă întâlnească la jumătatea saltului. Ne-am ciocnit, amândoi luptându-ne pentru înhăţarea crucială de gât. Dinţii lui mi-au zgâriat falca inferioară. Prea aproape să fie confortabil. Am scăpai şi m-am ridicat în picioare. Rottweilerul s-a împleticit şi a sărit la mine. Am aşteptat până în ultima clipă, apoi l-am fentat spre stânga. A

aterizat pe pământ, desfăcându-şi picioarele pentru a evita alunecarea. Am apărut în spatele lui şi i-am sărit în spinare. În timp ce cădea, s-a sucit, cu fălcile înhăţându-mi piciorul din faţă. Durerea m-a pătruns, dar am rezistat pornirii să mă trag. Am muşcat din gâtul lui neprotejat, colţii sfâşiind prin blană şi carne. Rottweilerul s-a zvârcolit, arcuindu-şi spinarea să se elibereze de mine. Capul meu a coborât din nou spre el, de data asta apucându-i gâtul rănit şi pironindu-l la pământ. Am aşteptat până s-a oprit din zbătut, apoi i-am dat drumul şi am fugit.

Deja urletul unui ogar reverbera prin aerul nopţii. Pământul vibra cu lăbuţe alergând. Trei câini, poate patru. Ogarul îşi redescoperise curajul într-o echipă de sprijin. Puteam să mă lupt cu patru câini? Nu, dar experienţa m-a învăţat că unul sau doi vor fugi din calea unui vârcolac, cum o făcuse ogarul. Puteam să mă ocup de cei care rămâneau? Cum mă întrebam asta, cineva a strigat, luând o decizie în locul meu. În timpul în care aş fi pierdut vremea să mă întrec şi să lupt cu câinii, paznicii ar fi pe noi. Opţiunile mele s-au redus la două: să ameţesc ogarul să-mi piardă urma, sau să duc câinii departe de stăpânii lor. Pe oricare o alegeam, trebuia să fug.

Cea mai bună metodă să scap de ogar ar fi să fug prin apă. Winsloe menţionase un râu. Unde era? Aerul nopţii era atât de umed, încât totul mirosea a apă. Am fugit o jumătate de kilometru când am simţit conţinutul de umiditate din vântul vestic trimplându-se. Virând spre vest am găsit o potecă şi am luat-o pe acolo. Viteza era acum o grijă mai mare decât s-o iau pe o potecă dificilă. Pe poteca deschisă, am alergat în ritm maxim, cu capul jos, cu ochii mijiţi împotriva vântului. Am trecut peste un petic spongios de pământ, traversându-l din trei salturi. Când labele din faţă au atins terenul uscat, pământul din spatele meu a cedat brusc. Luptându-mă după ceva de

care să mă prind, mi-am înfipt ghearele din faţă în sol în timp ce picioarele din spate pedalau în aer. În spatele meu, corpul îmi dispăruse în bezna unei gropi adânci. Mi-am amintit ce spusese Winsloe despre Lake care alerga spre râu: „... dacă o ia pe drumul mai uşor, se va trezi într-un bârlog de urs. De ce n-am putut să-mi amintesc asta acum cinci minute?

Lătratul ogarului a crescut, apoi s-a rupt în două voci. Doi ogari. Amândoi apropiindu-se foarte, foarte mult. Laba mea dreaptă din spate a atins ceva pe marginea bârlogului, o piatră sau o rădăcină. M-am împins în ea, susţinându-mă suficient cât să-mi arunc picioarele din spate aproape afară din bârlog. Blestemând lipsa degetelor, m-am prins de pământ cu ghearele din faţă şi mi-am înfipt ghearele din spate în marginea gropii, reuşind să-mi scot partea dorsală. Un câine a lătrat bucuros în spatele meu. Nu m-am întors să văd cât de aproape era. Mai bine să nu ştiu.

Am fugit spre râu. Un urlet asurzitor s-a auzit din stânga mea, atât de aproape că i-am simţit vibraţia. Am virat spre dreapta şi mi-am continuat drumul. Tunetul de lăbuţe care alergau scutura pământul. M-am aplecat şi am prins viteză. Eram mai rapidă decât orice câine. Tot ce trebuia să fac era să stau departe de ei destul de mult cât să mă depărtez. Câtă vreme nu mai picam în alte capcane, puteam s-o fac. Sunetul apei curgătoare s-a intensificat până când a acoperit gâfâitul câinilor. Unde era râul ăla? Puteam să-l miros, să-l aud... dar nu puteam să-l văd. Tot ce puteam să văd era poteca întinzându-se încă vreo douăzeci de metri. Şi dincolo de cei douăzeci de metri? Nimic. Însemnând că pământul se prăbuşea în râu. Cât de adâncă era coborârea? Un mic mal sau o stâncă de treizeci de metri? Vroiam să-mi asum riscul şi să continui să alerg până cădeam? Apa se auzea foarte aproape deci nu putea să fie o coborâre prea abruptă. Trebuia să-mi asum riscul. Fără să încetinesc, am alergat

spre capătul cărării. Apoi, la mai puţin de zece metri o siluetă s-a avântat din marginea pădurii şi s-a proţăpit în calea mea.

Fugă

Toate cele patru picioare ale mele s-au întins în faţă, precum frânele unei maşini scăpată de sub control. Am surprins o imagine de blană, o strălucire de canini şi m-am pregătit de atac. O burtă ridată a trecut peste mine. Ce câini proşti! N-au avut niciodată o ţintă prea bună. M-am întors să-mi resping atacatorul pe rever dar am văzut numai un smoc de blană din coadă în timp ce fugea. Hm! Mă rog, a mers cam simplu. Când am început să alerg spre malul râului, un răcnet de furie a spart aerul nopţii şi din nou m-am oprit alunecând. Cunoşteam acel răcnet. Adulmecând, am prins mirosul atacatorului meu şi am înţeles de ce nu mă atacase.

Întorcându-mă l-am văzut pe Clay sărind pe o haită de cinci câini. Am rupt-o la fugă după el. Înainte să pot să acopăr cei cincisprezece metri dintre noi, ambii ogari şi un rottweiler au făcut cale întoarsă şi au fugit. Asta însemna că mai trebuia să ne luptăm cu doi câini, un rottweiler şi un ciobănesc german. Perfect! Hei, stai aşa - Clay alerga după laşi, lăsându-mă pe mine cu ambii câini râmaşi. La naiba! Nu putea pur şi simplu să-i lase să se ducă? Dintre toţi egoiştii din lume rottweilerul s-a întors spre mine, scurtându-mi tirada mentală. Când m-am întors să-l înfrunt, ciobănescul s-a repezit în cârca mea. Rottweilerul şi-a înfipt colţii în umărul meu. Am sărit înapoi, încercând să-l scutur de pe mine. Ciobănescul a sărit la gâtul meu, dar am văzut strălucirea colţilor şi mi-am lăsat capul în jos pentru a-mi proteja gâtul. Când ciobănescul s-a retras, i-am apucat urechea între dinţi şi

am strâns, rupând-o. El a schelălăit şi s-a retras. Rottweilerul m-a înhăţat iar de umăr şi m-a scuturat. Picioarele mele s-au luptat să stea drepte. Durerea mi-a pătruns în umăr. Genunchiul meu trădător s-a încins, dublând agonia. În timp ce piciorul meu bun din spate pipăia pământul, m-am sprijinit, am prins ceva echilibru şi m-am rostogolit, dezechilibrând rottweilerul. Ne-am prăbuşit, dându-ne peste cap împreună, muşcând orice apărea în apropierea colţilor. Apoi, în timp ce ne rostogoleam, rottweilerul a zburat de pe mine. Literalmente a zburat. Într-o clipă dinţii lui se înfigeau în blana stufoasă din jurul gâtului meu, apoi în următoarea zbura spre cer. Sângele mi-a împroşcat ochii. Orbită, m-am împleticit scuturându-mi capul să-mi limpezesc privirea. Primul lucru pe care l-am văzut a fost rottweilerul atârnând între fălcile lui Clay. Apoi am observat mişcare în dreapta mea. Ciobănescul. Se arunca asupra lui Clay. M-am răsucit, prinzându-l în zbor, şi i-am rupt gâtul înainte măcar să atingem pământul. Corpul încă i se zbătea când am auzit strigătele paznicilor.

Am alergat spre malul râului. Clay mi-a tăiat calea şi m-a îndreptat spre pădure. Când am mârâit la el, am văzut cadavrele celor doi ogari mai departe pe cărare şi am înţeles. Clay se dusese după laşi să se asigure că nu puteau să se regrupeze şi să ne ia urma. Cu ogarii morţi, nu trebuia să ne mai îndreptăm spre apă.

Ne-am aruncat în boscheţi şi am ocolit spre nord, ajungând la zece metri de paznicii care alergau spre râu. Nu s-au oprit, nici ei nici rottweilerul care gonea pe lângă ei. Făceau destul zgomot încât să-l acopere pe al nostru, iar vântul dinspre sud-vest îndepărta mirosul nostru de câini.

L-am urmat pe Clay doi kilometri prin pădure, îndreptându-ne spre nord-est. Când s-a oprit, am căutat cu nările mirosul unui drum dar am mirosit numai pădure. Când am adulmecat briza, s-a dat pe lângă mine,

frecându-se destul de aproape încât să-i simt căldura corpului prin blană. M-a înconjurat, apoi s-a oprit lângă umărul meu rănit, l-a lins de două ori şi mi-a dat iar târcoale. De data asta s-a oprit lângă piciorul meu stâng din spate şi mi l-a tras de sub mine, forţându-mă să mă aşez în fund. Mi-a mirosit, rotula julită, apoi s-a apucat s-o lingă. M-am îndreptat, forţându-mă înainte, indicând că trebuia să continuăm să fugim, dar el mi-a tras din nou picioarele de sub mine, mai puţin gentil de data asta şi s-a întors înapoi la genunchiul meu înainte să-şi mute atenţia asupra umărului meu. La fiecare câteva minute, îşi mişca botul spre obrazul meu, respirând aer cald peste faţa mea, mângâindu-mă, apoi întorcându-se să-mi cureţe rănile. Lăsându-l să mă îngrijească, urechile mele pivotau constant, ascultând după paznici, dar n-au mai venit. In cele din urmă, Clay m-a împins să mă ridic pe picioare, s-a frecat de mine încă o dată, apoi s-a îndreptat spre nord-est alergând uşor. L-am urmat. O jumătate de oră mai târziu am adulmecat un miros distant de drum. Vremea să ne Transformăm.

*

Chiar după ce m-am Transformat la loc, am rămas în ascunzătoare. In timp ce Clay a ieşit dincolo de desiş, m-am lăsat pe vine acolo, ascultând foşnetul frunzelor moarte sub picioarele lui şi întrebându-mă ce naiba făceam. Timp de nouă zile n-am ştiut dacă o să-l mai văd vreodată pe Clay. Timp de o noapte nesfârşită, m-am gândit chiar că putea fi mort. În clipa în care mi-am terminat Transformarea, ar fi trebuit să fug la el. În schimb am îngenuncheat la pământ, cu inima bătând, nu cu anticipare, ci mai mult de frică. Nu ştiam cum să dau ochii cu Clay. Era ca şi cum un străin mă aştepta şi nu eram sigură cum să reacţionez, dorind nimic mai mult decât să mă ascund aici până când pleca. Nu era vorba

că vroiam să plece Clay. Pur şi simplu... Îmi doream ca Jeremy să fi fost acolo. Nu era îngrozitor? Dorind un fel de tampon protector între mine şi reîntâlnirea cu bărbatul pe care-l iubeam? Clay era singura persoană lângă care m-am simţit vreodată complet confortabil. Iar acum mă simţeam de parcă mă confruntam cu un străin? Ce cretinătate era asta? Dar chiar dacă mă muştruluiam singură pentru comportamentul meu bizar, nu puteam să-mi fac curaj j să mă duc la el. Mi-era teamă. Teamă că voi vedea ceva lipsind din ochii lui, că voi vedea urme din privirea pe care mi-o aruncase atunci când a crezut că sunt Paige.

Clay s-a oprit din plimbat.

— Elena? m-a chemat el blând.

— Mmm... nu am nimic de îmbrăcat.

Dintre toate lucrurile stupide pe care le puteam spune, ăsta era în vârful listei. M-am aşteptat de la Clay să cadă pe spate de râs. N-a făcut-o. N-a scos un sunet, doar s-a întins în desiş şi mi-a dat mâna. Am închis ochii, am luat-o şi l-am lăsat să mă tragă afară.

— Nepotrivit moment pentru glume, nu? am spus eu într-o doară.

Dar nu zâmbea. În schimb stătea acolo, cu ochii căutându-mi faţa, ezitant, aproape nesigur. Apoi m-a tras lângă el. Genunchii mei au cedat şi m-am împiedicat în braţele lui, îngropându-mi faţa în umărul lui, adulmecându-i mirosul în timp ce un sunet înspăimântător de aproape de un suspin a ieşit de pe buzele mele. Am respirat mirosul lui, umplându-mi creierul cu el, alungând orice altceva. Corpul meu s-a cutremurat, apoi a început să tremure. Clay m-a îmbrăţişat strâns, cu o mână prinsă în părul meu, cu cealaltă frecându-mă pe spate. Când m-am oprit din tremurat, mi-am îndoit genunchii, aplecându-ne spre pământ. Mâinile i-au alunecat pe spatele meu, protejându-l de pământul rece. Mi-am atins buzele de ale

lui, timid, de parcă exista şansa să se retragă, să mă respingă. Buzele lui s-au mişcat pe ale mele, fin, apoi apăsat, crescând în presiune şi intensitate până când n-am mai putut respira şi nici nu mi-a mai păsat. Mi-am ghidat şoldurile spre el şi l-am tras în mine.

*

După aceea, stând pe pământul umed, am căutat să aud zgomote de oameni şi am auzit numai ropotul inimii lui Clay, încetinindu-se cu fiecare bătaie. Ce noroc pe mine să ne găsească paznicii chiar acum, zăcând în iarbă la cinci metri de libertate, amânându-ne scăparea pentru a face dragoste. Era asta maximul de curaj, iresponsabilitate sau pur şi simplu stupiditate? Probabil o combinaţie din toate trei. Să nu se spună niciodată că eu şi Clay am făcut vreodată ceva atât de convenţional cum ar fi să încheiem o evadare din braţele morţii înainte să ne permitem o partidă rapidă de sex de regăsire.

— Ar trebui să mergem, am propus eu.

Clay a chicotit.

— Crezi?

— Probabil. Doar dacă n-ai adus şi ceva de mâncare. Am încropi un picnic înainte să plecăm, să privim răsăritul.

— Îmi pare rău, dragă. Fără hrană. E un oraş la şaisprezece kilometri de aici. Vom lua micul dejun acolo.

— N-are rost să ne grăbim. Sex. O masă relaxantă. La naiba, poate găsim timp pentru o plimbare înainte să plecăm.

Clay a pufnit în râs.

— Mi-e teamă că singura vizită locală pe care o vom face este la primul restaurant drive-in. M-am cam grăbit să plec încoace şi n-am apucat să iau haine de schimb. Va trebui să împărţim ce avem. Bineînţeles, asta va uşura

lucrurile dacă decidem să ne mai oprim pentru sex după micul dejun.

— Du-mă acasă, i-am cerut eu.

— Aş vrea să pot, dragă.

— Vroiam să spun, du-mă oriunde sunt Jeremy şi ceilalţi.

A încuviinţat şi şi-a recuperat hainele de după un copac din apropiere. Apoi mi-a dat cămaşa lui, boxerii şi şosetele, lăsându-l pe ci cu blugii şi pantofii. Odată ce ne-am îmbrăcat - pe jumătate îmbrăcat m-a dus în braţe până la maşina care ne aştepta. Nu, nu era vreun mare gest romantic. Pământul era umed şi mi-aş fi udat şosetele dacă mergeam pe jos. Plus că genunchiul încă mă durea când îmi lăsam greutatea pe el. Sau poate era romantic până la urmă. Un romantism practic. Genul la care ne pricepeam cel mai bine.

*

Eram în Maine. Nu la mare, pe plaja din Maine, ci în mijlocul regiunii izolate din nord. Înainte ca el să plece de lângă Jeremy şi să mă caute pe mine, ceilalţi micşoraseră posibila mea localizare la nordul statului Maine. În absenţa lui Clay, Jeremy mutase pe toată lumea la New Brunswick, considerând-o cea mai sigură locaţie de unde să ne caute pe amândoi. Clay a aflat asta sunându-l pe Jeremy de la un telefon de pe drum. Jeremy încă avea celularul meu şi a fost capabil să-i dea indicaţii.

Pe drum spre New Brunswick am ales cât am putut trasee lăturalnice, dar în acea parte din Maine, drumurile secundare erau în majoritate atât de nesemnificative încât nu puteam să le găsim pe hartă. Ne-am întors în curând pe I-95. Patruzeci de minute mai târziu am ajuns la graniţa dintre Houlton şi Woodstock. Ca de obicei, trecerea graniţei în Canada era o nimica toată. Tragi maşina la ghişeu şi răspunzi la câteva întrebări simple.

Cetăţenia? Destinaţia? Durata şederii? Aduceţi arme de foc/alcool/alimente proaspete? Bucuraţi-vă de şedere. Speram să putem.

Jeremy îi dusese pe ceilalţi la un motel la câţiva kilometri de autostrada Trans-Canada, aproape de Nackawic. De ce alesese Jeremy zona de vest din New Brunswick ca bază? Din două motive. Primul, era în afara Statelor Unite. Tucker şi paznicii săi erau americani şi ştia că noi toţi - mai puţin eu - eram americani, aşa că presupuneau că vom sta în State, chiar dacă graniţa spre Canada era la doar câteva ore distanţă. In cel de-al doilea rând, în zona de vest din New Brunswick se vorbea în principal franceză. Asta ar putea părea un obstacol - şi Jeremy spera să fie - dar în realitate bariera lingvisticii era la fel de uşor de traversat ca şi graniţa internaţională. Jeremy ţii cu mine vorbeam amândoi franceză şi chiar dacă n-am fi făcut o, majoritatea localnicilor erau bilingvi. Era dificil să locuieşti în Canada şi să nu vorbeşti măcar un pic de engleză, în ciuda bilingvismului nostru oficial. Dacă lui Tucker i-ar trece măcar prin minte să trimită o patrula peste graniţă, ar gravita spre părţile vorbitoare de engleză la est de New Brunswick. Aşa că, deşi eram la mai puţin de trei sute de kilometri de închisoare, eram mai în siguranţă aici decât dacă am fugi în jos pe coastă până în Florida.

Pe toată durata călătoriei Clay şi cu mine abia dacă am vorbit. Oricine altcineva m-ar fi descusut cu întrebări despre cei care mă capturaseră, despre închisoare, despre evadarea mea. În cele din urma va trebui să răspund şi la aceste întrebări, dar deocamdată nu vroiam nimic altceva decât să mă las în scaun, să privesc peisajul trecând pe lângă noi şi să uit ce lăsasem în urmă. Clay m-a lăsat să fac asta.

Am ajuns la motel la nouă şi jumătate. Era unul vechi dar bine întreţinut cu un totem uriaş care ne ura „Bine aţi venit” în franceză şi engleză. Doar o jumătate de duzină

de maşini se vedeau în parcare. La venirea serii, s-ar umple cu oameni în vacanţă care fac traseul de la Ontario şi Quebec spre Maritime, dar deocamdată toată lumea era plecată, trezită devreme şi plecată imediat după micul dejun.

— Ăsta-i locul? am întrebat eu. Recunoşti vreo maşină închiriată?

— Nu, dar le-au schimbat deja cu altele. In schimb îl recunosc pe individul ăla de lângă gard.

Jeremy stătea în faţa unei cuşti cu cocoşi de munte şi fazani, întors cu spatele spre drum. Am deschis larg portiera şi am sărit jos înainte ca maşina să se oprească.

— Înfometat? am strigat alergând spre Jeremy. Arată destul de durdulii.

Jeremy s-a întors, arătându-mi un pic de zâmbet, la fel de nesurprins dacă aş fi stat în spatele lui tot timpul. Probabil că ne-a văzut venind şi a stat aici, privind păsările. Odată, nu atât de demult, consideram atitudinea lui ca pe un afront, şi-mi petreceam ore întregi agonizând asupra întrebării de ce n-a venit să mă întâmpine. Dar eu ştiam că Jeremy nu mă ignorase. Aşteptase. Jeremy n-ar veni alergând să mă întâmpine şi nici nu m-ar cuprinde într-o îmbrăţişare de urs să-mi spună că i-a fost dor de mine. Oricine altcineva din Haită ar face aşa, dar nu era în firea lui Jeremy, şi nici nu va fi vreodată. Totuşi, când mi-am aruncam braţele în jurul lui şi l-am sărutat pe obraji, m-a îmbrăţişat şi a murmurat că era fericit să mă vadă. Pentru mine acum era destul.

— Ai mâncat? m-a întrebat el.

Din nou, tipic pentru Jeremy. Petrecusem nouă zile închisă într-o celulă iar prima lui grijă era dacă mă hrăniseră cum trebuie.

— Am luat micul dejun, a răspuns Clay venind şi el aproape. Dar probabil că-i mai e foame.

— Lihnită! am exclamat eu.

— E un restaurant la vreun kilometru şi jumătate, a spus Jeremy. Luăm masa cum trebuie acolo. Mai întâi, totuşi, vă sugerez să mai puneţi nişte haine pe voi. Amândoi.

M-a condus spre motel.

— Mergem la mine în cameră. Trusa mea de prim ajutor e acolo. Judecând după cum arată genunchiul tău vom avea nevoie de ea.

S-a deschis uşa de la o cameră şi s-a ivit Paige, dar Jeremy a continuat să mă conducă spre celălalt capăt al motelului. Am reuşit să afişez un zâmbet rapid şi să-i fac cu mâna înainte ca Jeremy să mă grăbească în camera lui.

— Sunt nerăbdători să te vadă, a spus el. Dar să mai aştepte.

— De preferat până fac şi un duş, am adăugat eu.

— Mai întâi, îngrijire medicală. Apoi duş, mâncare şi odihnă. Nu-i nicio grabă să vorbim cu oricine.

— Mulţumesc.

— Genunchiul e cel mai grav, i-a indicat Clay când mă aşezam Umărul arată rău, dar e o ruptură de suprafaţă. Rana de la genunchi e foarte adâncă. Parţial vindecat apoi lovit din nou. Tăieturile de pe braţe şi faţă sunt superficiale, dar au nevoie să fie curăţate. La fel şi cu tăietura de pe mână şi arsurile de glonţ de pe umăr şi coaste. Mai sunt de asemenea nişte răni vindecate de înţepături în stomac pe care ar trebui să le verifici.

— Serios? l-a contrat Jeremy.

— Îmi cer scuze.

Ştiam că acum Clay îşi cerea scuze nu pentru că-i dădea lui Jeremy instrucţiuni medicale ci mai mult pentru ultimele zile, când a plecai pe cont propriu. Nimeni n-a mai scos o vorbă cât mi-a examinat Jeremy rănile. În timp ce se apleca peste genunchiul meu, stomacul meu n ghiorţăit. Jeremy i-a aruncat o privire peste umăr lui Clay.

— Restaurantul e pe partea estică a autostrăzii. Îndreaptă-te spre sud în jurul curbei. Ar trebui să aibă clătite.

— Et le jambon, s'il vous plait[1], am adăugat eu.

— Se vorbeşte şi engleză, a spus Jeremy cu buzele tremurând

Clay ezita lângă uşă. Jeremy a scos cu grijă o jumătate de duzina

de fire rupte din rotula mea înainte să adauge:

— A spus fata că vrea şi şuncă. Naturellement[2].

— Corect, a înţeles Clay.

Şi a plecat.

[1] Şi şuncă, te rog.
[2] Evident.

Recuperare

După examinarea şi curăţarea nenumăratelor mele răni, Jeremy mi-a recusut piciorul. Sigur, v-aţi putea întreba cum se făcea de avea ac chirurgical şi aţă la îndemână, dar Jeremy ar fi plecat într-o călătorie mai degrabă fără periuţa de dinţi decât fără trusa medicală - or el era foarte conştiincios în legătură cu igiena orală. Din experienţele trecute, Jeremy învăţase să ia trusa medicală aproape de fiecare dată când ieşea cu Clay sau cu mine. Aveam un obicei în a transforma şi cele mai inofensive evenimente în urgenţe medicale, ca atunci când ne-am dus la operă şi-am sfârşit cu clavicula fracturată prostia mea sincer, dar Clay începuse.

L-am convins pe Jeremy să nu-mi bandajeze încă rănile. Un duş fierbinte era mai important. Îndată ce m-a cusut şi m-a avertizat să nu le ud „prea tare”, am sărit în baie. Am aşteptat ca apa să fie opărită înainte să intru sub duş. Câteva minute am stat nemişcată, lăsând apa fierbinte să curgă peste mine, îndepărtând toate rămăşiţele săptămânii trecute. Când uşa de la duş s-a deschis, nu m-am întors. Sigur, văzusem „Psycho”, dar niciun intrus cu cuţitul n-ar fi trecut de Jeremy iar eu ştiam că nu ar fi deschis Jeremy uşa - un intrus cu cuţitul ar fi mai probabil să-mi întrerupă duşul. O piele rece s-a frecat de picioarele mele goale. După ce s-a închis uşa de la duş, degete m-au gâdilau pe şolduri. Am închis ochii şi m-am sprijinit de Clay, simţindu-i corpul alunecând pe conturul spatelui meu. L-am simţit aplecându-se înainte, întinzându-se după şampon. Când mi-am ridicat faţa în sus sub apa curgând, mâinile lui s-au îndreptat spre părul meu,

degetele trecând prin cârlionţii mei, mirosul puternic de săpun parfumând aburul. Mi-am întins capul pe spate în mâinile lui, aproape torcând de plăcere.

Când a terminat cu părul meu, s-a mişcat pentru o clipă, apoi a revenit. Mâinile lui săpunite mi-au mângâiat braţele, apoi au alunecat în jos spre exteriorul picioarelor mele, făcând cercuri acolo înainte să se mişte gradat spre interiorul coapselor mele. Mi-am desfăcut picioarele şi Clay a chicotit, sunetul reverberând pe spatele meu. Şi-a trecut buricele degetelor în mici zigzaguri în sus şi în jos între coapsele mele, incitându-mă, apoi le-am simţit lunecând în mine. Am gemut şi m-am arcuit spre el. Cu mâna liberă m-a cuprins de talie şi m-a tras mai aproape, erecţia lui împungându-mă în spate. M-am ridicat pe vârfuri şi m-am unduit, încercând să-l ghidez în mine. El în schimb m-a întors cu faţa şi m-a ridicat pe el. Mi-am lăsat capul pe spate sub apă, trăgându-l şi pe Clay după mine când mă săruta. Apa se răcise şi mă stropea pe faţă. Ridicându-mi mâinile, mi-am prins degetele in buclele umede ale lui Clay, simţind şiroaie de apă gândilându-mi încheieturile. A făcut un zgomot din gât, un fel de geamăt, un fel de mârâit, apoi s-a împins în mine, aproape răsturnându-ne în cadă. Apoi a tremurat şi s-a retras.

— Te rog, nu-mi spune că ai terminat, l-am apostrofat eu inert atârnând pe spate în braţele lui.

Clay a râs.

— Ti-aş face eu una ca asta? Eu sunt bine, dar ţi se răceşte micul dejun.

— Crede-mă că nu sunt îngrijorată.

M-am întins să-l trag din nou în mine, dar el s-a sustras, m-a prins mai bine de mijloc, a deschis uşa duşului şi m-a purtat afară. Ajunşi în dormitor, m-a aruncat pe pat şi a intrat în mine înainte ca salteaua să se oprească din săltat.

— Mai bine aşa? a întrebat el.

— Mmm, mult mai bine.

Am închis ochii şi m-am arcuit în el. Cum mă mişcăm, mirosul micului dejun de pe noptieră adia între noi. Am ezitat o fracţiune de secundă. Stomacul îmi ghiorţăia.

— Scos din scenă de şuncă şi clătite, a declarat Clay. Din nou.

— Abia aştept.

Clay s-a înfipt în mine cu un mârâit ironic.

— Eşti prea drăguţă, dragă.

Mi-am împins şoldurile în ale lui. Stomacul meu a ghiorţăit şi a hârâit. Clay s-a mişcat în sus şi înainte. M-am întins să-l trag înapoi, dar el nu s-a retras, întinzându-se în schimb după ceva de deasupra capului meu. Cum mi-am închis ochii din nou, am simţit grăsime picurându-mi pe obraz şi o felie de şuncă presată de buzele mele. Mi-am deschis gura şi am înfulecat-o din câteva îmbucături, apoi am oftat şi mi-am ridicat şoldurile să-l întâlnesc pe Clay.

— Mmmm!...

— Asta-i pentru mine sau pentru şuncă? mi-a şoptit el în păr.

Înainte să pot să-i alin egoul, mi-a mai împins o altă felie de şuncă în gură, apoi şi-a aplecat capul să lingă grăsimea scursă, limba lui făcând cercuri pe obrazul meu. Ne-am mişcat împreună pentru câteva minute şi am uitat mâncarea. Sincer. Apoi Clay s-a întins din nou, de data asta întorcându-se cu o clătită împăturită. Mi-am îngropat dinţii în partea de jos şi am împins restul în sus spre gura lui. El a râs şi a luat o înghiţitură. Când am terminat, mi-am ridicat capul şi am lins fărâmele de pe buzele lui. A luat o altă clătită şi a scuturat-o deasupra mea. Mi-am ridicat capul să o prind. Dinţii mei au prins ceva ce nu-mi oferise.

— Au! a exclamat el scuturându-şi degetul rănit.

— Atunci nu mai agita mâncarea, am mormăit eu cu gura plină de clătită.

Clay a mârâit şi şi-a lăsat faţa în jos pe marginea laterală a gâtului meu, muşcând uşor un loc sensibil. Am chiţăit şi am încercat să mă eliberez, dar m-a pironit şi s-a înfipt adânc în mine. Am tremurat şi am gâfâit. Apoi chiar am uitat de mâncare.

*

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam cuibărită lângă Clay, cu un braţ peste spatele lui, desenând în transpiraţia dintre omoplaţi în timp ce el îmi dezmierda golul dintre gât şi umăr. Am căscat, mi-am deschis picioarele, apoi le-am încolăcit în jurul lui.

— Somn? a întrebat el.

— Mai târziu.

— Vorbim?

— Nu încă.

Mi-am îngropat faţa în pieptul lui, am inspirat şi am oftat.

— Miroşi atât de bine.

El a chicotit.

— Ca şunca?

— Nu, ca tine. Mi-a fost aşa dor de tine.

A răsuflat surprins. O mână s-a dus spre părul meu, dându-l la o parte de pe urechea mea. Nu vorbeam aşa de obicei. Dacă spuneam că mi-e dor de el, urma de obicei şi o poantă. Dacă spuneam că-l iubesc, o făceam aproape mereu în timp ce făceam dragoste, când nu mai puteam fi trasă la răspundere pentru ce spuneam. De ce? Pentru că mi-era teamă, teamă că recunoscând cât de mult însemna pentru mine, îi voi da puterea să mă rănească chiar mai rău decât o făcuse muşcându-mă. Ceea ce era stupid, bineînţeles. Clay ştia exact cât de mult îl iubeam. Singura persoană pe care o prosteam eram eu însămi.

— Mi-a fost teamă, am recunoscut eu.

Un alt lucru pe care uram să-l recunosc, dar atâta timp cât mă pornisem...

— La fel şi mie, mi-a spus el sărutându-mă pe creştet. Când am realizat că ai dispărut...

Cineva a ciocănit la uşă. Clay a înjurat în barbă.

— Cară-te, a murmurat el prea încet să-l audă vizitatorul.

— Ar putea fi Jeremy, am spus eu.

— Jeremy nu ne-ar deranja. Nu acum.

— Elena? m-a strigat Paige. Eu sunt!

Clay s-a ridicat în braţe.

— Pleacă!

— Vroiam doar să văd cum se simte Elena...

— Nu!

Oftatul lui Paige a fluturat prin uşă.

— Nu mai striga, Clayton. N-am de gând s-o hărţuiesc. Ştiu c-a trecut prin multe. Vroiam doar să ştiu...

— O s-o vezi odată cu ceilalţi. Până atunci, aşteaptă.

— Poate ar trebui să vorbesc cu ea, am şoptit eu.

— Dacă-i deschizi uşa, n-o să plece până nu stoarce fiecare strop de informaţie de la tine.

— Te-am auzit, Clayton! l-a avertizat Paige.

A mârâit spre uşă şi a mormăit în sinea lui. Ceva îmi spunea că Paige şi Clay nu se împrieteniseră rapid în absenţa mea. Ca să vezi!

— Hmmm, Paige? am strigat-o eu. Sunt destul de obosită, dar dacă-mi dai un minut să mă îmbrac...

— N-o să plece, a insistat Clay. Ai nevoie de timp să te relaxezi. Nu trebuie să răspunzi la întrebări în faţa unui grup de străini.

— Nu sunt un străin! l-a apostrofat Paige. Poţi fi ceva mai puţin bădăran, Clayton?

Clay avea dreptate. Dacă o lăsam pe Paige să intre, va dori să ştie tot. Nu eram pregătită pentru asta. Nici nu vroiam să zac aici în timp ce Clay şi Paige se ceartă printr-o uşă închisă.

M-am dat jos din pat şi i-am aruncat lui Clay blugii. Când şi-a deschis gura să protesteze, am ridicat un deget indicând spre fereastra, apoi l-am dus spre buze. El a înţeles. În timp ce eu alunecam în tricoul şi boxerii lui Clay, el a deschis încet fereastra şi a desfăcut oblonul.

Apoi, în timp ce Paige aştepta răbdătoare să deschidem uşa, am scăpat în pădurea învecinată.

*

— Asta n-a fost probabil prea frumos, am spus eu afundându-ne mai adânc în pădure.

Clay a pufnit.

— N-o să mă vezi că nu dorm de grijă.

— Ştiu că Paige poate fi dificilă, dar...

— E o pacoste, dragă. Şi asta spus cu generozitate. Copila abia a terminat şcoala şi se crede lider, implicându-se în toate, certându-se, corectându-l pe Jeremy. Până să te întâlnească pe tine în Pittsburgh, nu trecuse nici măcar la milimetru de vreun pericol real şi brusc a devenit expertă.

A dat din mână.

— Nu mă stârni.

— Aparent am făcut-o deja.

— Nţ! Asta nu-i nimic, dragă. Dă-mi câteva ore şi-ţi voi spune ce cred cu adevărat despre Paige Winterbourne. Nimeni nu vorbeşte cu Jeremy aşa, mai ales o fetiţă cu un simţ exagerat al propriei ei importanţe. Dacă era după mine, Paige ar fi fost trimisă acasă pachet de săptămâna trecută. Dar îl ştii pe Jeremy. Nu se pune cu nimicurile ei, dar nici nu-l afectează.

A trecut printr-o încrengătură de crengi de copaci.

— Unde mergem?

— Ce zici de o alergare? Nici chiar Paige n-ar deranja un lup.

— Nu m-aş baza pe asta.

*

După ce am alergat, am făcut dragoste. Din nou. După aceea am stat întinşi în iarbă, sorbind soarele târziu de vară care pătrundea prin perdeaua de copaci de deasupra noastră.

— Simţi mirosul? a întrebat Clay.

— Hmm?

— Miros mâncare.

— Vie sau moartă?

Clay a râs.

— Moartă, dragă. Moartă şi gătită.

S-a ridicat şi s-a uitat în jur, apoi mi-a făcut semn să aştept şi a dispărut în pădure. O jumătate de minut mai târziu s-a întors cu un coş de picnic. Mă rog, o cutie de carton de fapt, dar mirosurile ieşind din ea erau clar de picnic. Lăsând-o în iarbă, a despachetat brânză, pâine, fructe, o farfurie învelită cu pui, o sticlă de vin şi nişte tacâmuri asortate din hârtie şi plastic.

— Zâna picnicului? am întrebat eu apoi am prins un miros care mi-a răspuns la întrebare. Jeremy.

Am apucat un copănel şi am muşcat o bucată din el.

— Sunt răsfăţată.

— O meriţi.

Am rânjit.

— Aşa e, nu?

Am terminat mâncarea şi vinul în mai puţin de zece minute. Apoi m-am întins pe iarbă şi am oftat, mulţumită şi sătulă pentru prima dată în aproape două săptămâni. Am închis ochii şi prima încercare seducătoare de somn m-a cuprins. Somn. Somn neîntrerupt. Finalul perfect al unei zile perfecte. M-am rotit spre Clay, zâmbind somnoroasă şi lăsând valuri de somn să mă toropească. Apoi m-am dezmeticit.

— Nu putem dormi aici, am spus eu. Nu suntem în siguranţă.

Buzele lui Clay mi-au mângâiat fruntea.

— Voi sta treaz, dragă.

Am deschis gura să comentez, dar vocea lui Jeremy s-a auzit de la distanţă.

— Puteţi dormi amândoi. Sunt eu aici.

Am ezitat, dar Clay m-a tras din nou jos, cuprinzându-mă cu picioarele şi sprijinindu-mi capul de braţul său. M-am cuibărit în el şi am adormit.

*

Se făcuse după-amiază târziu când Jeremy a tras de noi să no trezim. Clay a mormăit printre sforăieli dar nu s-a mişcat. Eu am căscat, m-am răsucit şi am continuat să mă rostogolesc până m-am întors pe partea cealaltă, unde am adormit imediat la loc. Jeremy ne-a scuturat mai tare.

— Da, ştiu că sunteţi încă obosiţi, a spus el auzindu-l pe Clay mormăind ceva neinteligibil. Dar Elena trebuie să vorbească cu ceilalţi astăzi. Nu mai pot amâna până dimineaţă.

Clay a mormăit în barbă.

— Da, ştiu c-aş putea, l-a aprobat Jeremy. Dar ar fi nepoliticos. Au aşteptat toată ziua.

— Trebuie să ne... am început eu.

— V-am adus îmbrăcăminte.

— Trebuie să mă spăl pe dinţi...

— Am adus un pieptene şi apă de gură împreună cu hainele. Nu, nu vă întoarceţi înapoi în cameră sau mi-e teamă că nu vă voi mai vedea pe niciunul până dimineaţă. Ne întâlnim în cincisprezece minute. O să-i ţin din scurt.

*

Întâlnirea trebuia să aibă loc în camera lui Kenneth şi a lui Adam. Traversând parcarea, am văzut-o pe Paige măsurând aleea nerăbdătoare. Braţele ei erau încrucişate, probabil împotriva aerului rece al nopţii, dar părea că ţine un baraj de întrebări pe care aşteptase jumătate de zi să mi le adreseze. Exact ce aveam nevoie - Nu, asta nu-i frumos. Bineînţeles, Paige era nerăbdătoare să vorbească cu mine. Fusesem în tabăra inamicului. Văzusem cu ce ne confruntăm. Era de înţeles că avea să răbufnească cu întrebări despre închisoare, despre răpitorii mei, despre ceilalţi prizonieri - o, Dumnezeule! Ruth. Paige nu ştia despre Ruth. Ultima săptămână a fost aşa un talmeş-balmeş încât uitasem complet că Paige mă contactase ÎNAINTE să moară Ruth. Ultima dată când o auzise, mătuşa ei era vie. La naiba! Cum am putut să fiu atât de lipsită de sensibilitate? Paige aşteptase veşti despre mătuşa ei. Se abţinuse cât timp Jeremy mi-a tratat rănile, dându-mi timp să fac duş, apoi a venit să mă întrebe despre Ruth. Şi ce făcusem eu? Mă furişasem pe fereastra dormitorului.

— Trebuie să vorbesc cu Paige, am spus eu.

— Stai la vedere! mi-a strigat Clay văzându-mă alergând de lângă el.

Când m-am apropiat, Paige s-a întors şi a încuviinţat, luând cunoştinţă de prezenţa mea, dar nespunând nimic. Faţa ei era lipsită de expresie, iar supărarea ascunsă sub o faţadă de bune maniere.

— Cum te simţi? a întrebat ea. Jeremy spune că rănile tale nu sunt prea rele.

— În legătură cu mai devreme, am început eu. Am... Nu m-am gândit... A fost o zi de coşmar.

Mi-am scuturat capul.

— Îmi pare rău, a fost o scuză jalnică. Ai vrut să ştii despre mătuşa ta. Nu m-am gândit nicio clipă... ar fi trebuit să...

— A murit, nu-i aşa?

— Îmi pare râu. S-a întâmplat după ce am pierdut contactul şi am uitat că tu nu ştiai.

Ochii lui Paige s-au mutat de la mine, întorcându-se să privească în gol peste parcare. M-am chinuit să spun ceva, dar înainte să pot să mă gândesc la ceva, a vorbit ea, privirea încă fixată într-un punct îndepărtată.

— Am ştiut, a spus ea cu vocea la fel de distantă ca privirea. Am simţit că a pierit, deşi am sperat să mă fi înşelat.

A făcut o pauză, a înghiţit, apoi şi-a scuturat capul puternic şi s-a întors înapoi spre mine.

— Cum s-a întâmplat?

Am ezitat. Acum nu era un moment propice pentru adevăr. Nu până nu vorbeam cu Jeremy mai întâi.

— Atac de cord, am spus eu.

Paige s-a încruntat.

— Dar inima ei nu...

— Bine ai revenit! a ţipat Adam din partea cealaltă a parcării.

M-am întors şi l-am văzut alergând spre mine, rânjind.

— Arăţi bine! mi-a spus Adam. Mă rog, cu excepţia tăieturilor ălora. Le dăm noi pe cocoaşă pentru asta. Cum îţi sunt braţele? Arsurile, vreau să spun. N-am apucat niciodată să-ţi explic. N-am vrut, ceea ce presupun că ţi-ai dat seama, din moment ce Clay nu m-a omorât pentru asta. Oricum, îmi pare rău. Teribil de rău.

— Ca să fiu sinceră, uitasem cu totul episodul.

— Bun. Atunci uită că l-am menţionat.

S-a întors când l-a văzut pe Clay ajungând la noi.

— Cum de nu m-aţi luat şi pe mine? Aş fi putut ajuta la salvare.

— N-a fost nicio salvare, a spus Clay înconjurându-şi braţul peste talia mea. În timp ce eu încercam să găsesc o cale înăuntru, Elena a evadat. Tot ce am făcut a fost să-i ofer maşina de fugă.

— Vezi? a spus Cassandra când ni s-a alăturat. Ţi-am spus eu că Elena este o fată cu multe resurse.

Paige şi-a dat ochii peste cap la folosirea termenului „fată”, dar Cassandra a ignorat-o.

— Felicitări, Elena! mi-a spus ea lăsându-şi o mână rece pe braţul meu. Mă bucur să te văd scăpată şi întreagă.

Părea că vorbeşte din suflet. M-am oprit. De ce n-ar vorbi din suflet? Pentru că visasem că-i sfătuise pe ceilalţi să mă abandoneze pe mine şi jucase teatru în faţa lui Clay? Un vis, mi-am reamintit. O manifestare a propriilor mele nesiguranţe. Zâmbetul de bun venit al Cassandrei era destul de sincer. Dacă braţul lui Clay părea să se strângă în jurul meu, ei bine, asta era probabil coincidenţă. Sau imaginaţia mea.

— Ar trebui să începem întâlnirea, ne-a îndemnat Paige. Va fi cât se poate de scurtă. Sunt convinsă că eşti extenuată, Elena. Nu te vom deranja pentru detalii în seara asta. Promit.

Devotament

La întâlnire, Jeremy a sintetizat povestea evadării mele, adăugându-o astfel la ce ştiam până atunci. Combinând informaţiile mele cu cele ale lui Clay, ne-am făcut o imagine bună asupra geografiei interne şi externe a complexului. Poate cel mai important, ştiam unde să ne găsim duşmanii. Având în vedere dimensiunea şi complexitatea operaţiunii, era puţin probabil să-şi mute tabăra prea curând. Aşa că, s-a gândit Jeremy pe bună dreptate, am putea să stăm să planificăm o strategie de infiltrare, să desfiinţăm permanent, pericolul şi s-o eliberăm pe Ruth şi pe ceilalţi.

Auzindu-l pe Jeremy spunând asta, mi-am dat seama că toată lumea presupunea că Ruth este încă în viaţă. Şi de ce nu? Nu le spusesem contrariul.

— Ruth... ăăă... n-a supravieţuit, am spus eu.

— Ce!? a fulgerat-o Adam cu privirea pe Paige. Vrei să spui că a...

— A murit, a confirmat Paige cu vocea goală şi înceată.

— Rahat!

Adam a mers spre Paige şi şi-a pus braţul în jurul umerilor ei, apoi s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Mă prinseseră la mijloc. Aş fi minţit în faţa întregului grup, ştiind că vor afla adevărul după ce-i explicam totul lui Jeremy? Sau aş fi povestit sincer făcând-o astfel pe Paige să se întrebe de ce am minţit-o cu câteva minute înainte? Cum am intrat într-o astfel de situaţie jenantă? Mai bine să-mi mărturisesc păcatul acum înainte să mă afund şi mai rău.

— Păi e... ăăăă... complicat, am început eu.

— Au omorât-o, nu-i aşa? a întrebat Paige. Ştiu că răpirea trebuie să fi fost stresantă, dar era într-o stare de sănătate excelentă.

Cu alte cuvinte, Paige nu înghiţise povestea cu atacul de cord. I-am mulţumit în adâncul sufletului meu pentru că-mi dădea şansa să am o scăpare graţioasă şi să nu-mi dezvăluie minciuna.

— De fapt, nu, i-am contrazis eu. N-au omorât-o. Cel puţin nu oamenii care ne-au răpit. Unul din cei captivi. Dar n-a fost vina ei.

Paige s-a încruntat.

— Un accident?

— Hmm, un fel de, dar nu chiar, am spus eu apoi mi-am luat inima în dinţi. Ruth nu ţi-a spus totul când te-a contactat. Mai era o altă vrăjitoare acolo. O fetiţă.

Le-am spus întreaga poveste: cum o instruise Ruth pe Savannah, cum au început evenimentele inexplicabile din închisoare, despre atacurile asupra gardienilor, apoi moartea lui Ruth şi în sfârşit despre tămbălăul pe care Savannah l-a iscat în timpul tentativei noastre de evadare.

— Deci spui că fetiţa este diabolică? a înţeles Adam.

— Nu, nu este! l-am contrazis eu. Pur şi simplu stârneşte...

— ... fapte diabolice, a încheiat Cassandra. Îmi pare rău. Elena, dar asta mie mi se pare diabolic. Dacă-i intenţionat sau nu, nu asta-i ideea. Trebuie să luăm în considerare prudenţa de a elibera o copilă cu o astfel de capacitate de distrugere. Din câte am auzit, mă îndoiesc sincer că vreunul dintre noi e capabil s-o controleze. Mai ales Consiliul.

Cassandra i-a aruncat o privire lui Paige. Obrajii tinerei ardeau şi şi-a mişcat gura vrând parcă s-o contrazică, apoi s-a răzgândit.

— Ne-am înţeles, atunci, a conchis Cassandra. Nu ne putem face griji de fată...

— Savannah n-a făcut lucrurile alea, a spus Paige încet.

Cassandra a oftat.

— Înţeleg de ce ţi-ar plăcea să crezi asta, Paige. Nimeni nu vrea să creadă că o copilă este capabilă de lucruri diabolice, cu atât mai puţin s-o condamne la moarte, dar faptele rămân...

— N-a făcut-o ea! a insistat Paige mai puternic acum. O vrăjitoare nu poate face astfel de lucruri. Pur şi simplu nu putem. O vrajă de mişcare a unui obiect neînsufleţit? Da. Dar să mişcăm obiectul cu destulă forţă pentru a sparge craniul cuiva? Clar nu. Ce poate face în cel mai rău caz o vrăjitoare este să răstoarne o farfurie de pe masă, nu s-o azvârle prin cameră.

— Dar Eve era pe deasupra şi un semi-demon, i-a amintit Adam. Eram doar copii când a plecat, dar îmi amintesc asta.

— Tatăl ei era un Aspicio, a spus Paige. Asta înseamnă că puterile lui Eve se limitau la vedere. Avea o vedere îmbunătăţită şi putea cauza orbire temporară. Atâta tot. Pe lângă asta, puterile de semi-demon nu se transmit urmaşilor. Ştii asta.

S-a scurs un minut lung de pauză.

— Uite ce e, a continuat Paige. Cassandra are dreptate. Nu vreau să cred că-i ceva în neregulă cu fata asta. Dar aş minţi doar ca s-o salvez ştiind că asta ar însemna să-i pun în pericol pe ceilalţi? Bineînţeles că nu. Acordaţi-mi credit pentru un pic de bun simţ. Dacă Savannah a putut s-o omoare pe Ruth, m-ar putea omorî şi pe mine.

— Mai era o teorie, am intervenit eu. Unii oameni credeau că e un... ăăă... poltergeist.

— Un ce?! s-a mirat Clay.

I-am aruncat o privire încruntată.

— Repet doar ce am auzit, bine?

— N-a fost un poltergeist, s-a opus Paige. Şi da, Clayton, astfel de lucruri există, dar nu aşa se manifestă. Altcineva din închisoarea aia a fost responsabil. Ce alte fiinţe supranaturale erau acolo?

— Din tabăra opusă? am întrebat eu. Semi-demonul care se teleportează pe care l-am întâlnit în Pittsburgh, dar el a plecat acum câteva zile. Plus că se presupunea că au în echipă un vrăjitor pe nume Isaac Katzen, deşi eu nu l-am întâlnit niciodată pe tip.

— Un vrăjitor ar fi putut să facă astea, a comentat Adam.

— Parte din ele, a spus Paige. Să deschidă uşile celulelor, să se joace la interfon, să blocheze uşile. Toate vrăji posibile pentru un vrăjitor. Dar să arunce obiecte şi să deşurubeze becuri? în niciun caz. Asta cere un anume talent.

— Telechinezia, am murmurat eu.

— Exact, a confirmat Paige. Mai multe rase au diverse grade de puteri telechinetice, cum ar fi...

— Cum ar fi un semi-demon telechinetic, am completat eu şi un sloi de gheaţă mi s-a aşezat în stomac. Dar ne-a spus... La naiba!

Am tras aer în piept.

— Era unul în închisoare. O captivă. Ne-a spus că nu-i capabilă de lucruri din astea. Iar eu am crezut-o. Ştiu că sună incredibil de stupid, dar toată lumea a crezut-o. Ba mai mult, nu era nici măcar pe aproape când s-au întâmplat evenimentele.

— Asta nu contează, a explicat Paige. Un Volo, cel mai înalt nivel de semi-demon telechinetic, nu trebuie să fie neapărat prezent să-şi exercite puterile. Mi-amintesc că am auzit despre un caz în care un Volo a putut să găsească o săgeată în camera alăturată şi s-o arunce în ţintă drept la muscă cu atâta forţă încât a rupt săgeata în aşchii.

Am închis ochii.

— Cum am putut să fiu atât de oarbă?

— Nu e vina ta, m-a consolat Paige. Precum ai spus, toată lumea a crezut-o. Când oamenii se gândesc la telechinezie, îşi imaginează o persoană care îndoaie o linguriţă, dar în realitate Volo ar putea fi la fel de bine cel mai periculos tip de semi-demon. Ar putea arunca o persoană de la etajul al zecelea fără să-şi mişte un deget.

M-am dojenit pentru că-i înghiţisem povestea lui Leah despre fata din vecini, scenele de îngrijorare, ofertele de ajutor, sugestiile de prietenie. O crezusem pe Leah. O ascultasem ţesând o pânză de minciuni şi înşelăciuni în jurul unei copile nevinovate, împrăştiind rădăcinile îndoielii până când şi Savannah însăşi ajunsese să creadă că ea era vinovată. Aflase Leah de instruirea lui Ruth? O omorâse ca s-o oprească? Oricare ar fi fost ordinea de zi pregătită de Leah, o implica pe Savannah. Iar eu le-am lăsat împreună.

Brusc, nu puteam să respir. M-am clătinat pe picioare şi am ieşit fugind din cameră.

*

L-am auzit pe Clay în spatele meu. Neîncetinind, am ocolit motelul şi m-am îndreptat spre pădure. N-a strigat să mă opresc sau să aştept, a alergat doar pe lângă mine în timp ce eu intram în pădure.

— Paige are dreptate, a spus el după câteva minute. N-a fost vina ta.

— Ba da, este. Am vrut s-o scot şi pe Savannah. Dar n-am făcut-o. Când a venit momentul m-am împotmolit. Mi-am spus că făceam ce trebuie lăsând-o acolo, dar în adâncul sufletului ştiam mai bine. Am văzut ocazia să evadez şi am profitat. La naiba cu ceilalţi.

— Nu cred aşa ceva. Dacă ai lăsat-o în urmă, ai făcut-o pentru că ai fost nevoită. O s-o scoatem de acolo când ne întoarcem.

— Dar se pare că nu ne vom întoarce prea curând.

Jeremy ne-a ajuns din urmă.

— Ne vom întoarce imediat ce suntem pregătiţi, Elena. Tu eşti în siguranţă, aşa că nu mă voi grăbi.

— Dar Savannah...

— Principalul nostru scop este să-i oprim pe aceşti oameni, nu să salvăm neapărat pe cineva.

— Dar plănuiaţi să veniţi după mine.

— Asta-i cu totul altceva. Clay şi cu mine doream să ne asumăm acest risc. Toţi ceilalţi erau liberi să ia propria lor decizie. Nu voi risca viaţa ta sau a lui Clayton grăbindu-ne să salvăm un străin. Chiar şi un copil.

— Şi dacă decid să-mi asum riscul singură?

— Nu eşti liberă să iei decizia asta, Elena. Câtă vreme faci parte din Haită, eu sunt îndreptăţit să iau decizii pentru tine, or în cazul ăsta îţi interzic să te întorci.

— Asta nu-i...

— Nu-i corect, mi-a luat Jeremy vorba din gură. Da, am mai discutat asta înainte. Dar este legea Haitei. Şi nu ameninţa că părăseşti Haita pentru că mă voi asigura că nu te duci înapoi în închisoarea aia singură, orice drepturi de auto-determinare ai revendica. Îmi asum eu responsabilitatea pentru această decizie. Vom face toate eforturile să salvăm copila când ne întoarcem. Dacă se întâmplă ceva cu ea înainte să ajungem acolo, să dai vina pe mine, nu pe tine.

Am vrut să-l contrazic, dar Jeremy pleca deja.

*

Nu m-am luat după Jeremy pentru a continua discuţia. După zece ani de trai sub acelaşi acoperiş cu el şi cu regulile lui, ştiam ce funcţiona şi ce nu. Să insist nu funcţiona. Odată ce Jeremy se hotăra, singura cale să se răzgândească era să elimin obstacolele cu logică şi convingere. Vino cu berbecii de atac şi ar dubla

fortificaţiile. Trebuie să recunosc, răbdarea nu-i una dintre virtuţile mele, dar m-am resemnat acordând ceva timp de gândire subiectului. Câteva ore cel puţin. Poate toată noaptea.

*

— Deci sistemul de securitate cere atât verificarea amprentelor cât şi scanarea retinei? a întrebat Jeremy.

Era aşezat la măsuţa minusculă din camera noastră. Clay şi cu mine eram întinşi pe pat, Clay moţăind, eu încercând cu greu să nu-i urmez exemplul.

— Ha? Corect! am îngăimat eu.

A scrijelit ceva pe hârtiile lui.

— Degetul arătător?

— Ha? A, nu. Scuze. Trebuie amprenta palmară, nu digitală. Apuci clanţa şi-ţi citeşte amprenta mâinii.

— Nu trebuie să facem asta în noaptea asta. Vom avea destul timp mai târziu.

Nu dacă aveam şi eu un cuvânt de spus.

— Vreau s-o facem acum, cât mi-e proaspătă în minte.

— Am mâncat de cină? a răzbătut dintre perne vocea adormită a lui Clay.

— Ce?!

Se întors pe spate.

— Număr mesele. Am luat micul dejun în Maine, apoi un alt mic dejun aici. Sau a fost o gustare? Dacă-i aşa, picnicul ce-a fost, prânz sau cină?

— Eu îl iau ca pe un prânz, am spus eu.

— Bun, atunci hai să luăm cina.

*

Jeremy a insistat să fie politicos şi să-i invităm şi pe ceilalţi să ni se alăture. Când Clay a ciocănit la uşa lui Kenneth şi a lui Adam, uşa vecină s-a deschis şi Adam a

ieşit de acolo, întorcându-se să spună câteva cuvinte cuiva din interior. Când Kenneth a deschis uşa lui, Clay a intrat. Am aşteptat afară după Adam.

— Mergem să cinăm, l-am anunţat eu. Aţi mâncat?

— Nu. Tocmai vroiam să vă întreb acelaşi lucru. Stai să-mi iau cheile de la maşină.

— Aia era Paige? m-am interesat eu arătând spre cealaltă cameră.

— Da. E destul de cătrănită.

— Ar trebui s-o întreb şi pe ea dacă vrea să vină?

El a ridicat din umeri.

— Poţi s-o întrebi, dar nu cred că se simte în stare. Dacă nu, spune-i că-i aduc eu ceva.

Mi-ar fi mai bine dacă ar întreba-o Adam pe Paige, dar el a dispărut în camera lui, lăsându-mă pe mine. Eram probabil ultima persoană pe care ar fi vrut Paige s-o vadă. Mătuşa ei murise iar eu nu avusesem nici măcar decenţa s-o anunţ imediat. Mi-am luat inima în dinţi, m-am apropiat de uşa ei şi-am ciocănit uşor, sperând să nu mă audă. După o secundă de linişte, m-am întors să plec. Apoi am auzit clinchetul lanţului de siguranţă şi s-a deschis uşa.

— Hei, salut! a spus Paige reuşind să afişeze un zâmbet palid. Eşti încă trează? Cum te simţi? Am ceva ceaiuri pentru dormit dacă ai probleme.

Cum mă simt? A, cu vreo doi centimetri mai înaltă. Ochii lui Paige şi nasul îi erau roşii, de parcă petrecuse ultimele câteva ore plângând, dar era îngrijorată că n-aş putea eu să dorm?

— Îmi pare sincer rău, am spus eu. În legătură cu mătuşa ta. Nu vreau să mă bag în sufletul tău, dar ne ducem să cinăm şi mă întrebam dacă te simţi în stare să ni te alături.

— Nu, a refuzat ea. Mulţumesc, dar nu pot.

— Adam a spus că-ţi aduce ceva.

A încuviinţat neatentă, a făcut o pauză, apoi a spus rapid:

— Ai putea... nu vreau să fiu o povară. Serios. Ştiu că eşti obosită şi suferi şi urăsc să te deranjez, dar ai putea să treci pe la mine când te întorci? Am...

S-a oprit şi s-a uitat peste umărul meu. Am auzit paşii lui Clay în spatele meu. Paige a tăcut, apoi s-a îndreptat de parcă se îmbărbăta, şi a continuat.

— Clayton, tocmai o rugam pe Elena dacă ai putea să te lipseşti de ea un pic în seara asta. Treizeci de minute cel mult. Promit.

— Nu vii cu noi la cină? a întrebat el.

— Mai bine nu.

— Nu rămâne nimeni singur, a insistat el. Asta e regula lui Jeremy.

I-am aruncat o privire scurtă, avertizându-l să fie mai sensibil, dar nu s-a prins şi a continuat.

— Cassandra va sta cu tine.

— O, va fi foarte fericită, a acceptat Paige.

— Dacă nu-i plac regulile, poate pleca.

— Unde n-ar da norocul peste noi, a murmurat Paige în barbă. Serios totuşi. Nu trebuie să laşi pe cineva în urmă pentru mine. Am destule vrăji de protecţie.

— Astea sunt regulile, a spus Clay hotărât. Nimeni nu rămâne singur. Oricum Cassandra nu mănâncă.

S-a întors să plece, apoi a adăugat:

— Dacă Elena se simte în stare, se poate opri la tine cu ceva de mâncare. Douăzeci de minute. Apoi trebuie să se odihnească.

— Doamne, asta înseamnă că am permisiunea ta? am strigai după el.

— Nu răspund la asta, a spus el fără să se întoarcă.

— Deştept bărbat!

M-am uitat la Paige.

— Stăm un pic după ce mâncăm.

— Mulţumesc. Apreciez gestul.

Încoronare

La ora zece m-am întors în camera lui Paige, cu un pachet cu mâncare caldă în mână. Am găsit-o singură.

— Unde-i Cassandra? am întrebat eu.

— A ieşit. Se plimbă să găsească ceva de mâncare sau companie. Refuz să fiu prima variantă şi nu mă calific nici pentru cea din urmă. Sunt al gen.

— Nimeni nu trebuie să rămână singur. Jeremy ştie că pleacă de lângă tine?

— Nu şi n-o pârăsc, aşa că să rămână între noi. Personal, mă simt mai bine c-a plecat. Un vampir nu e chiar alegerea ideală pentru o colegă de cameră. O dată-i vine pofta de-o gustare nocturnă şi m-a terminat. Aş fi dormit în acelaşi pat cu Adam, dar să împartă camera cu Cassandra ar fi fost un stres prea mare pentru nervii lui Kenneth, uşa că am schimbat.

— Deci tu şi Adam sunteţi... Împreună?

S-a încruntat, apoi a înţeles ce-am vrut să spun şi a râs.

— O, Doamne, nu. Suntem prieteni de când eram mici. Crede-mă, ne cunoaştem prea bine pentru orice altceva.

A mers spre minibar.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? Am apă îmbuteliată, suc dietetic. Nimic mai tare, din păcate.

— E în ordine.

— Să-i dau drumul, corect?

— N-am vrut să spun...

A făcut un semn cu mâna.

— Nu te îngrijora. Ştiu că eşti obosită şi, încă o dată, îmi cer scuze că te deranjez. Doar că, ei bine, lucrez la

detalii, schiţe şi altele pentru închisoare. Ştiu că nu avem nevoie de ele imediat dar, ei bine, vreau să-mi umplu timpul. Îmi vine mai uşor...

Şi-a muşcat buza inferioară, s-a uitat în altă parte.

— Îmi vine mai uşor dacă am ceva de făcut, să-mi ţin mintea ocupată cu ceva.

Am înţeles la ce se referea. Anul trecut când doi dintre fraţii mei de Haită au murit, numai acţiunea mi-a alinat durerea. M-am aruncat cu totul în complotul împotriva corciţilor care-i omorâseră, parţial din răzbunare şi parţial să nu plâng pentru moartea lor. Pregătind ofensiva împotriva celor care au omorât-o pe Ruth, Paige făcea la fel. Am înţeles asta.

— În mare parte am cam terminat, mi-a spus ea înmânându-mi un carnet de pe masă. Mai am nevoie doar să completezi tu câteva lipsuri.

Am răsfoit notiţele.

— De fapt, Jeremy are mare parte din astea. Ai putea...

— Aş putea să le iau de la el. Corect. Bineînţeles.

S-a întors, dar nu înainte să văd dezamăgirea pe faţa ei.

— Presupun c-ar fi trebuit să ştiu ca e cu doi paşi înaintea mea, Bine atunci, mă rog, asta-i tot ce vroiam. Îmi pare rău. Nu m-am gândii

— Stai, aşteaptă! Sunt câteva lucruri aici pe care Jeremy nu le a întrebat - am minţit eu. Hai să facem aşa. Nu sunt încă obosită. Ce zici să completez eu tot ce-ţi lipseşte. Chiar dacă i-am spus deja lui Jeremy, nu strică niciodată să ai două copii.

— Aşa?

Pentru prima dată de când am venit, zâmbetul i-a cuprins ochii.

— Asta-i minunat. Mulţumesc.

Precum am spus, ştiam ce simţea. Mă rog, nu ştiam exact ce simţea, neavând nici cea mai vagă idee cât de apropiată fusese de mătuşa ei, dar am înţeles că avea

nevoie de o ocupaţie, ceva care s-o facă să simtă că face ceva. S-o ajut în acest sens, măcar atât puteam face.

Când am terminat, m-am oferit să petrec noaptea în camera lui Paige, argumentând că oricum Cassandra părea să nu se grăbească să se întoarcă iar Jeremy împărţea cu noi camera, deci nimeni n-ar fi fost singur dacă rămâneam. Paige m-a refuzat. M-a asigurat că vrăjile ei pentru încuietori ţin afară majoritatea vizitatorilor şi că vrăjile ei de protecţie ar fi avertizat-o dacă trecea cineva de încuietori. Am bănuit că vroia să rămână singură cu durerea ei, aşa că n-am insistat.

*

În acea noapte am visat că evadam din închisoare. Încă o dată şi încă o dată. De fiecare dată împrejurările erau altele, dar rămânea constant un element. O lăsam pe Savannah în urmă. Uneori uitam de ea până când ajungeam afară şi era deja prea târziu. Alte dăţi vina mea era mai evidentă. Alergam pe lângă celula ei şi nu mă opream.

O auzeam strigându-mi numele şi nu mă opream. O vedeam pe Leah întinzându-se s-o apuce... şi nu mă opream. In cele din urmă când visul se repeta a nu ştiu câta oară, alergam spre uşa de la ieşire. Atunci Savannah apărea de partea cealaltă, încurajându-mă. Mă opream. Mă întorceam şi fugeam în direcţia opusă.

M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind după aer. Clay se trezise, ţinându-mă în braţe, ştergând părul ud de transpiraţie de pe faţa mea.

— Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat el.

Când mi-am scuturat capul, braţele lui s-au strâns în jurul meu, dar nu l-am privit în ochi. Nu vroiam s-o fac. Asta nu era ceva ce puteam să discut cu el. Ar încerca numai să mă convingă c-am făcut ce trebuia ieşind în siguranţă. Dacă situaţia ar fi fost invers, aş fi vrut eu ca el

să-şi rişte viaţa salvând un străin? Bineînţeles că nu. Dar ideea ar fi prea ipotetică din moment ce Clay nu şi-ar asuma niciodată vreun risc să salveze un străin. S-ar arunca în faţa unui glonţ să-şi protejeze Haita, dar nu s-ar opri să ajute victima unui accident. Dacă eram şi eu în preajmă, ar ajuta ca să-mi facă mie pe plac, dar dacă era doar el singur, nu l-ar bate niciodată gândul ăsta.

Nu mă aşteptam ca lui Clay să-i pese de Savannah. Mă rog, poate că încă speram să-şi dezvolte şi el o conştiinţă socială, dar am învăţat că o asemenea schimbare se regăsea imediat lângă pacea mondială în lista dorinţelor bine intenţionate dar naive. Lui Clay îi păsa de Haita lui şi numai de Haită. Cum m-aş putea aştepta eu să înţeleagă vina mea faţă de Savannah?

Când m-am lăsat înapoi în braţele lui Clay, l-am văzut pe Jeremy în partea cealaltă a camerei, proptit în cot, privindu-mă de pe pat. Si-a ridicat sprâncenele cu o întrebare nerostită. Vroiam poate să vorbesc cu el? Am dat din cap scurt şi m-am lăsat pe pat. Îi simţeam pe amândoi că mă privesc, dar mi-am închis ochii şi m-am prefăcut că adorm. În cele din urmă în cameră s-a aşternut liniştea. Când s-a întâmplat asta, m-am întors pe spate şi am stat acolo în întuneric, gândindu-mă.

Mă grăbisem să trag concluzii mai devreme, când am decis că Leah stârnise scandalul şi o acuza pe nedrept pe Savannah? Ce s-ar fi întâmplat dacă-l convingeam pe Jeremy să atacăm mai devreme, apoi să descopăr că greşisem? Dacă ar muri şi alţii din cauza acelei greşeli? Dar dacă nu făceam nimic şi Savannah murea din cauza ACESTEI greşeli? Trebuia să găsesc o soluţie de mijloc. Dacă aveam destule informaţii, să acţionăm rapid ar fi în avantajul nostru. Aflasem destule? Sau, mai exact, care erau şansele să aflăm mai multe? Destul de slabe. Aveam informaţiile pe care le adunasem eu din interiorul închisorii, plus ce aflase Clay cercetând locul, plus ce au descoperit ceilalţi în cercetările lor. Indiferent ce nu ştiam

până acum, cel mai probabil nu vom afla niciodată. Trebuia să ne concentrăm pe formularea unui plan...

Afară o uşă învecinată a scârţâit. M-am încordat şi am tras cu urechea. Grupul nostru ocupa toate camerele din partea asta. Ieşea cineva? Nu, stai. Probabil era Cassandra care se întorcea. M-am uitat la ceas. Trei fără douăzeci şi cinci. Aha, minunat. O rugăm să aibă grijă de Paige şi ea pleacă jumătate din noapte. Paige poate că nu vrea s-o pârască, dar eu am s-o spun. Jeremy trebuia să ştie că nu ne putem baza pe Cassandra s-o sprijine pe Paige.

Când m-am lăsat din nou pe pernă, am auzit pantofi pe asfaltul de afară. M-am uitat la Clay şi la Jeremy. Dormeau buştean. M-am ridicat discret din pat şi m-am apropiat tiptil de fereastră. Ridicând un colţ de draperie, m-am uitat afară şi-am văzut-o pe Paige trecând prin parcare, cu valiza într-o mână, carneţelul în cealaltă. Rahat!

Atentă să nu trezesc băieţii, mi-am tras blugii şi cămaşa pe mine şi m-am furişat afară pe uşă. Paige a trecut de coteţul de păsări şi n dispărut în întunericul de dincolo. Desculţă, m-am furişat după ea, cu un ochi după fugară, cu celălalt pe asfalt, având grijă să nu calc în cioburi. Când am ajuns la coteţul de păsări, un fazan s-a ridicat, a deschis un ochi somnoros, apoi a ţipat şi a sărit în sus. La naiba! Uneori ai nişte dezavantaje majore când eşti vârcolac. Chiar plecând în fugă de lângă coteţ, alte păsări s-au trezit şi au stârnit mai multă hărmălaie. S-a dus abordarea mea discretă. Am alergat prin desimea de copaci unde o văzusem ultima dată pe Paige şi am găsit-o într-o parcare auxiliară. Stătea lângă o maşină, încruntându-se în direcţia păsărilor panicate. Când m-a văzut, s-a fâstâcit cu cheile, deschizând uşa cu greu înainte să ajung eu.

— Hei, bună! a spus ea mimând un zâmbet larg. Ai ieşit târziu.

— Te duci undeva? am luat-o eu la întrebări.

— Hmm, doar să iau ceva de mâncare.

S-a aşezat mai bine în scaunul şoferului.

— Ce mi-ai adus tu s-a răcit şi m-am gândit să mă duc să văd dacă găsesc un non-stop, ceva.

— Atunci nu te superi dacă te însoţesc şi eu, am spus deschizând portiera din dreapta şi urcându-mă înăuntru.

Am gesticulat spre valiza ei.

— A naibii poşetă ai acolo.

Si-a pus mâinile pe spiţele volanului, a tăcut, apoi s-a uitat la mine.

— Plec, Elena. Ştiu că e un mod urât de a o face, dar mi-era teamă că cineva ar încerca să mă oprească. E prea mult pentru mine. Renunţ.

— Îmi pare râu pentru mătuşa ta.

— Ea... a bâiguit Paige privind prin parbriz. Nu era mătuşa mea.

— Mă rog, sora ta de Consiliu sau ce-o fi fost...

— Era mama mea.

— Mama?!

— Aşa se procedează în Consiliu, mi-a explicat Paige menţinându-şi privirea pe parbriz. Sau cum obişnuia să se procedeze. Obicei din bătrâni, din vremea mamei mele. Vrăjitoarele nu se căsătoreau, deci evitau stigmatul mamei singure crescându-şi fiicele drept nepoate. Nimeni din afara Consiliului nu ştia adevărul. În cazul meu ştie Adam, dar cam atât. Când era mama tânără, era prea ocupată pregătindu-se să devină lider în Consiliu ca să se gândească la o moştenitoare. După ce a devenit lider, şi-a dat seama că vechiul Consiliu se dezbina şi a decis că are nevoie de o fiică, cineva pe care ar putea-o instrui şi pregăti în felul ei. Aşa că atunci când a împlinit cincizeci şi doi de ani, a folosit magia să aibă o fiică. Pe mine.

— Deci asta înseamnă că eşti...?

— Noul lider oficial al Consiliului.

Buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet sardonic.

— Ar fi nostim dacă n-ar fi aşa ridicol. O fată de douăzeci şi doi de ani lider.

A inspirat adânc şi şi-a scuturat capul.

— Nu contează. Ideea este că am fost instruită pentru asta. Să-mi asum responsabilitatea. Nu mă pot aştepta ca Jeremy sau Kenneth sau Cassandra să mă accepte deja ca lider, dar ştiu că pot să mă descurc. Deocamdată, însă, trebuie să mă întorc acasă. Am lucruri de făcut, aranjamente de pregătit.

— Pricep.

M-am aplecat peste poala ei şi-am ridicat carneţelul pe care-l lăsase să cadă între scaun şi uşă.

— Dar dacă te duci acasă n-ai nevoie de ăsta.

Mi-a smuls carnetul din mână.

— De fapt, am. Pentru arhivele Consiliului.

— Nu te duci acasă, Paige. Te duci la închisoare.

A râs forţat.

— Singură? Ce, am înnebunit!?

— Aşa cred şi eu. Înţeleg că trebuie să-ţi doreşti răzbunare pentru mama ta şi-ţi promit c-o vei obţine când ne întoarcem, dar nu aşa...

Văzând confuzia de pe faţa ei, am înţeles că nu răzbunarea era motivaţia ei. Apoi mi-am amintit avertizarea lui Ruth, spunându-mi să n-o las pe Paige să afle despre Savannah sau va insista s-o salveze pe copilă.

— Te duci după Savannah! am exclamat eu.

— Sunt obligată, a recunoscut ea încet.

— Pentru că aşa-ţi cere Consiliul să faci?

— Nu, pentru că-mi cer EU. Cum pot fi lider în Consiliu dacă o las pe fata asta să moară? Cum aş putea trăi cu mine? Uite ce-i, nu sunt proastă şi nu sunt sinucigaşă. Nu mă duc acolo, făcând vrăji, distrugând locul. Oricum n-aş putea face asta. Tot ce vreau este Savannah. Voi fi atentă. Nu mă voi grăbi, voi cerceta locul şi voi găsi o cale să ajung la ea. Voi nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza mea. E o treabă de vrăjitoare. Eu...

Portiera lui Paige s-a deschis brusc, aproape aruncând-o la pământ. Clay şi-a vârât capul în maşină. Paige a sărit şi s-a ferit spre mine.

— Ce se întâmplă? s-a interesat el.

— Paige vrea să se ducă după Savannah.

— Ete, draci!

A trântit portiera şi a venit pe partea mea.

— Lasă-mă să ghicesc. Se duce după copilă şi are nevoie de ajutorul tău.

— Eu n-am... a început Paige.

— Nu mi-a cerut ajutorul, am apărat-o eu ieşind din maşină. Vrea să meargă singură.

— Aşa că a decis să-ţi spună ţie mai întâi? Te-a chemat aici, să-ţi spună ce are de gând şi să creadă c-o vei lăsa să meargă singură? Rahat. Mizează pe compasiunea ta. Vei insista să te duci cu ea şi...

— Nu m-a chemat ea, i-am oprit eu tirada. Am urmărit-o eu.

Paige a ieşit din maşină, s-a îndreptat de spate şi l-a privit în ochi pe Clay.

— Voi face asta pe cont propriu, Clayton. Nu cer şi nu accept vreun ajutor.

— Te-ai ţăcănit?!

El s-a dus spre ea şi a încercat să-i ia din mână cheile de la maşină, dar ea s-a dat câţiva paşi înapoi. El s-a oprit şi a întins mâna.

— Dă-mi-le, Paige! Nu te duci nicăieri.

Ea s-a uitat de la Clay la mine, evaluându-şi parcă şansele de scăpare.

— Nici-o şansă! am avertizat-o eu. Suntem doi. Te putem prinde. Te putem doborî. Dacă n-ai cumva o vrajă de apocalipsă pe mânecă, nu pleci.

S-a uitat peste umăr şi părea pregătită să-şi încerce norocul când a apărut Jeremy din tufişuri în spatele ei. Ea a ezitat. Apoi umerii i-au căzut şi cheile i-au alunecat din mână.

— Vino înăuntru, a domolit-o Jeremy. Să discutăm.

*

— Trebuie s-o eliberez pe Savannah, a insistat Paige pe când intram în camera noastră de motel. Voi nu înţelegeţi. Nici nu mă aştept să înţelegeţi. Cum îi spuneam şi Elenei, este o treabă de vrăjitoare.

— Înţelegem că te îngrijorezi pentru ea, a început Jeremy.

Paige s-a întors să-l înfrunte.

— Îngrijorată? Sunt înspăimântată pentru ea!

A răsfoit în carneţelul ei şi s-a oprit cu degetul pe o pagină.

— Uite, am scris tot ce s-a întâmplat în noaptea în care a evadat Elena. Am divizat evenimentele în potenţial produse de un vrăjitor, respectiv de un semi-demon telechinetic. Câteva se întrepătrund, dar împreună ei doi acoperă totul. Ia gândiţi-vă, care ar fi şansele ca acest vrăjitor şi acest semi-demon să fi decis independent unul de altul să stârnească iadul în închisoare în aceeaşi noapte? Sigur, este posibil ca unul să fi început lucrurile iar celălalt să se fi alăturat, dar mă îndoiesc. Acest semi-demon lucrează împreună cu un vrăjitor.

— De acord, am spus eu.

Privirea lui Paige a trecut peste feţele noastre.

— Vedeţi? Nu pricepeţi. Nu puteţi.

— Explică-ne atunci, a acceptat Jeremy.

Ea a inspirat adânc.

— Vrăjitorii urăsc vrăjitoarele. Şi viceversa. Cea mai lungă vrăşmăşie din istoria raselor supranaturale. Propria noastră versiune de regalişti şi republicani. Numai că vrăjitorii sunt cei care fac tot răul. Suntem o amintire urâtă...

Paige şi-a tras un pic sufletul.

— Voi n-aveţi nevoie de o lecţie de istorie. Aveţi măcar încredere în mine în legătură cu asta. Dacă Leah lucrează împreună cu Katzen şi o învinuieşte pe Savannah pentru crimă, atunci asta înseamnă necazuri. Mari necazuri. Nici nu mă încumet să le desluşesc motivele, dar ştiu că Savannah este în pericol. Doar într-o noapte, Winsloe şi cohortele lui au pierdut ambii vârcolaci şi au suferit pagube inimaginabile în incinta lor. Cine va purta vina pentru toate astea? Copila vrăjitoare. Nu aşa ţi-a spus Leah înainte să evadezi? Că Savannah a făcut-o?

— N-o vor ucide pe Savannah, m-am împotrivit eu. E prea importantă.

Chiar în timp ce pronunţam acele cuvinte, mi-am auzit propria îndoială. Cu Bauer şi Carmichael moarte, Winsloe şi Matasumi erau singurii şefi rămaşi. Matasumi ar putea s-o vrea pe Savannah vie, dar el era doar un om de ştiinţă. Winsloe avea banii, deci el era la conducere. Mi-am amintit conversaţia pe care o auzisem dintre Matasumi şi bărbatul care am presupus că era Katzen. La momentul respectiv, Winsloe începuse deja să-şi arate importanţa, alegând şi punând mâna pe genul de captivi pe care-i vroia. Winsloe n-avea niciun interes în vrăjitoare. Ştiam asta. Savannah rămăsese singură, nici măcar cu Xavier care s-o protejeze.

— Astea-s speculaţii, a comentat Clay.

— Ceea ce recunosc întru totul, a spus Paige. De aceea nu pun în pericol altă viaţă decât pe-a mea.

— Nu poţi face asta, s-a opus Jeremy. Dacă tu eşti noul lider al Consiliului, trebuie să iei în considerare cele mai bune interese ale Consiliului. Ce se întâmplă dacă o pierd şi pe Ruth şi pe succesoarea ei? Ai o responsabilitate să rămâi în viaţă, fie şi numai până ţi-ai ales şi ţi-ai instruit următorul lider.

— Dar...

— Hai să vedem ce putem face, a propus el. Dă-mi şi notiţele tale şi vom trece în revistă ce informaţii avem.

Revenire

Două zile mai târziu, plecam de la motel. Ne întorceam. Petrecusem ultimele două zile planificând. În cele din urmă Jeremy acceptase că aveam toate informaţiile pe care le puteam obţine şi n-avea sens să mai amânăm revenirea. Paige se enervase că întârziem, dar nu încercase să ne mai tragă clapa, probabil pentru că Jeremy şi cu mine stătusem cu ea aproape douăzeci şi patru de ore pe zi, asigurându-ne că nu fugea. Mă mutasem chiar în camera ei, lăsând-o pe Cassandra să-şi închirieze propria ei cameră, ceea ce nu numai că mă ajutase să mă asigur că Paige nu dispare în noapte dar mă liniştise şi în ceea ce privea siguranţa ei personală. Cât despre Cassandra, ei bine, ea putea să-şi poarte singură de grijă.

Pentru drumul până la complex, am despărţit grupul în două maşini, bazându-ne pe cele două grupuri pe care le formam la sosire. Planul era ca Jeremy, Cassandra şi Kenneth să aştepte în spate în timp ce Clay, Adam, Paige şi cu mine intram şi curăţăm locul de orice rezistenţă iniţială. Dezbătusem în care grup s-o includem pe Paige. Ca lider al Consiliului - şi neobişnuit fiind să se lupte - ar fi trebuit să rămână în urmă cu Jeremy. Cu toate astea, ne-a convins că vrăjile ei s-ar putea dovedi de nepreţuit în protejarea grupului din prima linie. Ar putea descuia uşile, ne-ar proteja, ar crea confuzie printre atacatori, ar păstra mental legătura cu Kenneth - şi lista putea continua. Pe lângă asta, vroia intr-adevăr să se implice, spre deosebire de Cassandra, care nu-şi dăduse interesul să-şi asume un rol mai activ. În cele din urmă, insistenţa lui Paige fusese

răsplătită şi am fost de acord ca ea să se alăture grupului nostru.

Am condus cea de-a doua maşină, pentru că Paige refuza să pună piciorul în vreun vehicul avându-l pe Clay la volan iar Clay refuza să stea pe bancheta din spate având la volan o vrăjitoare începătoare - lider în Consiliu sau nu - aşa că dacă aveam de gând să plecăm vreodată din parcare, sarcina de-a conduce mi-a revenit mie. Înainte să ne urcăm în maşină, l-am observat pe Clay aruncând priviri îngrijorate spre Jeremy care se urca în cealaltă maşină.

— Poţi să mergi cu el dacă vrei, i-am propus eu.

— Nu, a refuzat Clay. Are dreptate. Trebuie să discutăm strategia pe drum, aşa că n-are sens. Şi-apoi, doar l-am mai lăsat singur şi cu alte ocazii.

— Îmi pare rău.

— În legătură cu ce?

— C-am plecat atunci înainte. Că n-am fost atentă. Că m-am lăsat răpită. C-am pierdut contactul cu voi. Că te-am făcut şi pe tine...

Şi-a presat buzele peste ale mele, tăindu-mi-o scurt.

— Nu m-ai făcut nimic. Eu am ales să vin după tine.

— Da, numai că urăsc să...

Am deviat şi am dat din umeri.

— Ştii tu, să te pun într-o poziţie în care să...

I-am aruncat o privire lui Jeremy şi am răsuflat.

— Să ai de ales.

Clay a râs.

— Să am de ales!? Drăguţă, trăim cu tipul ăsta. Împărţim casa, conturile, chiar şi vacanţele. Nu suntem niciodată singuri şi nu te-am auzit niciodată exprimându-ţi nemulţumirea. Nu mi-ai cerut NICIODATĂ să aleg şi n-ai idee cât de recunoscător îţi sunt pentru asta, pentru că dacă aş avea de ales vreodată, te-aş alege pe tine, orice ar însemna asta pentru Haită.

— Nu ţi-aş face niciodată asta ţie.

— De aceea ştiu cât de mult mă iubeşti. Da, mă simt ca naiba că l-am abandonat pe Jeremy, dar el înţelege iar eu nu regret, chiar dacă ai evadat fără ajutorul meu.

S-a retras să se uite la mine.

— Ce zici, eşti în regulă cu asta? Să intri înapoi? Că dacă nu...

— Sunt bine. Vreau să trec peste asta. Vreau să terminăm treaba, să le spun la revedere oamenilor ăstora drăguţi şi să ne ducem acasă, la casa noastră, la paturile noastre şi să fim singuri.

— Rezonabil de singuri, a adăugat Clay cu o altă privire spre Jeremy.

— Cât de cât.

— Hai la treabă, atunci.

*

Când Clay şi cu mine am scăpat de pe terenurile închisorii, folosisem principalul drum de acces care se bifurca în partea de vest a proprietăţii. Evident nu era cea mai sigură rută, dar Clay n-a reuşit să găsească o alta. De data asta foloseam un drum neîngrijit şi uitat probabil de câteva generaţii de proprietari. Paige îl descoperise spărgând actele de cadastru şi unele prospecţii vechi. Da, am spus spărgând, ca în spărgând reţele de calculatoare. Când mi-a spus cum a obţinut informaţia am rugat-o să-mi repete de câteva ori. Poate prejudecăţile mele erau prea evidente, dar când îmi imaginam un hacker, mă gândeam la un individ ca Tyrone Winsloe, numai că fără bani şi cu o igienă mai proastă. Paige m-a corectat repede: nu era hacker; era programator profesionist de calculatoare care ştia cum să spargă reţele. Mi s-a părut că despică firul în patru, dar mi-am ţinut gura. Indiferent cum obţinuse informaţia, îi eram recunoscătoare. Cu toţii eram... chiar şi Clay. Vechile prospecţii ne arătaseră toate drumurile care traversau proprietatea închisorii. Am

verificat mai multe şi am ales unul care nu arăta nici abandonat, nici prea accesibil. Am condus câteva sute de kilometri de-a lungul lui, apoi am tras pe dreapta aşteptând întâlnirea finală înainte de asalt cu Jeremy.

*

Douăzeci de minute mai târziu, şedeam pe o buturugă veche de copac vorbind cu Paige în timp ce Clay şi Adam analizau hărţile. Jeremy ne dăduse instrucţiunile şi acum discuta ultimele detalii cu Kenneth. Paige şi Kenneth urmau să facă o legătură telepatică între cele două grupuri, permiţându-ne să comunicăm fără staţii radio sau celulare. Legături telepatice. Expresia s-a formulat aşa repede în mintea mea! înspăimântător, într-adevăr. Vrăji de legătură, vrăjitorie, proiecţii astrale, telepatie, telechinezie, teleportare - mă aşteptasem vreodată să aud termenii aceia în afara unui episod din Dosarele X? Acum stăteam într-o viroagă în pădure împreună cu o vrăjitoare, un semi-demon, un vampir şi un şaman, plănuind să punem capăt unui complot maliţios de a ne uzurpa puterile şi a altera calea omenirii. Dacă tot vorbim despre teoriile conspiraţiei!

După câteva minute de vorbit cu Kenneth, Jeremy i-a făcut semn lui Paige să se apropie. Am rămas pe loc.

— Te deranjează? a întrebat Cassandra, venind spre mine. Să vii înapoi aici?

Am ridicat din umeri. Nu prea vorbiserăm în ultimele zile. Alegerea mea. Orice ar fi făcut sau nu Cassandra în absenţa mea, abandonarea lui Paige într-un moment atât de sensibil era de neiertat, în ciuda a ce credea Clay despre Paige, eu o plăceam. Avea suflet şi un altruism profund pe care-l admiram cu adevărat. Până şi Clay începuse s-o lase în pace în ultimele zile, ceea ce făcea ca grosolănia Cassandrei să fie şi mai de neînţeles. Chiar după ce-i spusesem Cassandrei, direct, că mă mut cu

Paige pentru că ea şi-a ignorat responsabilităţile, nu arătase vreo urmă de remuşcare. Şi eu care l-am acuzat pe Clay de egoism.

— Să ai grijă acolo, a continuat Cassandra. Aminteşte-ţi ce-a spus Jeremy. Nu ştii ce măsuri suplimentare de siguranţă ar fi putut lua după evadarea ta. Am vorbit serios înainte să fii răpită. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, Elena. Hai să ne asigurăm că avem şansa asta.

Şi-a pus o mână pe braţul meu şi a zâmbit, cu ochii strălucind sălbatic.

— Trebuie să recunosc că abia aştept asta. Nu am multe ocazii de bucurie în viaţa mea în ultimul timp.

Paige ni s-a alăturat.

— Ei bine, Cass, dacă vrei ceva distracţie şi adrenalină, ai putea oricând să te răzgândeşti şi să ni te alături în linia întâi. A, dar nu la asta te-ai referit, corect? Vrei un tărăboi controlat, lipsit de riscuri.

— Puterile mele sunt mai potrivite pentru al doilea val de atac, a spus Cassandra zâmbind la Paige ca şi cum ar fi făcut pe plac unui copil obraznic.

S-a apropiat şi Clay.

— Iar eu nu vreau printre noi pe cineva care nu vrea să fie aici.

M-a luat de braţ, eliberându-mă deloc subtil de Cassandra.

— Jeremy are nişte instrucţiuni de ultim moment pentru tine, drăguţă.

— Lasă-mă să ghicesc, l-am imitat eu glumind. Ai grijă. Nu te da în spectacol. Nu-ţi asuma riscuri inutile.

Clay a rânjit.

— Nţ! Jeremy are încredere în tine. O să-ţi spună mai degrabă aşa: „Vezi să aibă grijă Clay; vezi să nu se dea în spectacol; vezi să nu-şi asume riscuri inutile”. Instrucţiuni pentru dădacă.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am dus la Jeremy. Era singur, aplecat peste o hartă întinsă pe capota maşinii.

Când m-am apropiat, a împăturit harta fără să se uite la mine.

— Tu vei conduce acolo, Elena! m-a instruit el întorcându-se.

— Cunosc rutina. Am grijă de Clay. Eu dau tonul. Mă asigur că-şi păstrează controlul.

— Tu dai ordinele. El ştie asta.

— Dar Adam şi Paige? Ei ştiu asta?

— Nu contează. Adam se va ţine după Clay. Paige va şti că nu-i cazul să se certe cine conduce pe câmpul de luptă. Preia controlul şi ei te vor urma.

— Am să încerc.

— Încă un lucru. Stai lângă Clay. Dacă vă despărţiţi, veţi fi prea îngrijoraţi unul pentru celălalt să vă mai concentraţi asupra sarcinilor voastre. Oricât de mult se înrăutăţesc lucrurile, rămâneţi împreună. Nu vă asumaţi riscuri.

— Ştiu.

— Vorbesc serios.

S-a întins şi a scuturat un fir rebel de păr de pe umărul meu.

— Ştiu că te-ai săturat să mă tot auzi spunând, dar nu-ţi asuma riscuri inutile. Te rog.

— Voi avea grijă de el.

— Nu asta am vrut să spun. Ştii doar.

Am dat din cap şi l-am sărutat pe obraz.

— Voi avea grijă. Pentru amândoi.

*

Pasul unu: inspectaţi terenului.

Clay, Paige, Adam şi cu mine am urmat drumul vechi de servitute vreo trei kilometri, după care drumul o cotea spre nord, departe de închisoare, însemnând că trebuia să ne continuăm călătoria mergând vreun kilometru pe jos prin tufişuri dese. Îndată ce-am ajuns destul de

aproape încât să zărim complexul, ne-am oprit şi am dat roată perimetrului, ascunzându-ne cât de mult puteam în pădure astfel încât să vedem şi fâşia defrişată care înconjura clădirea. Ne-am uitat, am ascultat şi am adulmecat după careva în afara zidurilor închisorii. Potrivit lui Clay din observaţiile lui precedente, oamenii veneau afară numai din trei motive: să fumeze, să hrănească dulăii şi să părăsească proprietatea. Să părăsească proprietatea însemna să conducă unul dintre cele patru vehicule de teren parcate în garajul din apropiere. Nimeni nu pleca pe jos şi nimeni nu ieşea la plimbare prin pădure. Nu erau iubitori de natură indivizii ăştia. Plimbarea noastră în jurul perimetrului ne-a confirmat că nu era nimeni afară.

Pasul doi: ucideţi câinii.

Pe parcursul recunoaşterii precedente făcută de Clay, găsise canisa. Era o construcţie din cărămizi ascunsă la vreo treizeci de metri în pădure, parcă amplasată special departe de incintă pentru a elimina zgomotul. Câinii erau folosiţi pentru urmărire şi omor, nu pentru pază. Apropiindu-ne de canisă, am văzut şi de ce. La fiecare câteva minute unul dintre dulăi începea un scandal infernal, lătrând la ceva din pădure, lătrând la un vecin de cuşcă sau doar lătrând din plictiseală. Deşi câinii n-ar alerta pe nimeni de prezenţa noastră, tot trebuia să scăpăm de ei. Ii văzusem de ce erau în stare să-mi facă atunci când am luat forma de lup. Nu vroiam să mă gândesc cât rău mi-ar fi putut face cât eram în formă de om. Odată ce paznicii vor realiza că suntem în complex, careva ar aduce câinii iar ei ar face exact ce fuseseră antrenaţi să facă, mai exact să ne sfâşie în bucăţi.

Am ocolit canisa dinspre sud, mişcându-ne în direcţia vântului. Clădirea era largă de şase pe trei metri, având şi o curte îngrădită cât jumătate din suprafaţa cuştii. Aşa cum descoperise Clay în vizita lui precedentă, nu era postat niciun paznic la canisă. Nici nu aveau instalate alte

măsuri de securitate. Doar o încuietoare obişnuită de grădină asigura poarta.

Odată ce-am ajuns în partea cealaltă a canisei, am numărat câinii separându-le mirosurile. Trei. In timp ce Clay, Adam şi cu mine ne furişam înainte, Paige a făcut o vrajă de acoperire. Era aceeaşi vrajă pe care o făcuse şi Ruth pe aleea din Pittsburgh, însemnând că deveneam invizibili doar dacă rămâneam nemişcaţi. Când ne mişcăm, imaginile noastre erau distorsionate, dar vizibile. A funcţionat bine la câini, creând suficientă confuzie încât să-i dea timp lui Clay să desfacă încuietoarea şi să întrăm toţi trei înăuntru. Clay şi cu mine ne-am ucis ţintele destul de uşor. Adam s-a încurcat în strangularea pe care i-o arătasem noi. Nu era vina lui. Majoritatea oamenilor nu sunt experţi în ruperea gâtului. Câinele a reuşit să-i zgârie patru brazde pe braţ lui Adam înainte să termine Clay treaba. Paige a încercat să inspecteze rana, dar Adam s-a ferit şi l-a ajutat pe Clay să ascundă cadavrele câinilor în clădirea canisei.

Pasul trei: scoateţi vehiculele din uz.

Asta era o treabă pe care Clay şi cu mine n-o puteam face. De ce? Pentru că eram amândoi atât de incapabili să facem ceva mecanic încât rar ne puneam singuri benzină de frică să nu stricăm ceva şi să ne ia maşina foc în faţa noastră. Asta a fost şansa lui Adam să recupereze pentru strangularea ratată. După ce am desfăcut încuietorile, Adam a ridicat capotele, a trase de nişte fire şi obiecte metalice şi a declarat vehiculele inutilizabile. Tot ce puteam eu şi Clay să facem era să privim. Mai rău, l-a sfătuit şi Paige pe Adam în legătură cu câteva moduri prin care să facă paguba mai greu detectabilă, astfel încât nici cei mai iscusiţi mecanici să nu poată stabili şi repara rapid stricăciunile. Nu că eram invidioasă. Cui îi păsa dacă puteai schimba uleiul de motor când puteai să rupi gâtul unui rottweiler în 2,8 secunde? Asta abilitate practică.

Pasul patru: intraţi în incintă.

Bine, acum lucrurile deveneau grele. În filme, eroii intră mereu în clădiri aparent impenetrabile printr-o conductă de încălzire sau un burlan de aerisire sau o intrare de serviciu. În viaţa reală, dacă cineva îşi dă toată silinţa să instaleze un sistem elaborat de securitate, păi n-are un burlan de aerisire larg de un metru asigurat doar de un grătar de metal prins în patru şurubele. Decât dacă sunt foarte, foarte proşti. Or indivizii ăştia nu erau. La naiba, n-aveau nici aerisirile alea masive de aer condiţionat cu ventilatoare rotindu-şi încet elicele foarte ascuţite care ne-ar tăia în bucăţi dacă n-am trece printre lame exact la momentul potrivit. Nu. Nimic din glumele astea. Nici măcar ferestre clasice. Doar o singură cale de intrare şi ieşire. Uşa din faţă.

*

Când Clay a inspectat terenul în timpul captivităţii mele, descoperise că paznicii se angajau în acel ritual sacru al muncitorilor de pretutindeni - gaşca de la fumoar: fumători înrăiţi condamnaţi să se îngrămădească unii în alţii împotriva elementelor naturii. Evident chiar şi proiectele sinsitre ultrasecrete interziceau fumatul în ultima vreme. Determinând că aveam o singură cale de acces în închisoare, aveam nevoie să trecem de sistemul de securitate. Asta însemna că aveam nevoie de o mână validă şi de o retină. Din moment ce n-aveam nevoie şi de o pereche de plămâni sănătoşi, unul dintre fumători se va potrivi perfect.

Ne-am aşezat în pădure lângă uşa de ieşire şi am aşteptat. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, doi gardieni au ieşit şi şi-au aprins câte o ţigară. Clay şi cu mine ne-am ales câte unul şi l-am omorât. Nu ne-a văzut nici unul dintre ei măcar, fiind poate prea prinşi în primul

val de nicotină. Abia terminaseră un sfert din ţigări înainte să-i vindecăm noi de un obicei prost.

Le-am târât cadavrele treizeci de metri în pădure. Apoi Clay l-a lăsat pe al lui jos şi a scos un sac de gunoi împăturit din buzunar.

— N-o să încapă în ăla, s-a mirat Paige.

Clay a scuturat şi a deschis sacul.

— Câteva părţi din el vor încăpea.

— Doar n-ai de gând...

Paige a pălit şi aproape că am văzut trecându-i prin minte secvenţe din incidentul cu „capetele decapitate în sac”.

— De ce nu poţi pur şi simplu să-l ţii în sus în faţa obiectivului de scanare?

— Pentru că, aşa cum a spus Elena, va trebui să trecem de mai multe uşi înăuntru, şi dacă vrei să cari după tine un cadavru de nouăzeci de kilograme, te rog frumos.

— Nu înţeleg de ce...

Adam a început să fredoneze. Paige s-a întors furioasă spre el, iar eu am recunoscut melodia.

— Domnişoara nu greşeşte! am murmurat eu şi cu greu m-am abţinut să nu râd.

Adam a rânjit.

— Clay i-a spus aşa o dată când ai lipsit tu. Dacă începe să facă pe şefa, cântă-i asta. O face să tacă de fiecare dată.

— Încearcă să mai cânţi o dată şi o să vezi ce se întâmplă, l-a ameninţat Paige.

Rânjetul lui Adam s-a lărgit.

— Ce-o să-mi faci, mă transformi în broscoi?

Paige a pretins că nu l-a auzit.

— Elena, ştiai că una dintre acuzaţiile grave împotriva vrăjitoarelor în timpul inchiziţiei a fost că provocau impotenţă?

— Hmmm, nu! am spus eu.

— Nu doar impotenţă psihologică, a explicat Paige. Bărbaţii acuzau vrăjitoarele că literalmente le scoteau penisurile. S-au gândit că le adunăm în cutiuţe unde viermuiau şi mâncau ovăz şi porumb. Există chiar şi o poveste în „Malleus Maleficarum” despre un tip care a mers la o vrăjitoare să-i ceară penisul înapoi. Ea l-a îndemnat să se urce într-un copac, unde va găsi câteva într-un cuib de pasăre. Omul s-a urcat şi, bineînţeles, a încercat să-l ia pe cel mai mare, dar vrăjitoarea i-a spus că nu-l poate avea pe acela pentru că aparţinea părintelui paroh.

Am râs.

— Bărbaţii! a comentat Paige. Ar acuza femeile de orice.

A făcut o pauză şi i-a aruncat o privire lui Adam.

— Bineînţeles că fiind o acuzaţie atât de ciudată, oricine s-ar întreba dacă nu există şi un sâmbure de adevăr în ea.

Adam a înghiţit în sec.

— Personal, aş prefera să fiu un broscoi.

— Atunci renunţă la cariera de cântăreţ dacă nu vrei să fii soprană.

Am râs şi m-am uitat la Clay. Îşi ţinea braţul drept întins şi susţinut cu mâna stângă. Transpiraţia curgea pe fruntea lui când muşchii de sub braţ au început să pulseze.

— Ce te-ai apu...? a început Paige.

I-am făcut semn să tacă. Acum chiar nu era momentul să-l deranjeze pe Clay. Cum nu puteam să cărăm după noi o ladă cu scule, trebuia să improvizăm o cale de a îndepărta capul şi mâna mortului. Adam s-a holbat la mâna lui Clay care începea să se transforme într-o gheară.

— Asta trebuie să fie cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată. Sau cel mai scârbos.

— Vino încoace, am tras-o deoparte pe Paige. Nu vrei să vezi aşa ceva.

Ne-am dus mai adânc în pădure. Paige îşi ţinea privirea pe un copac în depărtare, cu obrazul tremurând de parcă încerca fără succes să nu se gândească la ce se întâmplă în spatele nostru. S-a auzit un sunet umed de ruptură, apoi o lovitură înfundată când capul pazniculuis-a prăbuşit la pământ.

— Nu, s-a corectat Adam. Asta a fost cea mai scârboasă. Mâinile

jos.

— Capetele jos, a declamat Clay sec. Urmează şi mâna.

Adam s-a grăbit lângă Paige şi lângă mine.

— Ştii? a spus Paige uitându-se la Adam. Am crezut mereu că „a te face verde” e doar o expresie. Acum văd că nu.

— Râzi tu, râzi! a înfruntat-o Adam. Ăsta e un avantaj al puterilor mele, totuşi. Carnea friptă miroase ea oribil, dar cel puţin eu n-o fac în sânge.

— Gata! ne-a anunţat Clay venind din desiş. Am pregătit tot. Putem să intrăm.

Infiltrare

Ne-am îndreptat spre intrare, verificând mai întâi ca nu cumva să mai fi ieşit careva la o porţie de nicotină. Odată ajunşi acolo, Clay a scos ţeasta şi mâna din sac. Eu am luat mâna. Când el a ţinut capul în faţa obiectivului, eu am poziţionat mâna încă nerăcită deasupra clanţei uşii, pregătită să apuc de ea imediat ce prima lumină se făcea verde. În schimb, indicatorul a rămas roşu şi s-a auzit un bip. M-am întors şi am văzut o tastatură numerică montată pe perete. „Numărul de identificare_?” clipocea pe ecranul minuscul.

— Rahat! am exclamat eu. O parolă de acces. Cum de-am ratat-o oare?

— Pentru că tu evadai, drăguţă, nu intrai prin efracţie! a subliniat Clay. N-am observat nici eu. Probabil o măsură suplimentară de securitate adăugată pentru a pătrunde înăuntru.

— Nicio problemă, a intervenit Paige. Hai să analizăm logic. Mai întâi, numărul de cifre.

A început să apese tasta „9”.

— Opreşte-te! s-a repezit Adam apucându-i mâna. Dacă apăsăm codul greşit, am putea declanşa vreo alarmă.

— Ştiu asta. Tot ce fac este să văd câte cifre conţine codul. Se pare că cinci. Bun. Deci hai să ne întoarcem la cadavrul tipului ăsta şi să vedem dacă putem găsi un număr din cinci cifre.

— Poate-i tatuat pe piept, a glumit Adam.

— Nu-i nevoie să fim sarcastici, l-a respins ea blând. Ar putea avea o cartelă sau ceva cu numărul marcat pe ea. Chiar dacă e secret, ca un PIN, mulţi oameni îl scriu pe ceva şi-l ascund în portofel. Ne uităm doar după numere din cinci cifre.

— Ce stupid! a mormăit Adam.

— Ba nu! am susţinut-o eu. Este logică, aşa cum a spus Paige. Alerg eu înapoi...

— N-avem timp!

— Ne vom face timp, a hotărât Clay. Voi doi treceţi în pădure şi staţi ascunşi.

Clay şi cu mine ne-am întors la cadavrul decapitat şi l-am scotocit prin buzunare, negăsind însă nici portofel, nici altceva pe care să aibă vreun număr sau cod. Când ne-am întors, Adam umbla de colo colo la marginea pădurii.

— Nimic, corect? ne-a luat el în primire.

Am încuviinţat, apoi m-am întors spre Paige.

— Mă rog, deci ştim că-i un număr din cinci cifre. Poţi să pătrunzi în sistem? Să spargi codul?

— Nu fără un laptop şi mult timp.

S-a uitat la Adam, care se depărtase şi n-o putea auzi, apoi ne-a spus şoptit:

— E cam întărâtat. Nu cred c-a dormit suficient astă-noapte.

— O să-i treacă, am comentat eu. Hai să mai verificăm o dată tastatura aia.

Ne-am întors la uşă.

— Ei bine? a spus Adam. Aţi găsit deja un plan?

— Încă lucrăm la el, am minţit eu.

— Dar voi doi? şi-a amintit Paige. Nu puteţi să vă transformaţi în vârcolaci şi să ne băgaţi înăuntru?

— Cum? a întrebat Clay. Să scâncim şi să zgâriem la uşă până o deschide cineva?

— Asta-i tot ce avem!? a izbucnit Adam. Cum e cu planul de rezervă?

— Calmează-te! l-a domolit Clay. Lucrăm la el.

— Lucraţi la el!? Adică n-avem unul?

Paige şi-a puse mâna pe braţul lui Adam. El s-a scuturat.

— Atunci ce dracu’ mai stăm pe-aici?! a exclamat el nervos.

Vocea i s-a încordat, abordând o notă stridentă de panică.

— Trebuie să ne grăbim! Când am accesat sistemul s-a declanşat probabil o alarmă. Chiar dacă nu, cineva tot o să vină până la urmă după cei doi paznici. La naiba!...

Albul ochilor lui Adam s-au umplut cu roşu, în timp ce furia înlocuia panica. Mirosul de foc aprins a invadat aerul. Clay l-a apucat pe Adam de spatele cămăşii exact când pumnul lui Adam lovea uşa. S-a auzit o pocnitură puternică. Uşa s-a luminat. Clay l-a tras pe Adam înapoi şi l-a aruncat la pământ, apoi ne-a împins pe Paige şi pe mine la o parte şi s-a aşezat peste Adam.

— Controlează-te, Adam! l-a liniştit Clay. Concentrează-te!

Adam stătea cu faţa în pământ. Şi-a făcut palmele căuş, strângând în pumni smocuri de iarbă şi pământ. Iarba a sfârâit şi a fumegat. Când Adam a încercat să se ridice, Clay l-a fixat cu piciorul apăsat pe spate.

— Te controlezi? l-a verificat Clay. Nu te las să te ridici până nu te linişteşti.

Adam a încuviinţat spăşit şi Clay s-a dat la o parte, dar a rămas încordat. Adam s-a ridicat, şi-a îngropat faţa în palme şi a gemut ca un student din anul întâi după o beţie zdravănă. Apoi şi-a scuturat capul puternic şi s-a uitat la noi.

— Îmi pare rău, fraţilor! şi-a cerut el scuze. N-am vrut să...

A ridicat din cap uimit.

— Eu am făcut asta?!

I-am urmărit privirea şi-am văzut că uşa de la intrare era deschisă. Am clipit, m-am uitat din nou şi am văzut că nu era deschisă. Nu mai era deloc. Doar o grămadă de cenuşă în locul ei.

— Sfinte Sisoe! a şoptit Paige înmărmurită. Ai incinerat-o!...

— Aşa am făcut?!

Adam s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a atins marginea, apoi a chiţăit şi şi-a tras mâna ca ars. Urme roşii îi ornau buricele degetelor. A rânjit.

— Uite, mami, uşa buba!

A tras un pumn în gol şi a sărit în sus.

— Se pare că nu sunt doar un demon mediocru al focului. Vezi uşa asta, Paige? Aminteşte-ţi de ea data viitoare când mă mai dojeneşti.

— Felicitări! l-a împuns Clay sarcastic. Acum hai să intrăm dracului înăuntru!

Adam a dat din cap şi a încercat să afişeze o faţă serioasă, dar îi scăpa rânjetul. Clay i-a făcut semn să le deschidă drumul. Când a trecut peste mormanul de cenuşă, s-a oprit şi şi-a trecut degetele prin ea, apoi s-a întors spre Paige şi a rânjit, cu ochii strălucind. Ea i-a întors zâmbetul, apoi l-a împins prin uşă. Intraserăm.

*

Următoarea noastră sarcină era să dezactivăm alarma şi sistemul de comunicaţie radio. Din vizitele mele la infirmerie, ştiam că centrul de comunicaţii era localizat la nivelul al doilea, după colţ de la lift. Mai mulţi gardieni făceau de serviciu tot timpul, manevrând echipamentul. Biroul lui Tucker era alăturat corpului de gardă. Cu puţin noroc, ar fi fost şi el acolo. Să-l omorâm pe Tucker era încă o prioritate. Dintre toţi cei rămaşi, Tucker era cel mai periculos, nu pentru vreo calitate personală - nu-l cunoşteam pe individ destul de bine încât să presupun

asta - ci pentru că el comanda trupele. Când cineva ar fi descoperit că ne infiltrasem în închisoare, Tucker i-ar trimite la acţiune. Fără Tucker şi fără sistemul de comunicaţii, orice fel de simţ al ordinii între paznici s-ar rupe - cel puţin aşa speram noi. Singura persoană care ar mai putea controla paznicii ar fi Winsloe. Gardienii s-ar putea să nu-l placă sau să-l respecte prea mult pe Winsloe, dar el le plătea salariile, fără de care ar rămâne imediat dacă-l lăsau baltă şi fugeau la primul semn de pericol. Deci Winsloe va fi următorul pe lista noastră de ţinte.

Odată ce Winsloe şi Tucker vor fi morţi, ne-ar îngrijora doar lupta cu paznicii în sine decât să ne batem capul cu personalul rămas. A, sigur, Tess ar putea să ne facă un dosar, dar mă gândesc că m-aş ocupa eu de ea. Mai rămânea Matasumi, un individ care nu putea să iasă nici dintr-o baie blocată. A, corect, uitam pe cineva. Vrăjitorul. Paige m-a asigurat că l-ar recunoaşte pe Katzen dacă l-ar vedea. Vrăjitoarele recunoşteau intuitiv vrăjitorii... sau aşa auzise, deşi ea nu întâlnise niciodată unul. Foarte reconfortant.

Plănuisem să nu ne grăbim să ne ducem de la ieşire direct la corpul de gardă, ci să evităm confruntările deocamdată, folosind rute ocolitoare dacă era cazul. Doar uşa incinerată de la intrare ne strica planul. Trebuia să mergem la centrul de comandă şi să dezactivăm staţiile radio înainte ca cineva să vadă stricăciunea.

Din fericire, am ajuns la centrul de comunicaţii fără incidente. Norocul nostru a continuat când am descoperit numai doi paznici la post. Unul înfuleca dintr-un baton de cereale. Celălalt completa cuvinte încrucişate într-un ziar vechi de o săptămână. Le puteam vedea numai siluetele din profil, dar a fost de ajuns să mă treacă un fior. Am zâmbit. Uite doi paznici pe care-i recunoşteam, doi pe care n-aveam să-i uit niciodată: Ryman şi Jolliffe, indivizii care l-au ajutat pe Winsloe să-l vâneze pe Lake, care au

jucat un rol crucial în moartea lui Armen, şi care găseau o plăcere mândră şi răutăcioasă în munca lor. Iar acum acest cuplu atât de dedicat era foarte prins în munca lor încât eu şi Clay am reuşit să ne furişăm pe la spatele lor fără ca vreunul să ne observe. Tentaţia de a striga Bau! şi de-ai vedea cum sar în sus şi dau cu capetele de tavan era aproape prea mare. Dar ne grăbeam. Aşa că Clay l-a prins pe Ryman de gât iar eu i-am frânt gâtul lui Jolliffe în timp ce-şi frământa creierii să găsească un cuvânt din şapte litere sinonim pentru prostie. Trebuia să păstrăm un paznic viu si l-am ales pe Ryman, sperând să aibă gura prea plină de cereale ca să ţipe. Era plină. Din păcate, era atât de plină încât atunci când Clay l-a apucat de gât, s-a înecat atât de rău încât a fost nevoie de o dezbatere despre cum se execută corect manevra Heimlich. Uite ce situaţie tristă, să fii nevoit să salvezi viaţa cuiva înainte de a i-o lua.

În cele din urmă Ryman a tuşit o masă de ovăz, apoi a dat drumul unui şir de vulgarităţi.

— Asta nu prea sună a mulţumire! a spus Clay astupându-i gura lui Ryman.

— Uite o mulţumire pentru tine! i-am propus eu lui Clay.

M-am aplecat peste faţa lui Ryman.

— Iţi mai aduci aminte de mine?

Faţa i s-a albit. Am rânjit, arătându-i dinţi.

— Ăştia sunt cei doi despre care ţi-am povestit! i-am spus lui Clay.

Ochii lui au strălucit şi mi-a răspuns tot cu un rânjet.

— Aaa, bun aşa!

Ryman a scos un zgomot pe care l-am bănuit a fi un plânset. I-am aruncat un ultim zâmbet, apoi m-am retras, lăsându-l pe mâna lui Clay. În timp ce Adam deconecta echipamentul de telecomunicaţii, am spart încuietoarea de la biroul lui Tucker, m-am aplecat înăuntru, m-am uitat şi am adulmecat.

— Se pare că norocul nostru se încheie aici, am anunţat eu. Nici urmă de colonel.

— De-aia îl avem pe ăsta.

Clay l-a trântit pe Ryman cu capul şi pieptul de birou, dărâmând o sticlă de apă minerală.

— Hai să nu ne întindem prea mult. Unde-l găsim pe Tucker?

Sângele a ţâşnit din nasul lui Ryman. A clipit, dezorientat, apoi

şi-a dres glasul şi şi-a ridicat capul.

— Paul Michael Ryman! a declarat el cu vocea segmentată, robotică. Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operaţiuni Speciale.

— Ce dracu' spui acolo!? s-a minunat Clay.

Paige şi-a înăbuşit un râset.

— He-hm... Cred că-i versiunea lui de prezentare, numele, rangul şi numărul de ordine. Scuze, Paul, dar asta nu ne e de ajutor.

Clay s-a aplecat, a aşezat palma întinsă a lui Ryman pe masă, apoi a zdrobit-o cu pumnul. S-a auzit un trăsnet deranjant, ca cel de oase de pasăre rupte. Ryman a urlat, cenzurat la jumătatea notei de mâna lui Clay astupându-i gura.

— Doctorii vor avea mult de furcă să te repare, l-a avertizat Clay. Aş numi asta o reducţie. Pe mâna stângă. Următoarea va fi pe dreapta. Unde-i Tucker?

— Paul Michael Ryman! a gâfâit Ryman când Clay i-a descoperit gura. Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operaţiuni Speciale.

— Ei, ai milă de noi! l-a îndemnat Paige. Hai, Paul. Apreciem toţi loialitatea ta, dar crede-mă că nu-i pasă nimănui. Spune-i omului ăsta ce vrea să afle şi hai să terminăm.

— Paul Michael Ryman! Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operaţiuni Speciale.

— Ce oameni! a mormăit Paige dând îngrijorată din cap.

Clay a întins şi mâna dreaptă a lui Ryman pe birou. Un pârâit venind din difuzoare m-a făcut să tresar. Clay doar s-a uitat la Adam.

— Scuze, a spus Adam. Sunt aproape gata.

A coborât volumul într-un difuzor care pârâia, apoi s-a aplecat să se uite la cablurile celuilalt.

— Bine, a revenit Clay. Ultima şansă. Unde...

Difuzorul încă funcţional a izbucnit într-o văicăreală asurzitoare, înainte ca Adam să-l închidă, a răzbit o voce.

„Jackson către bază! Baza, mă auzi? Repet, avem o breşă de securitate! Terminat!”

— Aşteaptă! i-a şoptit Clay lui Adam înainte să-l închidă.

Mi-a făcut semn să-l ţin pe Ryman nemişcat şi tăcut, apoi a luat microfonul de la Adam.

— Cum funcţionează ăsta?

— Apeşi pe buton ca să vorbeşti. Îl eliberezi ca să asculţi. Nu pot auzi nimic dacă butonul nu e apăsat.

Clay a dat la maxim volumul difuzorului deconectat. Pârâitul a umplut camera. A apăsat butonul de emisie.

— Baza către Jackson! s-a răstit Clay înghiţindu-şi accentul. Ryman aici! Avem probleme cu echipamentul. Repetă! Terminat!

„Rahat, Paul!” a revenit vocea din difuzor. „Abia pot să te aud. Am spus că avem o breşă! Nenorocita de uşă a fost aruncată în aer! Presupun că explozibili, dar ce rahat! Ar trebui s-o vezi! N-a mai rămas decât cenuşă. O bombă dată naibii!”

— Nu, a rânjit Adam. Un semi-demon dat naibii!

Clay i-a făcut semn să tacă, apoi a apăsat pe butonul microfonului.

— Unde-i Tu... Colonelul Tucker?

„Ultima dată când l-am văzut era la nivelul doi, făcând inventarul în rastelul de arme. Nu răspunde la staţie?”

— Mai încerc o dată. Menţine-ţi poziţia! Trimit întăriri!

Clay i-a dat înapoi microfonul lui Adam, apoi a gesticulat de la mine la Ryman.

— Îl vrei? m-a întrebat el.

Am întâlnit ochii lui Ryman cu o privire rece.

— Nu prea. Poţi să-l omori.

Ochii lui Ryman s-au bulbucat. Gura i s-a deschis dar înainte să iasă ceva, Clay i-a rupt gâtul. După ce Adam a reuşit să deconecteze tot echipamentul de comunicaţii şi sistemele de securitate, ne-am îndreptat spre rastelul de arme.

*

Acum, habar n-aveam unde să găsim rastelul de arme. Paznicul spusese la nivelul doi, ceea ce restrângea cumva aria căutării. Din excursiile mele la infirmerie, aflasem că etajul al doilea era aproape similar cu nivelul inferior, un corp mare cu un singur coridor în bucla unindu-se la lift. Asta ne uşura sarcina. Tot ce trebuia să facem era să începem la un capăt şi să verificăm fiecare cameră până-l găseam pe Tucker. Să-l facem pe Ryman să divulge locaţia exactă a rastelului de arme ar fi durat prea mult.

In căutarea noastră, am găsit şi am omorât doi angajaţi de la bucătărie. Nu, nu ne-au ameninţat. Nu, nu i-am perceput ca pe o ameninţare. Adevărul neplăcut era că trebuia să ucidem pe toată lumea. Oricât de inofensivi ar putea părea, chiar şi cel mai nesemnificativ membru al personalului poseda cea mai periculoasă armă dintre toate: informaţia. Ştiau că existăm şi pentru asta nu li se putea permite să părăsească incinta.

*

În timp ce-l căutam pe Tucker, l-am găsit pe Matasumi într-o cameră încuiată - sau mai bine spus, l-am mirosit dincolo de o uşa încuiată. Am ascultat un moment, apoi Paige a făcut o vrajă mică să deschidă uşa. A recunoscut că vraja funcţiona numai pe încuietori simple, dar din moment ce era silenţioasă, am decis să încercăm clanţa înainte să apelăm la tehnici mai fizice. Funcţionase, aşa c-am împins uşa încet. M-am uitat înăuntru şi l-am văzut pe Matasumi aşezat la computer. Era singur. Am închis uşa încet, lovind-o în barbă pe Paige care-şi lungea gâtul să vadă înăuntru.

— Liber! am şoptit eu. Lucrează la computer. Nu pare să realizeze măcar c-ar fi vreo problemă.

— Ştie! mi-a spus Paige. Ai văzut discurile? Rucsacul? îşi arhivează datele şi şterge hardul înainte să fugă.

— Şi se va lovi de o eroare fatală! a spus Adam rânjind. Vă deranjează dacă mă ocup eu de ăsta?

— Am zărit o armă pe masă, l-a avertizat Paige. Una mare. Probabil a luat-o pe cea mai mare pe care a găsit-o.

Clay s-a uitat la mine.

— Mă îndoiesc că are vreo idee cum s-o folosească, am încuviinţat eu spre Adam. Sigur, ocupă-te. Te acoperim noi. Doar ai...

— Grijă! a completat Adam. Ştiu.

Am deschis uşa. Matasumi se uita spre perete. Degetele lui zburau peste tastatură. Când Adam a intrat în cameră, Matasumi se apleca să pună un alt disc în unitate. L-a văzut pe Adam şi a încremenit, apoi a tras cu ochiul spre arma de pe colţul biroului. Şi-a întins mâna spre ea, dar Adam a apucat carabina înainte ca Matasumi să ajungă la ea. Adam a agitat arma ameninţător şi a fluierat.

— Asta-i un fier tare al naibii! Ai permis pentru aşa ceva, doctore?

Matasumi a înlemnit iar, cu mâna încă întinsă.

— Mă gândeam că nu! l-a muştruluit Adam. Nici eu, deci ce zici să scăpăm de ea înainte să rănim pe careva?

Adam a vrut să arunce arma spre Clay, apoi s-a gândit mai bine, a lăsat-o pe podea şi a împins-o spre noi cu piciorul.

— Adam Vasic, a murmurat Matasumi.

— Îmi ştii numele?! Mă flatezi.

Adam i-a apucat mâna lui Matasumi şi a scuturat-o amabil. Matasumi a ţipat ca ars şi şi-a tras mâna înapoi. S-a uitat la băşicile mari şi roşii de pe palma lui, apoi a căscat gura la Adam, parcă nevenindu-i să creadă că-l opărise.

— Hopa! a exclamat Adam. Îmi pare rău, doctore. Nu prea reuşesc să-mi controlez chestia asta cu focul.

Adam s-a întors spre computer.

— La ce lucrezi? Uite ce echipament bestial! Paige, ai văzut ce-are aici? Ce este?

Adam s-a aplecat şi s-a uitat la carcasă. A întins mâna şi a atins-o. Au zburat scântei. Circuitele au pocnit. Matasumi s-a dat înapoi.

— La naiba! a exclamat Adam. Asta pare grav. Crezi că poţi să-l repari, Paige?

— Îmi pare rău, nu sunt tehnician.

Adam a dat încet din cap.

— Atunci cred că ne-am stricat la noroc, doctore. Îmi pare rău. Oricum, ce făceai aici? Descărcai fişiere?

Adam a extras discul din unitate. A sfârâit, apoi s-a topi precum ceara între degetele lui.

— Hopa! Sper că ţi-a făcut copii de siguranţă.

Ochii lui Matasumi au fugit scurt spre raftul încuiat de deasupra. Clay a păşit înainte şi l-a deschis. Adam a scos de acolo un teanc de discuri. De data asta se dezintegrau la atingerea lui, rămânând doar bucăţi de plastic şi metal.

— Vezi? a spus el arătându-i lui Clay pumnul de cenuşă. Asta se întâmplă când mă ajuţi să-mi întăresc puterile.

Chiar mai rău decât blestemul regelui Midas. Şi cel puţin la fel de valoros ca şi aurul.

S-a întors spre Matasumi şi a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, doctore, dar aşa-i mai bine. Nu putem lăsa informaţiile astea să iasă dincolo de pereţii ăştia, ce zici? A, stai! Mai am o unitate de memorie pe care trebuie s-o şterg. Scuzele mele în avans.

Adam a smuls un cablu din computer şi l-a încolăcit în jurul gâtului lui Matasumi. Pentru o clipă, Matasumi n-a părut să înţeleagă ce i se întâmplă. Apoi mâinile i-au zburat spre gât. Prea târziu. În timp ce Adam încolăcea cablul tot mai strâns, acesta a luat foc, a făcut flamă, apoi scrum şi Matasumi s-a prăbuşit pe-o parte, garotat.

— Te-ai bucurat prea mult de asta, l-a dojenit Paige.

Adam doar a rânjit.

— La ce te aştepţi? Sunt un demon.

— SEMI-demon.

— Eh, un demon întreg l-ar fi torturat pe amărât mai întâi. Cel puţin eu i-am arătat milă.

— Termină de distrus fişierele şi computerul, l-a îndemnat Clay. Apoi mergem mai departe.

*

— Ar trebui să-l contactez pe Kenneth acum? a întrebat Paige când părăseam camera.

Clay a dat din cap şi a continuat să meargă înainte.

— Dar Jeremy a spus să-i anunţăm imediat ce am pătruns înăuntru şi am distrus sistemele.

— Nu, a spus să-i anunţi când îţi spune Elena.

Paige s-a uitat la mine. Am dat şi eu din cap.

— Încă nu.

— Dar ne-am putea folosi de ajutorul lor.

— Al cui ajutor? s-a mirat Clay oprindu-se brusc şi întorcându-se spre ea. Al lui Kenneth? Nu poate lupta.

Cassandra? Ea ar putea lupta, dacă are chef. Îi chemăm când e liber.

— Dar...

— Dar nimic, s-a încruntat Clay la Paige. Îmi ceri să pun un mascul Alfa într-o poziţie potenţial periculoasă unde este nu numai singurul luptător, dar mai e şi responsabil pentru alte două persoane. Nu fac asta.

— Îmi pare rău, a murmurat Paige după ce Clay a pornit înainte.

Clay s-a răsucit iar spre ea.

— Ce?

— Am spus că-mi pare râu! s-a apărat ea.

Clay a ezitat, a încuviinţat brusc, apoi a făcut semn spre noi să tăcem şi a pornit iar înainte.

*

Am găsit rastelul de arme. Spre surprinderea mea era chiar un depozit întreg. Hei, eu n-am făcut armata. Aud termenul „rastel de arme” şi-mi imaginez un dulap de liceu plin cu AKM-uri şi grenade în loc de şosete mirositoare şi sandvişuri cu şuncă veche.

M-am furişat până la o uşă deschisă, m-am uitat după colţ şi l-am văzut pe Tucker scrijelind pe un clipboard. Nu numai că era singur, dar era şi întors cu spatele spre noi. Poate Bauer avea dreptate când a ţinut discursul despre suprabazarea pe tehnologie în epoca postindustrială. Indivizii ăştia erau aşa convinşi de impenetrabilitatea sistemului lor de securitate de înaltă tehnologie încât, atâta timp cât alarmele tăceau, se simţeau în siguranţă. Tucker nu era nici măcar înarmat. Serios, unde mai era provocarea?

M-am dat la o parte de la uşă şi am făcut semn spre Clay. A venit pe partea mea, s-a uitat după uşă şi apoi a dat din cap. Am început să comunicăm prin semne. Apoi eu am încuviinţat, am făcut un pas înapoi, şi le-am făcut

semn lui Adam şi lui Paige să meargă mai departe. Clay s-a deplasat în tăcere pe lângă uşă, pantofii tăcuţi pe linoleum. Când Adam a încercat să-l urmeze, mi-am întins mâinile să-l opresc. Clay putea să se ocupe singur de ăsta. Mai bine noi să stăm ascunşi.

Am închis ochii să-mi ascut auzul şi am urmărit şoapta respiraţiei lui Clay, cartografiind-o cu a lui Tucker. Distanţa dintre ei s-a micşorat. Apoi, aşteptând foşnetul atacului, două clicuri sonore au spart liniştea. Arme.

M-am repezit prin uşa deschisă. Paige m-a prins de spatele cămăşii, oprindu-mă exact când doi gardieni au ieşit din ascunzişurile lor, cu armele îndreptate spre capul lui Clay.

Anihilare

Clay a încremenit cu un picior în aer. A privit scurt când la un paznic când la celălalt, dar nu s-a mişcat, nici măcar nu şi-a încheiat pasul. Tucker s-a întors cu faţa spre el, zâmbind.

— Deci TU erai! a exclamat Tucker. Bruta care mi-a omorât oamenii lângă Augusta. Dacă nu găseam camera foto, n-aş fi crezut. Trei dintre cei mai buni oameni ai mei. Omorâţi de un câine turbat.

Clay nu i-a răspuns nimic. Adam, Paige şi cu mine stăteam în uşa deschisă. Tucker ne-a ignorat.

— N-a fost o idee rea, dezactivarea radioului şi a alarmei! l-a felicitat Tucker. N-a fost rea, dar nici strălucită. Aţi subestimat cât de bine mi-am instruit oamenii. Imediat ce Jackson a realizat că avem o breşă, a trimis o echipă să mă avertizeze personal.

Paige m-a apucat de braţ. În timp ce Tucker vorbea, m-a strâns. Gândindu-mă că e înspăimântată, n-am dat-o la o parte. Apoi m-a ciupit atât de tare încât a trebuit să-mi muşc buzele să nu ţip. Când m-am uitat în jos la ea, mi-a indicat aproape imperceptibil cel mai apropiat paznic. Am răspuns cu o scuturare din cap aproape la fel de discretă, în nici un caz n-aveam de gând să pun în pericol viaţa lui Clay atacând un paznic. Paige mi-a strâns braţul mai tare şi mi-a arătat o privire nerăbdătoare. I-am evitat privirea.

Tucker şi-a continuat tirada.

— Da, văd că acum sunteţi patru la trei. N-avem şanse excelente de partea noastră, dar mă aştept ca ele să se

îmbunătăţească în orice moment. Unul dintre oamenii mei strânge chiar în aceste momente întăriri.

Şi-a ridicat capul.

— Aud paşi? Cred că da. Dar tu eşti cel cu auzul bionic. Spune-mi câţi oameni se apropie? Patru? Şase? Zece?

Paige a murmurat ceva în barbă. Nu părea engleză... Rahat! Făcea o vrajă. Înainte s-o pot opri, paznicul care era mai departe de noi s-a încordat din tot corpul. S-a uitat dintr-o parte în alta, doar ochii mişcându-i-se, înecaţi încet de panică. Am înţeles atunci ce a făcut Paige: o vrajă de legare. Paige mi-a dat drumul la braţ iar eu m-am aruncat spre cel mai apropiat paznic. Când m-am izbit de el, a tras un foc în tavan. Am apucat arma din mâinile lui prăbuşindu-ne amândoi la podea. Al doilea paznic îşi revenea acum, vraja ruptă.

Adam a sărit peste mine şi a aruncat celălalt paznic în perete. Clay l-a apucat pe Tucker de gât. Când mi-am adâncit pumnii în stomacul ţintei mele, genunchiul lui mi-a lovit pieptul, îndoindu-mă. Mirosul pielii arse a umplut camera. Celălalt paznic a urlat. Auzind sunetul, paznicul meu a ezitat îndeajuns de mult încât să-mi trag sufletul. L-am aruncat peste cap într-un set de rafturi grele din metal. A dat cu ceafa de colţul raftului de sus. A rămas acolo un minut, suspendat în aer. Ochii lui au clipit o dată, apoi s-a prăbuşit cu faţa pe podea, sângele ţâşnind din crevasa din spatele craniului său. Clay a verificat pulsul paznicului în timp ce eu mă ridicam.

— Mort! a declarat el.

O privire spre Tucker şi celălalt paznic mi-a spus că şi ei suferiseră de aceeaşi boală.

— Auzi pe cineva venind, drăguţă? m-a întrebat Clay.

— Tucker blufa mai devreme, i-am spus eu. Dar acum vin. Cel puţin patru. Nu mai mult de şapte. Ar trebui să fugim.

— Să fugim?! s-a opus Adam. Şapte ai lor faţă de patru ai noştri? Sunt şanse decente.

— Vreau excelente, nu decente. Şapte la patru aproape garantează o pierdere din partea noastră. Te oferi voluntar?

Adam s-a uitat la Clay.

— Elena are dreptate, m-a susţinut Clay. Fugim acum şi sperăm să se despartă. Dacă n-o fac, alegem noi câmpul de luptă. Aici, suntem încolţiţi.

Am părăsit rastelul de arme.

*

Deşi puteam să aud paznicii venind, nu erau încă în raza vizuală. Am reuşit să ajungem după colţ. Apoi ne-am ascuns după o uşă deschisă.

— Au ajuns la rastelul de arme, am şoptit eu ascultând. Vorbesc... Îl văd pe Tucker. Unul, nu, doi rămân să verifice semnele vitale. Restul continuă să ne caute. Şi-au încetinit pasul, dar vin încoace.

— S-au despărţit, a murmurat Clay. Dar nu pentru multă vreme.

M-am întors spre Paige.

— Poţi face o vrajă de acoperire?

— Sigur, a spus ea.

— Putem s-avem încredere... că funcţionează?

Faţa i s-a întunecat.

— Bineînţeles... m-a asigurat ea. Va funcţiona. Este o vrajă de nivelul trei. Sunt un învăţăcel de nivel patru. Legarea este de nivel patru, de aceea îmi cam dă de furcă.

— Perfect! Voi trei aşteptaţi în uşă. Paige va arunca o vrajă de acoperire. Staţi nemişcaţi şi nu vă vor vedea. Nu mă acoperi şi pe mine, Paige. Eu voi fi momeala şi-i voi conduce dincolo de voi trei. Clay şi Adam pot ataca din spate. Odată ce atenţia paznicilor, şi a armelor lor, s-a îndepărtat de mine, intru şi eu în luptă.

Paige s-a opus dând din cap.

— Voi fi eu momeala.

— N-avem timp să ne certăm, a spus Clay.

— Tu, Adam şi Elena sunteţi luptători. Eu nu sunt. Mai bine să vă am pe voi trei care atacaţi. In plus, Elena poate nu arată prea ameninţător, dar când mă vor vedea pe mine gardienii, cuvintele „vă sparg ţestele” nici nu le vor trece prin minte. Nu se vor aştepta la o luptă.

— Are dreptate, a fost Clay de acord.

Am ezitat.

— Suntem chiar aici, a şoptit Clay spre mine prea încet pentru ca ceilalţi să audă. Va fi bine.

— La locuri toată lumea! ne-a anunţat Paige. Uite-i că vin.

*

În bătălia care a urmat, Adam a primit un glonţ în umăr. Dureros, dar nu cât să-l facă neputincios. Gardienii au murit. Toţi - cei patru care veniseră de după colţ, plus cei doi care rămăseseră să-l verifice pe Tucker, plus încă trei care apăruseră înainte ca Paige să termine de făcut o vrajă de vindecare pentru a opri sângerarea lui Adam. Nouă gardieni. Toţi morţi. Când s-a terminat totul, Paige a stat între paznicii morţi, s-a uitat în jos la cadavre şi şi-a cerut scuze. A petrecut următoarele câteva minute într-o cameră goală. N-am deranjat-o. Nu era singura care văzuse destulă moarte în acea zi. Gândindu-mă la toate crimele care urmau să aibă loc, la gardienii şi restul personalului cu care nu ne-am întâlnit încă, propria mea decizie începea să se şubrezească. Era prea mult. Da, ucisesem şi înainte, dar aceia fuseseră corciţi, ucigaşi cu sânge rece, iar morţile lor se înşirau peste toţi anii mei ca vârcolac. Să ucid atât de mulţi oameni, într-un timp atât de scurt... ştiam că voi avea coşmaruri despre ziua aceea, că le voi vedea feţele, că mă voi întreba dacă avuseseră soţii, prietene, copii. Mi-am spus că nu puteam să mă

gândesc la asta. Trebuiau să moară ca să ne protejăm secretele. Au înţeles pericolul când au intrat în acest proiect. Ştiind asta nu uşura deloc situaţia. Cadavrele se adunau iar eu vroiam cu disperare să găsesc o cale să evit crimele. Dar nu era altă cale. Toţi trebuiau să moară.

Adam, Clay şi cu mine n-am schimbat un singur cuvânt cât timp Paige a stat deoparte. Când s-a întors, faţa îi era palidă dar hotărâtă.

— Hai să terminăm odată! ne-a îndemnat ea.

Adam a clipit şi s-a uitat în jur confuz, ca un somnambul care se trezeşte în curte. Faţa lui era la fel de palidă ca a lui Paige. Şocul împuşcăturii. Clay s-a uitat de la Paige la Adam apoi la mine. Şi-a pus degetele pe braţul meu şi s-a întors parţial, uitându-se spre mine.

— Voi încheia eu, a propus el. Vouă v-a ajuns. Arată-mi unde să caut şi acoperă-mi spatele. Voi face eu restul.

I-am întâlnit ochii. Arăta la fel de obosit cum mă simţeam eu. Nu extenuat fizic, ci mental. I-a ajuns şi lui. Când i-am atins mâna, mi-a strâns degetele.

— Hai să găsim un loc sigur pentru ei, am murmurat eu încet să nu mă audă Paige şi Adam. Apoi tu şi cu mine vom încheia.

Clay a ezitat.

— Jeremy ne-a spus să rămânem împreună, am subliniat eu. Nu te las să te lupţi singur.

Clay mi-a cercetat faţa, apoi a răsuflat încet.

— Bine, drăguţă. Hai să încheiem aici ca să putem merge acasă.

*

I-am lăsat pe Paige şi pe Adam în urmă. Paige a fost de acord fără comentarii. Adam a protestat, dar l-am luat deoparte şi i-am explicat că eram îngrijoraţi în legătură cu Paige şi n-am îndrăzni s-o lăsăm fără cineva care să stea de pază. Cred că Adam ştia mai bine, dar după ce a văzut

o cale de ieşire din acţiune cu demnitatea intactă, a acceptat schimbarea de planuri şi a escortat-o pe Paige într-o cameră goală.

Clay şi cu mine am acoperit întregul etaj de două ori. Când am descoperit că nu era urmă de Winsloe, am mers sus, am ieşit din închisoare şi am verificat ca nu cumva să fi scăpat careva. Toate cele patru vehicule erau în garaj. Am ucis doi paznici care se chinuiau frenetic să pornească un Bronco stricat. Apoi am încercuit perimetrul închisorii, ascultând şi adulmecând după oricine ar fi putut să fugă în pădure. Nimic. Nici aici n-am găsit vreo urmă de Winsloe.

Când ne-am întors la Paige şi la Adam, i-am cerut lui Paige să-l contacteze pe Kenneth. Venise timpul ca Jeremy să ni se alăture. Ar dura cel puţin treizeci de minute ca să traverseze prin pădure. Până atunci, vom fi pregătiţi pentru ajutorul lor la curăţenie şi distrugerea dovezilor. Totuşi, mai întâi, ne rămăsese o ultimă sarcină: să eliberăm celulele.

Emancipare

Paige şi Adam au insistat să ne însoţească jos. După câte-mi dădeam eu seama, majoritatea paznicilor erau deja morţi, aşa că i-am lăsat să vină şi ei. Aşa cum m-am aşteptat, erau doar cei doi gardieni obişnuiţi la postul de gardă din zona de celule. Clay şi cu mine ne-am descotorosit de ei, apoi ne-am îndreptat spre celule. Munca lui Adam să dezactiveze sistemul însemna că toate uşile de securitate erau acum deschise, deci am putut să scăpăm de sacul cu bucăţi de cadavru pe care-l adusese Clay de afară.

înainte să intrăm în blocul de celule, Clay şi cu mine ne-am despărţit. Da, Jeremy ne avertizase să n-o facem, dar am înţeles că nu vroia să spună să nu ne separăm deloc. Avea încredere în mine să fiu discretă, iar discreţia mea îmi spunea că era mai bine pentru amândoi să intrăm în corpul de celule pe uşi diferite. Am fost separaţi doar câteva secunde când am trecut de pe coridor spre blocul de celule. Intrând prin uşi separate însemna că nimeni nu putea să scape pe partea cealaltă dacă noi intram pe o singură parte. O precauţie inutilă. Winsloe nu se ascundea în holul celulelor. Nimeni nu se ascundea. Paige şi cu mine am intrat de pe partea postului de gardă şi cum am trecut de uşă, Adam şi Clay se îndreptau deja spre noi din capătul celălalt.

— Ar trebui să eliberăm pe toată lumea! le-am strigat eu când se apropiau.

Clay a încuviinţat.

— Avem astfel ocazia să verificăm celulele după Winsloe.

— Ea e? a şoptit Paige.

M-am întors şi-am văzut-o că se oprise în faţa unei celule, înăuntru, Savannah se juca pe un Game Boy, cu nasul încreţit de concentrare.

— Este bine, am răsuflat eu uşurată. Bun!

— Putem s-o eliberăm acum? a spus Paige încă şoptind, de parcă Savannah putea să ne audă.

Am dat din cap.

— Hai s-o verificăm pe Leah mai întâi. Să ne asigurăm că este închisă în celula ei.

Celula lui Leah era încă cea învecinată, şi din păcate era încă vie şi nevătămată, stând într-un scaun, cu picioarele cocoţate pe masă, citind Cosmopolitan.

Adam s-a uitat în celulă.

— Ea e? Diabolica Leah? N-arată prea periculoasă pentru mine. Aş putea să mă ocup de ea.

Paige şi-a dat ochii peste cap.

— Incredibil! O uşă dezintegrată şi băieţelul cu focul se crede regele demonilor.

— Băieţel!? a izbucnit Adam. Sunt cu un an mai mare ca tine.

— Mişcaţi-vă de-aici! a intervenit Clay. Atâta timp cât e închisă, o vom lăsa acolo până când Jeremy decide ce trebuie făcut.

Adam i-a aruncat o ultimă şi lungă privire lui Leah apoi s-a întors către mine.

— Atunci ce facem?

— Tu şi Clay puteţi verifica câte celule mai sunt ocupate în timp ce Paige şi cu mine intrăm să vorbim cu Savannah.

în timp ce Adam şi Clay s-au ocupat de celule, Paige şi cu mine ne-am apropiat de celula lui Savannah. Înăuntru, copila tot se mai juca cu jocul ei video. Ne-am oprit o clipă în faţa uşii.

— A apucat mama să-i spună lui Savannah despre mine? s-a interesat Paige.

Am încuviinţat.

— Ştie la ce să se aştepte, c-o vei căuta. Sau, ăsta era planul, deşi presupun că atâta timp cât o duci înapoi la Consiliul vostru, ar fi destul de bine. Mă îndoiesc că Ruth se aştepta cu adevărat ca tu să adopţi o fetiţă de doisprezece ani.

— Se aştepta, a spus Paige. Deşi nu sunt sigură ce va crede Savannah despre idee.

— A, o să fie bine.

M-am întins după clanţă.

— Eşti gata?

Ceva asemănător cu panica s-a instalat pe faţa lui Paige. Apoi a expirat, şi-a îndreptat cămaşa şi şi-a trecut o mână prin bucle, parcă pregătindu-se pentru un interviu de angajare.

— Gata! s-a hotărât ea.

A trecut de mine, a deschis uşa şi a intrat în celulă.

— Bună, Savannah!

Savannah a sărit din pat, jocul căzând pe podea. Ochii ei au trecut de Paige şi m-au văzut pe mine. Zâmbind cu gura până la urechi, o alergat spre mine şi m-a cuprins cu braţele.

— Ştiam că o sa te întorci! a exclamat ea.

Au! Asta a durut. Chiar m-a durut. Dar mă întorsesem, nu? Mi-am dorit numai să fi avut destulă convingere şi să n-o abandonez de la început.

— Ea e Paige Winterbourne, am făcut eu prezentările eu. Fiica lui...

— Ruth, a completat Paige.

Savannah s-a întors spre Paige. Erau de aceeaşi înălţime.

— Asta-i vrăjitoarea care trebuie să mă ia pe mine?

Savannah s-a uitat de la mine la Paige şi apoi înapoi spre mine.

— Câţi ani are?

— Am douăzeci şi doi de ani, a răspuns Paige zâmbind.

Ochii copilei s-au mărit de groază.

— Douăzeci şi doi?! Abia dacă-i mai mare ca mine!

— O să discutăm asta mai târziu, am intervenit eu. Acum...

— Cine e ăla?

A arătat spre Clay, care stătea în uşă, apoi şi-a dat seama că arăta cu degetul şi şi-a schimbat gestul într-un salut.

— Clayton, am spus eu. El e...

— Ruth mi-a povestit despre el. Soţul tău, corect?

— Ăă... exact.

Savannah l-a măsurat scurt pe Clay, ca o adolescentă, adică privirea n-a coborât mai jos de gâtul lui. A încuviinţat aprobator, apoi s-a aplecat în faţă, aproape împiedicându-se de mine.

— Dar el cine e?

— Adam Vasic, s-a prezentat Adam intrând în cameră cu o plecăciune hazlie.

Savannah şi-a reţinut un râset.

— Ruth mi-a povestit şi de tine. Demonul-focului. Asta nu sună prea rău, dar ce poţi face? In afară de a stârni incendii?

— Mai bine ne-am... Începu Paige.

— Eşti Savannah Levine, nu-i aşa? a întrebat Adam.

Savannah a încuviinţat. Adam şi-a întins mâna cu entuziasm, s-a

oprit, apoi şi-a pus degetul pe perete. Peretele uscat a fumegat. Folosind degetul, a scrijelit S. L., apoi a desenat o inimă în jurul lor. Faţa copilei s-a luminat, dar s-a chinuit să se ascundă sub un voal de indiferenţă.

— Nu-i rău! Dar oricine poate face asta cu o lupă. N-ai nicio putere ADEVĂRATĂ?

— Mai târziu, i-a întrerupt Clay. Mai avem încă două celule de eliberat.

Adam a păşit într-o parte s-o lase pe Savannah să treacă, ţinând uşa deschisă pentru ea. S-a prefăcut că-l

ignoră, dar n-a putut ascunde zâmbetul mic şi o ultimă privire spre opera lui de pe perete. Sărmanul Xavier. Atât de repede scos de la porţia de afecţiune de Savannah şi înlocuit cu un semi-demon mai tânăr, mai puternic. Cât de capricioasă este inima unei fetiţe de doisprezece ani! După ce Savannah a trecut de Adam, s-a oprit în Clay care bloca ieşirea.

— Ea rămâne aici, a ordonat el. Paige poate să aibă grijă de ea.

Savannah a vociferat sonor.

— Ar fi trebuit s-o eliberăm pe ea ultima, ne-a avertizat Clay. Ar putea să mai fi rămas paznici. Nu vreau ca ea să se plimbe pe aici.

— Nu mă plimb!...

Clay a întrerupt-o severă. S-au măsurat în priviri, apoi Savannah şi-a lăsat ochii în jos.

— Biii-ne, a acceptat ea.

S-a răsucit pe călcâie, s-a dus spre pat şi s-a trântit pe el, cu braţele încrucişate şi faţa la perete.

— Adam, rămâi cu ele, i-a ordonat Clay. Stai de pază.

— N-am nevoie de nimeni care să mă apere! a comentat Savannah întorcându-se şi ridicându-se în capul oaselor, indignarea dispărând văzându-l pe Adam apropiindu-se. Dar poţi avea grijă de ea!

Şi-a ridicat bărbia spre Paige.

— Arată ca şi când ar avea nevoie de ajutor.

— Ce-o să ne mai distrăm! a murmurat Paige doar pentru sine. Nu mi-ai putut găsi o vrăjitoare adorabilă de opt ani?

— Putea fi şi mai rău, i-am spus eu. Dacă avea şaisprezece ani.

— Într-o zi, va avea.

*

Doi prizonieri rămăseseră. Curtis Zaid, preotul vodoun, şi un nou captiv în celula de vizavi de vechea mea celulă.

— Ce crezi că este? l-am întrebat eu pe Clay înclinându-mi capul să-l studiez pe noul venit. Am auzit că încercau să captureze un vampir, dar tipul ăsta nu pare prea anemic, nu?

Asta era puţin spus. Bărbatul din celulă avea cel puţin un metru nouăzeci, cu umeri laţi şi mulţi muşchi, scoşi în evidenţă de un tricou fără mâneci şi nişte blugi uzaţi. Clar nu era anemic.

— Poţi să nu mai salivezi, drăguţă? m-a apostrofat Clay.

Am făcut o faţă spre el şi m-am uitat înapoi la străin.

— Crezi că-i un vampir?

— Vrei să-mi bag gâtul înăuntru ca să aflăm?

— Poate mai târziu. Deocamdată ar trebui să-l lăsăm unde este. Ca să fim siguri.

Am mers la celula lui Curtis Zaid. L-am privit prin peretele din geam reflexiv, încercând să-i evaluez stabilitatea mentală.

— El arată în ordine, am confirmat eu. Fără scandal şi blesteme. Cred că sărmanul şi-a pierdut minţile, dar nu-i periculos. N-are nicio putere reală. Mai probabil să fie o belea decât o ameninţare.

— Hai să-l scoatem, atunci! a acceptat Clay deschizând uşa.

Când am intrat în celulă, Zaid s-a întors şi a scos ceva din cap.

Căşti, conectate la un CD player de pe masă. A închis cartea şi a pus-o pe un video. CD-uri? Video? La naiba, tot ce am primit eu de la ei au fost nişte cărţi vechi şi un televizor cu două posturi şi alea cu purici. Poate c-ar fi trebuit să mă apuc şi eu să-i blestem.

— Te vom elibera, Curtis, l-am anunţat eu.

Zaid n-a părut niciun pic surprins. Poate că era prea dus. Ignorându-ne, s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. Ne-am dat la o parte să-l lăsăm să iasă. A ieşit

pe hol, s-a oprit o clipă, s-a uitat în jur aşteptând parcă o capcană. Apoi s-a îndreptat spre ieşire.

— Ştii, nu trebuie să pleci chiar acum! am strigat după el. E cale lungă până la cel mai apropiat oraş!

Zaid a continuat să meargă.

— Lasă-l să plece! mi-a spus Clay. N-o să ajungă departe. Il găsim înainte să plecăm.

Savannah a ieşit alergând din celula ei. Adam s-a răsucit brusc din poziţia lui de pază şi a încercat s-o apuce de braţ dar a scăpat-o.

— Aţi terminat? ne-a strigat ea. Putem merge acum? Hei, ăla e domnul Zaid?

S-a oprit la câţiva metri de Zaid, s-a zgâit în sus la el, apoi s-a dat un pas mic înapoi.

— Asta nu-i un voodoo...

— Savannah! a strigat-o Paige alergând şi ea afară din celulă. Ti-am spus să stai...

S-a oprit scurt. I-am urmărit privirea spre Zaid, care se oprise şi se întorcea încet cu faţa la cele două vrăjitoare. Paige s-a albit. Albă precum creta. Zaid şi-a ridicat mâna în aer parcă salutând. Picioarele lui Savannah au zburat de sub ea. S-a ridicat în zbor prin aer.

— Savannah! a ţipat Paige şi s-a aruncat după fetiţă.

Corpul lui Savannah a plutit în aer pentru o secundă, apoi s-a repezit spre noi ca piatra dintr-o praştie. Nu, nu spre noi. Spre peretele din spatele nostru. Clay şi cu mine ne-am întors amândoi, cu braţele întinse s-o prindem. Corpul ei m-a lovit în umăr destul de dur pentru a mă proiecta în perete. Clay s-a aruncat spre noi, prinzându-ne pe amândouă înainte să ajungem la pământ.

M-am uitat peste umărul lui Clay şi am văzut-o pe Paige stând la mai puţin de doi metri de Zaid. Se înfruntau, amândoi tăcuţi. Buzele lui Zaid s-au curbat într-un zâmbet mititel.

— A trecut mult timp de când am avut plăcerea să am de-a face cu o vrăjitoare, a enunţat el. Şi iată că am două

deodată. Păcat că sunt doar învăţăcei. Am fi putut să ne distrăm.

Şi-a fluturat o mână şi genunchii lui Paige s-au înmuiat. S-a împleticit, dar s-a redresat.

— Mai bine o vrăjitoare învăţăcel decât un vrăjitor laş! l-a înfruntat ea.

— Katzen! am şoptit eu uimită.

În timp ce mă lăsam pe vine la podea ţinând-o pe Savannah, Adam şi Clay se îndreptau spre Katzen din direcţii opuse. El s-a uitat la ei şi a desenat cu mâna un cerc prin aer. Clay s-a oprit brusc, clipind. S-a întins în faţă. Mâna lui părea să lovească ceva dur dar invizibil. A lovit cu pumnul, dar mâna i s-a oprit în aer. Katzen a aruncat de sus o privire plictisită spre noi.

— Nu vă obosiţi! ne-a avertizat el. Asta e între mine şi vrăjitoare. Bucuraţi-vă de spectacol, dar nu vă faceţi prea comozi. Nu va dura mult.

S-a întors spre Paige.

— Mă simt mărinimos astăzi, vrăjitoare! Acceptă înfrângerea şi te voi lăsa să pleci.

— Nu-mi convine târgul! l-a refuzat Paige. Dar dacă accepţi tu înfrângerea, te voi lăsa eu să pleci.

Katzen şi-a sucit încheietura. De data asta Paige a murmurat câteva cuvinte şi i-a oprit mâna. El şi-a flexat degetele, rupând cu uşurinţă vraja de legare, dar când a încercat să facă gestul din nou, Paige a făcut o altă vrajă, oprindu-i mâna înainte să termine mişcarea.

— Bună încercare! a spus el. Dar mă faci să pierd vremea. Nicio vrăjitoare, cu atât mai puţin un învăţăcel, nu poate spera să doboare un vrăjitor. Sunt sigur că-ţi cunoşti istoria. Voi vrăjitoarele sunteţi atât de bune să vă amintiţi trecutul. Tot ce v-a mai rămas cu adevărat. Destul de trist.

— Ştiu lecţiile mele de istorie! i-a răspuns Paige. Orice puteri adevărate ar avea vrăjitorii le-au dobândit de la vrăjitoare. Noi v-am învăţat tot, dar când a început

inchiziţia, ne-aţi protejat? Nu. Imediat ce v-aţi simţit în pericol, ne-aţi smuls capetele şi le-aţi oferit pe o tavă de argint. Noi v-am dat putere iar voi ne-aţi trădat.

— Poate că am greşit, s-a corectat Katzen. Istoria nu e tot ce v-a rămas. Mai e şi amărăciunea. Amărăciunea şi invidia.

Kazen şi-a ridicat ambele mâini. Buzele lui Paige s-au mişcat, dar înainte să poată pronunţa vreo vrajă, a sărit în aer. A lovit pământul rostogolindu-se de la impact, apoi a dispărut. A dispărut! Katzen a verificat podeaua.

— O vrajă de acoperire. Ce original!

S-a întors, a călcat violent cu piciorul, s-a întors din nou, a călcat iar violent, de parcă încerca să strivească o furnică.

Bariera lui Katzen îl înconjura pe el şi pe Paige, blocându-l pe Adam în partea îndepărtată a culoarului. Ochii lui Adam străluceau roşii izbind în barieră, dar nici măcar puterile lui nu puteau răzbate. Clay se învârtea în partea noastră, trecându-şi mâinile pe peretele barierei, încercând să găsească o breşă. Am acoperit-o pe Savannah verificând-o să nu aibă oase rupte. Părea bine, doar zgâriată şi ameţită.

Katzen a continuat să calce violent podeaua, mişcându-se câţiva centimetri la fiecare lovitură.

— Spune-mi când mă apropii, vrăjitoare! Ştii că te voi găsi! Tot ce trebuie să faci este să te mişti şi eşti prinsă. Asta e ghinionul cu vrăjile vrăjitoarelor, nu-i aşa? Poţi doar să te aperi pe tine. Nu poţi lupta.

O formă a tremurat la un metru de Katzen. Paige, buzele i se mişcau.

— Paige! am strigat eu avertizând-o că se dădea de gol.

înainte să se poată întoarce Katzen, o minge de foc a coborât din

tavan, l-a lovit în piept şi a explodat. S-a împleticit în spate, tuşind, cu hainele pârlite. Şi-a întors capul într-o

parte şi-n cealaltă, căutând-o pe Paige. Una dintre şuviţele sale scurte s-a aprins şi i-a fript obrazul, lăsând o mare pată roşie. A mârâit şi a stins focul cu lovituri scurte, apoi s-a uitat din nou în jur. Paige dispăruse.

— Bine lucrat, vrăjitoare! a provocat-o el. Ai citit grimoarul vrăjitorilor?

A vrut să spună mai multe, apoi s-a oprit, întorcându-se de parcă ceva îi atrăsese atenţia. Buzele i s-au curbat într-un mic rânjet. L-am urmărit cum se uită spre celula lui Leah. Rânjetul lui Katzen s-a lărgit şi şi-a răsucit mâna, murmurând câteva cuvinte. S-a auzit un clic, prea încet pentru urechile oamenilor. Apoi uşa lui Leah s-a crăpat câţiva centimetri. Înăuntru ea s-a ridicat, revista alunecând pe podea. A mers spre uşă, a deschis-o şi a păşit pe coridor.

Demonstraţie

Pierzi toată distracţia, draga mea! a invitat-o Katzen pe Leah când a ieşit din celulă. De ce nu duci fata undeva în siguranţă în timp ce eu mă ocup de cealaltă?

Leah a clipit, momentan dezorientată pe când se uita pe culoar, privirea trecând peste figurile necunoscute ale lui Clay, Adam şi Paige. Am lăsat-o pe Savannah jos din poala mea şi m-am ridicat. Leah a văzut mişcarea şi s-a întors.

— Ar fi trebuit să ghicesc! a exclamat ea. Bine ai venit înapoi, Elena. Clay se apropia de noi, încercând să nu-i distragă atenţia până era

destul de aproape să sară. De partea cealaltă a barierei invizibile, Adam se învârtea şi el ca un animal în cuşcă, cu ochii arzând. Am făcut un pas în faţa Savannei.

— Nici să nu te gândeşti! am avertizat-o eu pe Leah.

— Leah? a chemat-o Savannah încă ameţită.

S-a chinuit să se ridice în picioare în spatele meu.

— Poţi... poţi să ne ajuţi?

Leah i-a zâmbit.

— Bineînţeles că pot.

M-am aruncat spre Leah. Ceva m-a lovit în moalele capului. Când am căzut în faţă, totul s-a făcut negru. Mi-am revenit când m-am lovit de podeaua de ciment. Braţele lui Clay mă înconjurau, trăgându-mă în sus.

— Savannah! am chemat-o eu clătinându-mă pe picioare.

M-am împleticit, încă ameţită de la lovitură. Camera se învârtea.

Sângele îmi picura fierbinte pe ceafă. Clay a încercat să mă echilibreze, dar l-am împins.

— Ajut-o pe Savannah! l-am trimis eu.

Clay s-a întins spre Savannah, care stătea acum în faţa noastră. Dar mâna lui n-a reuşit s-o apuce. S-a oprit imediat, ca atunci când a atins bariera invizibilă din jurul lui Katzen şi Paige.

— Fără obstrucţii din partea ta, omule-lup! l-a avertizat Katzen. N-avem nevoie de specia ta sau de demonul de foc. Ia-ţi prietenul şi partenera şi plecaţi de aici înainte ca vrăjitoarea asta să-mi crească apetitul pentru o provocare mai serioasă.

M-am dezechilibrat în faţă şi am lovit bariera care o înconjura pe Savannah şi Leah. Capul încă mi se învârtea. Când am lovit cu pumnii în peretele invizibil, ricoşeul loviturilor mele m-a aruncat înapoi. Când m-a prins Clay, am văzut ceva pe podea. O carte, probabil din celula lui Katzen. Colţul era pătat cu sânge. Sângele meu. M-am holbat la ea. O carte. Leah mă lovise cu o carte normală, aruncată destul de tare încât să mă doboare şi să-mi dea sângele. M-am uitat la Savannah şi m-a cuprins frica.

— Las-o să plece! am spus eu. E numai o copilă.

Leah şi-a rotit ochii nemulţumită.

— Nu mă lua pe mine cu chestia asta cu „copila inocentă”, Elena. Savannah are doisprezece ani. Cu greu mai e o fetiţă. Şi cu greu inocentă.

A zâmbit către Savannah.

— Dar mie nu-mi pasă. Voi avea grijă de tine.

Savannah s-a uitat de la mine la Leah, confuză încă. În acel moment am înţeles ce pusese la cale Leah, înscenând acele evenimente cu obiectele zburătoare şi dând vina pe Savannah. Încercase să se facă singurul aliat al copilei, singura care ar accepta-o orice ar fi făcut. În plus, Leah se aliase într-un fel cu Katzen, aşa cum suspectase Paige. Împreună înscenaseră întregul spectacol de groază din noaptea când am evadat. Dar cu

ce scop? Nu mai conta! Acum tot ce conta era că Paige fusese prinsă de Katzen, iar Savannah era în pericol să plece cu Leah. Nu puteam să fac prea multe în legătură cu prima parte, dar cu a doua...

— Dar e inocentă! am insistat eu. Inocentă în legătură cu tot ce s-a întâmplat aici. De ce nu-i spui cine a atacat într-adevăr paznicii, cine a omorât-o cu adevărat pe Ruth Winterbourne? Obiecte zburătoare... semi-demon telechinetic? Hmmm, ar putea fi o legătură?

— Dar... a clipit Savannah uitându-se nedumerită de la mine la Leah. Nu... ai face asta.

— Bineînţeles că n-aş face! s-a apărat Leah. Nu te-aş răni niciodată, Savannah.

— Nu?! m-am mirat eu. Ce zici de cioburile zburătoare? Crezi că alea ne-au gâdilat? Dar tu n-ai fost cu noi, nu? Ai apărut convenabil după ce se terminase totul.

Privirea lui Savannah se plimba de la Leah spre mine şi înapoi.

— Bine, a spus copila încet. Dacă eşti prietena mea, Leah, atunci dă-le drumul. Spune-i s-o lase pe Paige să plece. N-a greşit cu nimic. Dă-le drumul şi vino cu noi.

— Nu pot face asta, Savannah! a refuzat Leah. Ei nu te înţeleg. Te vor duce departe şi când lucrurile se vor strica, nu vor înţelege. Eu sunt singura care...

— Nu! a ţipat Savannah.

Corpul ei s-a smucit drept. Pentru moment, am crezut că o prinsese Katzen din nou. M-am aruncat spre barieră, apoi am văzut privirea de pe faţa lui Savannah. Ochii ei străluceau iar trăsăturile îi erau contorsionate de mânie. Buzele i s-au mişcat.

Leah s-a întins după fată, apoi a înlemnit în mijlocul gestului. Confuzia s-a aprins în ochii ei, apoi înţelegerea rapidă, apoi cea mai slabă urmă de frică. Nu s-a mişcat. Nici n-a clintit vreun muşchi. M-am uitat la Savannah. Ochii ei erau fixaţi pe Leah.

— Dumnezeule! a şoptit Paige. A legat-o.

Katzen nu părea să observe că Paige reapăruse, rupându-şi singură vraja de acoperire. In schimb se holba la Savannah, apoi a început să râdă.

— Uite acolo putere! a lăudat-o el.

S-a uitat în jos la Paige care şedea pe podea.

— Aşa se face o vrajă de legare, vrăjitoare! Poate ar fi trebuit să-i ceri nişte lecţii înainte să te decizi să te dai la mine. Mare păcat. Mi-ar fi plăcut un antrenament adevărat.

A mişcat scurt din încheietură şi Paige a zburat înapoi spre perete. A lovit podeaua rostogolindu-se şi a dispărut. Katzen şi-a reînceput căutarea călcând violent în dreapta şi-n stânga. Înapoia lor, Savannah a stat cu spatele spre luptă, legând-o pe Leah. Adam, Clay şi cu mine ne uitam, neajutoraţi, atenţia noastră împărţită între cele două confruntări.

Paige a tremurat făcând o vrajă. Katzen s-a rotit la timp ca s-o vadă la jumătate de metru în spatele lui şi piciorul a zburat spre ea, lovind-o în stomac înainte să termine cuvintele. Şuierând, Paige s-a rostogolit din calea lui şi s-a chinuit să se ridice în picioare. A repetat vraja. O altă sferă de foc a erupt de nicăieri, lovindu-l pe Katzen între omoplaţi şi îngenunchindu-l. În cădere, şi-a ridicat amândouă mâinile şi Paige a fost catapultată în aer, repezindu-se neputincioasă spre tavan. A pronunţat ceva şi vraja vrăjitorului s-a rupt brusc, aruncând-o la podea şi zguduindu-i oasele. S-a rostogolit şi a dispărut sub o altă vrajă de acoperire.

— Un repertoriu impresionant dar trist de limitat! s-a răstit batjocoritor Katzen, ridicându-se în picioare. Mingile tale de foc nu mă pot omorî, vrăjitoare! Doar ştii asta.

— Vai, dar ştiu! a recunoscut Paige apărând la câţiva metri în spatele lui.

Katzen s-a întors cu faţa spre Paige. Ea stătea cu picioarele încrucişate pe podea, fără să dea vreun semn c-ar vrea să se ridice.

— Dar pun pariu că eu te pot ucide, l-a provocat ea. De fapt pot s-o fac fără să te ating, fără ca măcar să mă ridic în picioare.

Katzen s-a pus pe râs.

— A, ia te uită! Bluful. Dă ce poţi mai bun, vrăjitoare! Apoi îţi voi da şi eu.

Paige şi-a închis ochii şi a pronunţat câteva cuvinte. Katzen s-a pregătit să se apere. Mi-am ţinut respiraţia. Dar nu s-a întâmplat nimic. Katzen a ezitat, apoi a început să râdă. Paige şi-a întors capul şi l-a căutat cu privirea pe Clay. El s-a uitat în ochii ei şi a încuviinţat, apoi a făcut un pas în lateral spre peretele invizibil... şi a trecut direct prin el. Bariera era distrusă. Katzen n-a remarcat.

— La naiba! a mormăit Paige. Mă laşi să... Încerc din nou?

Katzen a mugit de râs. Am sărit în picioare şi m-am aruncat spre

el. Clay şi Adam au sărit şi ei în acelaşi timp şi toţi trei l-am izbit pe Katzen deodată. Mâinile i s-au ridicat în sus să facă o vrajă. I-am apucat încheieturile, strângându-le atât de tare încât oasele i-au pocnit. Katzen a rămas fără aer. Clay l-a apucat de cap şi i l-a sucit. Corpul vrăjitorului a zvâcnit, lovindu-l pe Adam în partea rănită şi aruncându-l în spate. Apoi Katzen s-a muiat. Clay i-a verificat pulsul, a aşteptat ca inima să i se oprească, apoi l-a lăsat să cadă.

— E mort.

Anunţul n-a venit de la Clay, ci din partea cealaltă a holului. De la Savannah. Ne-am întors toţi şi am văzut-o ţinând-o încă pe Leah sub vrajă, cu spatele la noi. Nu se întorsese. Nu văzuse lupta, incapabilă să-şi ia ochii de la Leah fără ca vraja să se rupă.

— E mort! a repetat ea şi am înţeles că vorbea cu Leah. S-a terminat.

Leah s-a albit la faţă. Mânia şi frustrarea i-au inundat ochii. Un huruit a umplut camera. Un pocnet puternic.

Apoi altul. O bucată de tencuială s-a desprins din peretele din spatele meu. Becurile au explodat. M-am repezit spre Savannah văzând un scaun aruncat din celula lui Katzen. A lovit-o pe Savannah în spate şi ea s-a încovoiat. M-am grăbit spre ea, dar nu destul de repede. S-a prăbuşit pe podea.

Paige şi cu mine am prins-o in acelaşi timp. Cioburi s-au învârtit în jurul nostru, amestecându-se cu un vârtej de praf de la tencuiala desprinsă. Clay a strigat. Apoi Adam. Paige şi cu mine ne-am aplecat peste Savannah, apărând-o de furtuna de resturi. Apoi, la fel de brusc cum începuse, s-a oprit. Iar Leah dispăruse.

*

Clay şi cu mine i-am luat urma până afară, dar n-am ajuns departe înainte ca o voce cunoscută să ne salute. Jeremy ieşea din pădure, Cassandra şi Kenneth venind mai în spate.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jeremy admirându-ne hainele acoperite de praf şi pielea înţepată de cioburi.

Întinzându-se spre mine, mi-a şters o dâră de sânge de pe obraz. M-am sprijinit cu spatele de el, închizând ochii să mă liniştesc într-un scurt moment de pace.

— Eşti bine? a murmurat el.

— Întreagă, am răspuns eu. Toată lumea e.

I-am dat lui Jeremy un raport complet, terminând cu evadarea lui Leah. Deşi vroiam să mă iau imediat după ea, Jeremy mi-a refuzat planul. Era mai îngrijorat să-l oprească pe Tyrone Winsloe şi să găsească ultimii membri din personal care scăpaseră. Dacă Leah fugise, nu reprezenta niciun pericol imediat. Era cale lungă până la cel mai apropiat telefon. Puteam s-o oprim mai târziu. Acum trebuia să ne asigurăm că niciun om nu părăsea închisoarea luând cu el secretele noastre.

— Clay şi cu mine mergem să-l căutăm pe Winsloe, am stabilit eu.

— Vin cu voi! s-a înscris Cassandra. Noi am găsit doar un paznic iar Jeremy s-a ocupat de el. Tyrone Winsloe poate fi ultima mea şansă la o luptă adevărată.

— Elena şi cu mine ne putem ocupa singuri, a refuzat-o Clay. Dacă vrei să faci ceva, Cassandra, du-te furişează-te la etajul doi, vezi dacă găseşti ceva hrană caldă.

Cassandra doar a zâmbit.

— Nu, mulţumesc, Clayton. Îl aştept pe Winsloe. O să mai fie destul de cald când termini tu cu el.

— O, bine că mi-ai adus aminte! am spus eu. Mai e un captiv rămas. Ar putea fi un vampir, dar nu suntem siguri. Te superi dacă arunci o privire, Cassandra? Dacă e un vampir, tu poţi să spui dacă e sigur să-l eliberăm. Adică ştii, nu?

Ea a încuviinţat.

— N-au mai rămas prea mulţi vampiri în America de Nord. Dacă e unul dintre noi, ar trebui să-l recunosc.

După ce ne-am întors toţi în corpul de celule, am condus-o pe Cassandra pe culoar spre captivul rămas. În timp ce mergeam, am încercat să mă gândesc la o cale s-o refuz pe Cassandra să ne însoţească pe Clay şi pe mine în căutarea lui Winsloe. Nu vroiam să vină şi ea. Winsloe era al meu. Îi eram datoare pentru tot ce făcuse, tot ce ameninţase să facă. Moartea lui ar fi o chestiune privată, ceva ce aş împărţi numai cu Clay.

Am ajuns la celulă înainte să găsesc un plan. Cassandra s-a uitat la omul dinăuntru şi a clipit. Des.

— Îl cunoşti? am întrebat-o eu.

A tăcut, părând să dezbată dacă să mintă sau nu.

— Este vampir.

Am dedus din ce a spus că-l ştia.

— E periculos?

— Nu prea. Dar nici foarte folositor. Nu m-aş grăbi să-l eliberez prea curând. Ne va sta numai în cale. Putem să ne întoarcem mai târziu.

S-a întors să plece. I-am apucat braţul. Pielea ei era rece la atingere, ca cineva care stă toată ziua într-un birou cu aer condiţionat.

— Dacă se întâmplă ceva şi nu putem să-l eliberăm mai târziu? am provocat-o eu. Sau e un risc pe care ţi-l asumi, ca atunci când m-au ţinut pe mine captivă?

Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte să-mi dau seama. Cassandra s-a întors şi mi-a studiat faţa.

— Deci ţi-a spus Clayton! s-a mirat ea. Mă gândeam c-o să vrea să te menajeze. N-a fost aşa, Elena. Eşti vârcolac. Războinică. O războinică inteligentă şi plină de resurse. N-aveai nevoie de ajutorul meu ca să evadezi. Nu puteam să te ajut cu nimic.

— Dar ceilalţi? I-ai sfătuit să nu mă ajute. Să mă lase să putrezesc aici.

Cassandra a oftat.

— N-a fost aşa, Elena.

— Şi chestia cu Clay? Să te dai la el înainte ca partea mea de pat să se răcească?

— N-aş zice că m-am „dat” la el. Clayton este un bărbat foarte interesant. Poate că m-a interesat pe mine un pic mai mult, dar poţi să mă învinuieşti pentru asta? Acum te-ai întors. E bărbatul tău. Respect asta. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa mea.

Am zâmbit, arătându-mi dinţii.

— Crede-mă, Cassandra, n-am fost îngrijorată.

M-am uitat la bărbatul din celulă.

— Dar sunt îngrijorată în legătură cu acest sărman. Îi dau drumul.

Cassandra s-a albit, apoi şi-a revenit repede.

— Fă cum vrei.

S-a întors şi a plecat pe coridor, mergând mai repede decât am văzut-o vreodată mişcându-se. Îşi lua tălpăşiţa?

Hmmm. Am deschis uşa celulei. Bărbatul s-a întors şi mi-a aruncat o privire precaută.

— Da? s-a interesat el, politicos dar rece.

— Bună, eu sunt Elena! l-am salutat şi mi-am întins mâna. Salvatorul tău de astăzi.

— Aha?

La fel de rece. Cu sprâncenele arcuite. Fără efort să dea mâna cu mine.

— Vrei să ieşi? l-am întrebat eu.

El a zâmbit, o atingere de căldură dezgheţând sloiul.

— De fapt, începusem să mă acomodez aici, dar dacă insişti, presupun că m-aş putea desprinde.

— Avem o veche prietenă de-a ta cu noi. Este nerăbdătoare să te vadă.

— Prietenă?!

— Cassandra... Nu sunt sigură de numele de familie. Păr roşiatic. Ochi verzi. Vampir.

— Cassandra? şi-a mijit el ochii. Unde?

— Afară pe culoar.

M-am aplecat prin uşă. Bărbatul a trecut de mine şi s-a grăbit pe culoar.

— Cassandra! a zbierat el.

La jumătatea drumului, Cassandra s-a întors. Încet.

— Aaron! l-a chemat ea.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet larg în timp ce se îndrepta spre noi.

— Doamne, chiar tu eşti!? Cât a trecut? Atâţia ani şi ştii, nu te-ai schimbat deloc.

— Foarte nostim! a spus Aaron. Acum, Cass...

Ea i-a strâns palmele în ale ei şi i-a mângâiat obrazul.

— Nu-mi vine să cred! Când te-am văzut ultima dată? O mie nouă sute şaptesprezece, nu-i aşa? Philadelphia?

— O mie nouăsute treizeci şi unu, România! a corectat-o Aaron gutural, desfăcându-se din îmbrăţişare. A cincea oprire în marele nostru tur. Am fi putut să mergem la Praga, Varşovia, Kiev, dar nu, trebuia să te opreşti într-o

înfundătură românească pentru a te putea amuza interpretându-l pe Dracula pentru ţărani. Şi sunt sigur c-ar fi fost foarte amuzant dacă te-ar fi încuiat pe TINE în beciul bisericii timp de trei zile unde să te îneci într-un vas cu apă sfinţită.

— A fost o greşeală! a murmurat Cassandra.

— Greşeală?! M-ai lăsat acolo!

— Te-a abandonat? m-am mirat eu. Ca să vezi!

— A, nu! m-a corectat Aaron trecând cu privirea prin Cassandra. Nu doar că m-a abandonat. M-a dat pe mâna lor! Mica ei glumă a scăpat de sub control iar când a năvălit mulţimea, s-a salvat pe ea predându-mă pe mine.

— N-a fost chiar aşa, s-a apărat Cassandra.

— Sunt convinsă că n-a fost, am repetat eu sarcastic. Ei bine, presupun că voi doi aveţi multe de povestit. Depănaţi amintiri, Cassandra. Clay şi cu mine ne putem ocupa de Winsloe singuri.

Când am plecat, Cassandra a încercat să mă urmeze, dar Aaron a apucat-o de braţ. Încă se reacomodau când eu şi Clay am părăsit corpul de celule ca să-l găsim pe Winsloe.

Răzbunare

Câinele era în cuşcă.

L-am mirosit pe Winsloe imediat ce am ajuns la şase metri de clădirea exterioară. Am cercetat perimetrul şi i-am şoptit un plan lui Clay. Înainte să termin, s-a întins după braţul meu, oprindu-mă.

— Eşti sigură de asta, drăguţă? m-a întrebat el surprins.

— O, sunt sigură! Tu nu?

Clay m-a tras aproape şi mi-a ridicat bărbia spre el.

— Sunt sigur că vreau şi sunt al naibii de sigur că nenorocitul o merită. Este clar justiţie poetică. Dar asta vrei tu într-adevăr?

— Asta vreau eu.

— Bine, atunci. Dacă-i vreo belea, totuşi, îl dobor.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Clay a ezitat.

— Bine, drăguţă. Dacă avem de ales, al tău e. Dar nu mă va reţine nimic dacă te pune în pericol.

— De acord.

Ne-am îndreptat spre canisă.

*

Winsloe şedea în spatele adăpostului pentru câini. Spatele lipit de perete, genunchii la gură, pistolul îndreptat spre uşă. Îndată ce i-am determinat poziţia uitându-ne prin ferestrele prăfuite, am stabilit cursul acţiunii. Evident, să dăm năvală pe uşă ieşea din discuţie.

Nu eram rezistenţi la gloanţe. Din moment ce intrarea era în stânga lui Winsloe, am ales fereastra cea mai apropiată din dreapta lui. Clay m-a ridicat iar eu am desfăcut cu grijă balamalele, am scos fereastra şi i-am dat-o lui Clay. Deschiderea era abia de jumătate de metru, prea mică pentru Clay, aşa că trebuia să intru singură. M-a ridicat mai sus iar eu m-am strecurat mai întâi cu picioarele, chinuindu-mă să-l aud pe Winsloe jos, pregătită să mă arunc afară dacă se mişca numai. Nu a făcut-o. Odată ce trupul meu a trecut prin fereastră, am apucat partea de sus a ramei cu ambele mâini, m-am balansat în lateral şi am sărit aterizând pe capul şi umerii lui Winsloe. El a ţipat speriat.

I-am apucat arma şi am aruncat-o prin gardul de sârmă în cuşca învecinată.

— Frumos ţipăt, Tyrone, i-am spus eu în zeflemea scuturând nişte paie de pe blugi. Foarte macho.

Clay a năvălit pe uşă.

— Mie mi-a sunat mai mult ca un scherlăit, drăguţă.

Winsloe s-a smucit ca să se uite la Clay.

— Da, el e Clayton! i-am confirmat eu. Arată destul de bine pentru un mort, ei?

Cum Winsloe se chinuia să se ridice în picioare, Clay s-a repezit spre el, l-a înşfăcat de gât, l-a lovi de perete şi l-a luat la control.

— N-are arme, a conchis el lăsându-l pe Winsloe să cadă.

— Cum!? m-am mirat eu. Fără grenade? Fără ciocan pneumatic? Şi te numeşti vânător!

— Cât vreţi? ne-a întrebat Winsloe.

Vocea îi era sigură, marcată mai mult de furie decât de teamă.

— Cât valorează o viaţă în zilele noastre? Un milion? Două?

— Bani?! am râs eu. N-avem nevoie de bani, Tyrone. Jeremy are destui şi e mai mult decât dispus să-i împartă.

— Un venit net combinat de aproximativ două milioane de dolari? a pufnit Winsloe. Asta nu-i nimic. Uite cum facem. M-ai prins corect. Sunt dispus să-ţi plătesc o recompensă. Zece milioane.

Clay s-a încruntat.

— Despre ce vorbim? N-ai pomenit niciodată nimic de vreo înţelegere, drăguţă. Mi-ai promis o vânătoare.

— Îmi pare rău, Ty, m-am scuzat eu. Clay are dreptate. I-am promis o vânătoare şi dacă nu i-o dau, o să stea bosumflat pe mine zile întregi.

— Vânătoare? un tremur i-a cutreierat ochii lui Winsloe dar a scăpat de el repede. Vreţi o vânătoare? Bine. Foarte corect. Precum spuneam, m-aţi prins. Uite care-i înţelegerea, atunci. Lăsaţi-mă să-mi iau echipamentul şi vom avea o vânătoare adevărată. Dacă vă omor pe amândoi, câştig. Mă încolţiţi voi, vă luaţi cincisprezece milioane.

— Bărbatul are tupeu, drăguţă! s-a minunat Clay. Trebuie să recunoşti.

L-a apucat pe Winsloe de cămaşă.

— Vrei o înţelegere? Uite o înţelegere! Te lăsăm să pleci. Alergi să-ţi scapi viaţa asta nenorocită. Ajungi să ieşi de pe câmpul de joc şi-ţi dăm drumul. Te prindem primii, te ucidem. Ce zici?

— Nu e corect, a ripostat Winsloe.

Clay şi-a dat capul pe spate şi s-a pornit pe râs.

— Auzi la el, drăguţă? Nu e corect! Nu astea erau regulile tale? Regulile pe care plănuiai să le aplici dacă o vânai pe Elena. Ar fi fost eliberată şi vânată de o echipă de profesionişti antrenaţi. Dacă scăpa de pe terenul de joc, ar fi trăit. Altfel, ar fi murit. Îmi scapă ceva?

— Nu-i acelaşi lucru, s-a împotrivit Winsloe cu flăcări în priviri. Eu nu sunt vârcolac. Un om nu poate lupta fără arme.

— N-ai zis că ţi-ai plantat rastele cu echipament? l-am provocat eu.

— Sunt încuiate.

— Bine, am oftat eu. Hai să fie „corect”, atunci. Nu ne-ar plăcea prea uşor. Fără provocare, nu-i distractiv.

Am mers în cuşca alăturată şi am cules arma de pe jos. Am examinat-o şi mi-am dat seama cum să deschid încărcătorul şi am împrăştiat gloanţele pe jos. Apoi m-am întors spre Winsloe şi i-am întins arma descărcată.

— Ce naiba să fac cu ăsta? a întrebat el.

Clay a dat din cap.

— Am crezut că tipul ăsta se presupune c-ar fi inteligent. Hai să ne gândim un pic. Trebuie să ne Transformăm ca să te vânăm. Asta înseamnă că vom fi ocupaţi o perioadă. Nu te vom lăsa cu o armă încărcată pentru ca tu să ne împuşti în timp ce ne Transformăm.

— Ai putea să ne găseşti şi să ne loveşti peste cap cu pistolul descărcat, i-am spus eu. Dar nu ţi-aş recomanda. Ne vom Transforma pe rând. Dacă te apropii de noi, te vom ucide. În timp ce noi suntem ocupaţi, vei avea timp să faci ceva. Cât timp? Ei bine, nu-ţi voi spune cât. Îţi voi spune în schimb că ai timp să faci ceva. Poţi fugi să-ţi scapi viaţa. Sau te poţi întoarce în incintă şi să găseşti muniţie pentru armă. Sau poţi alerga la cel mai apropiat rastel cu echipament şi să încerci să spargi lacătul. Sau poţi merge în garaj să vezi dacă poţi porni vreuna dintre maşini.

— Na, ţi-am dat mură-n gură! a încheiat Clay. Destul de corect?

Winsloe l-a fixat pe Clay cu privirea.

— Douăzeci de milioane.

— Douăzeci de secunde, i-a întors-o Clay.

— Douăzeci şi cinci de mii...

— Nouăsprezece secunde.

Winsloe şi-a reaşezat falca, s-a uitat de la Clay la mine, apoi a ieşit nervos din canisă.

— Rezistă destul de bine, am comentat eu după ce a plecat Winsloe.

— Dezamăgită? m-a întrebat Clay.

— Trebuie să recunosc, sperasem c-o să facă în pantaloni. Dar până la urmă nu-i deloc rău. Cel puţin va încerca. O provocare mai mare.

Clay a rânjit.

— O distracţie mai mare.

*

Nu eram proşti să ne Transformăm în canisă. Ne-am dus afară şi am găsit un luminiş la vreo cincisprezece metri în pădure. Clay s-a Transformat primul în timp ce eu am stat de pază. Apoi am schimbat rolurile. Când am terminat şi eu, ne-am întors la canisă, unde am adulmecat mirosul lui Winsloe şi i-am luat urma.

Winsloe nu se întorsese în incintă. Nici nu încercase garajul. Se dusese direct în pădure, fie fugind să-şi scape viaţa, fie încurajat de speranţa emoţionantă c-ar putea sparge lacătul unui rastel cu echipament înainte să-l ajungem din urmă. Mai grav - cel puţin pentru Winsloe - o luase pe poteca principală. Dacă-şi croia drum prin desişuri, ne-ar fi încetinit. Pe poteca largă, puteam alerga la viteză maximă, unul lângă altul. Ceea ce am şi făcut. Nu era nevoie să fim atenţi. Doar cu un pistol gol, cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Winsloe era să se ascundă în tufişuri şi să-l arunce în noi când treceam pe lângă el. Nu era tocmai un motiv de îngrijorare.

Am trecut de foişorul de pândă. La jumătatea drumului de la punctul de eliberare doi am prins un miros de metal. Memoria mea a trecut în revistă vânătoarea iniţială cu Lake şi mi-am amintit următorul reper: un rastel cu echipament. Deci ăsta era planul lui Winsloe? Dacă nu avea un şperaclu la îndemână, urma să aibă parte de o mare surpriză. Iar noi de o vânătoare foarte scurtă.

Am trecut de colţ şi am văzut rastelul în faţă. Nici urmă de Winsloe. Renunţase şi fugise? Cum mă apropiam mai

mult de adăpost, am observat ceva pe pământ. Ochelarii cu vedere nocturnă. Lângă ei, o cutie de muniţie. Şi un binoclu. M-am oprit. Uşile dulapului erau deschise. Lumina soarelui strălucea în cheia de metal din încuietoare. Winsloe avusese cheia tot timpul sau ştia unde să găsească una. Acum era înarmat cu Dumnezeu ştie ce tip de artilerie.

Cum mă holbam la dezastru, Clay s-a izbit de umărul meu, aruncându-mă în tufiş. O rundă de focuri de armă au spart liniştea. Clay m-a împins mai departe în tufe. Când nu m-am mişcat destul de repede, m-a muşcat de coapsă. M-am târât în tufişuri, cu burta ştergând pământul. Clay m-a urmat. O altă rundă de foc automat a scuipat un evantai de gloanţe mult deasupra capetelor noastre. De unde se ascundea, Winsloe nu ne putea vedea şi ţintea doar după sunet. Am încetinit şi m-am târât, alunecând fără zgomot prin tufe. Când am ieşit din raza lui, am găsit un desiş şi m-am oprit. Clay a venit în urma mea. M-a adulmecat pe trunchi, apoi pe gât, căutând sânge. Când a terminat, l-am verificat eu pe el. Scăpasem amândoi neatinşi... deocamdată. Câte arme avea Winsloe acum? Câtă muniţie? Vreo grenadă sau alte surprize? Când spusesem că vreau o provocare, nu la asta mă referisem.

Ne-am înghesuit în desiş, nu atât cât să ne ascundem cât mai ales să stăm nemişcaţi şi în siguranţă în timp ce găseam locaţia lui Winsloe. După câteva minute, Clay mi-a împuns umărul şi mi-a indicat cu botul spre nord-est. Mi-am ridicat nasul, dar vântul venea dinspre sud. Clay şi-a mişcat urechile. Ascultă, nu adulmeca. Am închis ochii, m-am concentrat şi am auzit un mic foşnet, zgomotul de fibră frecându-se de fibră. Winsloe era la nord-est, la cel puţin treizeci de metri distanţă, înapoi la rastelul cu echipament. Judecând după sunet, îşi aranja echipamentul sau se muta într-o poziţie mai avantajoasă, dar rămânând aproape de un punct. Bun. I-am indicat lui

Clay că ar trebui să ne despărţim şi să-l încercuim. A fornăit încet şi a ieşit din desiş. Până am ieşit eu, el plecase.

După mirosul lui Clay, puteam să-mi dau seama că o luase spre stânga, aşa că eu am mers spre dreapta. Dându-i lui Winsloe spaţiu suficient, m-am târât prin tufiş până am calculat că eram direct la nord faţă de el. Apoi am încetinit, m-am lăsat în jos şi m-am îndreptat spre sud. Acum vântul era în favoarea mea, aducând mirosul lui Winsloe în nările mele la fiecare adiere. Ar fi trebuit să-l trimit pe Clay pe aici. Mirosul lui era mai slab decât al meu şi vântul l-ar fi ajutat. Nu conta. Clay s-ar descurca foarte bine şi fără ajutorul suplimentar. Întotdeauna o făcea.

Încă vreo şase metri m-au adus destul de aproape încât să văd frânturi din jacheta gri a lui Winsloe care se mişca. Lăsându-mă la pământ, am adulmecat după Clay şi i-am găsit mirosul. Urmărindu-l, m-am uitat printre copaci şi am văzut o vagă strălucire de blană aurie prin tufişuri. Clay era mai aproape de Winsloe decât eram eu, aşa că m-am furişat înainte până am recuperat diferenţa. Acum puteam să-mi bag nasul prin tufişuri şi să-l văd pe Winsloe clar. Stătea pe vine într-un luminiş, cu mâinile prinse în jurul unei arme automate, cu ochii privind când la stânga, când la dreapta. Privindu-l, şi-a schimbat poziţia, întorcându-se spre sud, cercetând pădurea, apoi rotindu-se spre nord şi verificând din acel punct de observaţie, nelăsându-şi niciodată spatele către o direcţie prea mult timp. Inteligent. Foarte inteligent. Când s-a mişcat, am cercetat luminişul să văd dacă mai avea alte arme, dar am zărit doar arma automată. Eram sigură că avea mai multe arme, ascunse probabil în sau sub jachetă.

Privindu-l, am auzit un mârâit uşor în stânga mea. Era Clay, avertizându-mă că venea pe acolo, decât să apară brusc lângă mine şi să mă sperie de moarte. Cum m-am

întors, a străbătut ultimul rând de copaci dintre noi. Asta nu făcea parte din plan. Am pufnit şi m-am uitat urât la el. Şi-a scuturat capul. Cu o privire, ştiam ce vrea să spună. Jocul se încheiase. Winsloe era înarmat din greu, trăgând balanţa în favoarea lui. Trebuia să-l ucidem rapid. Clay a făcut un cerc cu botul în aer, apoi a arătat spre Winsloe. Din nou, am înţeles. Folosim rutina obişnuită, plictisitoare, dar de încredere. Clay se va duce din nou spre sud. Eu îl voi speria pe Winsloe şi-l voi arunca în ghearele lui Clay. Am scos un oftat canin şi m-am aşezat să aştept până ajungea Clay în poziţia lui. Dar n-a plecat. In schimb m-a împuns pe mine în picioare şi a făcut semne de la Winsloe spre mine. Aha, o schimbare de rutină. Clay l-ar fi împins pe Winsloe dinspre sud în ghearele mele. Pentru prima dată, m-am gândit uite ce atent era Clay, oferindu-mi prada pe care o cerusem. Apoi am realizat că el vroia să schimbăm rolurile pentru că cel care-l speria pe Winsloe ar fi fost într-un pericol mai mare decât cel care-l omora. Mă rog, presupun că tot atent era, nedorind ca eu să fiu împuşcată sau rănită. Aş fi putut să combat această părere, dar vroiam prada prea mult.

Clay a dispărut în pădure. I-am urmărit şoapta picioarelor sale. Când a trecut prin dreptul lui în drum spre ascunzişul lui Winsloe, Winsloe s-a ridicat brusc în picioare. Am înlemnit. Il auzise oare pe Clay? Încordându-mă pentru atac, am ascultat. Tot ce auzeam erau ciripelile şi trilurile normale ale pădurii. Totuşi, dacă Winsloe doar îşi îndrepta arma în direcţia lui Clay, aş fi ţâşnit printre tufişuri într-o secundă, la naiba cu toată grija. Winsloe s-a îndreptat de spate, şi-a rotit umerii să şi-i dezmorţească, apoi a privit în sus spre copaci, întinzându-şi gâtul şi cercetând cerul. Ajunsese oare Clay în poziţie? Dacă da, ăsta ar fi momentul perfect să atac. Dar nu l-am adulmecat pe Clay în briza uşoară, deci trebuia să fie încă pe drum. La naiba! Winsloe şi-a frecat

ceafa, apoi şi-a verificat arma, s-a mai uitat o dată în jur şi a ieşit din luminiş, îndreptându-se spre vest.

M-am dus mai aproape spre luminişul acum vacant. Când am ajuns în perimetru, l-am văzut pe Clay pe partea de sud-est, parţial ascuns în tufişuri. Văzându-mă, s-a retras şi a dispărut. Câteva secunde mai târziu, a reapărut pe partea mea. M-am uitat la el. Şi acum? Prada noastră se pusese în mişcare. Să-l speriem şi să-l ghidăm în direcţia potrivită va fi de zece ori mai dificil. O ambuscadă ar fi cea mai bună opţiune a noastră, dar asta însemna să-l încercuim pe Winsloe prin faţă, să-i ghicim calea pe care o urma şi acolo să găsim un loc bine ascuns unde să-l aşteptăm să pice în capcană. Destul de dificil când ştiam terenul, aproape sinucigaş dacă nu-l ştiam. După privirea din ochii lui Clay, nu se putea gândi nici el la un plan decent. In cele din urmă a pufnit, s-a şters de mine, apoi s-a îndreptat în direcţia lui Winsloe. Îl vom flanca din lateral.

*

Am trecut din luminiş într-un pâlc de pădure. În faţă, jacheta lui Winsloe se bâţâia printre copaci. Mişcându-ne cu atenţie să evităm zgomotul produs de frunzele moarte, ne-am furişat după el. Nu s-a întors. Se mişca repede. Prinzând viteză, pădurea să rărea. Lumina după-amiezii târzii pătrundea prin coroana deasă de deasupra, pictând pământul cu pete tot mai mari de lumină. Pădurea se termina. Am grăbit mai mult pasul. Winsloe a dispărut într-o mare de lumină. O poiană. O poiană mare. Am adulmecat aerul. Apă. Ajungeam la râu. M-am uitat la Clay. A mârâit comunicându-mi c-a adulmecat apa şi nu era îngrijorat. Se gândea Winsloe că ne poate pierde în râu? Să înoate sau să-şi piardă urma? Nu-i va merge. Puteam înota la fel de bine, fără îndoială cu mult mai bine decât Winsloe. Cât despre pierderea urmei, era adevărat

că nu puteam să-l urmărim prin apă, dar eram atât de aproape că nu conta. Chiar dacă-l pierdeam din vedere, puteam să-i găsesc mirosul în aer.

Winsloe s-a dus spre marginea apei, s-a oprit şi s-a întors repede, cu arma pregătită. Văzând că nu era nimic în urma lui, s-a întors spre râu, s-a uitat în sus şi în jos, apoi a începu să umble pe mal. Clay răsufla nerăbdător. Atât timp cât Winsloe era la zece metri de marginea pădurii, nu îndrăzneam să ne apropiem pentru c-ar avea timp să ne împuşte înainte să-l doborâm. Dacă intra în apă şi începea să meargă, ne puteam deplasa pe lângă el, stând după copaci până când pădurea se apropia mai mult de malul râului, aducându-ne destul de aproape să putem ataca.

Winsloe s-a oprit în sfârşit din mers. A stat la baza unui stejar imens, şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a pus mâna streaşină la ochi să se uite în sus la copac. Apoi a apucat cea mai joasă creangă şi a tras de ea experimental. Când şi-a agăţat arma peste umăr, Clay a ţâşnit din pădure. Winsloe n-a observat. Cu spatele spre noi, a apucat din nou creanga şi s-a tras în sus. Atunci am înţeles ce făcea Winsloe. Se căţăra în copac. Bine, deci stau mai încet cu înţelegerea. Până am sărit eu din ascunzătoare, Winsloe era la trei metri deasupra. Încă alergând, Clay şi-a luat avânt şi a sărit. Abia atunci l-a văzut Winsloe. A privit peste umăr cu o fracţiune de secundă înainte ca dinţii lui Clay să se înfigă în genunchiul lui. Winsloe a gemut. A dat din piciorul liber, lovindu-l pe Clay în tâmplă. Clay s-a ţinut în continuare. Sângele îi împroşca botul în timp ce Winsloe se zbătea, ţipând şi luptându-se să se menţină de copac. Eu eram încă la mulţi metri depărtare, alergând cu toată viteza. Puteam să văd brazde adânci în pulpa lui Winsloe acolo unde dinţii lui Clay rupseseră din piciorul lui până la os. Pe măsură ce carnea se rupea, Clay a început să-şi piardă priza. Dansa cu picioarele dindărăt, neîndrăznind să-i dea drumul lui Winsloe ca să se agaţe

mai bine. Am acoperit ultimul metru şi-am sărit la piciorul liber al lui Winsloe. M-a lovit exact la momentul potrivit, nimerindu-mă cu pantoful drept în ochi. Am schelălăit şi am căzut înapoi. Când m-am ridicat în picioare, muşcătura lui Clay alunecase deja spre pantoful lui Winsloe. Înainte să pot sări iar la Winsloe, pantoful i-a alunecat şi Clay s-a rostogolit pe spate. Winsloe şi-a balansat picioarele în aer, a apucat următoarea creangă şi şi-a apucat arma. Am luat-o amândoi la fugă. A răpăit un şir de gloanţe după noi, dar am scăpat şi ne-am ascuns din nou în pădure.

Ne-am oprit în spatele unui desiş de copaci. Clay mi-a făcut semn să stau acolo, apoi s-a întors şi s-a dus să se uite mai bine la situaţie. Nu l-am urmat, nu pentru că-mi interzisese Clay - nu fusesem niciodată bună la acceptarea ordinelor - ci pentru că era mai sigur să se aventureze doar unul dintre noi afară. Deşi mă enerva să recunosc, Clay era urmăritorul mai bun. Dacă încercam să-l ajut, aş multiplica probabilitatea de a face zgomot şi am muri împuşcaţi.

Winsloe căţărat în copac ridica o problemă. Una mare chiar. Data viitoare, voi fi mult mai atentă când solicit o provocare. Ştiam că Winsloe era deştept, dar nu mă aşteptam să rămână atât de calm sub tensiune. Având în vedere ce văzusem până atunci la Winsloe - acea importanţă arogantă de sine mascând un orgoliu uşor de rănit - m-am gândit că s-ar panica atunci când şi-ar da seama că viaţa îi e în pericol. Poate că nu se gândea la pericol. Poate că ăsta era încă un joc pentru el. Din păcate pentru noi, era un joc pe care-l câştiga. Vorbind de rănirea orgoliului. Mai întâi, ne-a păcălit şi s-a înarmat. Acum se urcase într-un copac, singurul loc unde nu puteam să-l urmăm. Copacul nu numai că-i oferea siguranţă, dar devenea înălţimea perfectă de unde să tragă. Cum am putea să ne apropiem, măcar...

Liniştea pădurii a explodat într-o ploaie de focuri de armă. Am sărit din ascunzişul meu, apoi m-am oprit scurt. N-ar trebui să mă duc acolo. Eram mai în siguranţă aici. Clay era mai în siguranţă dacă mă ştia pe mine aici. Oare ce se întâmplase? Trăgea Winsloe la întâmplare? Sau îl văzuse pe Clay?

O altă rundă de focuri rapide. Apoi linişte. Am stat acolo, cu picioarele tremurând în timp ce ascultam. Când Winsloe a tras din nou, aproape c-am sărit din ascunzătoare. Asta a pus capac. M-am lăsat pe rampa spre luminişul de lângă râu. Mai multe focuri. M-am oprit la marginea luminişului, m-am aplecat şi m-am târât până puteam să văd ce se întâmplă. In faţa mea se ridica stejarul bătrân cu Winsloe cocoţat la şase metri pe crengile lui, privind spre sud, cu arma pregătită. Mai mult de atât, luminişul era gol. Gol şi tăcut. Brusc un foşnet de frunze a rupt tăcerea. Mi-am întors capul spre nord. O urmă de auriu s-a strecurat printre copaci. Winsloe s-a întors într-acolo şi a tras, împuşcând spre zgomot. Clay plecase de mult. O risipă de gloanţe. Am înţeles atunci că asta era ideea. Să-l facă pe Winsloe să-şi golească arma trăgând în fantasme. Un plan bun, evident unul la care m-aş fi gândit şi eu... până la urmă.

M-am gândit să mă retrag în ascunzişul meu, dar n-am putut. Ştiam că era mai sigur să-l las pe Clay să facă treaba asta de unul singur, dar aş înnebuni de grijă dacă nu puteam să văd ce se întâmplă. La scurt timp, Clay m-a mirosit acolo. A venit şi a încercat să mă împingă mai adânc în pădure, dar nu m-am clintit. Am stat jos, mi-am pus capul pe labele din faţă şi m-am holbat în luminiş. A prins ideea. Trebuia să privesc, să fiu sigură că el era în siguranţă. S-a mulţumit cu un gest de tandreţe rapid, apoi mi-a prins pielea de pe spatele gâtului cu fălcile, fără să mă muşte dar ţintuindu-mi capul, spunându-mi să stau aici şi să stau jos. Am mârâit aprobator. Şi-a şters botul de al meu, apoi a dispărut în pădure.

Winsloe şi-a golit repede arma automată, reîncărcând-o de câteva ori. Apoi a scos un pistol de sub jachetă. Era mai atent acum, mai puţin dornic să irosească gloanţe pe sunete vagi din pădure. Aşa că acum Clay trebuia să fie mai îndrăzneţ. Mai întâi, se apropia de marginea luminişului, permiţându-i lui Winsloe să-i vadă o bucată de blană. În cele din urmă, însă, nici măcar asta n-a mai funcţionat şi a trebuit să iasă la lumină. În acel moment, ochii mei erau ferm închişi. Inima îmi bătea atât de tare încât aproape că mă aşteptam ca Winsloe s-o audă. În cele din urmă, totuşi, s-a încheiat. A tras şi ultimul foc. După mai multe minute, Clay a ieşit din pădure. A stat acolo, în câmp deschis, cu muşchii încordaţi şi a aşteptat. Winsloe a aruncat pistolul gol spre el şi l-a înjurat. Clay s-a dat mai aproape, încet, reprezentând ţinta perfectă dacă Winsloe ar fi avut o altă armă ascunsă sub jachetă. Nimic. Winsloe era terminat.

Acum aveam un plan. Şi încă unul bun, sau orgoliul meu ar fi fost mai mult decât doar rănit. Asta era vânătoarea mea şi nu făcusem aproape nimic, niciun plan, niciun risc. Era rândul meu. In timp ce Clay se asigura că Winsloe îşi epuizase muniţia, m-am furişat mai departe în pădure, am găsit un loc potrivit şi am început Transformarea.

După mai puţin de zece minute, am mers la marginea luminişului şi am fluierat. Capul lui Winsloe s-a ridicat şi a cercetat pădurea.

— Auzi? a strigat el spre Clay. Vine cineva! Cred că n-ai omorât chiar toţi gardienii până la urmă.

S-a aplecat peste creanga copacului şi s-a uitat în jos, dar Clay plecase. Câteva secunde mai târziu Clay ieşea dintre copaci şi se uita la mine. Ochii lui exprimau o întrebare. Vroiam să se Transforme şi el? Mi-am scuturat capul, am îngenuncheat şi i-am şoptit un plan. Cum vorbeam, s-a dat mai aproape, cu blana frecându-se de pielea mea dezgolită. Fără să mă gândesc mi-am trecut

degetele prin blana lui deasă. După ce am terminat de povestit, mi-am dat seama ce făceam şi m-am oprit. Faţa mi s-a roşit. În rare ocazii când situaţia era inversată şi eu eram lup atunci când Clay era om, mă speriam al naibii dacă mă atingea. Era... ei bine, era prea ciudat. De data asta, când m-am retras, Clay mi-a găsit mâna şi m-a lins între degete, spunându-mi că e în ordine. Şi era. Clay era Clay orice formă ar fi luat. Încă un pas mic spre acceptarea propriei mele dualităţi.

— Sună bine? l-am întrebat în şoaptă când i-am explicat planul.

Şi-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se, apoi şi-a exprimat

aprobarea. Am rânjit.

— Nici n-aveai cum să comentezi, nu?

Mi-a oferit un mârâit ironic şi mi-a prins mâna, apoi m-a împuns să mă ridic. M-am ridicat şi ne-am dus spre stejarul bătrân.

*

Până am ieşit eu din pădure, Winsloe coborâse jumătate din copac, stând agăţat la trei metri deasupra pământului, evident gândindu-se că Clay fugise dar nedorind să coboare de tot până nu venea ajutorul. Când m-a auzit venind a strigat:

— Aici!

Apoi a văzut cine era. Dezamăgirea apăru pe faţa lui. Nu frica, doar dezamăgirea. Văzându-l pe Clay lângă mine, s-a urcat pe următoarea creangă.

— Cât plănuieşti să stai acolo? i-am strigat eu.

— Cât e nevoie.

Ochii lui s-au plimbat peste corpul meu gol şi a reuşit să afişeze un zâmbet deloc amuzat.

— Sperі să mă ademeneşti acum?

— Dacă aş putea înghiţi gândul să te seduc, aş fi făcut-o cât eram captivă în celulă.

Gura i s-a schimonosit. Incredibil! Chiar şi cocoţat în copac din calea a doi vârcolaci, Winsloe era mai îngrijorat de mândria lui decât de viaţa lui. M-am dus la baza copacului şi am apucat ramura cea mai joasă. El doar m-a privit. Era încă un joc pentru el.

M-am balansat şi m-am ridicat pe prima creangă. El s-a urcat mai sus. Am trecut pe următoarea creangă. La fel a făcut şi el. Sub noi, Clay dădea târcoale copacului. Încă trei metri mai sus şi piciorul descălţat a lui Winsloe a alunecat. Craca pe care o ţinea a cedat şi el a apucat trunchiul copacului pentru sprijin. După ce s-a reechilibrat, s-a uitat la restul crengilor de deasupra.

— Nu-ţi vor ţine greutatea, l-am avertizat eu. Dar nu mă crede pe cuvânt.

Nu m-a crezut. A apucat o creangă şi a tras. S-a rupt în mâna lui. A ezitat, apoi s-a lăsat încet pe creanga de sub picioarele lui până când s-a aşezat pe ea. Când m-am apropiat destul de mult, m-a lovit cu piciorul. De parcă n-aş fi prevăzut asta. M-am ferit cu uşurinţă şi i-am apucat piciorul rănit. A gemut şi s-a smucit, aproape dezechilibrându-se de pe creangă.

— Vrei să te lupţi cu mine, haide! l-am provocat eu urcându-mă pe creanga lui. Dar ai face bine să ai o armă de rezervă sub jachetă dacă speri să câştigi.

El n-a spus nimic. M-am urcat cu atenţie pe creangă, găsindu-mi echilibrul. Winsloe a stat nemişcat, parcă resemnat. Apoi mâna i s-a întins brusc şi mi-a lovit glezna. Am apucat creanga de deasupra şi m-am stabilizat. Creanga de sub noi s-a legănat.

— Nu mai face aşa, l-am sfătuit eu. Dacă creanga asta se rupe, eu pot să sar la pământ. Dar tu, chiar dacă supravieţuieşti căderii, nu vei supravieţui cu ce te-aşteaptă la bază.

Winsloe a mormăit ceva şi a dat semne că se linişteşte, apoi m-a lovit cu ambele mâini în pulpă. L-am apucat de gulerul cămăşii, l-am ridicat în picioare şi l-am izbit cu spatele de trunchiul copacului.

— Vrei să te lupţi? m-am răstit eu. Bine, hai să ne luptăm!

Nu s-a mişcat. S-a uitat pe furiş în jos. L-am lovit cu capul de copac.

— Te gândeşti să-mi seceri picioarele? Nu te obosi. Încearcă doar şi cădem amândoi. Deocamdată, în cazul în care n-ai observat, nu încerc să te omor. De fapt, n-am pus mâna pe tine până să mă provoci, nu?

O strălucire de cacealma i s-a aprins în ochi.

— Vrei să negociezi!

— Poate.

— Cincisprezece milioane.

— Parcă ajunsesem la douăzeci şi cinci?

— Atunci douăzeci.

— Aha, deci aşa merge treaba? Odată ce arăt ceva interes, oferta coboară. Un adevărat om de afaceri.

Şi-a strâns gura.

— Bine! Douăzeci şi cinci.

M-am prefăcut să mă gândesc.

— Ştii, Clay avea dreptate. N-avem nevoie de bani. Avem destui. Când vrei mai mulţi înseamnă lăcomie.

— Treizeci de milioane.

L-am apucat de gulerul cămăşii şi l-am aruncat într-o parte. Picioarele i s-au dezechilibrat căutând sprijin, dar găsind numai aer. M-am dat într-o parte şi mi-am lipit spatele de copac. Când s-a întins să mă zgârie, l-am împins în afară la o lungime de braţ.

— Oferă-mi mai mult! i-am cerut eu.

Gura i s-a strâmbat. L-am lăsat să-mi alunece printre degete. S-a zbătut, cu membrele smucind, zvâcnind, întinzându-se să se agaţe de ceva. Am început să-mi slăbesc strânsoarea.

— Cincizeci de milioane! a strigat el.

— Nu-i destul! l-am lăsat eu să mai cadă un centimetru. Oferă-mi totul!

— Ce?!

Mi-am desfăcut o mână de pe gulerul cămăşii lui.

— Bine, bine! Foarte bine!

L-am apucat şi l-am stabilizat. El a înghiţit aer, apoi a privit neîncrezător spre pământ şi l-a apucat tremuratul.

— Hai să ne lămurim, am propus eu. Ce oferi mai exact?

— Proprietatea mea. Toată.

— Proprietatea ta personală? Nu-i de-ajuns. Vreau şi afacerile. Fiecare dolar, fiecare acţiune, fiecare lucruşor pe care-l deţii. Oferă-mi toate astea.

— Din... din ce-aş mai trăi?

— Ai porni de la zero. Eşti un tip deştept. Ai putea să-ţi câştigi existenţa. Cel puţin ai trăi. Asta-i mai mult decât pot spune despre Lake sau Bryce, nu?

— Îţi dau acţiunile mele de peste tot mai puţin de la „Focul Prometeic”.

Mi-am desfăcut încleştarea mâinilor. El a urlat, cu braţele rotindu-se precum o moară de vânt. Înainte să cadă, l-am apucat de faţa cămăşii, l-am ridicat şi m-am aplecat deasupra lui.

— Vrei să mai încerci o dată? i-am propus eu.

Cămaşa i s-a rupt doar câţiva centimetri, dar sunetul a rupt liniştea precum un fierăstrău.

— Tot! a strigat el exasperat. Lua-te-ar naiba! Ia tot!

— Fiindcă nu-i nimic mai rău decât moartea, corect? Spune-mi, Ty, ce-ai fi făcut dacă Armen Haig ţi-ar fi făcut aceeaşi ofertă? Dacă ţi-ar fi promis tot ce avea? L-ai fi lăsat în viaţă?

Cămaşa lui Winsloe s-a mai rupt un centimetru. El s-a holbat la mine, cu ochii mari, buzele mişcându-se fără să scoată vreun sunet.

— Dă-mi voie să răspund eu în locul tău, Ty. Răspunsul este „nu”. Ti-ar fi putut oferi milioane şi tot l-ai fi omorât. De ce? Pentru că moartea lui era mai preţioasă decât toţi banii pe care ţi-i putea da. Cele câteva secunde de amuzament pe care moartea lui ţi le oferea erau mai valoroase.

— Te rog! a implorat el. Te rog, o să...

— Să cazi? Ha! Prea uşor. Te las să cazi. Clay îţi rupe gâtul. Jocul se încheie.

— Nu e un nenorocit de joc!

Mi-am pus mâna pâlnie după ureche.

— Ce spui, Ty? Cred că nu te-am auzit bine.

— Am spus că nu e un nenorocit de joc. E viaţa mea!

— Nu, e moartea ta. Hei, uite o idee. Nu doar un joc, ci un joc-spectacol. ASTA-I MOARTEA TA. Acum trebuie să recunosc, sunt un pic prea tânără să fi văzut „Asta e Viaţa Ta”. Ştiu doar titlul, deci va trebui să improvizez. Să combin cu ce-mi amintesc c-am văzut copil fiind. „Hai să Facem o înţelegere”.

L-am tras înapoi pe creangă şi l-am ajutat să-şi recapete echilibrul, ţinându-mi mâinile prinse de pieptul cămăşii lui.

— Vrei... vrei să negociezi.

Şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi a înghiţi sonor.

— Bine. Bun. Hai să negociem.

— Să negociem? La naiba, nu! Facem o înţelegere în legătură cu modalitatea de execuţie pentru tine, Ty. Vei muri. Asta-i clar. Singura întrebare este CUM?

— N-nu, nu! Stai! Hai să vorbim...

— Despre ce? Deja mi-ai oferit tot ce deţii. Nu mai ai nimic de oferit, nu?

El s-a holbat, cu gura mişcându-se mută.

— Mi-ai oferit totul. Am respins oferta aia. Deci vei muri. De ce? Pentru că înţeleg în sfârşit punctul tău de vedere. M-ai convins. Privind cum moare cineva poate fi mai valoros decât toţi banii din lume.

I s-a scurs tot sângele din obraji, gura deschizându-se şi închizându-se ca un peşte pe uscat.

— În spatele uşii cu numărul unu avem cea mai evidentă şansă. Cazi din copac. Numai că mă asigur că nu te omoară Clay. Şi nu te voi scăpa, te voi arunca. Destul de tare cât să-ţi rupi fiecare oscior, dar nu destul de tare cât să te omor. Apoi te legăm la gură şi te lăsăm să mori, încet şi dureros. În spatele uşii cu numărul doi...

— Nu... s-a împotrivit el cu vocea aproape tăcută. Nu. Te rog nu...

— Hei, abia mă încălzesc. Ştii ce admir eu la tine, Ty? Creativitatea ta. Ingeniozitatea. Cum a fost să-mi dai de ales între a-l ucide pe Armen sau a fi violată în grup. M-ai inspirat spre noi punţi de creativitate, aşa că taci şi ascultă. Opţiunea doi. Ţii minte caseta pe care ai văzut-o cu mine luptându-mă cu Lake? Cea în care-mi transform mâna într-o gheară? Drăguţă şmecherie, nu? Ei bine, iată ideea. Îmi transform mâna şi-ţi sfâşii burta. Nu mult, destul cât să iasă un pic de intestin, să înceapă o sângerare constantă. Ştii ce se spune despre rănile provocate prin împuşcare? Că rana în stomac e cea mai urâtă. Durează o veşnicie să mori şi doare ca flăcările iadului. Ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, ar fi un bun precursor pentru ce te poţi aştepta de la eternitatea ta. Îmi cam place varianta asta. Foarte potrivită. La naiba cu jocul, o aleg pe asta.

Mi-am presat mâna în stomacul lui. El a zvâcnit şi un miros puternic, acru a urcat spre mine. M-am uitat în jos şi am văzut o pată de umezeală lărgindu-se în jos pe cracul pantalonului.

— La naiba, Ty! Glumeam doar.

Mi-am fluturat mâna în faţa lui.

— Încetează, a şoptit el. Încetează odată...

— Nu se poate. Îţi aminteşti de „Hai să Facem o înţelegere”, nu? Eşti cam de vârsta mea, deci trebuie să-l

fi văzut când erai copil. A mai rămas uşa numărul trei. Iar în spatele ei avem... hmm!

M-am uitat în jur, apoi am văzut ceva în înaltul cerului.

— Uite acolo! Vezi pasărea aia zburând spre est? Ştii ce-i aia? Un vultur pleşuv. Cunoscut ca un prădător. Un necrofag. Asta este ultima opţiune. Moartea provocată de un necrofag. Te dau jos din copac şi te înfig într-o ţeapă pe pământ. Apoi te tai felii. Multe feliuţe mici şi neletale, destul cât să curgă sânge. Nu după mult timp, vei vedea de aproape fiecare necrofag din pădurea ta. Ah, şi voi fi nevoită să-ţi tai şi limba ca să nu ţipi. O îmbunătăţire clar sadică peste sufocare, nu crezi? Ar trebui să fii mândru de mine, Ty. Sunt eleva ta premiantă. Aşa, şi dacă tot vorbim de elevi, nu te voi lega la ochi. Astfel poţi vedea vulturii şi câinii sălbatici cum se ospătează din tine. Mă rog, până când vulturii îţi vor scoate ochii...

— Încetează!

Vocea i s-a ridicat, aproape de un tril.

— Ştiu ce faci. Vrei să te implor pentru viaţa mea. Să-ţi ofer mai mult.

— Mai mult, ce? Mi-ai oferit totul, Ty. Şi-am spus nu.

Ochii i s-au rotit în cap, turbaţi de frică şi refuz.

— Nu! Nu mă vei ucide. Sunt prea valoros.

— Nu valorezi nimic. Numai moartea ta înseamnă ceva pentru mine.

— Nu! N-o vei face, Elena. Ştiu că n-o vei face. Vrei să mă sperii, dar n-ai face niciodată...

— Niciodată?!

— N-ai în tine...

— Opţiunea unu, doi sau trei. Alege acum!

— Mă torturezi. Asta-i tot. Vrei doar să mă vezi târându-mă. N-ai în tine...

L-am apucat de gât şi l-am ridicat în aer. Apoi mi-am lipit faţa de a lui.

— Nu-mi spune tu mie ce n-am în mine!

Am mârâit. Am văzut teroarea din ochii lui şi m-am îmbătat cu ea. Apoi i-am dat drumul să cadă. Clay i-a rupt gâtul înainte ca trupul să lovească pământul.

Curăţenie

După ce l-am omorât pe Winsloe, Clay s-a Transformat înapoi în om şi ne-am întors la hainele noastre. N-aveam timp de pierdut. Era încă mult de făcut în incinta complexului. Fiecare dovadă trebuia găsită şi distrusă. Apoi trebuia să ştergem toate urmele prezenţei noastre. In cele din urmă cineva ar găsi închisoarea şi cadavrele dinăuntru. Pentru a scădea probabilitatea unei investigaţii criminalistice pe scară largă, Paige pătrunsese de dimineaţă în sistemul de computere şi transferase actul de proprietate unui cartel de droguri columbian. Nu mă întrebaţi cum de ştia numele lordului sud-american al drogurilor. Unele întrebări mai bine să fie lăsate fără răspuns. Cât despre Winsloe, scăpasem de cadavrul lui într-un mod care ne asigura că nu va fi găsit niciodată. Cum? Ei bine, asta e încă una din acele întrebări. Ideea era că nimeni nu-l va găsi vreodată pe Winsloe şi nici nu va face vreo legătură între el şi complex, ceea ce va evita scandalul media legat de moartea lui.

— Savannah arăta în regulă din punctul tău de vedere? am întrebat după ce ne-am îmbrăcat hainele. S-a izbit de peretele ăla destul de tare.

— Mi s-a părut întreagă. Jeremy va avea grijă de ea.

— Crezi că Paige va reuşi să se ocupe de ea?

— Dacă Paige s-a putut ocupa de vrăjitorul ăla, se poate ocupa şi de o copilă de doisprezece ani. Va fi bine, drăguţă. Amândouă vor fi.

— Sper.

Clay a împins o cracă din calea mea.

— Privindu-te pe tine cu Savannah, mă gândeam...

— Nu te gândi!

— N-am spus nimic!

— Bun. Nu spune!

— Mă gândeam...

— Fără copii!

El a râs şi şi-a pus mâna în jurul meu.

— Asta sună radical.

— Aşa şi e. Eu, mamă?!

M-a trecut un fior.

— Îmi pot imagina un singur lucru mai rău. Tu, tată!

— Mulţumesc al dracului de mult. Aş fi... un tată destul de bun. Şi dacă nu, mai e şi Jeremy. El e un părinte extraordinar. Ar compensa lipsurile mele.

— Bună idee! Noi facem copii şi aruncăm responsabilitatea asupra lui. Cât i-ar plăcea asta!

— Nu s-ar supăra.

Am gemut.

— Fără copii!

Clay a parcurs câţiva metri mai departe, apoi a rânjit.

— Hei, mai ştii ceva? Dacă am face copii, n-ai putea pleca. Ai rămâne cu mine. Asta idee!

— Eşti... e... Ha!

Mi-am aruncat mâinile în sus şi mi-am luat tălpăşiţa. Râsul lui Clay a răsunat cu ecou prin pădure. A alergat după mine, m-a ridicat de la pământ şi m-a gâdilat.

— Îmi ascund anticoncepţionalele, l-am avertizat gâfâind după aer.

— Discutăm asta mai târziu.

— Nici...

M-a întrerupt cu un sărut. Câteva minute mai târziu, s-a auzit un foşnet în tufişuri.

— Se sărută!

O voce tânără. Savannah. M-am întors şi l-am văzut pe Jeremy trăgând-o pe Savannah înapoi. Apoi s-a uitat şi el discret printre tufe.

— A, sunteţi îmbrăcaţi! a spus el şi i-a dat drumul Savannei.

M-am desprins din mâinile lui Clay.

— Bineînţeles că suntem îmbrăcaţi. Când ne-am oprit noi vreodată în mijlocul unei situaţii periculoase să facem... - m-am uitat la Savannah -... plajă?

Jeremy şi-a rotit ochii ironic.

— L-aţi omorât pe Winsloe? ne-a întrebat Savannah.

— Să-l omorâm pe... m-am înecat eu. Hm, nu, noi... ăăă...

— Au avut grijă de el, a corectat-o Jeremy. Acum cred c-ar trebui să te ducem înapoi la Paige înainte să...

— Iată-te! a răsuflat uşurată Paige ivindu-se din tufişuri cu faţa strălucind de sudoare. Ţi-am spus să stai pe aproape.

— Am stat aproape! s-a apărat Savannah. N-ai specificat lângă cine trebuie să stau.

— Am venit pe aici încercând să iau urma lui Leah, ne-a explicat Jeremy. Nu e nici urmă de ea. Poate că voi doi puteţi face o treabă mai bună.

— Merg cu Elena, a declarat Savannah. Dacă o găsim pe Leah, pot să-mi folosesc din nou vraja de imobilizare.

Paige şi cu mine am deschis amândouă gura să protestăm, dar Jeremy ne-a luat-o înainte.

— De ce nu mergem noi să-l găsim pe Adam? a propus el. Poate reuşim să-l ajutăm.

Ochii lui Savannah au strălucit la menţionarea lui Adam, dar a dat din umeri presupunând că asta ar fi o alternativă acceptabilă. Când Jeremy s-a îndreptat spre închisoare, Savannah l-a urmărit din spate.

Paige a oftat.

— S-ar putea să fi întâlnit în sfârşit o provocare pentru care nu sunt pregătită. Slavă Domnului că am surorile din Consiliu. Vor fi probabil şocate când voi recunoaşte c-am nevoie de ajutor.

— Vrei să vii cu noi s-o căutăm pe Leah? am întrebat eu. Să faci o pauză?

— Nu, mergeţi voi doi. Aveţi grijă.

Eu am rânjit.

— Şi-atunci, care ar mai fi distracţia?

Paige a râs şi a pornit în fugă după Jeremy şi Savannah.

*

Când am părăsit incinta închisorii a doua zi la răsărit, nu exista nicio dovadă care să sugereze că se întâmplase ceva ieşit din comun acolo. Mă rog, o clădire plină de cadavre nu e chiar un loc normal, dar nu era nicio dovadă de ceva supranatural. Înainte să plecăm, Adam a început o serie de focuri mici, nu prea mari încât să fie văzute din avioanele care survolau zona, dar destul cât să umple incinta cu un fum gros, distrugând mai departe orice ar mai fi rămas.

A, dar Leah? N-am mai dat de ea. Am petrecut două ore cercetând terenurile din afara incintei. Dacă plecase, ar fi trebuit să pot adulmeca o urmă. Din moment ce n-am găsit nimic, am presupus că se ascunsese undeva în închisoare, unde va fi, până la urmă, doborâtă de fum. Şi dacă a reuşit să scape? Ei bine, hai să spunem că nimeni nu plănuia să viziteze statul de unde provenea, Wisconsin, în viitorul apropiat.

---- Sfârşit ----